ERIC VAN LUSTBADER

Autorul celebrelor romane: **Jian**
Shan, Sirene, Inimă neagră.

SĂRUTUL FRANȚUZESC

Eric Van Lustbader

SĂRUTUL FRANŢUZESC

VOLUMUL 1

Traducere de Mihaela Şerbănescu
Coperta: Valentin Tănase

Editura COLOSSEUM

Bucureşti. 1995

Van Lustbader
FRENCH KISS © 1988

PRIMĂVARA, ÎN PREZENT

TOURRETTE-SUR-LOUP, FRANŢA/NEW CANAAN, CONNECTICUT

Toate spiritele pier o dată cu zorile. Iată ce-şi spunea Terry Haye pe când străbătea piaţa din centrul oraşului medieval Tourrette-sur-Loup.

Şi-a condus Opelul închiriat pe serpentinele dinspre Nisa printr-o furtună ce îndepărtase norii cenuşii de pe ţărmul Mediteranei. În restaurantul de pe terasa hotelului său din Nisa şi-a comandat cafea şi cornuri şi a contemplat munţii vineţii ai provinciei Haute-Provence şi cerul albastru întunecat, ce prevestea răsăritul soarelui.

Savurându-şi cafeaua se întreba dacă simţul moral este distrus mai degrabă de experienţă decât de acţiune. Acţiunea, a decis, îngheţându-şi ultima îmbucătură de corn. Dacă ar fi devenit scriitor, totul ar fi fost altfel acum. Un scriitor nu creează decât cuvinte. Un scriitor este, prin definiţie, un maestru al iluziei; însă o iluzie care nu capătă viaţă decât pe pagina tipărită. Simţul moral nu avea ce căuta aici: un scriitor poate crea, dar nu poate distruge. Aceasta este puterea lui şi slăbiciunea lui, totodată. Era motivul pentru care Terry a ales un alt drum: acţiunea. Acţiunea însemna viaţă şi însemna moarte.

A urmărit cum revărsarea zorilor a dat naştere unei dimineţi pline de vânt şi praf, ca şi cum ar fi fost un semn după care să-şi prevadă viitorul. S-a plimbat pe străzile Nişei cu o energie lipsită de ţel, care a făcut na străzile

plăcute să devină tăcute şi moarte.

Simţind nevoia unei companii pe drumul către nord, prin Loup Valley, a deschis radioul. Isabelle Adjani cânta în franceză: „Momentul descoperirii seamănă cu căutarea soarelui la miezul nopţii. Pomii arămii strălucesc de căldura ochilor tăi, iar timpul îţi cade în braţe, adormit”.

Terry se gândea la măslinele negre înotând în ulei şi pâinea de ţară rumenă, chintesenţa unui prânz în Provence. La cinci mile depărtare de Nisa îi era deja foame. Era abia Ora zece.

Norii negri păreau ţintuiţi pe fundal. Soarele refuza să se arate. Când a început să plouă, a fost învăluit într-o reţea densă de picături. Ceaţa, adunată pe sub frunziş, se încolăcea pe zidurile vechi de piatră ce înconjurau oraşul. Tourrette, situat pe drumul şerpuit de munte, nu-i apărea lui Terry ca un sat, ci mai mult ca un corn magic al unei fiare a pământului.

Porumbeii îşi luau zborul la vederea lui, năpustindu-se în piaţa pavată cu piatră. Terry simţea greutatea servietei din oţel inoxidabil, legată cu un lanţ de încheietura mâinii stângi. A devenit brusc conştient, pe când trecea pe lângă ei, de copiii care se jucau şi de grupurile răzleţe de turişti, ieşind din autocare ca şoarecii din găurile lor, cu figurile cufundate în ghidurile turistice Michelin.

Mingea azvârlită de copii a sărit chiar în faţa lui. A prins-o şi le-a aruncat-o. Pe când făcea această mişcare, lanţul a zornăit şi copiii au privit lung la el. Mingea s-a rostogolit pe pavajul pieţei, iar porumbeii s-au înălţat scoţând sunete ascuţite şi au pierit ca spiritele, o dată cu revărsatul zorilor.

A pătruns prin portalurile de piatră din colţul opus al pieţei şi a fost transportat înapoi cu cinci secole. Dinaintea lui, străduţele strâmte şerpuiau în vale. Printr-o fereastră deschisă putea auzi plânsul unui copil, apoi un cântec de leagăn tânguitor, cântat pe un ton dulce. Faţadele caselor de piatră se înălţau ca stâncile abrupte, de fiecare parte a drumului. Abia dacă era loc de trecut pentru două persoane, umăr la umăr.

Era devreme şi pe străzi nu se afla mai nimeni, cu excepţia negustorilor care răsuceau chei supradimensionate

în lacătele ruginite de la intrarea magazinelor. Îi zâmbeau şi îi dădeau bună dimineaţa. Îl chinuia mirosul pâinii calde.

S-a oprit pentru a se uita printr-o spărtură în ziduri. Conturându-se vag, tot drumul prin munte pe care-l străbătuse era acoperit cu măslini mustind de ploaie şi ceaţă. Peste o lună-două, va înflori levănţica, formând un covor de aromă şi culoare pe o distanţă de mile întregi, în toate direcţiile. Terry şi-a întins gâtul şi a zărit o maşină urcând pe drumul D 2210 dinspre Vence, pe unde venise şi el mai devreme. Din acest punct de observaţie privilegiat, restul lumii părea îndepărtat, ca o scenă privită prin celălalt capăt al telescopului.

La prima intersecţie a cotit la stânga, apoi imediat la dreapta. Jos se aşternea un lung şir de scări şerpuitoare, uzate şi line, de parcă ar fi zăcut secole de-a rândul sub un curs de apă.

Pe aici era mai întuneric. A trecut pe lângă o pisică neagră, cu blana lungă, pe jumătate adormită sub un felinar plin de funingine care folosise, acum câteva sute de ani, la iluminarea străzilor pe timpul nopţii. Animalul a deschis ochii exact când Terry ajunse lângă el şi l-a fixat cu acea curiozitate intensă şi mută, specifică rasei sale.

Ceva mai departe a ajuns la o prăvălie aflată în colţul unei intersecţii. A rămas pe loc, uitându-se pe fereastră. A văzut o marionetă atârnată cu sfori invizibile pe un fundal din catifea neagră. Era lucrată de mână, cu o măiestrie remarcabilă: reprezenta o femeie arlechin. Era îmbrăcată în costumul tradiţional, roşu cu alb, în carouri. Pe obrazul măştii era pictată o singură lacrimă. Puţin mai târziu, când Terry a cercetat mai îndeaproape vitrina, a descoperit un al doilea personaj pe jumătate ascuns în umbra din spatele primului: era diavolul, frumos, încornorat, cu faţa vopsită strident şi braţele scheletice întinse pe fundalul negru. Terry a rămas o bună bucată de vreme absorbit în contemplarea marionetelor. Apoi, revenindu-şi, s-a întors la drumul său.

Mai jos, la capătul unei alei şerpuitoare, învăluită în umbră, se afla Capela Fecioarei de Benva. Părea că nici la amiază soarele nu reuşea să atingă construcţia din piatră albă. Porţile enorme, boltite, din lemn, erau larg deschise şi

feroneria lor solidă arunca reflexe întunecate.

Aerul din interiorul bisericii era încărcat de praf şi ecouri. Istoria se condensa acolo, venită parcă direct din ceruri. Terry mai mult a intuit decât a văzut înălţimea galeriilor. O mică notă, scrisă de mână în limba franceză, anunţa faptul că Benva reprezenta o formă coruptă a expresiei provensale timpurii „ben vai”, care însemna drum bun.

Terry a înaintat până în interiorul sanctuarului şi a rămas acolo o lungă perioadă de timp. A scrutat cu atenţie fiecare milimetru al sălii mohorâte. Nu ştia dacă era singur. A rămas totuşi în gardă, amintindu-şi de versetul biblic: „Să fiţi înţelepţi ca şarpele şi nevinovaţi ca porumbeii”.

S-a îndreptat către centrul sălii, a trecut pe lângă rândurile de bănci din lemn goale, înnegrite de vreme şi folosire îndelungată. Terry a bănuit că erau aceleaşi bănci pe care şedeau oamenii pe vremea când lumea era iluminată doar cu ajutorul focului.

S-a aşezat în rândul al doilea, aşa cum fusese instruit de cealaltă parte, pereţii erau decoraţi cu fresce care înfăţişau detalii picturale ale Crucificării şi învierii. Lui Terry i s-a părut sufocantă aura prea înfloritâ şi exagerată de chin şi durere. Chiar în faţa lui se afla o gigantică sculptură din lemn a lui Iisus pe cruce. Capul Lui era întors într-o parte, coroana Lui de spini avea deja aspectul unui halo, iar ochii Lui înfundaţi în orbite priveau fix, cu o expresie pe care Terry ar fi definit-o ca o înfometare deconcertantă. Ca şi cum Hristos ar fi pus o întrebare tuturor persoanelor care pătrundeau în Capela Fecioarei de Benva. Deşi Terry nu era religios, s-a trezit gândindu-se ce întrebare ar fi putut fi.

— Bonjur, monsieur Haye.

Terry s-a răsucit şi a observat un bărbat care stătea în rândul de bănci din spatele lui.

— M-aţi speriat, rosti Terry. Nu v-am auzit când aţi intrat.

— Bănuiesc, răspunse bărbatul. Eram deja aici.

Avea un glas complet estompat, de parcă ar fi vorbit la telefon.

— Sunteţi domnul…?

— Mabuse, rosti necunoscutul.

Terry se uită mai atent la el, dar în lumina slabă şi difuză

părea că omul este una cu umbrele. Nu-şi putea da seama decât că era mic de statură.

— Sigur că nu, replică Terry. Vorbiţi serios? Nu cumva Mabuse este un nume dintr-un film clasic?

— N-am de unde să ştiu, din moment ce nu frecventez cinematograful.

Bărbatul avea un evantai, pe care-l desfăcu şi începu să-l agite înainte şi înapoi, pe sub bărbie.

Terry simţea nevoia să râdă.

— Nu sunteţi persoana cu care am vorbit la telefon, spuse el. Acela se numea domnul Milhaud.

— Milhaud întinde mâna să apuce ceea ce-şi doreşte, iar eu îmi strâng pumnul în jurul lui.

În acest context, fraza sumbră a necunoscutului suna ciudat de potrivit şi puternic.

Când Terry şi-a schimbat puţin poziţia, domnul Mabuse şi-a agitat evantaiul în replică; chipul i-a rămas ascuns în umbră.

— Aveţi nevoie de evantai? Aici nu este cald, observă Terry, devenind brusc agasat.

Domnul Mabuse păru să zâmbească printre umbre:

— Port întotdeauna *gunsen*-ul cu mine, răspunse, aplecându-se mai aproape de Terry. Aţi adus obiectul?

Acum Terry avea posibilitatea să observe că evantaiul era confecţionat din metal, încărcat de gravuri şi părea neobişnuit de greu.

— Aţi adus cele zece milioane de dolari? întrebă Terry.

— În diamante, completă domnul Mabuse. Aşa cum aţi cerut.

— Să le vedem.

Domnul Mabuse continuă să legene evantaiul.

— Arătaţi-mi ce voi cumpăra, domnule Haye.

Terry ridică servieta de oţel inoxidabil, pe care o mai avea încă legată cu lanţ de încheietură. În acelaşi timp, domnul Mabuse puse pe bancă o servietă neagră, voluminoasă.

Terry îşi aşeză servieta lângă cealaltă şi-i deschise încuietoarea cu cifru; domnul Mabuse acţionă pârghiile servietei negre, care se desfăcură pocnind. Ridicară

deodată partea de sus a genţilor. Înăuntrul servietei negre a domnului Mabuse se aflau pungi de plastic pline cu diamante alb-albăstrui, toate între unul şi trei carate, aşa cum ceruse Terry. Ceea ce se afla înăuntrul servietei lui Terry era cu totul şi cu totul altceva.

La vederea conţinutului genţii, domnului Mabuse i se tăie respiraţia.

— *La Porte a la Nuit*[1], spuse el.

Terry îşi înălţă puţin servieta: era căptuşită cu catifea bleumarin, de culoarea nopţii, iar ceea ce se afla în centra nu putea fi descris decât ca un pumnal, care însă nu semăna cu nici un altul. Lama sa strălucitoare, lungă de aproape 30 de centimetri, fusese tăiată dintr-o singură bucată de jad imperial. Avea garda din fildeş şlefuit, îmbrăcat într-o reţea din aur solid. Mânerul era din ebonită, gravat cu rune enigmatice. La capătul mânerului fusese încrustat un rubin, de culoarea sângelui de porumbel. Aşa cum spusese domnul Mabuse, pumnalul era cunoscut sub numele de Poarta către Noapte.

Terry alese un diamant la întâmplare, îşi fixă într-un ochi o lupă de bijutier şi scoase din buzunar o lanternă. Examină piatra în firul subţire de lumină. O aşeză la loc şi luă alta, cercetând-o în acelaşi mod. Când termină, i se adresă celuilalt, închizând servieta:

— *La Porte a la Nuit* este ceea ce doreşte domnul Milhaud. Am făcut afacerea.

— O secundă, interveni domnul Mabuse. Milhaud mi-a dat ordine stricte. Trebuie să mă asigur că acesta este, într-adevăr, *La Porte a la Nuit.* Vă rog să mai deschideţi o dată servieta.

De undeva din capelă, începuse slujba. Se cânta *Agnus Dei,* glasurile ajungeau până la ei, iar cuvintele în latină cădeau ca o ploaie străveche.

— Cum vreţi să vă convingeţi? V-am spus doar: acesta *este* Poarta către Noapte.

— Deschideţi valiza, monsieur Haye.

— Nu am de gând. Asta nu face parte din…

[1] Poarta către Noapte (în limba franceză, în original). (n.t.).

— Monsieur Haye, chiar în timp ce noi discutăm, Chris, fratele dumneavoastră, se află sub supraveghere la New York.

— Chris? Ce legătură are el?

— Una singură, monsieur Haye. Dacă încercaţi să ne înşelaţi în vreun fel, îl vom omorî pe fratele dumneavoastră. Luaţi-o ca pe o simplă aducere aminte, nu ca pe un avertisment. Regulile trebuie respectate.

Terry observă că domnul Mabuse pusese deoparte servieta neagră. Spre marea sa mirare, îşi dădu seama că în mâna celuilalt era o versiune mai mică a pumnalului. O altă piesă din Pădurea de Săbii.

— Aşadar, este adevărat, spuse Terry. Milhaud are restul de piese din *Prey Dauw.* Pădurea de Săbii.

— Fiţi atent, îl preveni domnul Mabuse. „Les murs ont des oreilles[2]“.

Ceea ce voia să însemne „Cine ştie cine ne-ar putea asculta?”

— *Prey Dauw* este o trinitate, continuă el pe un ton scăzut. Un cuţit, un pumnal şi o sabie: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Unul fără celelalte este nefolositor. Dar, fireşte, sunteţi deja la curent.

Lui Terry nu-i păsa de aluzia ironică, hulitoare.

— Aveţi cuţitul. Asta implică faptul că monsieur Milhaud are şi cea de-a treia parte, sabia?

Se gândea că răspunsul nu avea nici o importanţă, descoperise oricum ceea ce trebuia.

Lui Terry nu-i plăcea deloc interlocutorul său. În ciuda sumei mari de bani care era în joc, se afla pe punctul de a regreta afacerea pe care-o făcuse. Îşi amintea un vers din Victor Hugo: *„Există oameni care se uită la legile onoarei aşa cum facem noi cu stelele, de la mare distanţă”.*

— Nu este problema dumneavoastră ceea ce are sau ce n-are Milhaud, răspunse domnul Mabuse, apropiindu-şi cuţitul de pumnalul lui Terry. Singure, cele trei arme nu au decât o valoare monetară. Dar împreună… au fost făcute pentru a se potrivi şi a forma un întreg: Pădurea de Săbii,

[2] Pereţii au urechi (în limba franceză, în original) n.t.

Prey Dauw, cum este cunoscut în textele brahmanice. Puse laolaltă au o valoare complet diferită, nelimitată.

Pumnalul din mâna domnului Mabuse se mişcă înainte şi înapoi prin lumina neclară.

— Voi afla dacă acesta este *La Porte a la Nuit* câini cele trei arme vor fi împreună. Metoda împreunării lor este imposibil de văzut – prin urmare imposibil de imitat.

Terry se hotărî dintr-o dată. Închise valiza.

— M-am răzgândit, rosti el. Am decis că *La Porte a la Nuit* nu este de vânzare.

— Ar fi de-a dreptul o prostie, replică domnul Mabuse. Aveţi nevoie de bani pentru a vă continua operaţiunile. Aţi avut un succes fantastic, până când o serie recentă de ghinioane v-a pus într-o situaţie destul de dificilă.

În timp ce vorbea, se deplasa mai la lumină. Acum Terry reuşi să remarce că personajul purta o mască din latex, ce-i acoperea în întregime capul.

— De unde ştiţi toate astea? întrebă Terry.

Ceva în vocea bizară, înăbuşită a domnului Mabuse începea să capete o nuanţă familiară. O suspiciune era pe: ale să se formeze în subconştientul lui Terry. Întinse mâna şi smulse masca de pe figura domnului Mabuse, dând la iveală o hârcă lucioasă şi rânjită.

Fără nici un avertisment, domnul Mabuse se aplecă peste bancă şi mişcă fulgerător cuţitul spre Terry, exact când acesta începea să se retragă instinctiv.

— Iisuse, şopti el, amestecându-şi glasul cu corul angelic ce cânta *Agnus Dei.*

Îl izbi pe celălalt în claviculă, cu latul palmei drepte.

Domnul Mabuse nici nu se clinti. Cuţitul lui continua să se deplaseze, descriind mici curbe. Necesitatea imediată a lui Terry era să oprească înaintarea lamei cuţitului. Cum aceasta era şlefuită dintr-o bucată de jad, nu putea fi apucată de margine. Ar fi fost posibil să se spargă, dacă era răsucită cu suficientă forţă, ori dacă ar fi primit o lovitură puternică, oblică.

Cu mare efort, Terry apucă lama mică şi subţire cu o mână. Domnul Mabuse mormăi ceva şi fandă adânc umărul.

Terry ţipă în momentul când cuţitul îi pătrunse în palma

dreaptă, ţintuind-o de lemnul scrijelit al băncii din spate.

Abia acum Terry înţelegea care fusese tot timpul intenţia domnului Mabuse. Rânjind, acesta dădu drumul mânerului cuţitului şi, strângându-şi mâna în jurul evantaiului metalic, lovi cu marginea lui superioară umărul lui Terry.

Terry nu mai cunoscuse niciodată până atunci o asemenea suferinţă. Evantaiul acela blestemat era o armă! Marginile din oţel erau ascuţite ca nişte lame. „Port întotdeauna *gunsen*-ul cu mine”, spusese domnul Mabuse. Din reflex, încercă să se răsucească într-o parte, însă simţi o durere năucitoare în mâna dreaptă, provenind din palma prinsă între lemnul băncii şi lama de jad.

Apoi domnul Mabuse îl izbi cu pumnul în stern; trupul lui Terry se mişcă spasmodic, cu coşul pieptului sfărâmat. Se prăbuşi pe spate, peste bancă şi avu viziunea lui Iisus pe cruce, răsturnat. Nu mai vedea decât acei ochi înfundaţi în orbite, punând eterna întrebare.

Domnul Mabuse rosti:

— Oricum, o să-ţi ucid fratele.

Când durerea deveni asemeni unui râu care-l purta spre oceanul agoniei, se strădui cu disperare să-şi mişte corpul. Însă din pricina durerii sau a şocului loviturilor primite, îi fu imposibil să se deplaseze.

Iar atunci, poate ca un gest ce demonstra controlul complet asupra lui Terry, domnul Mabuse înlătură masca grotescă de hârcă de pe figură şi Terry văzu adevăratul chip al agresorului său.

— Oh, Dumnezeule!

Şi în acel moment înţelese totul.

Înecat în propriul sânge, Terry se gândi la Chris şi porni să se roage pentru viaţa fratelui său.

Descoperi un alt fel de senzaţie înlăuntrul său. Spre marea sa mirare, simţi că se apropie de cer. Şi îşi dădu seama, cu aceeaşi surprindere, că-şi dorea foarte mult să aibă un loc acolo. Nu ştia dacă se va ridica ori va cădea în prăpastie. Izbucni în plâns şi în acea clipă avu în faţa ochilor imaginea lui Cristos parcă pentru prima oară. Ca şi cum lacrimile i-ar fi dezvăluit întrebarea pe care o punea Cristos. Şi, pe moarte, Terry Haye răspunse la acea întrebare.

Buzele i se mişcară.

Evantaiul de oţel al domnului Mabuse vâjâi, despărţindu-i lui Terry capul de trup.

Agnus Dei se sfârşise şi singurele sunete care se mai auzeau în biserică erau ecourile îndepărtate ale ultimelor lui cuvinte: „Am păcătuit”.

Mântuit.

Mântuit era titlul predicii din acea săptămână. Nu fiindcă predicile ar fi avut într-adevăr titluri, ci pentru că părintelui Dominic Guarda îi plăcea să dea titluri predicilor sale. Îl ajutau să-şi adune gândurile, să-şi aranjeze ceea ce avea de spus, să înceapă cu începutul. Ca într-o replică de-a Reginei Roşii către Alice.

De când fusese numit la Biserica Sfânta Treime din New Canaan, părintele Guarda ajunsese să se simtă din ce în ce mai mult ca în copilărie, în înăbuşitorul ghetto italian din iadul Manhattanului. Tatăl său fusese salahor, având un spate puternic ca al lui Atlas şi îndoit ca al lui Sisif. Mama sa mai trăia încă pe Tenth Avenue, în aceeaşi casă cu chirie, infestată de şobolani, în care se născuseră părintele Guarda şi fratele său mai mare, Seve.

„Şi iată-mă acum”, se gândea fratele Guarda, „la douăzeci şi nouă de ani, numit preot catolic în ţara unde curg laptele şi mierea, unde tinerii preoţi se hirotonisesc în religia banului”.

Părintele Guarda se ridică de la birou şi se îndreptă spre ferestre. Biserica Sfintei Treimi era magnifică, atât în interior, cât şi în exterior. Faţada impozantă, din piatră albă, absidele bogat ornamentate, tavanele boltite, splendoarea şirurilor de vitralii, imaginea enormă, din marmură, a lui Iisus pe cruce, statuia de lemn a Sfintei Fecioare din sanctuar, totul era calculat pentru a-l face pe enoriaşul care intra să se simtă umil.

Părintelui Guarda îi era imposibil să-şi închipuie câţi bani fuseseră cheltuiţi pentru ridicarea acestui monument dedicat Domnului. Numai gândul la o asemenea sumă era deconcertant. Opinia de neclintit a părintelui Guarda era că banii nu aduc niciodată nimic bun. Însă faptul că biserica

avea nevoie de bani pentru a supravieţui era şi el un dat al vieţii.

Preotul contemplă straturile de flori, pe unde, în luna iunie, bujorii albi îşi vor legăna corolele în adierea caldă a vântului, ulmii uriaşi care-şi împreunau coroanele pe deasupra aleii pietruite ce ducea la intrarea principală a bisericii, locurile de parcare. Era Săptămâna Patimilor, cu câteva zile înaintea Vinerii Mari, iar enoriaşii îşi începuseră obişnuitele pelerinaje bianuale. Înaintea ochilor lui se întindea o mare de aur. Văzu bogaţii rezidenţi din New Canaan ca pe o livadă de pomi fructiferi, gata de a fi culeasă. Limuzinele Mercedes aparţineau membrilor mai bătrâni şi conservatori ai congregaţiei. Proprietarii BMW-urilor şi Jaguar-urilor erau cei tineri, mai ambiţioşi.

Urmau apoi bătrânele Chevrolet, Ford şi Plymouth.

Guarda le cunoştea pe fiecare pe dinafară. Aşa cum îi spusese episcopul, erau „Maşini vechi din bani vechi”. Aceşti oameni nu se simţeau obligaţi să-şi etaleze averile. Cele trei ori patru generaţii bogate dinainte sădiseră în copii măcar încrederea, dacă nu altceva.

Părintele Guarda îşi urmărea enoriaşii cum pătrund în biserică. Se întrebă pentru o clipă cum ar fi să fie înstărit Fireşte, era bogat, cu comorile Domnului. Dar banii erau cu totul şi cu totul altceva. Părintele ştia prea bine că oamenii îşi irosesc întreaga lor viaţă în căutarea banilor. Se distrugeau unul pe altul pentru ei. Minţeau, înşelau, şantajau, numai pentru a avea cât mai mulţi. Era peste puterea lui de a înţelege. Dumnezeu lăsase ca fiecare să se nască înzestrat cu darul Său: credinţa. Însă majoritatea oamenilor se îndepărtau de la bogăţiile pe care le aducea credinţa; se îndepărtau de la cunoaşterea înnăscută de sine pe care le-o hărăzise Domnul.

Cum era, de exemplu, bărbatul care se confesase ieri. În preajma Păştilor, la vremea căinţei, Biserica încuraja actul mărturisirii păcatelor. În Săptămâna Patimilor, auzea poate de trei ori mai mult? Spovedanii decât în mod normal. Însă nici una ca aceea.

Părintele Guarda putea percepe disperarea în vocea din spatele paravanului pentru spovedanie; era clar că omul

purta o vină care-l distrusese. Preotul era convins că păcătosul venise la Biserica Sfintei Treimi pentru a fi mântuit.

— Iartă-mă, părinte, pentru ce am păcătuit, rostise omul.

— Şi cum ai… începuse părintele Guarda, dar necunoscutul pornise deja să se spovedească.

— Au trecut cinci ani de la ultima mea spovedanie. Am ajuns până la limitele a ceea ce poate face un om şi le-am depăşit. Am făcut-o de bună voie şi o recunosc pe deplin. Crezi că Dumnezeu mă va ierta?

Înainte ca părintele Guarda să aibă posibilitatea de a-i spune: „Da, dacă te căieşti, Dumnezeu îţi va ierta toate greşelile”, bărbatul de dincolo de paravan continuă:

— Ceilalţi în jurul meu, deasupra mea, doreau puterea. Cred că da, puterea. Am fost împins de lăcomie.

Omul vorbea în valuri rapide, convulsive, de parcă ar fi trăit ani de zile închis într-o cuşcă şi acum avea pentru prima oară ocazia să comunice cu o altă fiinţă umană.

— Nu-mi doream decât bani. Şi cu cât aveam mai mulţi, cu atât voiam mai mulţi, încât mi-era imposibil să mă liniştesc.

Din ce mâncam mai mult, din atât aveam nevoie de mai multă mâncare. Nu mă puteam opri.

Acţiunile, mai degrabă decât cuvintele necunoscutului, îl îndemnau pe părintele Guarda să zărească în el conştiinţa cunoaşterii înnăscute pe care Domnul i-o dăruise la venirea pe lume şi căutase să întreţină această conştiinţă, ca flacăra unei lumânări pâlpâind periculos în bătaia vântului nopţii.

— Totuşi, ai venit aici, i se adresă părintele Guarda Este semnul cel mai limpede că în tine s-a schimbat ceva.

Dar omul continuase ca şi cum nu l-ar fi auzit:

— Timp de mai multe luni m-am chinuit. În pântecele meu se afla un demon omnivor şi nesătul. Mi-o cerea şi am acţionat. Ce altă posibilitate mai aveam?

— Tu ai făcut altă alegere, replică preotul. Ai venit aici.

— Nu. Nu, protestă celălalt. Mâinile mele sunt deja pătate de sânge. Pentru mine este prea târziu. Nu mai pot fi izbăvit.

Era pentru prima şi singura dată când i-a răspuns părintelui Guarda.

— Oricine poate fi…

— Nu este motivul pentru care am venit aici, interveni necunoscutul. Nu pentru mine. Eu sunt deja mort. În plus, am uitat ce este viaţa. Nu mai am cum să fiu fericit sau să mă bucur. Am uitat tot ce ştiam odată. Demonul din pântece m-a golit de tot ce am avut vreodată.

De această dată, părintele devenise serios îngrijorat de sănătatea mintală a celui care se confesa.

— Mă aflu aici, rosti omul, pentru că nu am unde să mă duc în altă parte. Nu mă pot încrede în nimeni altcineva. Pot să am încredere într-un preot, nu-i aşa? Încrederea este un lucru sacru pentru un preot. Aşa mi se pare că-mi amintesc de copilărie.

Mărturisirea omului intrase într-un ritm anume. Acum aproape nu mai existau pauze între fraze şi nici chiar între idei.

— Chiar şi aici mi-e teamă, adăugă el. Îmi aduc aminte că aveam o senzaţie de calm în biserică. De calm şi pace. Acum nu-mi mai amintesc nici cum erau acele senzaţii. Însă cineva le mai ştie, există cineva pe care l-ai mai putea încă ajuta.

Părintele Guarda ajunsese atât de îngrijorat de aparenta instabilitate a celuilalt, încât întrerupse divagaţia lui:

— Stai aici, îl sfătuise. O să te ajut.

Imediat, auzise un foşnet scurt de cealaltă parte a paravanului şi, realizând că vorbele sale îl speriaseră pe necunoscut, îşi scoase capul prin deschizătura de comunicare a confesionalului. Omul dispăruse deja. O bucăţică de hârtie rămăsese pe scaunul din lemn. Părintele Guarda o ridică. Era mototolită şi umedă, ca şi cum bărbatul ar fi strâns-o în mână o vreme. Pe ea se aflau scrise un nume şi o adresă.

Părintele Guarda se gândise dis-de-dimineaţă cum l-ar fi putut ajuta mai bine pe necunoscut. Iată de ce îşi terminase predica doar cu câteva momente înainte de ora programată pentru a intra în biserică.

Pe când continua să privească pe fereastra casei

parohiale, preotul auzi o tuse discretă. Unul dintre asistenţii săi, părintele Donnelly, îl chema la slujbă.

— Voi fi acolo imediat, răspunse părintele Guarda.

Şi, cufundat încă în misterul ce înconjura confesiunea din ziua precedentă, se îndepărtă de şirul de ulmi şi bujori. Pe cine venise să izbăvească acel om la Biserica Sfintei Treimi, dacă nu pe el însuşi? Părintele Guarda ar fi vrut să afle. Scoase din buzunar bucăţica de hârtie. Privi din nou numele înscris acolo. Apoi scrise în josul ei, cu un stilou de pe birou, cuvântul „Mântuit?”. Exagerase deliberat semnul întrebării. Puse la loc în buzunar hârtia, fiindcă nu dorea să uite că trebuie, să-şi urmeze cercetările pe această cale. Îşi aminti vorbele omului, întipărite cu litere de foc în mintea sa: „Există cineva pe care l-ai mai putea încă ajuta”.

Locul de parcare, care acum se golise de oameni, era plin doar de lucruri – aurul unor pământuri noi, New Canaan.

Şi acesta este tot pământul Domnului, se gândi părintele Guarda, luându-şi predica de pe birou şi ieşind pe uşa care conducea direct la altar...

— *Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.*

Preotul intonă imnul împreună cu părintele Donnelly şi întreaga congregaţie. Îndeplini riturile de penitenţă şi se pregăti, în timp ce părintele Donnelly citea din Scripturi, paragraful 26 din Levitic, binecuvântările ascultării şi pedepsele neascultării.

Când părintele Donnelly încheie, părintele Guarda se urcă în amvon. Deschise Biblia la locul însemnat din vreme. Citi din Prima Epistolă a lui Ioan: „Copiii mei, vă scria aceste rânduri ca să nu cădeţi în păcat; dar dacă vreunul dintre voi păcătuieşte, avem un apărător în faţa Domnului, pe Iisus Cristos cel drept...”

Părintele Guarda continuă să citească partea din Evanghelie pe care o selectase, dându-şi seama abia atunci că o alesese cu gândul la necunoscut.

Când sfârşi, puse Biblia la o parte şi îşi aranja hârtiile în faţă. În mod ciudat, nu-şi mai amintea ceea ce citea.

— Starea la care aspirăm cu toţii trece prin metamorfoze subtile de-a lungul anilor, începu părintele Guarda.

Stătea cu braţele întinse, sprijinindu-se de marginile din

stejar lustruit ale pupitrului. În spate se afla imaginea lui Cristos, în faţă stăteau enoriaşii, cu figurile ridicate înspre el.

— Ceea ce dorim să fim la vârsta adolescenţei nu seamănă deloc cu ceea ce s-ar putea să ne dorim cu zece ani mai târziu. Şi iarăşi, ceea ce ne-ar face fericiţi la douăzeci de ani s-ar putea dovedi superficial şi neinteresant peste încă zece ani.

Predicatorul aruncă o privire peste auditoriul său.

— De ce este aşa? Este valabil pentru toate fiinţele omeneşti? Este la fel pentru bărbaţi şi pentru femei? Pare un lucru universal: de parcă toate creaturile înzestrate cu gândire continuă să crească şi după ce trupurile şi chiar minţile le-au ajuns la maturitate.

Părintele Guarda se mândrea cu faptul că ştia fiecare chip care participa la slujbă, peste care putea pune un nume şi, dacă era capabil, o adresă şi alte câteva informaţii pertinente.

— Poate că aici se află miezul definiţiei contradictorii a libertăţii. Aici, în ţara libertăţii, conceptul de libertate este discutat pe larg, dezbătut şi cercetat. Şi mai este păstrat cu grijă, ca un „drept inalienabil”, conform părinţilor fondatori ai Declaraţiei de Independenţă.

Preotului îi plăcea să se uite la chipurile enoriaşilor în timp ce predica, în schimb, când citea din texte, nu privea pe nimeni.

— Putem să spunem că înţelegem sensul libertăţii şi, prin urmare, valoarea sa?

Presupunea că procedează astfel fiindcă voia să vadă efectul pe care-l aveau cuvintele sale asupra oamenilor, pe când efectul cuvintelor Domnului era în întregime problema lor.

— Ceea ce avem, de fapt, nevoie să cunoaştem sunt dimensiunile libertăţii. În lexiconul gândirii omeneşti nu există, poate, suficienţi termeni pentru a enumera *definiţiile* libertăţii şi totuşi *trebuie* să fim în stare să ajungem la anumiţi parametri. Însă libertatea poate – şi adeseori aşa se întâmplă – să existe în afara oricăror parametri. În acest sens, libertatea este sinonimă cu haosul.

În acel moment văzu cu ochii minţii, ridicându-se în faţa sa ca o negură stranie din mlaştină, imaginea bărbatului din confesional. Viziunea era ceţoasă şi întunecată, dar durerea şi disperarea care o desfigurau erau evidente ca nişte stigmate. Părintele Guarda n-ar fi putut spune de unde-şi dădea seama că figura din mintea sa era a omului din confesional, de vreme ce nu avea idee cum arăta necunoscutul, însă era în continuare convins că aşa era. Pentru moment rămase atât de uluit de propriile gânduri, încât îşi întrerupse lectura. Se simţi brusc înfricoşat, aşa cum nu i se mai întâmplase de când fusese în Vietnam. Se scutură, pentru a-şi limpezi gândurile şi apoi, concentrându-se la ceea ce avea de făcut, continuă:

— Haosul înseamnă moarte, rosti, gândindu-se în sinea lui la război. Înseamnă moartea spiritului, moartea naturii, moartea ordinii naturale a lucrurilor. Înseamnă moartea lui Dumnezeu.

Fără libertate, nu mai există posibilitatea alegerii, este adevărat. Dar având *numai* libertate, alegerea devine iluzorie. Într-o lume a cărei unică limită este libertatea nu există peisaj, adăpost, nici un orizont în funcţie de care să se judece progresul sau regresul. În fapt, nu există trecut şi, drept consecinţă, nici viitor. Nu mai rămâne decât prezentul, imuabil, osificat.

Pe când predica, preotul simţi crescând în el spaima. Ca şi cum ar fi fost ghidat de o apariţie: spiritul necunoscutului, însă de aici ar fi rezultat că omul murise!

— Calcifierea vieţii este unicul şi adevăratul Rău, urmă el cu tenacitate. Aceasta nu era înainte ca Satan să fie aruncat afară din Paradis. Este singura creaţie a lui Satan. Din osificarea vieţii s-au format aşa-numitele şapte păcate capitale. Dar Satan nu a creat aceste păcate „mai uşoare”; el îşi îndeplinise deja opera. Dumnezeu a creat cele şapte păcate capitale, pentru a-l ţine pe Satan la locul său şi pentru a se asigura că Satan nu va înţelege niciodată cu ce putere a fost investit prin crearea Haosului.

De aici nu ne pândeşte nici un pericol, pentru că Satan este Răul. Aşadar, este osificat, imuabil. În timp ce Dumnezeu este în continuă mişcare. Dumnezeu este

asemenea lunii când se joacă peste apele oceanului. Dansează, cântă, mângâie, strigă, iluminează, se măreşte şi se micşorează fără încetare. Dumnezeu este unul şi zece mii. Dumnezeu este zece mii şi zece milioane. Dumnezeu este totul, totul, în afară de Rău. Dumnezeu a îngăduit mândria lui Satan, pentru că a văzut nevoia de a alege.

Când, în Eden, şarpele i-a ispitit pe Adam şi Eva, a făcut-o ademenindu-i cu cunoaşterea, cântecul de sirenă al alegerii: să ştie ceea ce ştie Dumnezeu. Şi iată ce au fost ei ispitiţi să afle. Însă alegerea lor a fost cea a mândriei: să se aşeze mai presus de Dumnezeu. Forţa şarpelui constă în a fi capabil să ascundă păcatul mândriei sub învelişul libertăţii.

Ceea ce ne conduce la Satan...

Atunci părintele Guarda îl zări. Trecându-şi privirile peste congregaţie, văzu printre figurile cunoscute una ce nu-i era familiară. Era un chip lung, uscat, cu aspect întunecat; chipul unei fiare de pradă.

— Trebuie să ne temem de Satan? Să-l urâm? Să vedem.

Străinul îl fixa cu o intensitate bizară.

— Satan este isteţ, însă nu este inteligent. Dacă ar fi fost inteligent, ar fi ghicit natura puterii incipiente pe care i-a lăsat-o Dumnezeu. N-a făcut-o.

Dumnezeu ştia asta, fireşte. Altminteri, cum i-ar fi încredinţat lui Satan descoperirea Răului? Isteţimea lui Satan stă în iscusinţa lui de a-şi consacra întreaga atenţie detaliilor. De fapt, Satan are o viziune ca într-un tunel; orizontul lui este excepţional de strâmt. Acest orizont este o condiţie esenţială pentru a produce tortura. Iar tortura este, la urma urmei, ceea ce-l defineşte pe Satan.

Satan, după cum Dumnezeu ştie prea bine, este un maestru al iluziei. Şi prima lui amăgire – cea mai atrăgătoare minciună a sa – este libertatea. Libertatea de orice tiranie a Domnului, de tirania Paradisului, a Bisericii şi, în cele din urmă, a credinţei.

Pentru că, după cum vă daţi seama, credinţa este ultima dimensiune. Credinţa defineşte lumea: graniţele, limitele ei, orizonturile. Credinţa pune totul în perspectivă. Credinţa îi arată omului locul în univers: îl deosebeşte de munţi, de copaci, de cer, de pământ, de celelalte creaţii ale omului.

Credinţa este cea care îl exaltă şi îl umileşte pe om.

Satan a spus: „Ascultă-mă şi îmbrăţişează libertatea. Libertatea se află la îndemâna ta”. Ceea ce *nu* a spus, deliberat, este că, îmbrăţişând libertatea, trebuie să renunţe la credinţă. Aceasta este minciuna lui. Libertatea lui Satan este nelimitată. De aici, osificarea. Este antiteza mişcării. Exclude schimbarea, iar noi în schimbare ne găsim ţelurile.

Trebuie să înţelegem că noţiunea de libertate a lui Satan nu este altceva decât moartea lui Dumnezeu. Este dezlănţuirea Haosului.

La sfârşitul predicii, părintele Guarda s-a întors, pentru a coborî de la amvon. Dar, cu privirea omului întunecat aţintită asupra lui, a ezitat aproape s-o facă.

— Cred într-unul Dumnezeu…

A pornit cântecul împreună cu congregaţia, în timp ce părintele Donnelly pregătea colecta. Trecea printre şirurile de bănci şi părintele Guarda a fost atent în mod special când a ajuns la omul întunecat la chip. A deschis larg ochii când a văzut că necunoscutul strecoară o bancnotă de o mie de dolari printre cele de unu, cinci şi zece.

Preotul turnă vin şi apă. În vasul de argint, pentru Euharistie. Scoase ostia şi, pe când proceda astfel, văzu câţiva enoriaşi aşezându-se pentru a forma un rând. Omul cu figură întunecată se alătură lor.

Părintele Guarda puse ostia în palmele întinse ale enoriaşului, binecuvântându-l.

— Trupul lui Cristos.

— Amen.

Apoi urmă la rând necunoscutul. Rămase în faţa părintelui Guarda şi, în loc să întindă mâna, deschise gura larg. Avea ceva ciudat în figură?

Părintele Guarda era obligat să se aplece, pentru a pune ostia pe limba bărbatului. Atunci simţi o aromă dulceagă pe care nu o putea identifica prea bine. Emana din gura deschisă a omului.

— Trupul lui Cristos.

Preotul se uită şi fu atras de nuanţa din ochii bărbatului din faţa sa. Îşi sondă rapid memoria: era într-o zi sufocantă

de august, pe când se ocupa cu stingătoarele de incendiu de pe Tenth Avenue şi se afla într-o tabără în aer liber, pentru două săptămâni. Tânărul Dominic Guarda dăduse peste un şarpe cu clopoţei, de-a lungul unei poteci edenice prin pădure. Reptila l-a fixat fără curiozitate, însă cu un soi de înfometare mioapă, pe care doar mai târziu, când băiatul a devenit bărbat, a fost în stare să o identifice ca fiind expresia plenară a Răului: neprietenoasă, monolitică, elementară. Acum, părintele Guarda întâlnise din nou aceeaşi privire.

— Amen.

Bărbatul se îndepărtă şi, înfiorat, părintele Guarda se întrebă dacă totul fusese numai rodul imaginaţiei sale.

Preotul avea obiceiul să se odihnească o vreme în sacristie, după ce el şi asistenţii săi îşi scoteau veşmintele şi aranjau accesoriile sfinte pentru slujbă. Sacristia Bisericii Sfintei Treimi era deosebit de frumoasă şi spaţioasă. Era plină de relicve religioase semnificative, pe care părintele Guarda se delecta să le cunoască pe îndelete, cu dragoste. În plus, slujba era mai sacră pentru el, poate, decât pentru mulţi alţii şi avea nevoie să-şi petreacă un timp singur, pentru a compensa sentimentele adânci care se năşteau înlăuntrul lui.

În sacristie era întotdeauna întuneric. În zidul exterior din piatră nu fusese construită decât o singură fereastră care era mascată pe dinafară de un gard viu stufos, înalt de aproape patru metri şi jumătate. O bancă din lemn de stejar lustruit, asemănătoare cu băncile din biserică, era aşezată în faţa ferestrei. Acolo se aşeza întotdeauna părintele Guarda după terminarea slujbei. Banca era intenţionat lipsită de confort. Odihna şi confortul nu erau sinonime în vocabularul Bisericii, astfel încât, dacă era permisă odihna, pentru limpezirea minţii şi a spiritului, nu era în schimb permis confortul în acest timp.

Părintele Guarda şedea pe o bancă, contemplând tufa verde de gard viu. Prin tufă se zbătea o pitulice care căuta ceva.

Pe când se uita la pasăre, părintele Guarda văzu iarăşi capul triunghiular al şarpelui cu clopoţei. Îi putea observa

solzii uleioşi mişcându-se prin lumina filtrată a soarelui, limba căutătoare, bifurcată, obscenă, ochii negri, fără profunzime. Peste această imagine neplăcută era suprapusă gura deschisă a necunoscutului cu figura întunecată, limba care anticipa sosirea ostiei, ochii negri şi lipsiţi de profunzime.

Părintele Guarda tresări uşor, aplecându-se înainte pe bancă. Pitulicea era ocupată să tragă ceva – poate o insectă – din umbra tufei. Preotul privi cu un fel de fascinaţie neajutorată cum vânătorul îşi înghite prada.

Când realizase că în cameră se mai afla şi altcineva? Nu-şi dădea seama, atât de adânc se cufundase în gândurile sale.

— Părinte Donnelly?

Asistentul se întorcea adesea în sacristie pentru vreun obiect pierdut printre faldurile veşmintelor.

— Da, părinte.

Nu era glasul părintelui Donnelly; preotul Guarda întoarse capul:

— Cine este? întrebă înspre colţul întunecat al sacristiei. Cine este acolo?

— Părintele Donnelly a fost chemat pe neaşteptate.

Vocea venea direct din spatele său şi preotul încercă să se răsucească. Însă ceva îl apucă ferm şi îl opri.

— Cine eşti? Rosti părintele Guarda. Ce vrei? Bani? N-am decât puţini. Aur? Unde-ai putea vinde aceste relicve?

— Sunt aici ca să te chem acasă, răspunse vocea, atât de aproape, încât fratele Guarda putea să simtă aceeaşi aromă dulceagă pe care-o mirosise când îi oferea ostia bărbatului cu faţa întunecată. Avu senzaţia că este apucat şi mai strâns. Nu se sperie; în tinereţe, părintele Guarda fusese chemat de multe ori să doboare vreun zurbagiu. Se descurcase atât de bine, încât pentru o perioadă scurtă şi-a pus problema unei cariere pe ringul de box, până când tatăl său i-a scos ideea din cap. În schimb, tânărul Dominic Guarda se înrolase în armată şi-şi petrecuse stagiul în Asia de Sud-Est, înainte de a se dedica slujirii Domnului, rănit în inimă şi suflet.

Chiar şi acum, părintele Guarda continua să aibă grijă de

sănătatea trupului, făcând exerciţii disciplinate zilnice. Pe sub veşmântul ecleziastic se afla un trup puternic, musculos.

— *Sunt* acasă, replică el.

Îşi impuse să-şi relaxeze trupul. Acest bărbat nu era cu nimic diferit de oricare alt golan pe care-l întâlnise pe Tenth Avenue.

— Nu încă, spuse vocea chiar în urechea sa.

Abia atunci, simţind cum creşte presiunea pe joncţiunea nervilor gâtului, părintele Guarda înţelese adevărata dimensiune a pericolului care plana deasupra lui.

Îşi ridică umerii şi braţele apoi, în timp ce necunoscutul încerca să-şi menţină strânsoarea, părintele Guarda îşi smuci torsul în jos şi se eliberă.

Se răsuci şi lovi orbeşte în faţa bărbatului. Resimţi impactul, ca şi cum ar fi atins pometele, sfâşiat printr-o mişcare de smulgere. Auzi un sunet de material rupt, îşi privi mâna şi rămase stupefiat, înlemnind. O bucată zdrenţuită de latex de culoarea pielii i se prinsese de vârfurile degetelor; era acoperită cu fond de ten.

Părintele Guarda privi bărbatul cu pielea întunecată. Acum înţelegea ce era bizar în figura pe care o văzuse atât de aproape în timpul Euharistiei: nu avea pori. În acel moment, faţada se crăpase; pe obrazul stâng al bărbatului se întrezărea adevărata piele. Omul purta o mască, imitând pielea.

— Cine eşti? întrebă din nou părintele Guarda. Te cunosc?

— Nu contează, răspunse omul. Eu te cunosc *pe tine.*

De ce îi era atât de familiară această voce?

Sunetul evantaiului din oţel care se deschidea răsună cu o claritate teribilă în sacristia strâmtă. Avea o puritate care pătrunse până în adâncul sufletului părintelui Guarda, făcându-l să se înfioreze.

Abia atunci părintele Guarda înţelese, cu un fel de luciditate stranie, că nu avea de înfruntat un golan sau un luptător de stradă. Ridică mâna dreaptă şi făcu semnul crucii:

— Te binecuvântez. Dumnezeu să te ierte.

A fost nevoit să rostească aceste cuvinte de două ori, fiindcă avea gura extrem de uscată.

Bărbatul cu două feţe făcu un pas spre el, iar părintele Guarda se retrase. Omul înaintă, părintele se dădu înapoi până când ajunse cu spatele sprijinit de cerceveaua ferestrei.

Bărbatul cu două feţe mişca evantaiul de oţel prin aer cu o asemenea viteză şi dexteritate, încât acesta producea un vâjâit nu cu mult deosebit de scheunatul unei fiare.

Părintele Guarda nu mai era atent la armă. În schimb, privea în ochii bărbatului cu două feţe.

— Te cunosc, spuse el. Da. De multă vreme.

— Şi de foarte departe, adăugă bărbatul cu două feţe, aproape visător. Da.

Apoi evantaiul de oţel porni să zboare prin aer ca un liliac uriaş. Marginea crenelată se incrustă în gâtul părintelui Guarda cu o asemenea forţă, încât îi trânti capul şi partea de sus a torsului de fereastra din spate.

Sticla se sparse, sângele ţâşni, iar bărbatul cu două feţe se îndepărtă cu câţiva paşi. Când se întoarse pentru a-şi recupera evantaiul de oţel, observă că prin verdeaţa gardului viu zăcea şi capul părintelui Guarda.

Se aplecă, pentru a lua bucata de latex din mâna părintelui, însă acesta o apucase cu multă putere şi fu nevoit să-i rupă două degete până să intre în posesia ei. Chiar şi atunci a trebuit s-o rupă.

Apoi, folosind marginea evantaiului închis pentru a sparge cioburile de sticlă care ieşeau în afară, bărbatul cu două feţe se căţără cu agilitate pe fereastră.

Scormoni prin tufiş şi, apucând capul tăiat al părintelui Guarda, depuse un ultim sărut pe buzele învineţite. Dispăru într-o clipă, iar pitulicea, care se întorsese, după explozia geamului spart, mângâie blând cu aripa obrazul părintelui Guarda, în timp ce cobora pe pământ.

PARTEA 1

ORAŞELE DE AUR ALE DEŞERTULUI

PRIMĂVARA. ÎN PREZENT

NEW YORK/PARIS/NISA/NEW CANAANA/VENCE

Christopher Haye îşi dorise dintotdeauna să ajungă scriitor. Însă gândul era departe de preocupările sale în acea după-amiază cenuşie şi ploioasă de aprilie. Era în plină activitate, într-o sală de tribunal înăbuşitoare şi plină de lume, în clădirea Curţii Penale de pe Centre Street, aşezată în labirintul de case dărăpănate din mahalaua Manhattan-ului.

Plasat lângă chipul palid al unui bărbat care-i era client, aşteptând ca juriul să delibereze verdictul, Chris Haye încerca să-şi scoată din minte cât de mult ura meseria de avocat. Îi era deosebit de greu să o facă, mai ales fiindcă cheltuise o groază de bani şi muncă pentru a ajunge la Princeton şi apoi pentru a absolvi Facultatea de Drept de la Harvard. Munca din greu nu reprezenta nimic nou pentru

Chris Haye; era un „articol” de care dispunea din belşug şi în care era bogat. Tot aşa cum familia sa era bogată într-un sens mai convenţional. Tatăl său era proprietarul unui conglomerat industrial ale cărui sucursale invadaseră literalmente globul pământesc. De fapt, tatăl lui Chris era la Beijing, împreună cu cea de-a treia nevastă, negociind un acord reciproc pentru vreuna din companiile sale din Oriental îndepărtat.

Munca tenace a lui Chris de la şcoală nu fusese în zadar. Talentul său atrăsese atenţia unei firme prestigioase de avocatură de pe Park Avenue, care era încă suficient de mică încât să aibă nevoie de minţi tinere.

Max Steiner, principalul asociat al firmei care-l recrutase pe Chris, era un bărbat mic de statură, distins, având cam şaizeci de ani. Părul cenuşiu începea să se răărească exact în locul unde un călugăr avea tonsura. Nasul mare reuşea totuşi să-l facă să arate interesant, mai degrabă decât hidos, iar ochilor cafenii, larg deschişi şi circumspecţi nu le scăpa nimic. Erau circumspecţi, îi spusese lui Chris, pentru că era evreu şi lumea îi ura pe evrei.

— Înţelegi, îi explicase lui Chris în prima zi de lucru, oricât aş crede eu că eşti strălucitor, domnule Haye, va trebui mai întâi să-ţi dovedeşti utilitatea pentru firma noastră. Drept urmare, primele dumitale cazuri ar putea părea, la prima vedere, prea simple.

— Ceea ce vreţi de fapt să-mi spuneţi este că oferiţi tuturor novicilor pe cele mai plicticoase, replicase Chris. Poate chiar pe cele mai nesemnificative.

Steiner zâmbise:

— Bunicul meu avea obiceiul să zică: „Nu contează dacă scuipi peste un cerşetor sau peste un milionar, contează numai dacă eşti prins asupra faptului”.

Modul său de a vorbi, lent, accentuat, divagând adesea, era dezarmant.

Chris nu se intimidase:

— Şi dacă v-aş răspunde că eu nu scuip?

— Suntem oameni cu toţii. Suntem cu toţii la fel.

— Numai că unii dintre noi nu sunt prinşi asupra faptului.

Steiner se lăsase pe spătarul scaunului, împreunându-şi

mâinile după ceafă. Deşi era bine îmbrăcat, hainele sale erau întotdeauna şifonate, ceea ce-i conferea în mare măsură un aspect prietenos şi indulgent. Când Chris l-a văzut pentru prima oară pe Max în acţiune, la tribunal, a rămas uluit de maniera în care acesta se repezise direct în punctul nevralgic, cu o rapiditate şi precizie de chirurg.

— Mi se pare că aveţi nişte obiective precise în minte, domnule Haye. De ce nu mi le-aţi împărtăşi şi mie?

— Corect, replicase Chris. Nu am venit aici să iau ce a rămas de la ceilalţi. Am venit pentru a-mi construi o reputaţie. Presupun că „Steiner, Medowell and Fine” nu este diferită de alte firme de avocatură foarte ocupate, unde în fiecare zi sunt refuzate cazuri din care s-ar putea scoate bani. Multe dintre ele sunt date la o parte pur şi simplu pentru că sunt atât de lipsite de speranţă la prima vedere, încât nimeni de la firmă nu doreşte să le ia. Cinstit, domnule, nu mi se pare că e bine.

Chris îşi pledase cauza, pentru ca fiecare fiinţă umană să aibă dreptul la o cât mai bună apărare, cu elocinţa cu care-şi pledase cazurile ipotetice la Facultatea de Drept.

— Domnule Haye, sper că ştii ce faci.

— Cred că da, domnule. Am reflectat îndelung asupra acestei probleme.

— Trebuie să-ţi mărturisesc cu toată sinceritatea că există oameni care nu împărtăşesc interpretarea dumitale egalitară a legilor.

Chris ştia că Steiner se referea la ceilalţi asociaţi principali.

— Nu poate exista justiţie fără egalitate, domnule.

Steiner mormăi:

— Vom mai vedea.

Timp de cinci ani, Chris a muncit din greu prin labirintul subteran al New York-ului, cunoscut ca „Circuitul iadului”. A început cu un caz mărunt, dar nu lipsit de importanţă, pe care firma nu l-ar fi acceptat altminteri. Spre surprinderea, implicit şi invidia, multora, l-a câştigat. În curând a preluat cazuri din ce în ce mai mari şi complexe.

Chris a lucrat cu perseverenţă, hotărât să nu-şi precupeţească eforturile. În câţiva ani a avut un asemenea

succes, încât presa a ajuns să-i urmărească procesele. Steiner a intrat în biroul lui, în ajunul primei aniversări a angajării la firmă şi i-a spus:

— Ai reuşit, Chris. Ai câştigat ceea ce eu numesc ciocanul de catifea al judecătorului: juriul te crede. Te văd pe tine, nu clientul. Ascultă orice le-ai zice.

Chris a continuat să rezolve cu succes caz după caz. Rapid, a avut cereri constante: timpul său nu-i mai aparţinea. A fost momentul când s-a decis să meargă pe cont propriu.

Acum avea un prestigios birou de avocatură pe Park Avenue, cu asociaţi aleşi dintre cei mai buni, funcţionari şi, datorită insistenţelor lui Max Steiner, un contract de consultanţă cu vechea firmă de avocatură, care l-a lăsat să plece extrem de greu.

Totul se întâmpla în urmă cu optsprezece luni. Apoi, în biroul său a intrat Marcus Gable şi lucrurile s-au schimbat.

Marcus Gable era cel care se afla acum lângă Chris Haye, aşteptând verdictul juraţilor. Gable fusese acuzat de a-şi fi ucis soţia, Linda. Aceasta mânuise un pistol de-al lui, pentru care avea permis. Ea nu ştia să folosească arma, declarase Gable şi, de fapt, ura toate armele de foc. Femeia dorise să-l scoată din dormitor, a spus el şi, pe când o lua de pe noptieră, arma s-a declanşat, omorând-o pe loc.

Acuzarea a afirmat că Linda Gable descoperise că soţul ei avea legături în afara căsniciei şi a provocat o scena. S-au certat, cearta a degenerat într-o luptă, în cursul căreia Gable a scos arma şi şi-a împuşcat nevasta.

Printr-o întreagă paradă de martori, Alix Layne. Procurarea, a arătat că Marcus Gable avea un temperament vulcanic şi că, prin urmare, putea fi uşor scos din fire. Acuzarea a mai stabilit că Gable petrecea multă vreme, în zilele săptămânii, într-un mic apartament pe care-l avea în Manhattan, complet separat de locuinţa luxoasă de pe Fifth Avenue, unde trăia cu soţia sa. Prin deducţie, acuzarea a încercat să dovedească existenţa pretinsei amante a lui Gable.

Pe de altă parte, Chris a stabilit cu seria lui de martori că natura afacerilor cu o mare doză de risc ale lui Gable

necesita orare de lucru încărcate şi neregulate. Cel mai frecvent, afacerile cu străinătatea – în special cele din zona Pacificului – trebuiau tratate dimineaţa foarte devreme. Marcus Gable obişnuia ca până la terminarea negocierilor lungi şi complexe să-şi conducă afacerile din acel apartament, întrucât căminul şi soţia erau sacrosancte şi nu dorea să le implice în munca lui.

În intimitatea biroului său lambrisat cu mahon, Chris l-a descusut în repetate rânduri pe Gable despre dedesubturile afacerii. I-a atras atenţia că, dacă acuzarea ar putea dovedi existenţa unei amante, ori chiar dacă ar infiltra în mintea juraţilor posibilitatea ca Gable să-şi fi înşelat nevasta, s-ar fi aflat într-o situaţie dificilă.

— Credeam că sunt inocent până ce mi se dovedeşte vina, a spus Gable. Juriul are datoria. Să mă găsească vinovat fără nici o urmă de dubiu, continuase el, ridicând din umerii lui largi. De ce m-aş teme?

— Permite-mi să-ţi reamintesc natura gravă a crimei de care eşti acuzat, replicase Chris. Crima de gradul doi înseamnă o infracţiune din clasa A. Definiţia crimei de gradul doi este „Intenţionând să cauzeze moartea unei persoane, cauzează moartea acelei persoane”.

— Intenţie? Strigase Marcus Gable. Care intenţie?

— Acuzarea susţine că faptul de a-ţi fi căutat arma încărcată constituie o intenţie.

— Asta e premeditare!

— Nu. În subcapitolul 1.25.25 scrie că uciderea cu intenţie nu mai trebuie să fie o componentă a premeditării sau deliberării. De fapt, poate fi rezultatul unei decizii instantanee.

Gable dăduse la o parte mărunţişurile juridice:

— Prostia asta nu contează. Nu aşa s-a întâmplat.

Chris continuase cu încăpăţânare:

— Acuzarea va arăta juraţilor fotografiile soţiei dumitale, aşa cum a fost găsită de poliţie. Vor târî în faţa curţii pe oricine.

— Subliniez, pe *oricine* – care te-a văzut vreodată cu o femeie, indiferent dacă ai fost sau nu inocent.

— Acum îţi reamintesc *eu dumitale* că eu sunt cel care-a

chemat poliţia. Eram acolo când au sosit. Le-am arătat totul, l-am lăsat să scotocească atât cât au poftit.

Chris ajunsese să-l cunoască suficient de bine pe Marcus Gable, pentru a-şi da seama că nu avea nici un rost să-i explice că poliţia avea dreptul să caute unde dorea la locul crimei, cu sau fără permisiunea lui. Însă era convins că, dacă ar fi insistat asupra acestui punct, n-ar fi declanşat decât o discuţie. În schimb, Chris a ridicat o mână, împăciuitor.

— Să admitem, acestea nu sunt acţiunile unei persoane vinovate. Suntem de acord în această privinţă. Totuşi, încerc să te fac să înţelegi că nu va fi o dovadă zdrobitoare.

Cinstea şi dreptatea vor rămâne măcar în minţile şi inimile juriului, să sperăm şi să ne rugăm pentru asta. Însă din momentul în care părăsesc instanţa şi încep deliberările, orice este posibil. Acuzarea nu se va da înapoi de a te târî pe dumneata şi pe oricine din preajma dumitale în mocirlă. O cunosc bine pe acuzatoare, Alix Layne. Procuratura districtuală îşi doreşte cu ardoare acest caz, iar Alix Layne este cel mai bun procuror. Este isteaţă şi muncitoare. Mai este şi ahtiată după succes în presă, încât ar fi în stare să simtă mirosul sângelui la o distanţă de o milă în afara oraşului, chiar dacă nu ar fi în parohia ei.

— Hei, ascultă aici, eu sunt veteran al războiului din Vietnam, a replicat Gable. Am primit o groază de medalii şi dă-mi voie să-ţi spun că mi-am pus fundul la bătaie pentru fiecare dintre ele: sunt decoraţii de pe. Câmpul de luptă. O grămadă, de băieţi care s-au întors din porcăria aia îmi datorează viaţa.

Presupun că ai putea face caz de asta, avocatule. Vreau să văd titluri de-o şchioapă: UN EROU DE RĂZBOI ÎN FAŢA TRIBUNALULUI! Acuzarea va fi puţin zgâlţâită. Şi nu e o minciună. A fost ca-n iad şi acum mai am. Coşmaruri. Unul dintre ele este cumplit. Sunt închis într-un ascensor metalic şi cobor tot mai jos. Dintr-o dată, uşile se deschid şi mă scufund până la genunchi în sânge şi maţe, înjur plutesc braţe şi capete, ochii morţi ai camarazilor mei mă fixează, degetele lor descărnate mă cheamă.

Gable a răsuflat adânc printre buzele strânse, parcă

pentru a scăpa de excesul de energie.

— Mă trezesc întotdeauna având în cap plânsul unei fetiţe. E ciudat, hm? se întorsese el spre Chris.

Marcus Gable a continuat, dând din cap:

— E-n regulă, deci nu va fi totul numai zâmbete şi amabilitate, înălţase el din umeri. Deci, cum va fi în realitate? Am fost în iad şi am ieşit pe partea cealaltă. Acum ni-l oferă Alix Layne; i-l vom trimite înapoi. Nu vreau decât să ştiu când mă voi putea întoarce la afacerile mele. Treaba asta nenorocită mă costă o avere de fiecare dată când îmi aşez fundul în sala de judecată.

Chris l-a privit: un luptător cu umeri largi, cu privire ageră, o figură combativă, o gură mare, un bărbat atrăgător, cu condiţia de a fi suficient de generos cu accepţiunea termenului, pentru a implica ideea de forţă. Ceea ce fac femeile în mod constant, fireşte.

În special aceasta, bănuise Chris. Clientul său avea o maturitate pe care nu o putuse dobândi decât o dată cu vârsta şi totuşi ceva îi menţinea atributele fizice ale tinereţii. Cine ştie, gândise Chris, dacă Gable nu avea o operaţie estetică. Se uită mai atent la chipul lui şi observă cicatricele fine care-l demascau.

— Prin „treaba asta nenorocită” bănuiesc că vrei să te referi la moartea soţiei dumitale, i-a răspuns.

— Moartea nu are nici o legătură, a rostit Gable, în modul său caracteristic de a dispreţui orice altă părere decât a lui. Este vorba despre mascarada asta de proces prin care sunt silit să trec.

Chris s-a întrebat dacă Gable. Cunoaşte măcar sensul cuvântului „remuşcare”. Era de presupus că da, însă era la fel de convins că lui Gable remuşcările i se par un sentiment ruşinos.

— Mă aflu în căutarea adevărului, domnule Gable; insistă Chris. Dacă mă minţi în vreo privinţă, toată abilitatea mea nu-mi va fi de folos pentru a te ajuta. Şi în cazul în care acuzarea va descoperi vreun adevăr pe care dumneata mi l-ai ascuns, vei fi închis în mod sigur într-o închisoare federală pentru următorii cincisprezece ani, înainte ca vreo comisie de eliberare să-ţi ofere măcar o şansă.

— De ce să vorbim despre închisoare? izbucnise Gable, ridicându-se de pe scaunul în care şedea; dezvoltase o mare cantitate de energie cinetică. Eşti aici pentru a face totul ca să nu ajung în închisoare.

Se oprise, examinând tabloul de Degas de pe perete.

— Ştii, continuase el, am cumpărat originalul acum doi ani. Nu mi-a plăcut niciodată prea tare, dar nu l-am cumpărat pentru că îmi plăcea. Linda era de părere că arată bine deasupra sofalei din camera de zi, dacă-mi aduc eu bine aminte. Oricum, ce contează? L-am vândut luna trecută la licitaţie şi am luat de patru cri suma investită. Japonezii puneau laba pe orice le pica.

Se răsucise iarăşi spre Chris:

— A fost de-a dreptul uluitor. Ca o adunătură de piranha sâcâitori, care se dădeau peste cap să scape de yen-ii lor supraevaluaţi, atâta vreme cât mai valorau încă ceva.

— Şi care este adevărul?

Gable clipi din ochii lui cu gene lungi.

— Adevărul? Adevărul este că pentru mine arta reprezintă exact ceea ce reprezintă orice altceva: comerţ. Cât pot să scot din ea, care o să-mi fie profitul când o voi vinde. Culoarea, forma, perspectiva, viziunea sunt un rahat pentru mine. Sincer să fiu, mă îndoiesc că sunt mai mult decât un rahat şi pentru ceilalţi.

Chris s-a uitat pe fereastră, la automobilul albastru care a înconjurat Central Park în vreme ce el număra încet până la zece.

— Şi în legătură cu amanta aceea a dumitale? a rostit în cele din urmă.

— O minciună!

Gable bătuse cu pumnul în biroul lui Chris. Figura i se transformase într-o mască, atât de dură, încât Chris a avut impresia că, dacă ar fi fost izbită cu un ciocan, s-ar fi spart în bucăţi.

— Mi-am iubit nevasta, adăugase Gable. Oricine susţine altceva este un mincinos, e clar?

Chris îl aprobase:

— Bine. Însă este de datoria mea să te avertizez că peste aproximativ o săptămână vom începe să fim târâţi prin

mocirlă.

— Te plătesc să faci o treabă, replicase clientul, oprindu-se în faţa uşii. Fă-o şi cu asta, basta. Nu-mi mai cere atâta permisiunea.

A fost momentul când Chris a realizat în ce măsură ura ceea ce făcea. A crezut întotdeauna în drepturile omului, ca şi în sistemul juridic american. Toată lumea avea dreptul să-şi susţină cauza, la un tribunal imparţial şi la o judecată dreaptă din partea semenilor săi. În plus, era unul dintre motivele care-l determinaseră în primul rând pe Chris Haye să devină avocat.

Dar acum, după dezbaterile sale nobile şi idealiste din facultate, după discuţiile cu Max Steiner pentru a prelua cazurile fără sorţi de izbândă, veniseră anii din „Circuitul iadului”, când a văzut cum drojdia umanităţii se scurgea prin înaltele săli ale justiţiei. Chris a aflat curând că acei oameni; dispreţuiau cel mai adesea legea: angajau avocaţi isteţi, cum era Chris Haye, pentru a găsi o cale să se strecoare. Iar Chris, crezând că drepturile tuturor trebuie protejate, le-a fost părtaş. N-a făcut decât să-şi ia privirile de la ei, cum ar fi făcut-o cu o femeie drăguţă cu un neg pe bărbie. A preferat să se cufunde în munca lui. Şi-a spus că descifrarea personalităţilor era treaba psihanaliştilor; nu el era cel care să le judece.

Iată însă că-şi dădea seama cum, ignorând ce soi de clienţi accepta, se minţise singur în legătură cu genul de avocat care devenise. Fără să ştie când începuse procesul, credinţa sa absolută în munca sa se erodase. Faptul că-l luase pe Marcus Gable fusese doar ultima picătură, Gable a fost instrumentul prin care îndoielile şi temerile lui Chris au ajuns la maturitate.

Şi-a amintit de cuvintele lui Max Steiner: „Sper că ştii ce faci” şi de propriul său răspuns teribil de naiv: „Cred că da, domnule”. Adevărul trist era că habar n-avea în ce se băgase. Desigur, Max Steiner ştiuse. Atunci, de ce nu-l oprise încă de la început?

Chris se întrebase cum va împăca aceste sentimente noi şi periculoase cu idealismul său înnăscut. Nu numai că abandonase căutarea unui răspuns, dar înlăturase cu totul

întrebarea din minte.

A trecut peste supărarea pe care o resimţea faţă de Marcus Gable, peste dezamăgirea dinlăuntrul său şi s-a aşternut pe treabă. S-a opus fiecărei afirmaţii a procurorului. A convocat prietenii Lindei Gable, pe fostul ei psihanalist, pe doctorii din instituţiile unde a fost internată de mai multe ori pentru consum de alcool şi Valium. Alix Layne, acuzatoarea, prevăzând intenţia lui Chris, a obiectat zgomotos că acea direcţie a audierilor era imaterială şi putea conduce pe o pistă greşită: a fost redusă la tăcere.

Martorii au povestit miile de accese de depresie, de teamă reprimată şi fixaţiile excentrice ale Lindei Gable. De exemplu, unul dintre medicii de la aceste instituţii a depus mărturie că, în timp de şase luni, Linda Gable s-a crezut posedată de un demon.

Rezultatele sordidei descinderi în iadul personal al Lindei Gable au relevat o altă latură a lui Marcus Gable. Înainte, juraţii au văzut un bărbat încăpăţânat, preocupat de afacerile sale. Acum Chris le-a oferit distincţiile lui din război, dovedind că Marcus Gable a fost, până în străfundurile sufletului, un patriot, un erou şi un soţ deosebit de uman: răbdător, amabil, iertător. Chris apelase la ciocanul său special din catifea şi condusese cu mână sigură cazul către deznodământ. UN EROU DIN RĂZBOI – CAZUL LUI CHRIS HAYE, sunau titlurile ziarelor din New York. Na mai era cazul lui Marcus Gable.

Singurul aspect ciudat era că Alix Layne promisese să o aducă pe presupusa amantă a lui Marcus Gable, a cărei mărturisire va fi zdrobitoare, îl asigurase ea pe Chris. În cele din urmă, nu a apărut nici o amantă şi, după părerea lui Chris, cazul acuzării era ca şi închis.

— Membri ai juriului, rosti acum judecătorul, aţi ajuns la un verdict?

— Da, domnule Preşedinte, răspunse primul jurat, înmânând o bucată împăturită de hârtie aprodului şi păru că durează o eternitate până ce acesta o duse judecătorului.

Judecătorul luă hârtia, o despături. Şi o citi. Îşi ridică privirile şi mulţumi aprodului cu un gest al capului.

— La acuzaţia de crimă de gradul doi în uciderea Lindei

Gable, spuse el, juriul îl găseşte nevinovat pe Marcus Gable.

Întreaga sală a tribunalului izbucni într-o manifestare a emoţiilor îndelung reţinute. Numai Marcus Gable rămăsese tăcut, impasibil. Până când, în fine, Chris se interesă:

— Vă simţiţi bine, domnule Gable?

— Mda, răspunse clientul, fără să se clintească măcar. Hai să mergem la o friptură.

După ce părăsiră sala de judecată, Chris strecură în mâna lui Gable o foaie bătută la maşină, declaraţia pe care avocatul o scrisese dinainte şi pe care clientul o citi reporterilor adunaţi în jurul lor în holul întunecat de marmură, răsunând de ecourile aplicării justiţiei.

— Asta-i tot, băieţi, interveni Chris, când Gable termină de citit şi presa îi bombarda deja cu noi întrebări. Aţi auzit tot ce a avut de spus clientul meu. Nu mai avem nimic de declarat.

Îl împinse pe Gable prin mulţimea gălăgioasă şi agitată, în capătul scărilor impunătoare, de piatră, Alix Layne îl opri.

— Aş vrea să schimbăm o vorbă, i se adresă procuroarea.

Chris se întoarse către clientul său:

— Vin imediat.

Alix Layne îl urmări pe Gable cum coboară spre limuzina lui imensă, cu o privire rece a ochilor ei cenuşii.

— Sunt uluită că-l văd mergând, zise ea. Un asemenea şarpe ar fi trebuit să se târască în jos pe scări.

Se răsuci apoi spre Chris.

— Mi-ar fi plăcut să pot spune că am admirat ce-ai făcut în sala de judecată.

— E meseria mea.

Alix pufni dispreţuitor. Obrajii i se aprinseseră. Avea un chip prerafaelit, angelic, dezminţit de personalitatea ei aspră. Părul ei brun-roşcat se termina în cârlionţi la baza cefei. În jurul gâtului purta un guler tare.

— E meseria dumitale să ai grijă ca un ucigaş să umble în libertate?

— Fii atentă la ce vorbeşti, doamnă procuror, replică Chris. Clientul meu tocmai a fost absolvit de orice acuzaţie.

— Însă rămâne un ucigaş, insistă Alix Layne. Poate că noi trei – eu, dumneata şi Gable – suntem singurii care o ştim.

Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Şi dacă as fi reuşit să aduc toate dovezile pe care le-am promis, toată lumea ar fi ştiut-o.

— Primeşte, te rog, un sfat profesional. Mai tacă-ţi gura, răspunse Chris.

Era surprins de mânia pe care o resimţea, pe punctul să se trădeze. Avea oare vreo legătură cu faptul că o găsea atrăgătoare pe procuroare? De câte ori, din momentul în care a întâlnit-o, nu s-a gândit să o invite la masă? Pe parcursul scurtelor lor conversaţii pe holurile tribunalului, între două procese, i-a plăcut totul la ea, mai puţin viziunea ei demodată despre sine. Avea un aer încorsetat, ca şi cum ar fi incomodat-o propria sexualitate. Era evident că dezaproba modul lui de a interpreta legea, după cum la fel de limpede era ca i se părea atrăgătoare, în ciuda scrupulelor ei.

— Acceptă faptul că ai pierdut, continuă el. Cazul dumitale a fost şubred şi presa va avea o zi plină demontându-l, ca şi pe dumneata, bucată cu bucată. Şi îţi mărturisesc sincer că, dacă îţi menţii această linie de conduită, voi fi nevoit să te acuz de calomnie şi defăimare la adresa clientului meu.

Ochii lui Alix Layne scăpărau:

— Ar fi nostim, nu-i aşa? Doamne, sunt sătulă până peste cap de ticăloşii plini de sine, ca dumneata, care câştigă o avere pentru a achita scârbe ca Gable, sub masca atitudinii pioase pe care-o etalează în faţa presei. Toată lumea are dreptul la o cât mai bună apărare. Sigur că da. Ai uitat să adaugi, când dai interviuri, că taxezi cu două sute cincizeci de dolari pe oră o asemenea apărare. Atâta făţărnicie îmi face greaţă. Spune-mi, când a fost ultima oară că ai preluat un caz fără speranţă numai pentru că *ai crezut* în clientul dumitale? Nu eşti avocat, domnule Haye, eşti un circar. Locul dumitale este în cort, printre jongleri, mâncători de flăcări şi vânzători de piei de cloşcă.

Arătă cu un gest faţada Curţii de Justiţie din spatele ei:

— Încă nu ai priceput că nu ai ce căuta aici, în sălile de judecată?

Dispăru înainte să apuce Chris să-i dea o replică,

pierzându-se în mulţimea care se înghesuia la intrarea principală. Avocatul se simţi mai degrabă deprimat decât furios. Era ca şi cum i-ar fi pătruns în creier şi ar fi scos la suprafaţă toată mizeria.

— La naiba, îşi zise Chris, coborând grăbit scările, în atmosfera cenuşie a zilei.

Ploua din ce în ce mai tare, aşa că fugi tremurând până la limuzina lui Gable, care-l aştepta. Se sui în maşină, aşezându-se lângă el.

— Ce-i cu şchiopătatul ăsta, domnule avocat? Nu l-am mai observat până acum.

Chris făcu o grimasă: nu-i plăcea să. I se aducă aminte de durerea de la picior.

— Este din cauza ploii. Nu-i nimic. O lovitură mai veche la şold.

În maşină era întuneric ca într-un sicriu.

— De la sport sau din război? se interesă Gable.

Îşi umpluse deja un pahar de şampanie cu băutura care fusese pregătită la rece, în minifrigiderul limuzinei.

— Şi una şi alta, răspunse Gable, gândindu-se încă la cuvintele lui Alix Layne.

Pentru prima dată, de când intrase în biroul lui Chris, Gable îşi privi avocatul cu oarecare interes.

— Ah, da? Ţinte bine, îi spuse, apoi se întoarse către şofer. La The Grill, Eddie. Şi dă-i bătaie. Mor de foame.

— Da, domnule Gable.

Limuzina se strecură cu uşurinţă prin labirintul periferiei Manhattan-ului, pe străzile vechi propulsate în era atomică de visul de a face avere din paladiu, cacao şi maţe de porc congelate.

— Aşa, rosti Gable, acum povesteşte-mi ce-ai păţit la şold.

Chris îi aruncă o privire:

— Domnule Gable, replică el, tocmai ai fost achitat de acuzaţia de a-ţi fi ucis nevasta. Nu reacţionezi în nici un fel?

Gable îl privi cu coada ochiului:

— Ce vrei de la mine, să-ţi strâng mâna bărbăteşte? De ce? Nu ţi-ai făcut decât meseria. Şi pentru asta te-am plătit. E-n regulă, continuă el, ridicând din umeri. Mi-a plăcut

micuţul discurs pe care l-ai născocit pentru mine. A avut clasă. Şi o să apară pe larg în ziarele de mâine.

— Dumneata eşti o fiinţă umană? întrebă Chris. Chiar nu ai nici un sentiment?

— Ascultă aici, domnule avocat, orice sentimente aş avea, poţi să fii al naibii de sigur că nici dumneata, nici oricine altcineva – gesticulă el, arătând către lumea din spatele geamurilor colorate ale maşinii – nu le va vedea vreodată.

Însă după trei porţii de whisky cu apă, la The Grill, lucrurile se schimbaseră.

— Câţi ani ai, începu Gable, treizeci şi nouă, patruzeci? Sigur că da. Eu tocmai am făcut cincizeci. Ce înseamnă pentru mine? Înseamnă că sunt cu încă un an mai departe de război.

Erau aşezaţi la cea mai bună masă a unei rotiserii la modă de pe Second Avenue. Podeaua albă era acoperită cu praf de mir. Pe pereţi erau atârnate fotografii alb-negru ale unor vedete, tu autografe ce conţineau. Mesaje către Don, proprietarul localului, din care răzbătea grandomania.

— Războiul, reluă Gable. Evident, războiul m-a schimbat. Cum ar fi posibil să stai în gaura aia împuţită de iad, fără să te schimbi? Unica şansă ca să nu fii schimbat de război era să mori. Oricine îţi spune altceva, mănâncă rahat.

Şeful de sală se apropie de ei, dar văzându-i pe cei doi bărbaţi adânc cufundaţi în discuţie, se retrase discret.

— Îţi zic eu, continuă Gable, am avut de-a face cu o groază de tipi care au refuzat să se schimbe. Dumnezeule mare, soarta lor era pecetluită. Puteai să-ţi dai seama după ochii lor. Ştiau că sunt în iad, dar nu voiau să facă parte din el. Îţi zic eu, singurele fiinţe care supravieţuiesc în infern sunt demonii. Şi ai idee de ce? Totul era o chestiune de putere. Cei care au înţeles anarhia esenţiala a războiului, i-au priceput sensul şi au supravieţuit. Toţi ceilalţi au fost distruşi, într-un fel sau altul. Oamenii au fost secătuiţi şi au pierit prin junglele alea pline de napalm, prin orezăriile înţesate de capcane idioate.

Gable plimbă o înghiţitură de Scotch prin gură, înainte de a o da pe gât.

— Ştii şi dumneata, fiindcă ai fost acolo, că recolta de orez depinde de sezonul ploios. Ei bine, într-un an când am fost în Vietnam, anotimpul ploios a venit mai devreme. Totul era roşu. Roşu ca sângele, mă înţelegi? Sute de oameni horcăiau, cu trupurile sfâşiate în bucăţele, iar sângele lor fertiliza nenorocitul ăla de orez.

Gable sorbi ultima picătură din pahar.

— Un galben pe care l-am capturat mi-a spus râzând că în acel an va fi o recoltă nemaipomenită de orez. Şi poţi să fii sigur că puiul ăla de căţea n-a mai fost aşa de vesel când l-am pus să-şi înghită vorbele.

Clientul luă meniul:

— Ce comandăm? Am de gând să-mi pun burta la cale.

Chris nu ştia dacă să plângă ori să râdă. Se întreba ce era de făcut cu acest om. Din câte-şi dădea el seama, Marcus Gable era o enigmă fascinantă, un soi de puzzle complicat, aşezat într-un înveliş exterior hidos, dar care poseda o atracţie magnetică. Ori de câte ori ai fi crezut că ai ajuns să-l cunoşti, ar fi răsărit un alt aspect al personalităţii lui, ca un diavol mecanic în Casa Groazei din parcul de distracţii.

Gable comandă o porţie dublă de muşchi file, cartofi prăjiţi şi ceapă prăjită. Chris luă peşte prăjit.

— Peşte, rosti Gable după plecarea chelnerului. Totul duhneşte. Miros peştele şi nu simt decât miasma sângelui. Iarăşi războiul, adăugă, dând din umeri. După ce m-am întors din Vietnam, nu am mai suportat nici măcar să văd peştele. Acum câţiva ani, un prieten de-al meu m-a invitat pe vasul lui. Se plimba prin East Bay Bridge, o zonă din Long Island. Era un vas mare, frumos, vopsit în gri şi verde, lung de douăzeci de metri, botezat. Monique, după numele amantei lui franţuzoaice. Oricum, am plecat să pescuim ton. Trebuie să-ţi spun că este un pescar dat naibii. În douăzeci de minute, a prins un monstru de un sfert de tonă. „Hei, Marcus”, mi-a zis câteva ore mai târziu, când a adus monstrul la bord, „vino să te uiţi la micuţul ăsta”. N-aş fi vrut, dar era şi Monique acolo, aşa că nu am avut încotro. M-am uitat şi am vomitat, povesti el, începând să râdă. Poţi să-ţi imaginezi? Peste nenorocitul ăla de peşte. Iisuse!

În acel moment, ca un fel de replică sadică, sosi

mâncarea. Gable nu era omul care să discute în timp ce mănâncă, încât pentru un timp se aşternu liniştea. Înfuleca rapid, de parcă ar li trebuit să ajungă la o întâlnire importantă. Când împinse farfuria din faţă, Chris isprăvise abia jumătate din tonul lui. Ceea ce nu-l opri pe Gable să reia conversaţia şi să comande o cafea espresso dublă cu sambuca.

— Deci, rosti el, ceva mai expansiv, istoriseşte-mi ce-ai puţit la şold. Ai fost rănit în Vietnam?

— Nu, răspunse Chris.

De fapt, nu fusese în Vietnam, aşa cum îşi închipuise Gable. Se simţi din nou ruşinat, aşa cum ar fi fost dacă s-ar fi aflat cu fratele său, Terry.

— La Paris, adăugă el.

— În Franţa? Se miră Gable, amestecând lichiorul în cafea. Hei, fii serios. Nu-mi spune că ai făcut războiul în Franţa.

— Într-un sens, da. Am participat la cursa de ciclism Turul Franţei.

Gable izbucni în râs:

— Şi dumneata numeşti război o amărâtă de cursă de biciclete? Of, Doamne, asta-i tare!

— Făceam parte dintr-o echipă de nouă inşi, explică Chris, care a mers pe bicicletă trei mii de kilometri în douăzeci şi două de zile. Am pornit dintr-un oraş francez, Roubaix, am trecut prin Belgia şi Olanda, în Alpii francezi şi am terminat la Paris. Crede-mă, a fost un război în toată regula.

Între timp, îşi terminase peştele.

— Nu ca în Vietnam, replică Gable, cu o nuanţă ciudată în voce.

Lui Chris i se păru că era ca şi cum ar fi vorbit despre o femeie sau un obiect de preţ pe care-l considera proprietatea lui personală.

— Nu, îl aprobă Chris, a fost altfel.

— Cum ar fi să scoţi un nenorocit de ton din mare. Mda, e o muncă grea. Cum ziceai, poate chiar ca un război. Ei, sigur, mi-am vărsat maţele peste peştele ăla împuţit, ţi-am povestit Dar, la naiba, până la urmă a meritat, fiindcă

Monique m-a dus jos, mi-a adunat cu buzele sudoarea de pe faţă şi-a strecurat limba în gura mea, în timp ce-şi scotea costumul de baie. Monstrul ăla blestemat a căzut pe punte. Şi ea m-a făcut să-mi iasă ochii din cap, pe când amicul meu se lupta cu ticălosul ăla enorm chiar deasupra noastră.

Lui Chris nu-i venea să-şi creadă urechilor. Acesta să fi fost sensul istorioarei cu tonul a lui Gable? O lecţie despre cum să-ţi înşeli nevasta, punându-i totodată coarne unui prieten?

— Şi soţia dumitale? întrebă el.

— Ce-i cu ea?

— Ea nu era acolo?

— Din întâmplare, nu, răspunse Gable. Şi ce dacă ar fi fost? Tot nu ar fi aflat mai mult decât amicul meu.

— Totuşi, domnule Gable, mi-ai spus că-ţi iubeai soţia.

— Ei da şi ce dacă? Ţi-am spus o groază de lucruri, domnule avocat şi, judecând după tonul vocii dumitale, îmi pare al naibii de bine că am făcut-o. Tocmai mi-ai confirmat încrederea în părerea mea personală despre modul în care trebuie să fii manevrat. Eşti un fel de Eliot Ness agasant, ştiai asta?

Chris nu-şi pierdu cumpătul:

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că m-ai minţit?

— Eu unul nu vreau să spun nimic, replică Gable. Dumneata eşti geniul aici. Dumneata eşti cel care citeşte printre rânduri.

— *Există* o amantă.

— Domnule avocat, cred că te-ai albit la faţă.

— Te-ai bătut cu nevasta dumitale. Totul s-a petrecut exact aşa cum a susţinut Alix Layne.

Îşi privi clientul, cuprins de un soi de groază îngheţată, urmărind cum i se întinde pe chip un zâmbet de lup.

— Ai luat arma şi… continuă el.

Chelnerul îşi făcu din nou apariţia:

— Scuzaţi-mă, domnule Haye. Sunteţi căutat la telefon..

— Imediat, răspunse el.

Nu-şi mai putea dezlipi privirea de pe figura teribilă a lui Marcus Gable..

— Mi s-a comunicat că este urgent, insistă chelnerul.

— Am zis că vin îndată, rosti aspru Chris.

După ce chelnerul plecă, reluă:

— Ai luat arma şi ai ucis-o, nu-i aşa? Ţi-ai omorât nevasta.

— Chiar ai impresia că o să-ţi spun aşa ceva?

Chris, întrebându-se „Ce-am făcut”? Se aplecă deasupra mesei încărcate cu farfurii:

— Gable, tocmai ţi-am scăpat pielea. Cred că merit să aflu adevărul.

Gable îşi terminase cafeaua şi se şterse la gură:

— Acum lasă-mă să-ţi explic eu cum merge lumea, domnule avocat. Nu meriţi nici un rahat şi uite de ce mai taxat cu două sute cincizeci de parai pe oră şi, dacă stau bine să mă gândesc, trebuie să mărturisesc că ţi-ai câştigat fiecare bănuţ din ei. Îmi trimiţi o notă de plată, iar cecul meu va sosi la dumneata în aceeaşi zi. Aşa fac eu afacerile. Şi afacerile merg aşa întotdeauna.

Se ridică în picioare.

— Dumneata eşti nebun, sau eu? rosti Chris, având în tot acest timp în faţa ochilor figura acuzatoare a lui Alix Layne. Te-am crezut. Altminteri, nu aş fi luat cazul.

— Ei, hai să fim serioşi, domnule avocat, îl linişti Gable cu un gest al mâinii, rânjind. Acuma suntem între noi. N-ai decât să-ţi păstrezi toată mizeria asta constituţională pentru presă; ai muncit-o şi ai învăţat că asta trebuie să le dai să rumege. Şi de-aia te iubesc ei. Şi de-aia, sunt al naibii de sigur, am vrut să fiu apărat de dumneata.

— Ţi-am spus, Gable, că doresc să aflu adevărul de la dumneata.

— Sigur, sigur. Înţeleg. Încă de la început ţi-am zis tot ce aveai nevoie să ştii. Şi de-aici încolo nu se va schimba nimic.

Aruncă pe masă câteva bancnote de o sută de dolari, adăugând:

— Domnule avocat, eşti un maestru când intri într-o sala de tribunal, însă, în rest, se pare că habar n-ai despre nimic. Trebuie să pricepi că în viaţă nu toate întrebările îşi primesc răspunsul.

Cinci minute mai târziu, Chris preluă apelul telefonic şi i

se comunică că fratele său murise în Franţa, la Tourrette-sur-Loup.

Locotenentul Seve Guarda se uită cum picură tavanul. Afară turna cu găleata şi era limpede că locuinţa ar fi avut nevoie de reparaţii cu zece ani în urmă. Acum devenise clar că fusese menţinută de clădirile respingătoare care o înconjurau.

Pic, pic, pic. Picăturile se transformaseră într-o scurgere continuă. Ridicându-şi capul, Seve putea auzi şobolanii din spatele zidurilor, chiţăind şi învălmăşindu-se să iasă din zona cuprinsă de umezeală.

Seve stătea în întuneric pe holul ce ducea la apartamentul său cu chirie, aflat chiar sub acoperiş. Cu un picior pe ultima treaptă a scărilor, se făcuse una cu întunericul, cel mai credincios aliat al său în momentul de faţă. Printr-o fereastră condamnată de zecile de ani cât înghiţise funinginea oraşului, putea auzi pălăvrăgeala rapidă şi muzicală în cantoneză, cu frazele sale sfârşind interogativ, ca un cântec al mării. Dincolo de duhoarea de urină din clădire, simţea aromele de anason şi piper Szechuan, carne de porc friptă şi peşte afumat. Fusese o dată la Hong Kong, într-o misiune oficială şi buchetul de miresme de acolo era identic. Afară, de cealaltă parte a unei alei cu gunoaie, se afla Pell Street din New York şi nu Ladder Street din Hong Kong; în rest, nu era prea mare diferenţă.

Seve, cu revolverul de serviciu pregătit, asculta cu mare atenţie. Riscă să arunce o privire rapidă la ceas. Trecuseră aproape şapte minute de când pierduseră orice legătură cu Peter Chun: dată fiind personalitatea lui Chun, era un semn periculos.

Seve mai trecu o dată în revistă cele mai importante fapte relative la acea situaţie. Peter Chun – cunoscut printre chinezi ca Loong Chun, Dragonul – era şeful unei reţele foarte întinse de traficanţi de droguri. Se spunea că lui Chun îi aparţinea jumătate din Chinatown şi că ceea ce nu-i aparţinea îi plătea o sumă lunară pentru a continua să existe. Seve îşi amintea de imensul incendiu care distrusese

anul trecut trei magazine de pe Pell Street. Nu se dovedise niciodată nimic, însă printre: informatorii lui Seve exista unanimitatea de păreri că Loong Chun se servise de acele prăvălii pentru a le da un exemplu celorlalţi.

Totuşi, operaţiunea lui Seve fusese pusă la punct cu mult timp înainte. Avea un mandat, emis de primar personal, pentru: a anihila traficul de droguri care ameninţa să sufoce Chinatown şi întregul New York o dată cu el. Seve fusese ales, în parte, pentru că petrecuse un an şi jumătate alături de Departamentul Antidrog în Hong Kong, Thailanda şi prin trecătorile înşelătoare ale munţilor din Platoul Shan, din Burma, refăcând „drumul lacrimilor macului", cum denumeau asiaticii opiumul. Rămăsese în legătură cu Departamentul prin serviciul lor internaţional care urmărea implicaţiile globale ale contrabandei cu droguri.

Şi astfel a înţeles, din toate punctele de vedere, ce ar fi însemnat să se adâncească în Chinatown pentru a înlătura ameninţarea reprezentată de Chun Dragonul. Pe deasupra, vorbea fluent cantoneză, ceea ce-l ajuta enorm. Toţi poliţiştii chinezi aflaţi sub comanda sa aveau implicit încredere în el. S-ar fi azvârlit în valurile mării, dacă le-ar fi ordonat.

Dar mai fusese ales şi pentru alt motiv, la fel de important. Era binecunoscut faptul că Seve Guarda avea un crez, un citat din Blaise Pascal pe care-l încrustase într-o bucată de piatră şlefuită. Era aşezată pe biroul său, acolo unde în mod normal ar fi fost o plăcuţă cu numele lui. Scria: „Datoria puterii este să protejeze".

Seve nu avea nevoie să se uite în spate pentru a simţi ce este acolo. Doi dintre oamenii săi stăteau la pândă la jumătatea scărilor, într-un întuneric absolut. O clipă, mirosul de unsoare al armelor pregătite ajunse la el, adus de o adiere de vânt umed, înainte de a fi înlocuit de celelalte mirosuri dimprejur.

Trecuseră zece minute de când nu mai auziseră nimic de la Dragon.

Cel puţin, toată lumea este afară din clădire, îşi spuse Seve. Oamenilor lui Seve le trebuiseră şase luni ca să descopere bordelul pe care-l frecventa Loong Chun şi alte

şapte ca să reuşească să pătrundă acolo. Iisuse, gândi Seve. Câte nopţi nedormite, câte relaţii nimicite reprezentau toate astea? Le pierduse demult numărul.

Treisprezece luni de muncă, cele mai intense din toată cariera. Şi numai în efortul de a aresta un singur om: Peter Loong Chun. Cursa fusese pusă în funcţiune, era pe cale de a se închide, când doi tineri poliţişti de cartier, cu inimile pline de zelul datoriei, năvăliseră în bordel ca să facă arestări de rutină. Ce căutau acolo? Seve se întreba pentru *i* suta oară. Ar fi trebuit să fie instruiţi de comandantul secţiei, înainte de începerea schimbului. Acel bloc se afla strict în afara zonei de supraveghere a oricărei secţii.

Oricum, însă, au venit, mergând drept către Dragon, ale cărui gărzi de corp i-au împuşcat pe amândoi. Şi când Richard Hu, un membru al echipei de supraveghere a lui Seve, a ucis gărzile de corp, luând cu asalt apartamentul, Chun a tras în el.

„Dumnezeule”, îşi spuse Seve, „trei poliţişti!”. De la triumf la dezastru, dintr-o clipire.

Singurul lucru de care era convins Seve era că Dragonul se afla încă acolo, cu o femeie ostatică, fără îndoială femeia cu care era când cei doi recruţi au dat buzna peste el.

Acum, obiectivul se schimbase. Arestarea lui Peter Loong Chun devenise deja secundară, iar Seve se concentra să opereze transformarea în mintea sa. Fiindcă era de datoria lui să scoată toată lumea din bordel în viaţă. Ar fi fost responsabil pentru oricine ar fi păţit ceva sau ar fi fost ucis. Şi cei doi poliţişti erau incluşi aici. Era zona lui, ar fi trebuit să-i observe şi să-i intercepteze înainte să poată intra în clădire. De fapt, nu ar fi trebuit să se întâmple aşa. Seve va înţelege de ce, în felul lui metodic. Dar nu înainte să ia sfârşit momentul de criză.

După ce şobolanii se îndepărtaseră de umezeală, clădirea se cufundase în tăcere. Era linişte ca într-un mormânt. Afară începuse să tune.

Seve străpunse întunericul cu privirea. Putea zări uşa apartamentului. Cu ochii aţintiţi asupra ei, se strecura pe hol. Îşi auzea oamenii ajungând în capătul scărilor. În clipa când era pe punctul să atingă uşa, aceasta se crăpă puţin şi

răzbătu – până la Seve strigătul ascuţit al unei femei, urmat de un val de invective în cantoneză, aruncat atât de rapid, încât poliţistul nu pricepu decât o parte din ele. Apoi se aşternu o tăcere absolută.

Uşa rămăsese deschisă. Lumina galbenă dinăuntru pătrundea pe hol, iluminând ploaia ce cădea dincolo de fereastra deschisă şi răspândindu-se de-a lungul palierului.

— *Cheng neih maahn maan-gong?* întrebă Seve. Nu poţi să vorbeşti mai rar?

Valul de invective continuă. De această dată Seve înţelese fiecare detaliu al tratamentului care ar fi trebuit să fie aplicat mamei lui. Ignoră injuriile; acum nu era preocupat decât de soarta tinerei femei.

— *Ni-go neuik-jai jouh-mat yeh a?* se interesă ei. Ce s-a întâmplat cu fata?

Din spatele uşii se auzi o cascadă de râs răutăcios.

— *Keuih sin-dai.* A alunecat şi a căzut.

— Nu te cred, încercă poliţistul să joace dur.

Înăuntru fâşâi ceva. Apoi, brusc, uşa se deschise complet şi apăru chipul unei tinere chinezoaice. Era împinsă puternic în faţă, pentru ca Seve să observe ţeava unei arme apăsate pe osul din spatele urechii drepte.

Poliţistul nu avusese decât o clipă la dispoziţie ca să vadă expresia de pe figura ei, dar nu avea nevoie de mai mult.

Sentimentul de groază ce emana din fiinţa ei umpluse tot spaţiul în jurul lor.

— Fac pariu că *pe asta* o s-o crezi, spuse Peter Loong Chun.

— Nu!

Strigătul lui Seve coincise cu momentul în care Chun acţionase trăgaciul armei. Sângele ţâşni din locul unde fusese urechea dreaptă a fetei. Dragonul o trase înapoi, în apartament, urlând.

Ticălosul, gândi Seve, privind cum sângele se scurge pe pereţi, amestecându-se cu ploaia. Trebuia să pătrundă înăuntru. Se furişă încet pe coridor.

— Dacă mai faci un pas, îi împrăştii creierii pe cămaşa ta albă şi curată.

Proximitatea vocii lui Loong îl opri scurt pe Seve din

înaintare. Rămase nemişcat ca şi umbrele care-l împresurau.

„Păstrează-ţi calmul”, îşi spuse poliţistul. Urmă:

— Cine mai e acolo?

— Ce-ţi pasă? E singura care-a mai rămas în viaţă.

— Renunţă, Loong, rosti Seve, folosind în mod deliberat numele chinezesc al lui Chun. Nu ai nici o şansă. Orice-ai încerca, eşti prins în cursă.

— Am auzit despre tine, răspunse Dragonul. De pe la *loh faan.*

Loh faan înseamnă barbar, adică părerea chinezilor despre orice caucazian..

— Ar fi trebuit să-ţi zbor creierii şi ţie, adăugă el.

Era punctul de plecare de care avea nevoie Seve.

— Atunci, o să-ţi acord o şansă. Eu, în schimbul fetei. Un târg cinstit, nu-i aşa? Ea n-are nici o vină, Loong. Este o victimă. În timp ce eu te vânez de multă vreme. Nu e *joss*[3] dacă o ucizi acum, fără nici un motiv.

— Dacă o lichidez, poţi să fii sigur că am un motiv, replică Loong.

Dar nu joci cinstit.

Poliţistul ştia că jocurile de noroc şi sexul erau singurele tentaţii cărora Peter Loong Chun nu le rezista: era înnebunit după ambele.

— E deja rănită, continuă el. Nu-ţi mai poate face rău. Eu pot şi o să-ţi fac, dacă am ocazia. Ori nu eşti un bărbat adevărat, ca să accepţi riscul ultimului joc, pe viaţă şi pe moarte?

Linişte. Ploaia bătea în geamul deschis şi picura prin hol. Şobolanii se potoliseră şi aşteptau, la pândă.

— Poate că ai dreptate, zise în fine Loong, iar Seve răsuflă adânc. În primul rând, lasă-ţi armele jos, pe podea.

Seve se întoarse şi explică prin gesturi ariergardei sale să se retragă pe casa scărilor. Oamenii ezitau. Le explică ce aveau de făcut.

— E-n regulă, îl anunţă pe Loong.

---

[3] Nume de zeitate chineză; în argou, este sinonim cu „scofală”, (n.t.)

— Acum, pune-le într-un loc unde sa le văd şi eu.

— Ce fel de joc e ăsta? Se alarmă Seve. Ştiu deja de ce-i în stare pistolul tău.

Uşa apartamentului se deschise larg.

— O să le punem jos în acelaşi timp, îi explică Loong.

Poliţistul se aplecă lent şi aşeză revolverul pe podea, la jumătatea distanţei dintre ei. În acelaşi timp, Chun lăsă pistolul în raza vizuală a lui Seve.

— Şi acum, fata, ceru Seve.

— Mai întâi, vino aici. Ai cumva impresia că o să-i dau drumul aşa. Pur şi simplu?

Seve trase adânc aer în piept şi înaintă până în pragul uşii. Strălucirea crudă a luminii îl supăra. Se afla în faţa lui Peter Loong Chun, un bărbat subţire, de înălţime medie, cu figura de lună plină tipică pentru majoritatea cantonezilor. O ţinu strâns pe tânăra chinezoaică şi se îndepărtă de fereastra de unde supraveghease până atunci împrejurimile. Seve încercă să nu-i arunce nici o privire, pentru că ar fi fost un semn de slăbiciune, însă observă cu coada ochiului că era pe punctul de a leşină. Pe partea dreaptă era pătată cu sânge.

— Intră, rosti Loong.

— Întâi las-o pe fată să plece.

— Ai auzit ce-am spus.

Loong făcu o mişcare ameninţătoare cu un cuţit. Oţelul. Fulgeră scurt, reflectând lumina apartamentului.

— Aveam o înţelegere.

Răsună din nou râsul răutăcios.

— Eu nu fac înţelegeri cu *loh faan,* pufni dispreţuitor Loong. Ai senzaţia că, dacă poţi să vorbeşti, eşti altceva decât un barbar?

Scuipă la picioarele lui Seve, o aruncă pe fată la o parte şi făcu un pas rapid înainte. Lama cuţitului atingea gâtul poliţistului.

— N-am avut niciodată intenţia să-i dau drumul, adăugă el.

Chipul lui Loong fu acoperit de un rânjet ca de lup, iluminându-l aşa cum se întâmplă iama, cu un peisaj sub lumina soarelui. Forţa îl transforma.

— Am pariat că o să te atrag în cursă şi am câştigat..

— Cel puţin, lasă-mă să am grijă de fata.

— Nici o şansă, *loh faan.*

Seve a înţeles imediat: Chun se nutrea cu puterea. Era genul de om – şi Seve mai întâlnise astfel de oameni – pentru care arma era un drog. Alţii se puteau mulţumi cu bani ori femei, însă Loong exista pentru aşi impune voinţa celorlalţi.

Mintea lui Seve zbură în alte timpuri, într-un alt loc: Shan. Imaginea generalului Kiu prinse contur, copleşitoare, aşa cum apărea aproape întotdeauna în memoria poliţistului; iar cicatricea, dovada omniprezentă a „ospitalităţii" generalului Kiu, coborând de la urechea stângă până la baza gâtului, începu să-i zvâcnească.

Ca şi Peter Loong Chun, generalul Kiu fusese obsedat de putere. Loong n-avea decât să fie Dragonul din Chinatown, dar generalul Kiu fusese Dragonul – adică cel mai mare senior al războiului – platoului Shan din Burma, în inima Triunghiului de Aur, acolo unde se recolta cea mai mare parte a producţiei de opium a lumii.

Trezindu-se din nou în faţa lui Loong, Seve pricepu cât îi era de dator soartei. Pentru că generalul Kiu fusese cel care l-a învăţat valorile principiilor lui Sun Tzu, din *Arta Războiului.*

Războiul se bazează pe decepţie, spusese generalul Kiu. Să te mişti când este avantajos şi să creezi schimbări de situaţii.

În ciuda imensei dureri cauzate de generalul Kiu – cine ştie, poate chiar datorită ei – Seve n-a uitat niciodată cuvintele lui. Şi atunci când, câteva luni mai târziu, s-a întors în fine acasă, primul lucru pe care l-a făcut a fost să împrumute o traducere din Sun Tzu de la biblioteca de pe Forty-second Street. A citit-o de atât de multe ori, încât reuşea să-şi amintească secţiuni întregi din ea.

Seve l-a privit în ochi pe Loong Chun şi s-a gândit: „Războiul se bazează pe decepţie. Să te mişti când este avantajos şi să creezi schimbări de situaţie".

Poliţistul zâmbi:

— Ce-o să faci cu mine?

Nu-l scăpa din ochi pe Chun şi se forţă ca vocea lui să aibă un ion infatuat.

— Ani de zile am avut de-a face cu voi, chinezii. O să mă omori? Mă îndoiesc. Sunt singura ta cale de scăpare dintr-o cursă mortală. Şi ştiu că vrei să scapi, Loong.

Figura Dragonului se strâmbă:

— Nu ştii nimic, barbarule.

Lama cuţitului se plimbă pe gâtul poliţistului, ajungând la sânge.

— Ştiu figura asta, spuse Seve, mimând grimasa pe care la rândul său o surprinsese în Asia de Sud-Est. Din păcate, era elementul definitoriu al aroganţei americane în străinătate: o minimă cunoaştere făcea din orice *loh faan* stupid, un expert.

— Ştiu că trebuie să scapi de aici sau rişti să-ţi pierzi influenţa în Chinatown.

Asiaticii dispreţuiesc asemenea manifestări ale încrederii exagerate de sine.

— Eşti un prost, răspunse Loong, simţind că preia din ce în ce mai mult controlul asupra acelui barbar şi fiind, deci, mai sigur pe el. Dar e avantajul meu, nu-i aşa?

Loong avea obiceiul consumatorilor de droguri de a pune întrebări la care, fireşte, avea deja răspunsurile. Seve observă «cest lucru, fiind în acelaşi timp conştient că trebuie să creeze schimbări ale situaţiei.

— O să te omor liniştit, urmă Loong şi nimeni n-o să aibă habar. Trăgătorii tăi o să mă lase să plec, fiindcă o să le fie teamă să nu te omor, dacă mă reţin. Singura problemă este că tu vei fi deja mort, râse el.

Seve purta masca fricii: era unicul lucru pe care Chun avea voie să-l vadă şi la care, astfel, să reacţioneze. Între timp, Seve efectuase schimbarea: Loong fusese înspăimântat când s-a confruntat la început cu Seve, înainte ca Dragonul să preia în întregime comanda. Spaima era un adversar cu adevărat inconstant. Putea da naştere la atenţie, forţă, chiar şi la hotărâre. Aceştia erau duşmanii lui Seve. Avea nevoie de Loong să fie încrezător, sigur pe el, aşadar neatent şi vulnerabil. Seve, părând un prost, declanşase obsesia lui Loong care-i alungase teama.

Dragonul se distra cu poliţistul, chiar mai mult decât cu tânăra chinezoaică. Era bine, deoarece, de când Seve începuse transformarea, Loong nu se mai ostenise să se întoarcă la fereastră, spre a mai controla împrejurimile. Nu văzuse ariergarda lui Seve, care escalada scara de incendiu din spate. Nici măcar nu a avut grija lor, până când au intrat în cameră, pe fereastră.

Atunci, Loong se răsuci brusc, ridicând mâna dreaptă, pentru a azvârli cuţitul. Seve îl apucă de încheietură cu mâna dreaptă şi îl lovi cu cealaltă mână la cotul stâng, apoi îi împinse rapid în spate mâna, până ce auzi cum pârâie osul.

Loong strigă şi, învârtindu-se, îl pocni pe Seve în umăr cu tăişul palmei stângi.

Ignorând durerea, poliţistul îi aplică nişte lovituri în ficat care-l doborâră la pământ pe Dragon. Leşină la picioarele lui Seve.

— Totul e-n regulă, domnule locotenent? îl întrebă unul din oamenii lui.

Seve confirmă cu o mişcare a capului.

— Ce s-a întâmplat cu cei doi poliţişti?

— Au murit, răspunse celălalt om din echipă.

— Şi Hu?

Hu era poliţistul lui Seve care intrase în clădire după cei doi.

— A murit şi el.

În ochii lui Seve se iviră lacrimile. Richard Hu avea douăzeci şi doi de ani. Locotenentul cinase la el acasă cu numai o lună în urmă. Richard dorea ca Seve să-i cunoască soţia şi fetiţa de cinci săptămâni.

— Ai grijă de ceilalţi, le spuse subalternilor săi. Aduceţi medici aici, cât mai repede. Nu-mi dau seama cât de grav este rănită fata. Şi chemaţi procurorul şi avocaţii, să vină imediat.

Echipa se grăbi să-i execute ordinele.

Seve îngenunche lângă fată. Cu blândeţe, o ridică, ţinând-o de umeri. O privea atent pentru prima oară: nu putea avea peste şaisprezece ani, gândi el cu tristeţe.

Ochii ei se deschiseră larg, aruncând o privire de animal

speriat. Începu să ţipe, iar Seve o linişti în cantoneză:

— E-n regulă. Eu sunt ofiţer de poliţie. Acum eşti în siguranţă.

Repetă frazele în engleză.

Se auzeau deja sirenele, vestind apropierea ambulanţelor. Va fi nevoie de o armată de ambulanţe ca să şteargă urmele măcelului, îşi zise el.

— Soră mai mică, i se adresă Seve, folosind formula familiară cantoneză, cum te cheamă?

— Lei-fa.

Floare de prun. Fata preferase să-i dea numele ei chinezesc, în locul celui englezesc. Îi dăruise toată încrederea şi se lăsa pe mâinile lui.

Lei-fa se agăţă de el, tremurând:

— Mi-e frig.

Seve o strânse în braţe. Se uită la unul din oamenii săi:

— Unde naiba e doctorul ăla?

— Mă duc să văd.

În apartament se aduna din ce în ce mai multă lume, iar Lei-fa începu să scâncească. Seve o mângâie pe părul în care i se prinseseră, din loc în loc, bucăţi de sânge uscat. Nu avea posibilitatea să-şi dea seama cât era de serioasă rana ei, ceea ce-l îngrijora.

Când, în fine, sosi medicul, acesta era însoţit de câteva ajutoare şi o targă. Omul lui Seve îşi făcuse datoria aşa cum trebuia.

— Nu mă lăsa, frate mai mare, te rog, rosti fata, abia reuşind să şoptească.

Capul îi căzuse iar în poală, iar ochii ei imenşi, strălucitori iluminară lumea locotenentului de poliţie, de parcă ar fi fost fiica lui.

Nu ar fi plecat fără el, aşa că o ţinu de mână pe scări, până jos. O simţea cum tremură din toate încheieturile şi gândi: „Iisuse, nu pricep cum de mai rezistă încă”.

Trecură de barajul poliţiei şi ajunseră în faţa mulţimii bolnave de curiozitate, fremătând în aşteptarea spectacolului ce urma să înceapă. Era ciudat, cugetă el, cum moartea scoate la iveală tot ce este mai rău în oameni. Să fi fost oare numai pentru că tânjeau să vadă sânge şi

oase sfărâmate? Ori era, aşa cum bănuia Seve, un sentiment mai. Adânc, cu mult mai sinistru? Lumea se îmbăta doar cu vederea rănilor? Sau o zonă obscură, veche de secole, a creierului uman era exaltată de dezastre?

Pe tot parcursul scurtului drum până la Beekman Hospital, Seve a ţinut-o de mână pe Lei-fa, aplecat deasupra ei, şoptindu-i la ureche, în timp ce doctorul se ocupa de ea.

Nu a părăsit-o decât în pragul sălii de operaţie şi numai pentru că acolo chirurgul nu i-a permis să intre. Degetele subţiri ale lui Lei-fa au alunecat din mâna lui bătătorită, când calmantele pe care i le-au dat şi-au făcut efectul.

Seve a privit-o cum dispare în sala de operaţii sterilă, acum liniştită şi inconştientă. Însă o vedea ca pentru prima dată, resimţind acea senzaţie de teroare ce emana din ea, umplând holul mizer.

S-a dus să bea o cafea şi când s-a întors, a zărit-o pe Diana Ming, una din persoanele care lucrau sub identitate falsă pentru el, care îl aştepta. Era oarecum surprins să o vadă; nu era în orele de program.

— Ce faci? îl întrebă.

— Sunt bine, răspunse el, dând din cap.

Sorbi cu nesaţ din cafeaua care nu avea nici un gust, însă nu-i păsa. De cofeină avea el nevoie. Era foarte obosit.

— Nemernicul ăla de Loong ţi-a făcut vreun rău?

— Nu cine ştie ce.

O privi pe Diana. Brusc, îi pierise dorinţa să se intereseze ce căuta acolo.

— Bine, dar arăţi îngrozitor, spuse ea, arătând spre hainele lui pătate de sânge. Ţi-am adus o cămaşă curată.

— Mulţumesc.

O luă şi începu să-şi scoată de pe el cămaşa murdară, încleiată de sânge.

— Ce-ar fi să stăm jos? rosti Diana. Aş bea eu restul, sunt în picioare de azi-dimineaţă.

Se îndreptară spre un rând de scaune din plastic. Seve îi oferi cafeaua lui, iar fata luă o înghiţitură, în timp ce el îşi încheia cămaşa nouă. Diana era un bun ofiţer de poliţie, isteaţă şi curajoasă. Tocmai trecuse examenul de sergent,

cu cele mai bune note din grupă. Seve o admira foarte mult.

— Şefule, am veşti proaste. Presupun că nu există nici o modalitate să ţi le dau altfel.

Seve aşteptă.

— Este vorba despre fratele tău, Dominic. A fost ucis.

Seve avu impresia că se prăbuşeşte tavanul peste el. Nu mai putea respira. Încercă să spună ceva, dar emoţia îl sufoca, împiedicându-l să scoată vreun sunet. Apoi, ca printr-o negură densă, se auzi întrebând:

— Ce s-a întâmplat?

Diana i-a dat toate informaţiile de care dispunea.

— Nu e prea mult, ştiu, adăugă ea. Mă aflu aici ca să te conduc în Connecticut, la biserică. Oamenii legii te aşteaptă acolo.

Seve se ridică în tăcere. Căută toaleta pentru bărbaţi, intră şi îşi contemplă imaginea în Oglindă. Însă amintirile îl absorbeau pentru moment. Se gândi la Maggie. Ce picioare avea! Şi cum i le punea în jurul gâtului, când îl trăgea în pat şi după aceea. Însă Seve îşi amintea mai ales de răbdarea ei Nu s-a plâns niciodată dacă nu putea veni la cină şi mai târziu; nici dacă era luat din pat la ora trei dimineaţa; nici atunci când a fost nevoit să renunţe la acel weekend la Poconos, Dumnezeule, era deja în maşină, îl aştepta şi el a trebuit să-i spună: „Îmi pare rău, nu se mai poate”.

Nu, gândi Seve, regretând amarnic, Maggie nu s-a plâns niciodată. Dar într-o zi n-a mai fost acolo. Şi-a schimbat numărul de telefon cu un altul, care nu era în cartea de telefon. Şi-a pus problema să-i afle noul număr de la compania de telefoane, însă apoi a reflectat mai atent. Ce-ar fi făcut cu el, o dată ce l-ar fi căpătat? Ce mai avea să-i spună? Ştia prea bine de ce l-a părăsit şi nimic nu se schimbase. Munca lui era mai presus de orice altceva pentru totdeauna.

Ani de zile Seve Guarda se dedicase legii. Şi în tot acest timp a fost credincios principiilor sale, ca un preot în serviciul lui Dumnezeu.

Comparaţia nu era deplasată. Într-adevăr, legea era un fel de religie pentru el, întrucât era convins că reprezintă coloana vertebrală a societăţii, a oricărei societăţi. A încălca

legea însemna să permită instaurarea haosului, să audă răsunând trompetele anarhiei, să simtă, cu un fior îngheţat, că fiara ameninţă tot ce dobândise societatea peste ani. Pe scurt, era ceva ce nu putea tolera. A fost ca o revelaţie pentru el, puternică şi pătrunzătoare, ca lumina albă ce l-a iluminat pe Toma d'Aquino[4].

Iată de ce Maggie, care căutase să-i atingă sufletul împietrit, nu reuşise să-i înfrângă verticalitatea morală. Seve Guarda era un călugăr aflat în serviciul unei chemări mai înalte.

„Dominic a murit", gândi el, „iar eu îmi amintesc de Maggie. Ce naiba s-a întâmplat cu mine"? Atunci, într-o străfulgerare, înţelese. Pustnicul Seve se detaşase de multe aspecte normale ale vieţii – dragostea de familie şi prieteni, trecuse pe planul al doilea. Pe neaşteptate, Maggie plecase. Acum îi era luat şi Dominic.

Seve clipi. Ceea ce văzu în oglindă era un chip ca şlefui! În diamant, cu trăsături pronunţate, pometii înalţi şi gura, despre care Maggie spunea că ar fi crudă. Văzu ochi întunecaţi, liniştiţi, o piele netedă, ce făcea imposibil de ghicit vârsta. Văzu un păr des şi negru, un gât puternic. Văzu nişte ochi vălenii ce-l priveau cu o expresie şocată, neîncrezătoare. Însă nu şi vedea chipul, ci pe cel al fratelui său.

Lovi cu pumnul stâng. Durerea îl săgetă în braţ, iar imaginea se sfărâmă. Avu impresia că văzuse cum ţâşneşte sângele. Într-un fel acum se simţea mai bine, dar nu cu mult.

Când s-a întors avea mâna stângă înfăşurată în şervete de hârtie. Diana a observat cum se infiltrează sângele prin ele, dar şi a ţinut gura.

Seve stătea chiar în faţa uşilor sălii de operaţie. Nu se aşezase şi nu-i adresă cuvântul Dianei. Ştia că trebuia să plece. Va fi o călătorie grea, prin traficul încărcat de la acea oră spre New Canaan şi, fără îndoială, era aşteptat de multă lume. Dai mai târziu, firește, va trebui să se ducă la soţia lui Richard Hu; sarcina îi revenea în întregime. Însă nu părea

[4] Teolog şi filozof medieval (1225 – 1274). (n.r.).

să se clintească de pe loc.

În adâncul sufletului, plângea pentru fratele lui mai mic. Asia nu schimba însă faptul că Dominic murise: nimic nu-l mai putea aduce înapoi. Şi Seve avu senzaţia că timpul nu mai reprezintă nimic pentru el.

— *La Porte a la Nuit*, rosti Milhaud. Poarta către Noapte.

Un bărbat înalt, distins, ţinea în sus pumnalul care fusese în servieta metalică a lui Terry Haye.

Milhaud avea o frunte larga, înaltă, acel nas galic pe care americanii încearcă zadarnic să-l imite prin operaţii estetice şi o bărbie alungită, adânc despicată. Părul cărunt şi creţ fusese lăsat să crească suficient pentru a sugera aspectul unei coame. Deşi era trecut bine de jumătatea vieţii, poseda o putere a spiritului care o depăşea cu mult pe cea a unui bărbat mai tânăr decât el cu treizeci de ani. Pe deasupra se putea afirma că avea înfăţişarea unui mare politician sau a unui artist de cinema, învăluind într-o luminiscenţă ireală orice încăpere în care se afla.

— Hm!

Milhaud mormăi dezgustat şi aruncă pumnalul prin cameră. Acesta se lovi de peretele opus, ratând cu câţiva milimetri fereastra, dar nu i se sparse lama. Bărbatul privi pe fereastră, peste Sena, acea parte a Parisului care îi plăcea cel mai mult: parcul Champ de Mars şi Şcoala Militară, pe malul stâng.

— Plastic, spuse el. O formă avansată de răşină polimerică, imitând perfect proprietăţile jadului.

Străbătu încăperea şi ridică pumnalul.

— Dar nu se poate sparge ca jadul, pentru că nu este jad.

Se înapoie la biroul său sculptat din abanos şi lemn roşu, privind visător şi bătând în palmă cu lama din plastic.

— Evident, este un fals, continuă el.

— Atunci, nu ne este de nici un folos, răspunse Dante.

— Nicidecum, îl contrazise Milhaud. Acest fals vorbeşte foarte mult de la sine. De exemplu, ne spune că Terry Haye era de departe mai descurcăreţ decât a avut impresia monsieur Mabuse.

După această acuzaţie subînţelesă, Milhaud se răsuci

către Dante:

— Se parc că monsieur Mabuse i-a ucis prematur pe Terry Haye.

— Nu pricep, zise Dante. Am răscolit casa lui Terry Haye. M-am ocupat personal de detalii. Nu era nimic acolo, nimic care să aibă de-a face cu adevăratul *Porte a la Nuit.*

— Totuşi, *ai găsit* asta, replică Milhaud.

Luă de pe birou o carte poştală. Pe o parte era o fotografie lucioasă a zonei pre alpine din Haute-Provence. Într-o manieră tipică, culorile erau atât de saturate, încât levănţica devenise roşie-vineţie. În fundal abia se întrezăreau zidurile faţadei sudice a catedralei Tourrette-sur-Loup.

Milhaud o întoarse. Pe partea cealaltă se alia un mesaj scris de mână. Îl citi:

Chris,

Sper că nu va dura tot atât de mult să ajung la tine pe cât a trecut de când ne-am văzut ultima oară. Mi-e greu să cred că sunt zece ani. Zece ani! Spune-mi cum se poate ca doi fraţi să se ignore atâta timp?

Oricum, sper ca aceste rânduri să te găsească sănătos şi prosper. Înţeleg că ai devenit ***le monstre sacre****. Ţi-am scris întâi ca un fel de avertisment, bănuiesc. Am nevoie să te văd, aşa că sosesc la New York săptămâna viitoare. N-aş face-o dacă nu ar fi important, deci presupunea o să reuşeşti să fii în oraş. Până atunci…*

Scrisoarea avea adresa, dar era nesemnată. Era datată în ziua când Terry Haye trebuia să se întâlnească cu monsieur Mabuse. Ultimul cuvânt scris de Terry era „P.S.”. Dar viaţa i se curmase înainte să aibă posibilitatea să termine mesajul. Milhaud se întreba ce dorise Terry Haye să-i aducă la cunoştinţă fratelui său Chris, *le monstre sacre,* supervedeta. De asemenea, se întreba dacă acea carte poştală are vreo legătură cu Poarta către Noapte.

Milhaud înconjură biroul şi se aşeză. Îşi lovi palma cu cartea poştală, aşa cum făcuse cu câteva momente înainte cu pumnalul fals. Fredonă încetişor, pentru sine. Cânta *Agnus Dei.*

Putea pune pariu pe orice, gândi el, că Terry Haye îşi

implicase în vreun fel fratele din New York în afacerea sa. Dar cum? Ca sfătuitor, supraveghetor, ori aparent moştenitor?

Monsieur Mabuse se afla acum la New York cu alte treburi. O secundă, domnul Milhaud avu impulsul să-l trimită să-i facă o vizită lui Chris Haye. Apoi se răzgândi. Instinctul îi dicta să se mişte cu grijă, după ultimele douăzeci şi patru de ore, supraîncărcate de evenimente: Cartea poştală va fi cheia, tar Soutane, mesagera lui fără voie. Nu-i scăpa ironia situaţiei. Era mai bine ca desfăşurarea evenimentelor să-i arate calea pe care trebuia să o apuce pentru a intra în posesia nepreţuitului artefact.

— Şi ce mai face mademoiselle Sirik? Întrebă el.

Nu folosea niciodată prenumele Soutanei de faţă cu oamenii lui, nu le oferise niciodată nici măcar o umbră de bănuială că interesul pentru ea ar fi şi altfel decât strict profesional.

— Ea ştie despre noi. Mai precis, ştie că ai intrat în apartamentul lui Terry Haye? Se interesă el.

— *Je ne penx pas la sentir*[5], răspunse Dante.

Milhaud avu aceeaşi expresie a chipului pe care-ar fi avut-o dacă Dante ar fi comis vreo impoliteţe.

— Nu poţi s-o suferi pentru că este budistă, iar tu nu crezi în nimic. Modul ci de a gândi este complet străin de tine. Sunt silit să-ţi atrag atenţia că este o greşeală din partea ta. Am încercat să te educ în spiritul Domnului, însă pari incapabil să pricepi conceptul de credinţă. Apartamentul lui Haye îi aparţine acum, continuă el, plimbându-şi degetele pe pumnalul de plastic. Ar fi preferabil să ţii minte asta.

— Este o târfă.

— Spui aşa pentru că este khmeră[6], rosti Milhaud, privind în ochii ucigaşi ai lui Dante şi cugetând: „Serios, voi, vietnamezii, sunteţi cu toţii ia fel”. Totuşi, e bine să reţii că este foarte deşteaptă. Şi n-ar ezita să-ţi înfigă un cuţit în inimi dacă ar afla vreodată că eşti implicat în moartea

[5] N-o pot suferi (în limba franceză, în text). (n.t.).

[6] Populaţie majoritară în Cambodgia. Regatul Khmer a luat fiinţă în secolul IX şi sa prăbuşit în secolul XIII. (n.t.)

iubitului ei. Ştim deja ce sentimente nutreşte pentru vietnamezi, nu-i aşa?

Dante făcu o grimasă.

— Chiar că te frământă ideea, adăugă Milhaud.

Îşi ascunse dezgustul, furia declanşată de modul cum o numea Dante. Nu e decât un animal, cugetă el, ce se poate aştepta de la o asemenea fiinţă?

— Târfa aia nu ştie nimic, răspunse Dante. Sunt absolut sigur.

Milhaud făcu o mişcare cu capul:

— Bine.

Îi întinse apoi cartea poştală lui Dante:

— Ai grijă să ajungă înapoi în apartamentul lui Terry Haye. Şi asigură-te că a rămas într-un loc vizibil. Cu cât o găseşte mademoiselle mai repede, cu atât mai bine.

Dante luă cartea poştală şi se uită la ceas.

— În zece minute aveţi prânzul cu monsieur LoGrazie.

Iar Milhaud îşi zise în gând: „Bravo, căţeluş. Evident, eşti periculos, dar mai eşti şi credincios”. Se ridică în picioare şi îşi netezi partea din faţă a jachetei:

Sunt gata.

Domnul LoGrazie era fie un bogătaş american care se în tipa cu afaceri de import-export, fie un *capo* la cel mai înalt nivel al Societăţii celor Şase Familii – cunoscută şi sub numele de Mafia – în funcţie de adâncimea la care era străpuns exteriorul său strălucitor. Inutil să spunem că Milhaud pătrunsese suficient de adânc.

Domnul LoGrazie, reflectă Milhaud, avea acea înfăţişare plăcută, întunecoasă şi onctuoasă pe care se străduiau actorii americani să o arate atunci când jucau roluri de italieni în *Naşul.* Dar nu reuşeau niciodată să fie europeni, din moment ce erau definiţi de încetineala şi nepăsarea existenţei lor voluptoase de club de la ţară. Totuşi, domnul LoGrazie se simţea obligat să se compare cu ei. Şi, în încercarea de a apărea în acelaşi timp tragic şi eroic, reuşea să nu pară niciuna, nici alta.

Iată de ce, chiar dacă era american, lui Milhaud îi plăcea

domnul LoGrazie. Se străduia să. Vadă *la situation en macro*[7] şi să nu o aducă prea aproape de el.

Domnul LoGrazie nu era doar deştept, mal era şi isteţ, o calitate pe care Milhaud o putea aprecia. Acesta – şi după cum presupunea Milhaud, superiorii în numele cărora vorbea – avea o viziune impresionantă asupra politicii internaţionale, ceea ce însemna că europenii se aflau undeva în inima societăţii.

Mai ales lui Milhaud îi făcea plăcere să vadă cât de bine era îmbrăcat domnul LoGrazie, cu costume de Brioni, cămăşi şi cravate de mătase italieneşti semnate de A. Sulka. Arăta de parcă n-ar fi fost urmărit de moarte în Brooks. Avea fraţi, după câte auzise Milhaud, care deţineau mai multe corporaţii americane şi aveau un cont permanent deschis pentru directori.

Domnul LoGrazie era o creatură înzestrată cu ceva cultură. Discuta bucuros despre Chagall şi Modigliani. Când se plimba, declara că mersul pe jos îi limpezeşte mintea, mergea adesea în La Ruche, *la cite des artistes*[8], în zilele când pictau favoriţii săi.

Milhaud lua prânzul împreună cu domnul LoGrazie în diverse restaurante din Paris, la Quai d'Orsay, Le Duc, Le Trou Gascon, dar cel mai adesea se întâlneau la un pahar la sfârşitul zilei, în clubul Fleurir.

Milhaud prefera acest local deoarece era frumos şi convenabil, atât de aproape de casa lui de pe Avenue New York. Poate şi mai important era faptul că eleganta clădire din secolul al XVIII-lea era ascunsă pe strada Jean Goujon, o şi radă discretă străjuită de copaci în distinsul cartier englezesc, din fericire departe de traficul congestionat ce făcea din Place de la Concorde un soi de casă de nebuni, douăzeci şi patru de ore pe zi, plină de fum şi turişti – în opinia lui Milhaud erau acelaşi lucru.

Domnului LoGrazie îi plăcea clubul canadian Manhattans, foarte rece, cu cocteiluri. Când era împreună cu Milhaud, varia, în funcţie de dispoziţia sa. Astăzi, aşezându-se pe

[7] Situaţia în mare (în limba franceză, în text). (n.t.)

[8] Cetatea artiştilor (în limba franceză, în text). (n.t.)

bancheta de catifea a optat pentru o bere „33”. Era un gust pe care-l căpătase în timpul călătoriilor în Asia de Sud-Est, unde era cunoscută sub alt nume. Milhaud prefera încă berea asiatică şi femeile khmere, eventual împreună.

Îl observă pe domnul LoGrazie cu interes renăscut:

Am completat faza iniţială a operaţiunii *Tigrul Alb*, spuse el.

— Cu succes? întrebă domnul LoGrazie.

— Sută la sută, răspunse oarecum necinstit Milhaud. Am eliminat principalul obstacol în calea asociaţiei noastre. Acum suntem pregătiţi să pătrundem în vacuumul creat de moartea lui Terry Haye şi să ne asumăm o poziţie puternică în comerţ.

— Atunci, înseamnă că aţi pus mâna pe Poarta către Noapte de la domnul Haye, replică domnul LoGrazie.

— Da.

Lui Milhaud îi era uşor să mintă. O făcuse cu cel mai mare talent toată viaţa.

— Foarte bine, rosti domnul LoGrazie, părând profund uşurat. Doamne, nici nu pot să vă povestesc ce ghimpe în coasta noastră devenise Terry Haye. E o plăcere să faci afaceri cu un profesionist. Vom avea grijă să depunem o sumă corespunzătoare în contul dumneavoastră prin banca noastră din Zurich.

— *D’accord*[9].

— Trinitatea de săbii este acum completă. Această aiureală…

— Nu există nici o aiureală în Pădurea de Săbii, îl întrerupse Milhaud. O mulţime de oameni, oameni care controlează atât producţia cât şi conducta fără de care *Tigrul Alb* nu mai valorează nimic, crede în puterea ei. Ceea ce face ca puterea să devină reală.

Domnul LoGrazie chicoti:

— Vreţi să spuneţi că dacă suficienţi oameni cred în Bau-Bau, atunci există? Haideţi, cine pe cine fraiereşte?

Îşi flutură mâinile şi continuă:

— Oricum, cui naiba îi pasă? Singura problemă este că,

[9] De acord (în limba franceză, în text). (n.t.).

după toate acestea, aş vrea să arunc o privire peste obiectul complet.

— Se poate aranja cu uşurinţă, rosti expansiv Milhaud.

Era foarte mulţumit de el însuşi.

— Însă va lua puţin timp, mă înţelegeţi, adăugă el. Nu a fost încă asamblat şi este o procedură delicată.

— Mda? Cam cât timp ar putea dura? Va trebui s-o trimiţi cu vaporul în Asia. Dar, înainte să plece, vreau să văd pe ce am dat banii.

După plecarea domnului LoGrazie, Milhaud se rezemă pe spătarul banchetei, deschise un pachet de Gauloises şi aprinse una. Urmărind cum urcă în tavan rotocoale le de fum, se întrebă ce-ar fi zis domnul LoGrazie dacă ar fi aflat că Poarta către Noapte pe care o obţinuse de la Terry Haye era un fals. În mod sigur, plata nu s-ar mai fi efectuat.

La Porte a la Nuit, arma adevărată, nu era încă în posesia lui Milhaud. Dar urmărea toate pistele pentru a o obţine. Ştia că era doar o chestiune de timp până să descopere unde ascunsese Terry Haye pumnalul nepreţuit. Problema era că nu ivea prea mult timp la dispoziţie, cu hărţuiala domnului LoGrazie.

Şi domnul LoGrazie avea dreptate, Milhaud nu avea cum să înceapă operaţiunea *Tigrul Alb* fără el. Fireşte, putea să producă o copie, aşa cum făcuse şi Terry Haye. Oricum, domnul LoGrazie n-ar fi avut habar ce vede. Totuşi, adevărul era ca lui Milhaud îi trebuia Poarta către Noapte, originalul. Nu pentru domnul LoGrazie – ori pentru altcineva din Mafia – ci pentru seniorii opiumului din Shan.

Când cele trei arme separate care alcătuiau Pădurea de Săbii erau puse laolaltă, se crea un talisman atât de puternic, încât toate reţelele de legături între seniorii războiului şi oamenii obişnuiţi ar fi fost anihilate. Oamenii mândri din triburile independente de pe platoul Shan, acolo unde creştea cel mai bun opiu din lume şi-ar fi ucis proprii fraţi, dacă deţinătorul Pădurii de Săbii le-ar fi ordonat-o.

Prey Dauw, cum numeau căpeteniile războinice cele trei arme aparţineau panteonului străvechii lor mitologii. Se spunea că au fost create de Mahagiri, un călugăr escroc, un soi de vrăjitor care a încheiat un pact cu Ravana, căpetenia

demonilor în teologia budistă Theraveda[10]. Totuşi, exista. Milhaud se afla deja în posesia a două părţi; în curând o va avea şi pe cea de-a treia. *La Porte a la Nuit.* Întregul, magia Pădurii de Săbii, fie ca reală ori imaginară, îl va face pe proprietarul său să devină cel mai puternic om de pe pământ.

Milhaud trase adânc din ţigară, închise ochii şi îngădui gândurilor sale să se îndrepte către Soutane. Îi văzu părul cârlionţat deasupra aşternuturi lor în dezordine. Văzu râul verde, liniştit, încolăcindu-se ca un şarpe, departe, prin fereastra deschisă, strigătele negustorilor din sampanurile ce treceau pe apă. Îi văzu piciorul subţire încălţat în pantoful roz şi ochii întunecaţi şi trişti aţintiţi asupra sa.

Soutane Sirik, subiectul meditaţiilor lui Milhaud, contempla în acel moment o fotografie de-a sa împreună cu Terry Haye. Erau afară, în uşa unui restaurant, aşezaţi sub o copertină dezafectată, înlănţuindu-se cu braţele. Terry purta ochelari de soare şi zâmbea. Marginile fotografiei erau fragile şi uzate. Soutane o ţinuse într-un carneţel imediat după ce fusese developată. Printre lacrimi, figurile păreau să capete o aură de vis, cu care-şi investeau impresioniştii cele mai bune lucrări. Un cuplu fericit; oameni pe care-i cunoştea, sau i-a cunoscut, dar nu prea bine.

Soutane plecase din Nisa în ziua următoare morţii lui Terry, după ce a identificat trupul, după ce poliţia a interogat-o, după ce a petrecut o noapte nedormită în apartamentul ei – apartamentul ei, dar casa lui Terry. El părea să fie oriunde se uita, se întorcea, se aşeza sau stătea în picioare. Nu doar amintirea lui, ci prezenţa sa spirituală. Începea să se simtă sufocată de el.

Fuga a fost un răspuns primitiv, iar Soutane nu şi-a pus

[10] Sectă budistă stabilită în Sri Lanka în secolul al III-lea î.H. Este forma budismului care a pătruns în Asia de Sud-Est; numele său este traducerea în dialectul pali a numelui unei alte secte – Hinayana (formă primară a budismului. Denumită „Micul Vehicul" Stanastivadinii = totul este). Conform acestei doctrine, totul are o existenţă reală, în trecut şi viitor. (n.t.)

întrebări asupra ei. Când soarele a început să coloreze cerul în tonurile asfinţitului, s-a dus la dulapurile ei şi-a pus strictul necesar într-o valijoară. Nu avea nevoie doar să plece din Nisa, ci şi să fie împreună cu familia.

Familia era foarte importantă pentru Soutane. Era singură la părinţi. Acum, când mama şi tatăl ei nu mai erau, îi rămăsese numai Mun, vărul ei. Tatăl său, fratele mamei Soutanei, a avut un rang înalt în regimul lui Lon Noi din Cambodgia, în 1970, când prinţul Sihanouk a fost înlăturat de la putere. Şi-a făcut o mulţime de inamici aprigi. În lupta sângeroasă pentru putere: care a urmat, rudele şi apropiaţii lui Mun au fost asasinaţi. Mun a fugit la nişte prieteni ai tatălui său care, asumându-şi ei înşişi mari riscuri, au reuşit să-l treacă peste graniţă.

Acest văr era foarte important pentru Soutane, ca şi vila de pe dealurile din nord-vestul Nişei, unde s-a dus. A rămas acolo trei zile, trăind ca un nou-născut; mâncând şi dormind pe apucate. S-a zvârcolit în pat, chinuită de coşmaruri îngrozitoare; o herghelie de cai magnifici, care galopau pe o câmpie vastă şi întunecată, iar din ochi le ţâşnea sângele. Se i iezea cu răsuflarea întretăiată, plângea, până când Mun venea s-o strângă în braţe şi s-o adoarmă la loc, legănând-o. Adesea îi fredona cântece de leagăn khmere.

La capătul celor trei zile, Soutane s-a deşteptat dintr-un vis în care fusese o statuie de bronz a lui Buddha. O privea cu ochii ei de bronz pe Soutane-cea-din-carne-şi-oase cum îşi scotea pantofii, se spăla pe picioare şi intra în templul unde stătea Soutane-Buddha. Soutane-cea-din-carne-şi-oase îngenunchea în faţa ei şi se ruga. Văzând o asemenea revărsare de credinţă, ar fi vrut să plângă, însă ochii de bronz nu o ajutau. Dorea să-i vorbească Soutanei-cea-din-carne-şi-oase, însă buzele de bronz rămâneau pecetluite. Dorea să ajungă la Soutane-cea-din-carne-şi-oase, să o consoleze, dar braţele ei de bronz nu se mişcau.

În acea dimineaţă, Soutane s-a dus să se roage împreună cu Mun, ceea ce nu mai făcuse de mulţi ani. Deşi nu era decât pe jumătate khmeră, fusese crescută în spiritul budismului Theraveda. Această formă a religiei se asimilează – spun khmerii – o dată cu laptele mamei. În

esenţă, budiştii theravedini cred în cele treizeci şi una de forme de existenţă în care se poate reîncarna o fiinţă umană: un ciclu denumit *samsara.* După ei, nu există viaţa de apoi. Nici suflet, nici un zeu atotputernic. Nici măcar lui Buddha nu i se adresează direct, în schimb, se pot ruga oricăruia dintre cei treizeci şi apte de sfinţi, sau *nats..*

— Îmi aflu refugiul în Buddha, se ruga Soutane. Îmi aflu refugiul în *Dharma*[11]. Îmi aflu refugiul în *Samgha*[12]*.*

Esenţa învăţăturii Soutanei o constituiau cele Patru Adevăruri ale lui Buddha: Viaţa este în sine Suferinţă. Originea Suferinţei este Dorinţa. Pentru a nimici Suferinţă trebuie nimicită orice Dorinţă; pentru a realiza aceasta, trebuie renunţat la toate legăturile. Calea către libertate rezidă în Calea cu Opt Ramuri, a ţelurilor şi comportării juste.

Când s-a întors acasă, noaptea târziu, era mai calmă decât fusese vreodată după ce primise vestea morţii violente a lui Terry. De asemenea, casa părea din nou prietenoasă. Şi-a spălat câteva haine şi le-a pus deoparte pe cele pe care nu le folosise în timpul drumului.

A fost momentul când şi-a dat seama că a intrat cineva în casă câtă vreme a fost plecată. A înţeles imediat că nu fusese poliţia. Le lăsase numărul de telefon al lui Mun şi ar fi informat-o cu siguranţă. În plus, percheziţionaseră deja casa în prezenţa ei.

Soutane a deschis sertarul în care-şi ţinea lenjeria intimă şi a observat că-i lipsea o pereche de chiloţi – cei roz, cu floricele. La început, a crezut că i-a pus în altă parte, sau i-a luat cu ea. Însă după ce a controlat în geanta de voiaj, precum şi în tot apartamentul, tot nu i-a găsit. În timp ce-şi bea ceaiul şi-a adus aminte că i-a văzut în sertar când şi-a făcut bagajul ca să se ducă la Mun, cu trei zile în urmă. De fapt şi-a amintit că i-a dat la o parte, ca să ajungă la o altă pereche, pe care dorea să o ia. Acum nu mai erau. În afara

---

[11] Legea, care pentru adepţii Theravedini are o existenţă reală în prezent şi viitor, (n.t.)

[12] Comunitatea credincioşilor în budism, instituită de însuşi Buddha. (n.t.)

cazului că cineva a pătruns în casă şi i-a luat.

Soutane a răscolit metodic casa, căutând meticulos. Şi atunci a descoperit cartea poştală a lui Terry către fratele său, ne trimisă şi cu un post-scriptum nescris.

A privit-o îndelung, întrebându-se ce sentimente evoca în sufletul ei. Scrisul lui Terry. Numele lui Chris. Apoi a pus-o în geantă şi a dus până la capăt cercetările. Nimic altceva nu mai lipsea. Hoţul găsise ceea ce căuta, indiferent despre ce era vorba.

A simţit un fior rece pe şira spinării. Îi era silă. De ideea că ir fi cineva la pândă în jurul locuinţei sale. Era ca şi cum un străin şi-ar fi pus mâinile între coapsele ei: intim şi respingător în acelaşi timp.

Apoi s-a recules. Senzaţia de violare, ştia prea bine, provenea din senzaţia de neajutorare. Avea nevoie să redevină stăpână pe situaţie. De fapt, îşi dădea seama că era mai mult decât atât. Îşi petrecuse ultimii cinci ani împreună cu Terry, reazemul ei iubit – aşternând un văl de uitare peste ororile trecutului. Acum, violenţa se întorcea. În trecutul lui Mim existase foarte multă violenţă – lucru care aproape o îndepărtase de el. Să fi fost acesta adevărul şi despre trecutul lui Terry? Gândul că putea avea dreptate era insuportabil.

A realizat, cu o uşurinţă care i-a tăiat răsuflarea, cât de fragilă fusese iluzia că totul e uitat. Imediat dedesubt, ca un rechin înspăimântător purtat de curenţi întunecaţi, licărea conştiinţa a ceea ce era, a ceea ce va fi mereu de acum încolo. O persoană calificată în arta de a ucide.

Cu un efort deliberat şi-a întors gândurile către prezent. Câtă vreme şi-a băut ceaiul, s-a gândit la ce avea de făcut Sfârşind, s-a ridicat în picioare şi a aprins toate luminile. A rămas aşa mult timp, abia îndrăznind să respire. Inima îi bătea nebuneşte şi i-a trebuit mult timp să-şi adune toate forţele ca să se ducă la fereastră.

Draperiile unduiau, mângâindu-i chipul. Era foarte liniştită. Poate că plângea. În fine şi-a strecurat degetul arătător peste marginea draperiei şi a dat-o la o parte într-o clipă.

Afară, bulevardul Victor Hugo era plin de maşini parcate.

Luminile străzii se vedeau difuz printre coroanele platanilor. Pe trotuare alunecau umbrele, ca nişte fantome şi. Adeseori, trecea o maşină. Nu observase nimic neobişnuit şi era pe punctul să se întoarcă, dar zări scânteia unui chibrit. Pentru o clipă, întunericul din faţa intrării clădirii de peste drum se risipise. A aşteptat, respirând încet. O figură, dosul unei palme, un chip uitându-se în sus, la ea.

Soutane se retrase din faţa ferestrei. Îi scăpă un strigăt slab şi strângând la piept fotografia învechită a cuplului fericit, a şoptit:

— Oh, Terry, nu pot să înfrunt singură toate astea. De ce nu eşti aici?

De cealaltă parte a străzii, monsieur Mabuse se uita la Seve Guarda care stătea împreună cu Diana Ming în lumina puternică a intrării spitalului. A ridicat mâna stângă şi-a încordat degetul arătător şi a fixat ţinta între ochii lui Seve. Ca o raţă sălbatică stând pe loc.

Şi-a imaginat tuşea discretă a armei silenţioase, sunetul de sticlă spartă şi zgomotul uşor, oarecum asemănător cu cel al unui copil care suge fericit la sânul mamei, al glonţului străpungând pielea, carnea şi osul.

Şi-a imaginat mişcările dezordonate ale corpului lovit, sângele ţâşnind, mai ales sângele, care va umple vestibulul vast, scurgându-se pe podeaua de granit curată, strălucind în lumina intensă, acoperind cioburile tăioase de sticlă prinse încă de cadrul uşii, care vor scânteia şi licări ca nişte diamante roşietice.

Din anumite motive, ideea de sânge îi aducea întotdeauna în minte o altă imagine: cea a unor coapse dezgolite de femeie, deschise în aşteptare, încărcatele promisiuni. Sexul şi moartea erau indestructibil legate în mintea sa, ca şi cum ar fi fost două feţe ale aceleiaşi monede, balansând la infinit între întuneric şi lumină.

Monsieur Mabuse se mişcă în locul din spatele roţii maşinii închiriate. Adora maşinile, tot aşa cum adora sexul şi îi marţea. De fapt, visase adesea să moară într-o maşină, cu peste două sute de kilometri la oră, ciocnindu-se de un zid sau şi mai bine, de o altă maşină.

A purtat ideea cu sine o vreme, însă a căpătat substanţă prin *Crash*, o carte pe care a descoperit-o într-un stand dintr-un aeroport, cu ani în urmă, în aşteptarea avionului. De atunci nu mai călătorea fără ea, recitind în repetate rânduri descrierile de accidente „erotice” de maşini prin ploaie, evadări în viitor iluminate cu neon.

Monsieur Mabuse era obsedat de conceptul de moarte. Adesea se întreba cum de mai era încă în viaţă, în timp ce zeci de fraţi şi surori de-ale sale erau demult cenuşă împrăştiată pe sub pământul Vietnamului, îmbibat cu sânge, putrezind lângă cadavre.

În acele momente, asemănătoare perioadelor de luciditate dintre accesele de febră, înţelegea că pentru el nu ar fi fost suficient să moară. Moartea era simplă, curată; în felul ei, era cea mai pură experienţă prin care putea să treacă o fiinţă umană. *Karma* lui hotărâse mai mult pentru el. Însă nu pricepea încă despre ce era vorba.

Monsieur Mabuse, urmărindu-l pe Seve cum se urcă în maşină, cugetă la moartea pe care i-o va dărui. Incidentul petrecut cu împuşcăturile fusese un norişor de fum, o glumă o distracţie pe care o evocase pentru a face să treacă timpul.

Monsieur Mabuse învăţase să controleze timpul. Însă pe atunci nu avea de ales. În afara cazului că nebunia se poate considera o alegere. Când un om petrece cinci sute de zile închis într-o groapă dintr-un lagăr de prizonieri vietnamez, fără să aibă altceva de mâncare decât viermi şi insecte şi acelea scoase din pământ cu degetele însângerate, acel om învaţă să stăpânească timpul.

Sau, mai exact, să gândească. Deoarece, dacă prizonieratul îl învăţase ceva pe monsieur Mabuse, acela fusese faptul că timpul nu există. Singur în tăcere şi întuneric, gândul devine o entitate monstruoasă. În timp, era singurul lucru care exista. Gândul defineşte lumea unui individ şi, prin urmare, realitatea acestuia. Astfel încât monsieur Mabuse a învăţat să-şi controleze gândurile şi, de aici, să stăpânească timpul.

Această pricepere fusese folosită ca atunci când fusese torturat. Până şi în clipa de faţă, el nu ar fi fost în stare să

răspundă la întrebarea câtă tortură a îndurat. Pur şi simplu nu ştia. Pe când trupul îi era ţintuit în iad, mintea era în căutarea Vidului.

Maşina lui Seve, condusă de Diana, pătrundea în trafic. Monsieur Mabuse, încărcându-şi arma, îl urmărea. Nu avea habar unde mergea Seve: nu conta. Tot ce conta era faptul că Seve se va odihni până la urmă. Şi când o va face, monsieur Mabuse se va afla acolo. Apoi îşi va avea asigurată distracţia.

Îşi plimbă limba peste buzele crăpate, închise la culoare. Prin larma străzilor oraşului, monsieur Mabuse găsea liniştea cu tot atât de puţină osteneală cum găsea întunericul. Mintea îi era plină de explozii înflorind, napalmul uleios care înghite un întreg sat, ca o fiară monstruoasă, biciuind spinările locuitorilor, devorând noaptea; coşmarul se rostogolea prin faţa lui ca delicatesele la un picnic.

S-a oprit la timp, la o distanţă de numai lungimea unei în i îi, de Seve Guarda. În lumina ceţoasă a străzii abia dacă putea observa zig-zag-ul de cicatrice de pe interiorul braţului său. Unele erau în mod evident vechi, însă altele păreau mult mai recente.

Monsieur Mabuse luă un stilet micuţ şi-i deschise lama. Apoi adânci lama acestuia într-o porţiune a antebraţului unde nu se zărea încă reţeaua de cicatrice.

Durerea ascuţită a rănii îl va trezi complet, ca dintr-un vis, ori din iluzia unui vis. Era foarte plăcut.

O perioadă care părea îndelungată, până când semaforul se făcu verde, monsieur Mabuse privi cu atenţie sângele – propriul său sânge – care se scurgea pe lângă volan, de parcă ar fi fost un animal dotat cu o voinţă independentă de a lui Apoi, când sângele începu să picure pe podeaua maşinii, iu ritmul pulsului, luă o batistă pentru a stăvili potopul.

Două zile pe săptămână Milhaud lucra, întrucât se putea spune că nu munceşte deloc, la Academie de l'Histoire Militaire[13]. Aceasta nu era totuşi o şcoală – cel puţin nu în sensul Convenţional al cuvântului – ci mai degrabă o

[13] Academia de Istoric Militară, (n.t.).

bibliotecă vizând toate aspectele gândirii, practicii şi artei militare.

Academia era particulară, susţinută şi fondată în întregime de SRGE, la Societe Rentrer dans le Giron de l'Eglise, Societatea Reintegrarea în Sânul Bisericii, între zidurile căreia era găzduită extraordinară bibliotecă.

Clădirea din secolul al XVII-lea, în stil baroc francez, aparţinând SRGE, ori Le Giron, cum era cunoscută printre membrii săi, era o construcţie magnifică, semnată de Jules Hardouin-Mansart şi individualizată printr-o linie a acoperişului care-i poartă numele. Era situată în Place Vendome ceea ce, dată fiind valoarea proprietăţilor la Paris, vorbea de la sine despre excesiva bogăţie a societăţii Le Giron.

Sarcina lui Milhaud era achiziţionarea de informaţii şi vânarea lor, pentru imensa bibliotecă. Cel puţin, aceasta era munca lui în mod ostentativ, două zile pe săptămână. De fapt, era un fel de profesor la academie, un tutore care-şi instruia studenţii în arta strategiei, aşa cum o vedea Le Giron. Ceea ce însemna o perspectivă istorică, ce includea diversele teorii asupra tacticii, aşa cum a fost practicată de genii recunoscute ale războiului, începând cu Alexandru Macedon şi sfârşind cu Patton.

Atunci – şi numai atunci – Milhaud îi introducea în cărţile lui Sun Tzu, Ieyasu Tokugawa şi Miyamoto Musashi, ale căror filosofii cereau mult timp şi erau indispensabile.

— Să purtaţi în inimă lecţiile lor, îi plăcea să-şi instruiască învăţăceii. Imperiul Roman a fost, odată, cea mai mare putere a lumii. La fel, Imperiul Britanic a avut momentele lui de glorie. De asemenea. America a pierit ca naţiune imperialistă în 1945. Acum a devenit naţiunea cu cele mai mari datorii din lume. A fost trasă în jos de enormul dezechilibru comercial. Nu poate, sau nu vrea să-şi găzduiască populaţia înfloritoare şi fără adăposturi. Nimeni nu-i doreşte produsele, nici măcar propriul ei popor. Americanii vor să vadă „Made în Japan" sau „Made în Germany" pe orice cumpără.

Este o ironie faptul că, la ora actuală, Japonia şi Germania, care au pierdut cel de-al doilea război mondial,

care, cu patruzeci şi cinci de ani în urmă, erau în pragul ruinei, au economiile cele mai puternice? Nu. Este o lecţie care trebuie învăţată. Puterea este trecătoare, ca să-l parafrazăm pe George Patton.

Cât despre America, monstrul în agonie, nu-i mai lipseşte decât *le coup de grace*[14] ca să termine cu ea. Corupţia celei mai înalte puteri, ne-au învăţat romanii, începe cu declinul unei Civilizaţii. Watergate şi, mai recent, evenimentele din Iran au dat pe faţă păcatele mortale ale venalităţii şi moralităţii care sunt semnele unei stări avansate de decădere.

Aşa că iată de unde trebuie să începem: moartea Americii.

Întotdeauna tiradele sale îi vrăjeau pe studenţi, născând în ei un respect vecin cu adoraţia. Vedeau în el un simbol al rasei de politicieni radicali puternici, care era pe cale de a se stinge, după cum îi asigurau cei din afara societăţii Le Giron.

Dar, pe lângă seminariile de la academie, Milhaud superviza multe alte probleme. Cea mai importantă dintre ele, de departe, era operaţiunea *Tigrul Alb.*

Operaţiunea *Tigrul Alb,* crearea unei puternice baze a drogului în platoul Shan, era o denumire în cod mafiot, însă pentru Milhaud şi oamenii săi era mai simplu să o folosească şi ei ca atare. Din raţiuni practice, Milhaud a transferat mult din responsabilitatea pentru actualul curs al operaţiunii credincioşilor săi câini vietnamezi, Mabuse. Şi Dante. Dar domnul LoGrazie, reprezentantul familiilor mafiote implicate în *Tigrul Alb,* nu ştia acest lucru.

Intenţia lui Milhaud era să nu dezvăluie niciodată domnului LoGrazie identităţile agenţilor săi. Avea miliarde de motive, majoritatea acestora bazându-se pe sentimentul de castă, pentru a asigura securitatea. Dar pentru Milhaud era încă şi mai important să fie convins că Mafia, al cărei apetit pentru droguri era legendar, era legată în mod irevocabil de el şi numai de el.

Domnul LoGrazie a venit la Milhaud şi i-a oferit o plată

[14] Lovitura de graţie (în limba franceză, în text), (n.t.).

generoasă, plus cincisprezece la sută din beneficiile acţiunii, ca să se ocupe de logistica operaţiunii. În fond, Mafia nu a tratat niciodată direct cu căpeteniile războinice ale opiului din platoul Shan. Milhaud avea în spate o istorie de zeci de ani în regiune, iar oamenii domnului LoGrazie aveau nevoie atât de contactele, cât şi de experienţa lui. Pe lângă toate acestea, ei n-ar fi fost vreodată în stare să negocieze efectiv cu Terry Haye.

Milhaud se gândea la suma totală pe care-ar fi încasat-o Cele zece milioane de dolari, plus cheltuielile. Ia care se adăugau procentele, demonstrau clar cât de importantă era această operaţiune pentru familii.

Milhaud auzise cât de periculoasă şi perfidă poate fi Mafia, dar se aflau acum în partea lui de lume. El era cel care deţinea avantajul. Chiar dacă le-ar fi oferit Pădurea de Săbii, tot n-ar fi ştiut ce să facă cu ea. Era pe punctul să râdă la acest gând.

Telefonul sună. Milhaud ascultă fără să rostească nici un cuvânt. Era domnul LoGrazie, care dorea o întâlnire cu el, prin circuitul automatizat, impersonal, al telefonului.

Milhaud era curios. Nu era la unul din localurile frecventate de obicei de ei, ci la un restaurant pentru turişti, destul de dubios, situat în zona unde se termina partea comercială a străzii Saint Honore.

Domnul LoGrazie era aşezat la o masă lângă fereastră, în umbra Ministerului de Finanţe, de pe cealaltă parte a străzii, o porţiune mai degrabă anostă a complexului monstruos ce găzduia Muzeul Louvre.

Milhaud a comandat o cafea espresso; fiindcă acolo nu aveau bere asiatică. Când a sosit, a băut-o încet. Era execrabilă, dar numai bună pentru turiştii americani cărora le plăcea cafeaua la McDonalds.

Domnul LoGrazie bea apă minerală, alt fapt neobişnuit.

— Doresc să discut cu dumneavoastră o problemă, spuse el.

Glasul său era bizar, tensionat ca un arc încordat, iar Milhaud se puse instantaneu în gardă. Se întreba, cu o uşoară teamă, ce s-a întâmplat.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Domnul LoGrazie făcu un gest larg:

— Este prea multa lume aici, rosti el abrupt.

Aruncă pe masă câteva bancnote.

Puţin mai târziu se plimbau pe lângă Pallas Royal. Era plin de străini – autocare cu nemţi, ici şi colo japonezi, spanioli, ruşi.

— Mă gândeam dacă şi dumneavoastră aţi remarcat turiştii în acelaşi sens ca şi mine, începu Milhaud. Mai nou, majoritatea sunt germani. Ceea ce ne îngrijorează pe noi, francezii, deoarece, ştiţi, marca germană era atât de puternică. În 1992, toate graniţele Europei vor fi abolite. Cetăţenii din Piaţa Comună nu vor mai avea nevoie de paşaport sau de o viză în interiorul Europei de Vest. Călătoriile nu vor mai fi supuse restricţiilor. Şi nu numai călătoriile. Oricine va putea să deţină proprietăţi, să facă afaceri. Suntem sincer înspăimântaţi că germanii vor veni la noi şi vor face ceea ce au făcut japonezii deja la New York: îl vor cumpăra cu totul.

— Cu germanii mă împac, răspunse domnul LoGrazie. Sunt buni oameni de afaceri. Mă îngrijorează ruşii. Cel mai rău lucru pe care l-am putea face ar fi să semnăm tratate pentru dezarmarea nucleară cu ticăloşii ăştia care sunt la pământ.

Milhaud îşi punea problema dacă Pavlov şi-a dat seama vreodată cât de mult semănau americanii cu câinii lui. Reacţiile lor erau atât de simplu de prevăzut, deoarece, credea el, cultura bravei Lumi Noi era construită pe stereotipuri: eroii cowboy at lui John Wayne, ticăloşii de tipul lui Black Bart. Dacă erai călare pe un cal alb sau purtai o pălărie albă, americanii aveau impresia că eşti un personaj pozitiv, indiferent în ce măsură acţiunile contraziceau imaginea stereotipă.

Milhaud era nerăbdător să treacă la afaceri:

— Aveţi ceva pentru mine?

Domnul LoGrazie replică:

— La noi în familie este o zicală: chiar şi vasele mici lasă urme. Noi nu vrem să lăsăm nici o urmă.

Milhaud îl privi pe domnul LoGrazie, aşteptând să i se explice despre ce. Este vorba.

— Cât despre terminarea muncii preliminare pentru asigurarea succesului *Tigrului Alb,* continuă LoGrazie, se pare că încă a mai rămas câte ceva de făcut.

Cotiră pe o stradă laterală, îndepărtându-se de pălăvrăgeala turiştilor. Domnul LoGrazie se opri sub porticul arcuit al unei clădiri:

— A devenit clar că nu era suficient să ne ocupăm de Terry Haye. Ne temem că mai există o fisură.

Prin ferestre puteau vedea o mulţime adunată în jurul unor picturi impresioniste franceze vândute la licitaţie. Încăperea vastă era plină în special cu germani şi japonezi, ţinând strâns cataloagele între degetele încordate.

— Terry Haye a avut o amantă, adăugă domnul LoGrazie.

O franţuzoaică cu sânge khmer, cu numele de Soutane Sirik.

Lui Milhaud îi îngheţă sângele în vene.

Domnul LoGrazie privea pe fereastră cum tocmai se licita un Monet fantastic. Vânzarea avea un aer foarte animat.

— Să nu-mi spuneţi că nu ştiaţi nimic despre ea.

Nevoia disperată de a urina a lui Milhaud făcu să-l străbată un fior de avertisment.

— Evident că ştiam. Dar am presupus că Tern Haye a ţinut-o departe de…

— Greşit.

De câtăva vreme, domnul LoGrazie nu se mai uita la interlocutorul său. Ceea ce era foarte bine. Milhaud era alb ca o foaie de hârtie.

— Am vrea să facem în aşa fel ca fata să-şi urmeze iubitul, conchise domnul LoGrazie.

— Dar…

— Niciun dar, se opri scurt domnul LoGrazie. Nu ne târguim. Vrem s-o faceţi. Punct.

Se răsuci pe călcâie şi plecă.

Stupefiat, Milhaud râmase cu ochii după domnul LoGrazie care se îndepărta grăbit. Era între Scylla şi Charybda. Nu putea să o ucidă pe Soutane, în acelaşi timp însă nu putea să nu dea ascultare ordinelor domnului LoGrazie.

Închise ochii, încercând să se calmeze. „Gândeşte-te” se mustră singur. Ce-ar rezolva Mafia prin moartea Soutanei?

Nu-şi imagina nici un răspuns. Totuşi, ştia că trebuia să găsească unul.

Privi cum germanii şi japonezii licitau pentru Monet şi cugetă ruşinat că „nici noi, francezii, nu suntem, la urma urmei, atât de departe de americani. Toată lumea vrea câte o bucăţică din noi”.

La New York era târziu când Chris Haye îşi aranja zborul spre Franţa. Puse jos receptorul.

Îşi simţi creierul ca o sită. Existau momente când grăunţele de nisip alunecau prin el, fără nici o formă sau substanţă. I se părea că se află într-o lume crepusculară, unde nu mai existau senzaţiile. Fratele său murise. Era de parcă ar li inhalat novocainã în loc de oxigen. Era amorţit, în interior şi în exterior.

Se trezi contemplând lumina care clipea la telefon. Strălucirea ei roşie, ca avertismentul unei case luminate într-o ceaţă deasă, nu însemna nimic pentru el. Apoi îl auzi sunând; avea impresia că fusese plecat de multă vreme. Realizând că ara căutat la telefon, ridică receptorul.

— *Bonjour,* rosti o voce feminină.

Nu răspunse.

— *Allo?*

Chris tuşi uşor, apoi replică:

— Da?

— *Parlez-vous francais*, *monsieur*[15]?

— *Oui, madame*[16]*.* Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunteţi monsieur Haye? Întreba Soutane. Chris Haye?

— La telefon.

— *Ah, bon*[17]*.*

Ajunsă în acest punct, ezită. Inima îi bătea nebuneşte.

— Aici este Soutane Sirik, spuse ea în cele din urmă. Te sun de la Nisa. Din Franţa.

Chris tresări:

— Soutane, tu eşti? se interesă cu o voce gâtuită de

[15] Vorbiţi franceza, domnule? (în limba franceză, în text). (n.t.)

[16] Da, doamnă (în limba franceză, în text). (n.t.)

[17] Ah, bine (în limba franceză, în text). (n.t.).

emoţie.

— Da. Acum folosesc numele de domnişoară, după mama. Chris nu ştia ce să creadă ori să gândească; mintea continua să-i fie amorţită, ca şi cum ar fi fost prinsă într-o bucată de gheaţă.

— După atâta timp…

Se opintea pentru a reuşi să vorbească.

Ştiu, răspunse ea. Probabil că este un soc pentru tine şi eşti curios să afli de ce te-am căutat.

Între cei doi se aşternu un moment de tăcere atât de lungă, încât Chris întrebă:

— Mai eşti acolo?

Ca şi cum ar fi fost o fantomă pe care el o trezise la viaţă.

— Da. Of, fir-ar să fie! Te-am sunat în legătură cu fratele tău.

— L-ai cunoscut pe Terry?

— Am trăit împreună cinci ani.

Cerule mare! Chris simţi că i se încleştează stomacul.

— Soutane, am aflat că Terry a murit, reuşi să îngăime. Avea senzaţia că poartă pe umeri greutatea unei întregi clădiri, care-l zdrobea.

— M-au anunţat de la biroul tatălui meu. Presupun că autorităţile franceze au obţinut numărul de telefon de la tine.

— Da.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai sunat, îşi aminti cu dificultate cum se respiră.

— Ceea ce mă intrigă, interveni ea iute, este că am găsit o carte poştală care urma să ajungă la tine. Scria că nu aţi mai avut nici un contact de zece ani… E adevărat?

Chris era atent numai pe jumătate la ce-i spunea.

— Cine ştie, cred că da…

— Mai scria ca dorea să zboare săptămâna viitoare la New York, să te vadă. Zicea că e important.

Un alt moment de tăcere. Chris realiză că strângea receptorul cu atâta forţă, încât începea să-l doară mâna.

— Ai cumva idee despre ce-ar fi vrut Terry să discutaţi? continuă ea.

— De unde să ştiu?

— Ţi-a mai trimis ceva în ultimele săptămâni?

— Terry nu-mi trimitea niciodată nimic. Niciodată.

Îi ascultă sunetul respiraţiei, de cealaltă parte a firului. Treptat, reuşi să iasă din ceaţă. Se interesă:

— Soutane, ai cumva necazuri?

— Nu ştiu. Se pare că Terry avea foarte multe secrete.

— Era stilul lui.

— Dar este vorba despre nişte secrete care continuă să existe şi după moartea lui.

Chris reflectă asupra ultimei afirmaţii.

— Uite, dat fiind că tata este plecat, trebuie să mă ocup eu de formalităţi. Mi-am rezervat un loc în avionul spre Nisa pentru poimâine. Voi sta la hotelul Negresco.

Inima îi bătea dureros în piept când adăugă:

— Ce-ar fi să ne întâlnim acolo şi să bem ceva împreună?

— Am o idee mai bună. Te aştept la aeroport. Când aterizează avionul?

Chris îi oferi toate informaţiile, ora sosirii şi numărul de telefon al companiei Pan Am.

— *Bon Merci*, Chris. *A bientot*[18].

Soutane, Soutane, îi repeta numele într-o litanie care semăna cu rugăciunile pe care le spunea când era mic, înainte de culcare.

Trebuia să se gândească la altceva.

Să vină Terry la New York ca să-l vadă? Ar fi fost o întâmplare extraordinară. Ce motiv ar fi putut fi atât de important încât să-l îndemne să renunţe la izolarea lui de un deceniu?

Chris se întrebă dacă va afla vreodată.

Îşi răsuci scaunul şi se uită pe fereastră. Vocea Soutanei îi mai răsună în minte mult timp după ce închisese telefonul. Peste Central Park se aşternuseră umbre vineţii, cufundând în întuneric frunzişul copacilor. Aşa cum era aşezat, înconjurat de miile de lumini ale oraşului, devenise într-o oarecare măsură o metaforă a viitorului lui Chris: necunoscut şi extrem de schimbător.

Ce-i cu şchiopătând ăsta, domniile avocat?

---

[18] Pe curând (în limba franceză, în text). (n.t.).

Este din cauza ploii. Nu-i. Nimic.

Nu era nimic. Era ceva. Sau, mai bine zis, cineva caic se întorcea la el cu foiţa unui bumerang.

Soutane.

Închise ochii şi se sili să-şi îndrepte mintea spre alte probleme. Avea nevoie de un gând neutru, înainte ca telefonul Să sune, se gândea la Alix Layne.

În faţa ochilor i se ivi imaginea unei nopţi, cu aproximativ o lună în urmă. Cina împreună cu Bram Stryker, un prieten ocazional, avocat specializat în divorţuri. Stryker avea o bine meritată reputaţie de rechin la procese. După fetele de la birou, mai avea şi reputaţia (mai mult sau mai puţin meritată) de a se culca cu clientele. Oricum, Stryker avea o minte ascuţită, iar lui Chris îi făcea plăcere să-i exploateze cunoştinţele.

La ieşirea de la restaurant, Stryker i-a spus că avea o obligaţie după cină, să meargă la o petrecere şi l-a invitat pe Chris să vină cu el.

Petrecerea era în casa lui Alix Layne. Locuia într-un apartament vast, întunecos, cu un dormitor, pe Ninety-third Street, în cartierul de vest. Chris nu-şi dădea seama cum putea li atât de înăbuşitor un apartament cu tavane atât de înalte. Poate că era doar din cauză că acolo se afla de trei ori numărul de persoane pe care l-ar fi găzduit în mod confortabil.

Oricum, Chris s-a simţit prost chiar de la început. Era o persoană din cartierul de est. Se întâmpla la fel ca pentru cei din Beverly Hills, care preferau câmpia sau dealurile. Erau două medii foarte distincte, care dădeau naştere unor personalităţi diferite.

Chris s-a pierdut aproape imediat de Stryker în fumui şi înghesuiala din casă. Volumul muzicii l-a silit să se refugieze în hol. A salutat rece o cunoştinţă de la o firmă rivală şi alte câteva persoane, apoi abia a fost în stare să-şi croiască drum până la bar. Cu un pahar în mână, a petrecut zece minute liniştite discutând probleme profesionale cu un judecător de la Curtea Superioară.

Între timp, se săturase. A plecat în căutarea lui Stryker, suind din capul locului că era o încercare prostească într-o

asemenea casă de nebuni. A încercat la bucătărie, care era atât de plină, încât abia s-ar fi putut strecura.

S-a întors pe hol. În dormitor a găsit şi mai mult fum şi mai mult zgomot. Un al doilea casetofon urla. Cele două ritmuri disparate creau un frison similar celui pe care-l emitea îi asul în fiecare dimineaţă, la ora de vârf. O parte din invitaţi erau înghesuiţi pe pat. Ceilalţi deschiseseră larg fereastra şi dansau pe scara de incendiu. Stryker nu era printre ei.

Chris a renunţat şi a ajuns iarăşi pe hol. Trecând pe lângă toaletă, uşa s-a deschis suficient de larg ca să se vadă înăuntru. Era Stryker, care-o ţinea în braţe pe Alix Layne. Acel moment fusese, cel puţin în amintirea lui Chris, cufundat în tăcere.

Privindu-i cum se sărutau, a fost izbit de lipsa oricărei emoţii de pe chipul lui Stryker, cu excepţia unui soi de triumf, când Alix şi-a încolăcit piciorul în jurul coapsei lui, agăţându-se de el aproape cu disperare. Era ca şi cum Stryker şi-ar fi bătut joc de ea.

Chris fusese cuprins de o transpiraţie rece. Şi-ar fi dorit să zdrobească figura lui Stryker cu un pumn. Nu realizase până atunci că voluptatea, putea exista în afara pasiunii. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că imaginea a două persoane sărutându-se putea fi atât de dizgraţioasă. Confruntându-se cu o asemenea realitate, s-a retras în tăcere.

Chris deschise ochii. „Tăcerea este probabil cea mai puternică armă a mea”, se gândi. Tăcuse pe parcursul întregii tirade ţinute de Alix pe scările tribunalului.

Stinse lampa de pe masă, îşi luă haina şi ieşi din birou. La acea oră era singur în clădire. Sunetul uşii căpătă o rezonanţă amplă în hol.

Afară, privi cum se scurg taxiurile pe străzile umede din cauza ploii. Ora de vârf trecuse, însă acum abia începea ora pentru tăcere. Îi trebuia un efort considerabil ca să încerce să oprească un taxi.

Nu ştia ce să facă sau unde să se ducă. Avea atâtea posibilităţi. Totuşi, pentru că mintea îi era plină cu frânturi de imagini şi emoţii din trecut, simplul gest de a alege i se părea prea greu. Rămăsese sub copertina din marmură şi

granit a clădirii, contemplând jocul culorilor prin ploaie, până când amintirea pe care şi-o refulase străpunse noaptea: Chris la un oficiu de pompe funebre, peste drum de câmpul de aterizare al bazei Aeriene din Dover, uitându-se cum soldaţii descărcau stive de sicrie din aluminiu, aduse recent din încântătoarea periferie a Da Nang-ului. Chris se afla acolo pentru a aranja ultimul drum al unui prieten care, neavând rude în viaţă, îl desemnase ca beneficiar al asigurării sale de viaţă.

Chris Haye, la cei douăzeci şi doi de ani ai săi, s-a trezit tremurând în plină vară, îngheţat până-n măduva oaselor la ideea într-adevăr îngrozitoare că fratele său, Terry, eroul trupelor speciale, s-ar fi aflat într-unul din acele sicrie şi ei nu şi-ar fi luat niciodată rămas bun unul de la altul.

Monotonia încăpăţânată a ploii devenise deprimantă peste măsură.

Chris se scutură. Îşi ridică gulerul şi, aplecându-şi umerii în faţa ploii, porni pe jos spre centru.

Când ajunse acasă, dezbrăcă hainele ude şi rămase în chiloţi şi maieu. Se uită în oglinda mare din dormitor.

Fără îndoială, un privitor ar fi fost impresionat de curbele puternice ale muşchilor. Era un bărbat înalt, cu umerii largi şi şoldurile înguste ale unui atlet. Muşchii alungiţi şi întinşi aveau acel aspect – altul decât înfăţişarea noduroasă a culturistului, sau cea aproape uscăţivă, cu tendoane ieşite în relief, a alergătorului de cursă lungă – care nu se dobândea decât de la înot sau ciclism.

Totuşi, Chris văzu un tânăr ce fusese o maşină de exerciţii aerobice, cea mai bine cotată speranţă de a câştiga cursa Tour îl France, acea combinaţie teribilă de rezistenţă şi viteză, în care se aştepta de la ciclişti să menţină o viteză de peste patruzeci de kilometri la oră chiar şi pe crestele munţilor. Totul se petrecea în 1969, acelaşi an când Terry trebuia să se ferească din calea gloanţelor în Asia de Sud-Est.

Cursa din acel an fusese dedicată pentru *la France profonde,* localităţilor din interiorul ţării şi, până în prezent, aceea era Franţa pe care Chris şi-o amintea şi-o iubea din adâncul inimii. *La France profonde,* care-l urcase pe culmile

ameţitoare ale gloriei şi apoi îl ameninţase cu pumnul, încât se întorsese acasă o persoană diferită. Tinereţea înfloritoare, forţa şi rezistenta fără limite, ceea ce italienii întâlniţi aici numeau *risico*, permanenta înfruntare a riscului şi, mai ales, trăirea într-un prezent fără vârstă, invulnerabil, se duseseră pentru totdeauna. Cu cât era acum mai bătrân? Lui Chris i-ar fi plăcut să ştie. Dacă asemenea lucruri s-ar fi numărat în ani, nu prea mult. Avea aceiaşi ochi albaştri şi păr negru ondulat; pe chip şi pe trup nu se depusese grăsimea şi făcuse puţine riduri.

— Asta-i sângele tău de celt, fiule! obişnuia să-i spună tată său.

Şi, într-adevăr, tânărul Chris Haye se închipuia ca războinic celt, ridicând sabia împotriva unei hoarde de picţi ce năvăleau asupra turnurilor din piatră ce străjuiau Stonehenge.

„Dumnezeule”, gândi el, „asta parcă se întâmpla în urmă cu secole”. Dar trecuseră doar câteva clipe de când Soutane îi şoptea în ureche.

Deschise un sertar al biroului francez, cumpărat de la Antichităţi şi scoase un vraf de foi dactilografiate. Hârtiile erau prinse cu un elastic care se rupse în două la atingerea sa. Paginile erau pătate de vreme. În colţul din stânga-sus se afla o adnotare scrisă de mâna lui*: Mougins,* 1969.

Nu mai scosese manuscrisul la lumină de ani de zile şi, citindu-l acum, enervat de inepţia frazelor, înţelese motivul. Cu un gest, aruncă mormanul de hârtii nelegate înapoi în sertar şi îl trânti la loc.

Pătrunse în picioarele goale în cel de-al doilea dormitor, pe care-l folosea pentru exerciţii. De un perete era rezemat un rastel cu haltere, lângă o instalaţie de forţă. În faţa ferestrei se aflau o bicicletă medicală alături de o bandă rulantă pentru corciţii. Chris se urcă pe bicicletă şi porni. Se uită pe fereastră, de la înălţimea celor treizeci de etaje peste Third Avenue, însă nu avea ce vedea. În schimb, prin minte i se perindau imagini de la Thonon-les-Bains, Chamonix, Aubagne şi Digne. Şi pentru o vreme purtă încă o dată mult râvnitul tricou galben la care nu avea dreptul decât câştigătorul cursei Tour de France.

O oră mai târziu coborî de pe bicicletă şi alergă patruzeci de minute. Apoi începu să ridice haltere până ce simţi delicioasa senzaţie de oboseală şi sudoarea curgându-i pe trup. Însă nu se calmă şi nu reuşi nici cu duşul rece. Viziuni de la Mougins îi zburau în voie prin minte. În vara lui 1969, Tour de France nu fusese pentru el unicul eveniment.

Odată îmbrăcat, se plimba fără încetare prin apartament, ca şi cum ar fi fost o închisoare. În fiecare oglindă, în fiecare ciob de sticlă, vedea chipul Soutanei. Se înfăşură într-o manta uşoară de ploaie şi ieşi.

Abia la nord de Seventy-fifth Street realiză încotro se îndrepta. Se afla la distanţă de un bloc de casa lui Max Steiner.

Steiner trăia într-un bloc vechi şi dărăpănat pe Seventy-fifth Street, între Fifth Street şi Madison Avenue. Portarul sună, apoi îi indică un ascensor; era una dintre acele clădiri unde un ascensor era folosit de două apartamente la fiecare etaj.

Steiner ţinea uşa deschisă înainte ca musafirul său să ajungă pe hol. Rânjea, iar Chris fu recunoscător faptului că avea un aliat. Fuseseră Max şi Chris împotriva întregii lumi din momentul în care Chris a venit să lucreze pentru Steiner, Medowell and Fine; aşa va fi întotdeauna. Iată de ce venise acum aici, înţelese Chris.

— Sper că ai venit că ciocnim un pahar, rosti Steiner, zgâlţâind mâna lui Chris. Ai fost vedeta ştirilor de la ora şase, ticălosule.

Dată fiind dispoziţia lui Chris, entuziasmul lui Steiner era la fel de deprimant.

— Max, am putea sta de vorbă?

— Sigur, sigur.

Max îl conduse în vestibul. În spate se auzea zgomotul altor voci.

— Dar mai târziu, adăugă el. Intră. Dau o mică petrecere. Bill şi Marjorie Homer, Jack şi Betty Johnson, pe care-i cunoşti. Tocmai am terminat de mâncat. Ia-ţi un pahar şi stai puţin cu noi. În curând încep ştirile de la ora unsprezece. Poţi să te serveşti cu ce vrei de băut şi…

— Nu. Nu, mulţumesc.

„Oh, Doamne”, gândi Chris. „Era tot ce-mi doream acum, să-mi pun masca profesională şi să port conversaţii de convenienţă între Martini şi caviar”.

— Haide, Chris, insistă Max. Cum? Doar nu ai impresia că eşti un intrus aici? Ştii prea bine că nu. În plus, cunoşti pe toată lumea. Am aici chiar câţiva fani ai tăi, râse el. M-ar mânca de viu dacă i-aş da voie să plece unei celebrităţi de talia ta. *O să rămâi* la petrecere.

Chris îşi dădea seama că nu-l informase despre moartea lui Terry şi nici n-ar fi putut în momentul de faţă. Îşi închipuia expresia lui Max, dacă i-ar fi spus acum: „Bine, dar nu mi-ai zis niciodată că ai un frate”. N-ar fi suportat o asemenea reacţie. Trebuia să-i reziste lui Steiner.

— Nu, serios, replică el. Nu aveam decât un minut la dispoziţie. Am o întâlnire şi am întârziat deja.

Steiner îi aruncă o privire pătrunzătoare:

— Eşti sigur că nu poţi să stai şi să bei măcar un pahar cu noi?

Chris înclină capul aprobator. În disperare de cauză, se retrase în hol şi chemă liftul:

— Absolut sigur.

— Bine, e-n regulă.

Steiner se lumină la faţă:

— Vorbim mâine, da? Adăugă el.

— Desigur. O să te sun.

Apoi, din fericire, uşa liftului se deschise şi Chris pătrunse înăuntru.

— Hei, Chris, Alix Layne era gata să te jupoaie de viu, rosti Max. A cerut cazul tău la procuratură. Sunt al naibii de mândru de tine.

Chris încercă să-i mulţumească, însă cuvântul îi rămase în gât.

Afară, ploaia se oprise, dar lăsase oraşul înfierbântat şi plin de aburi ca într-o noapte de august. Chris prinse un taxi.

— Încotro, amice?

Chris îi spuse şoferului o adresă, apoi uită imediat ce vorbise. Adâncit în gânduri, se uită cum oraşul alunecă pe lângă el. Era plin de viaţă, încărcat până la refuz de

mişcare, râsete, glume, paşi grăbiţi. Cuplurile hoinăreau pe bulevardele largi, îndrăgostiţii se confundau cu umbrele dintre clădiri. Ca o tapiserie, completă, dar fără el, realiză Chris tresărind.

Tocmai traversau Central Park, când Chris întrebă:

— Unde naiba mă duci?

— Pe Ninety-third Street, la vest de Columbus, răspunse şoferul. Crezi că e un drum mai bun până acolo? Ei bine, nu există altul.

„Ninety-third Street, la vest de Columbus”, repetă în gând Chris. Dumnezeule, dar era adresa lui Alix Layne. Începu:

— Bine, dar n-aveam cum…

Frânele taxiului scârţâiră şi maşina se întoarse.

— Amice, dacă vrei să mergi în altă parte, n-ai decât să-mi pui.

În spate se auziră claxoanele altor automobile, pentru că jenau traficul.

— Nu, răspunse neutru Chris. E foarte bine.

Însă nu era deloc bine. Fireşte că nu. Încă se mai întreba ce naiba căuta acolo în timp ce apăsa pe butonul de lângă plăcuţa din plastic purtând numele ei. Din grila murdară a microfonului emană un scrâşnet înfiorător. Ţipă ceva şi, peste o clipă, uşa de la intrare bâzâi.

Liftul mirosea a pizza şi fum de ţigară. Urcă până la etajul patru şi merse de-a lungul unui hol strâmt şi prost iluminat, care fusese vopsit de curând. Nu reuşiseră decât să facă umflăturile din tencuială să iasă şi mai mult în evidenţă.

Uşa din capătul culoarului se deschise. O putea vedea pe Alix Layne învăluită în luminile apartamentului său. Purta o pereche de blugi tăiaţi şi atât de vechi, încât deveniseră aproape albi, un tricou pe care scria: I’D RATHER BE RIDING MY BIKE şi nimic altceva. Mânca o felie de pizza.

Chris se opri în faţa ei:

— Sper că nu fumai.

— Poftim?

Se uita la el aşa cum fac oamenii când cel de-al treisprezecelea clovn plimbă roaba prin cerc. Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Voiam să te întreb dacă eşti singură, continuă Chris.

Seve Guarda se uita la capul tăiat al fratelui său şi se întreba: „Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat”? El şi Diana stăteau ghemuiţi în tufa de verdeaţă din spatele Bisericii Sfintei Treimi din New Canaan. Împreună cu ei se afla Harvey Blocker, detectivul delegat din partea poliţiei din oraş.

Blocker era un bărbat mătăhălos cu ochii injectaţi. Părul tăiat scurt avea o culoare între blond murdar şi gri. Avea un herpes în colţul gurii şi limba nu i se dezlipea nici o clipă din acel punct.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, declară el. Capul este aici, în grădină, iar restul, în sacristie.

Mormăi, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt.

— După cum vă puteţi da seama, a avut loc un fel de luptă, continuă el.

— N-a fost văzut nimeni care să intre în sacristie? se interesă Seve. Simţea un nod în gât, care-l împiedica să vorbească.

Blocker clătină din cap:

— I-am interogat pe toţi. Părintele Donnelly ştia că fratele dumneavoastră s-a dus în sacristie, după slujbă. Dar era strict în cadru procedurilor regulamentare. Părintele Donnelly a zis că fratelui dumneavoastră îi plăcea să rămână o vreme singur, aşa că nu i s-a părut anormal.

Seve observase o dispunere ciudată a cărnii acolo unde se sfârşea gâtul decedatului. O privi cu atenţie, încercând să-i găsească o motivaţie logică.

— Dar peste o oră, adăugă Blocker, cum părintele Guarda nu se întorsese încă, părintele Donnelly a intrat în sacristie. Şi atunci l-a găsit pe fratele dumneavoastră şi ne-a chemat.

Blocker îi conduse pe lângă biserică şi printr-o intrare laterală care ducea în sacristie. Dominic zăcea culcat pe partea stângă. Seve gândi că era straniu şi puţin înspăimântător să vezi lin trup fără cap. „Acesta nu e fratele meu”, îşi spuse. „Nu poate fi Dom.”

— Ce aveţi de gând să faceţi, domnule detectiv?

Blocker îşi trecu peste nas masivul său deget arătător:

— Al naibii să fiu dacă ştiu. Cine-ar vrea să ia viaţa unui preot? Din câte-mi dau eu seama, nu are nici un sens.

— Poate un psihopat? sugeră Diana.

Blocker înălţa din umeri:

— E posibil. Ce să mai crezi cu oamenii din ziua de astăzi?

— Mârâi, frecându-şi picioarele anchilozate; nu-i plăcuse să îngenuncheze în tufă ca să se uite mai de aproape la cap.

— Oricum, până acum am făcut tot ce ne-a stat în puteri. De fapt, domnule locotenent, să fiu sincer, mă îndoiesc că vom ajunge undeva în ancheta asta. Este peste competenţa noastră.

Seve îngenunchease, privind concentrat corpul decapitat, milimetru cu milimetru, aşa cum analizează un colecţionar un specimen. Orice i se va întâmpla în viaţă, Seve era convins că nu va dori să uite acest moment.

Blocker se adresă echipei procurorului:

— De-acum, e al dumneavoastră.

— Domnule detectiv, interveni Seve, aş putea rămâne o clipă singur cu fratele meu?

Blocker se trase de ureche:

— Sigur că da.

Aruncă o privire împrejur:

— Hai să ne cărăm puţin de-aici băieţi, ce ziceţi?

Odată singur. Seve scoase o trusă micuţă de la locul ei obişnuit din buzunar şi-i desfăcu fermoarul. Înăuntru se afla un set de instrumente metalice de mici dimensiuni, pe care le strânsese încetul cu încetul de-a lungul anilor – uneltele meseriei.

A ales o pensetă minusculă pe care, după un moment de căutare, a strecurat-o în buzunarul stâng al fratelui său. Acesta fusese ascuns privirilor persoanelor care stăteau în picioare, însă, când s-a aplecat, Seve a zărit o mică pată albă. O bucăţică de hârtie? O va avea, cu ajutorul pensetei.

Peste o clipă a luat-o şi a îndesat-o în buzunar. Era pe cale să pună la loc trusa, când a observat că două degete

de la mâna dreaptă a lui Dom erau îndoite într-o poziţie nefirească. Folosi capătul pensetei ca să le mişte şi realiză că fuseseră zdrobite de o lovitură puternică.

Apoi mai băgă de seamă ceva. Se uită mai de aproape. Scoase din trusă o punguţă de plastic şi o pensulă ca acelea cu care aplică femeile fardurile. A vârât iute în punguţă câteva fărâme din resturile din degetele lui Dom. A pus totul în buzunar şi a ieşit din sacristie.

— Domnule detectiv, rosti el, vă sunt recunoscător pentru tot ce aţi făcut.

Întoarse deliberat spatele oamenilor procurorului, care trecuseră la treabă.

— Nu mi-am făcut decât datoria, răspunse Block. Ce să-mi mulţumiţi? Nu se mai poartă în ziua de astăzi. Vreau să spun. Să mulţumeşti unui caraliu.

— Mă întrebam dacă-mi veţi permite să discut cu câţiva dintre preoţi. Aş dori să strâng impresiile lor despre fratele meu, rosti Seve, privindu-l pe celălalt poliţist. Ştiţi…

— Sigur că da, replică Blocker. De ce nu?

Era deja cu gândul la cina mult întârziată. Îşi luă la revedere de la amândoi şi dispăru pe lângă biserică. Îl văzură cura se îndepărtează împreună cu restul echipajului de anchetă.

— Ce-i cu toate astea? întrebă Diana.

— Când eşti în New Canaan, poartă-te ca în New Canaan, îi explică Seve. Atâta vreme cât, în final, capeţi ce-ai vrut. Este clar că Blocker nu-şi va face datoria până la capăt. Chiar crezi că-i pasă de Dom? Moartea fratelui meu l-a zgândărit serios, iată de ce m-a aşteptat să vin de la New York. Probabil că părintele Donnelly l-a informat că Dom avea un frate locotenent în trupele speciale ale poliţiei din New York.

— Ai înnebunit? Şefule, suntem în Connecticut. N-avem nici un drept.

— Dom îmi dă dreptul. Oricum, Blocker ştie că poate căpăta tot ajutorul pe care-l vrea ca să rezolve cazul. Numai că este prea plin de el ca să vină să-l ceară.

L-au găsit pe părintele Donnelly rugându-se în faţa imaginii lui Cristos din sanctuar. Au aşteptat răbdători

sfârşitul rugăciunii.

— Oh! rosti părintele Donnelly.

Se ridică şi tresări când se uită împrejur. Apoi privi legitimaţia pe care i-o arăta Seve.

— Nu ştiam că mai sunt ofiţeri de poliţie aici. Pe ceilalţi i-am trimis acasă.

— E-n regulă, îl asigură Seve, convins că părintele Donnelly, în starea sa de agitaţie, nu l-a recunoscut. Sunt fratele lui Dominic Guarda.

— Sfântă Fecioară! şopti preotul. Mă bucur că ai venit.

Era un bărbat palid, cu o expresie naturală de tristeţe întipărită pe chip.

— Regret că ne întâlnim în asemenea circumstanţe, fiule. Suntem cu toţii întristaţi din cauza părintelui Guarda. Aici era foarte iubit şi admirat.

„Aparent, nu de către toată lumea”, gândi Seve. Preotului îi spuse:

— Ştiu. Ai avut o zi grea, părinte şi sper că nu te-ar deranja să-mi răspunzi la câteva întrebări.

Părintele Donnelly confirmă cu o mişcare a capului:

— V-aş fi prea recunoscător dacă ar sta în puterile mele să vă ajut cu ceva.

— Foarte bine, răspunse Seve. Sunt conştient că te vei repeta, pentru că detectivul Blocker ţi-a pus aceleaşi întrebări. Dar fii îngăduitor cu mine. Înţeleg că l-ai găsit pe fratele meu.

Preotul aprobă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, părintele Guarda medita întotdeauna în sacristie, după slujbă. Însă peste o jumătate de oră revenea. Când n-a mai apărut după o oră, am devenit îngrijorat şi am intrat şi eu în sacristie.

— Şi?

În mod evident, părintele Donnelly trecea prin momente grele. În general, moartea este destul de dificil de descris, însă aceasta era de-a dreptul sfâşietoare.

— L-am văzut, aşa e, i-am văzut corpul.

— Cum era întins pe jos?

— Poftim?

— Vreau să spun, explică Seve, era pe spate, pe burtă?

— Pe partea stângă.

— Deci, conchise Seve, nu l-au deplasat pe Dom decât după sosirea lui.

— Şi ce-ai făcut?

— M-am dus la el, fireşte.

Seve îşi aduse aminte că Blocker i-a povestit că a chemat imediat poliţia.

— Era mort fără nici o îndoială.

Preotul îşi înăbuşi cu dificultate durerea.

— Continuă, rosti blând Seve, după o vreme.

Părintele Donnelly înclină capul, recunoscător pentru pauza acordată.

— M-am rugat pentru el. Rugăciunea lui Cristos: „Domnul pastorul nostru…” şi Ave Maria: „Roagă-te pentru noi acum şi-n ceasul morţii noastre”. Apoi m-am dus să-i informez şi pe ceilalţi, poliţia şi pe episcop.

— Şi n-ai mai făcut nimic altceva în sacristie?

— Nu.

— Hai să reluăm puţin. Spune-mi, te rog, unde aţi plecat, dumneata şi ceilalţi preoţi, imediat după slujbă?

— Ei bine, nu mai sunt alţi preoţi, domnule detectiv. Ştii, în zilele noastre mă tem că a ajuns o vocaţie pe cale de dispariţie. Aşa că Biserica trebuie să folosească laici ca să îndeplinească multe dintre sarcinile care ar reveni în mod normal unor ajutoare ale preotului, ca mine. Aici, la Sfânta Treime, avem doi astfel de laici, domnul Dillon şi domnul Reed. Oricum, ca să răspund la întrebare, eu discutam cu domnul Atkinson care ne-a sprijinit adesea în astfel de întreprinderi, Domnul Dillon era cu mine. De partea cealaltă a sanctuarului îl putem vedea pe domnul Reed.

— Şi cam cât timp ai discutat cu domnul Atkinson, Părinte?

— O, pe puţin douăzeci de minute. Aveam multe subiecte de dezbătut.

— Am înţeles, îl opri Seve, care-şi lua notiţe. Şi domnul Dillon a fost tot timpul cu dumneata?

— Da.

— Dar domnul Reed?

— A ieşit afară, răspunse preotul. În faţa bisericii. Unul dintre noi procedează întotdeauna astfel după terminarea slujbei. Era o idee de-a părintelui Guarda. Avea senzaţia ca unii dintre enoriaşi s-ar simţi mai bine dacă ar vorbi cu noi afară din biserică. Avea dreptate. Ca aproape în orice privinţă.

În ochii preotului apărură lacrimi.

Seve îşi coborî privirea asupra notiţelor, pentru un moment, fără însă să citească. Continuă:

— Detectivul Blocker mi-a spus că n-a fost văzut nimeni intrând în sacristie câtă vreme fratele meu se afla acolo.

Părintele Donnelly confirmă:

— Aşa este.

— Ei bine, acum suntem în biserică. Suntem cumva în apropierea locului unde dumneata şi domnul Dillon discutaţi cu domnul Atkinson?

— Chiar lângă acel loc.

Seve îşi întinse gâtul.

— E ciudat, pentru că eu nu pot vedea de aici intrarea în sacristie.

Părintele Donnelly se uită şi el:

— Nu. Ai dreptate.

— Şi este clar că domnul Reed n-avea deloc un unghi mai favorabil din cealaltă parte a bisericii. Deci, oricine ar fi avut posibilitatea să pătrundă în sacristie după slujbă, fără să fie văzut.

Părintele Donnelly părea să sufere:

— Mă tem că da.

Lui Seve îi scăpă un oftat.

— Aţi observat vreo persoană suspectă în congregaţie astăzi, părinte? O figură nouă?

Părintele Donnelly avea o înfăţişare deosebit de nefericită: Nu sunt foarte priceput la figuri. Era domeniul părintelui Guarda. Îi cunoştea pe toţi după figură.

„Încă o încercare”, gândi Seve.

— Ai văzut sau ai auzit ceva neobişnuit la slujbă, părinte?

Preotul clătină din cap.

Din câte-mi aduc aminte, nu.

Apoi îşi strânse buzele şi adăugă:

— Oh, da, cineva a pus o bancnotă de o sută de dolari la colectă, dar presupun că nu la asta te refereai.

— Nu neapărat. Un asemenea gen de contribuţie este frecvent aici?

— O, da. Avem o comunitate bogată, iar părintele Guarda ştia cum să strângă fonduri pentru biserică. Dar, fireşte, asemenea donaţii ne sunt trimise de obicei printr-un cec. Nu-mi amintesc să mai fi primit o contribuţie atât de mare în bani gheaţă.

Seve era intrigat:

— Cine a mers cu colecta, părinte?

— Eu.

— Îmi puteţi spune cum arăta acea persoană?

— Da, era un bărbat.

Părintele Donnelly observă privirea lor şi spuse:

— Nu glumesc. Mă tem că este aproape tot ce mai ţin minte. Nu i-am dat prea multă atenţie. Şi, oricum, nu sunt…

— Ştiu, sfârşi Seve propoziţia pentru el, nu eşti foarte priceput la figuri.

— Ceilalţi erau ocupaţi în timpul slujbei aşa că nu l-au remarcat nici ei. Regret nespus, domnule detectiv. Aş li vrut să vă fiu de mai mare folos.

Seve îşi strânse foile de hârtie.

— Nu-i nici o problemă, părinte.

Din păcate, completă el pentru sine, este tipic pentru discuţiile din timpul unei anchete. Dacă nu ai grijă, toate drumurile închise, şirul infinit de hârtii te-ar descuraja înainte de a descoperi firul călăuzitor care, cel puţin din experienţa lui Seve, trebuia să existe.

— Sunt convins că ai făcut tot posibilul, adăugă el.

Părintele Donnelly îl aprobă cu o mişcare a capului, însă expresia lui spunea că nu era chiar atât de convins că le fusese de vreun ajutor, erau aproape de uşă când preotul îi chemă înapoi. Se opriră şi se grăbiră să se întoarcă spre el.

— Îmi mai aduc aminte de ceva. În timp ce număram banii obţinuţi din colectă, după slujbă, am observat puţină pudră pe bancnota de o sută de dolari.

— Ce fel de pudră? se interesă Seve.

— Nu ştiu. Asta e, nu ştiu. Am curăţat-o şi i-am arătat-o

mai târziu domnului Dillon pentru ca mi s-a părut ciudat. El a zis că este fard.

— Fard?

Părintele Donnelly confirmă:

— Înţelegeţi, culoarea pielii. Ca aceea pe care o pun femeile pe faţă.

— Din întâmplare, nu ai păstrat pudra?

Chipul preotului se posomorî.

— Nu. Era doar o urmă şi am şters-o.

— Totuşi, ţi-aş cere să-mi împrumuţi bancnota. Poate că în laboratorul nostru ar mai găsi ceva din ea.

Pe când preotul se îndrepta grăbii spre casa parohială, Diana rosti:

— Fard de faţă? Chiar crezi că fratele tău a fost ucis de o femeie?

— Ai impresia că este prea forţat?

— Dumnezeule, şefule, este vorba despre decapitare. Despre o oarecare forţă.

— În cât timp eşti în stare să imobilizezi un bărbat.

— Să-i pocneşti în mutră este una, replică ea. Şi să tai un cap este cu totul altceva.

Seve o aprobă gânditor.

— Cu toate astea, facem o greşeală dacă înlăturam o posibilitate înainte ca toate faptele să fie adunate.

Diana intră în posesia bancnotei, iar Seve senină o chitanţă scrisă pe o bucată de hârtie din carneţel.

— O să primeşti înapoi cei o sută de dolari, părinte, de îndată ce echipa noastră de laborator va termina cu ea. Până atunci, ai mulţumirile mele.

Părintele Donnelly zâmbi în fine.

— Mă bucur că am reuşit să vă fiu de folos într-un mod efectiv, material. Ai grijă de dumneata, domnule detectiv. Domnul să fie cu tine.

Afară, strada era pustie. Luminile din parcarea bisericii preschimbau în violet culoarea copacilor din jur. În maşină, Seve scoase la iveală punguţa de plastic.

— Când ajungem înapoi în oraş, du astea la laborator, împreună cu bancnota. Prioritate absolută.

— Ce-i înăuntru? întrebă Diana, curioasă.

— Cine ştie? Poate nimic. Poate un indiciu despre persoana care mi-a ucis fratele.

Diana porni maşina şi plecară.

— Ce-ar fi să cinăm undeva? spuse ea. Nu cred că mai rezist până sosim în oraş.

Ştiu eu un loc pe aici, răspunse Seve, indicându-i unde să cotească. Dom obişnuia să mă ducă acolo, când treceam să-l văd.

Aprinse lumina interioară a maşinii. Se uită peste raportul asupra evenimentelor în cazul Peter Loong Chun, scris pe drum, dar totul părea să-şi fi pierdut sensul. Îşi repeta fără încetare: „Dom, Dom, cine ţi-a făcut una ca asta? Nu pot să-ţi spun mamei, un asemenea şoc ar ucide-o. Însă nici nu am cum să-i ascund ce s-a întâmplat”.

O să las probele de laborator, decise Diana, apoi te duc s-o vezi pe Elena Hu.

Seve se declară de acord şi îşi apăsă ochii cu vârfurile degetelor. „Probabil că am îmbătrânit”, gândi el. „Este ora opt şi jumătate seara şi sunt deja obosit. Când trebuie să mă duc mâine dimineaţă la serviciu?” Abia atunci realiză că lucra la cazul Chun de la ora nouă, cu o seară în urmă, fără întrerupere: „Oh, Doamne, nici nu-i de mirare că nimeni nu-şi doreşte vreo parte din mine. N-a mai rămas nimic de luat.”

Arăţi ca un cadavru viu, remarcă Diana. Ai nevoie de o femeie care să te bage în pat, nu de un şofer care să te ducă pe toată Coasta de Est.

Auziră sirena amândoi în acelaşi timp.

Seve privi în oglinda retrovizoare străfulgerările luminilor roşii.

— Nu poate fi pentru viteză. Suntem doar cu o maşină a poliţiei.

Diana încetini, iar poliţiştii îmbrăcaţi în bleumarin şi alb se apropiară de ei.

Un sergent în uniformă se aplecă peste portieră:

— Locotenentul Guarda? De la Departamentul Poliţiei din New York?

— Exact.

— Dacă vreţi să mă urmaţi, domnule.

Fraza nu avea o intonaţie interogativă.

— De ce naiba? întrebă Seve, agasat Avem de respectat un program, în oraş.

— Detectivul Blocker ar dori să vă vadă.

Sergentul făcu un gest asemănător unui erou din filmele cu cowboy şi. cu sirena urlând, maşina de poliţie se repezi în coapte.

— Şi un călduros: „Dii, Silver!” şi pentru tine, rosti Seve când Diana apăsă pe acceleraţie.

Dacă Milhaud era convins de un lucru în legătură cu domnul LoGrazie, acela era că nu putea avea încredere în el. Şi astfel se simţea bine în compania lui. „Nimic nu este mai presus de siguranţă”, gândi Milhaud, „când e vorba să fii în largul tău”. Ştia imediat în ce poziţie se afla şi ce măsuri să ia pe parcursul relaţiei.

Iată de ce a avut prevederea să implanteze un aparat de ascultare în locuinţa domnului LoGrazie. E drept că rezidenţa era curăţată zilnic de astfel de jucării electronice, însă camerista era în slujba lui Milhaud şi avea bunul simţ de a-i muta aparatul înainte de a mătura şi de a-l pune la loc pe urmă.

Milhaud deschise o uşă căptuşită cu lemn din dulap şi pătrunse într-o cămăruţă. Poate că pe vremuri era o cameră dosnică, în care stăteau servitorii. Acum era plină până la refuz cu un sortiment impresionant de echipamente electronice, dintre care, nu în ultimul rând, un şir de magnetofoane cu role imense. În acel moment, numai una era în funcţiune. În faţa ei era aşezat un bărbat mărunţel şi palid. Figura îi părea strânsă între căştile de ascultat. Îl văzu pe Milhaud şi îi indică aparatul conectat la apartamentul lui LoGrazie.

Milhaud se aşează şi luă o pereche de căşti. Apoi derulă banda înapoi, până auzi tonul ce semnaliza începutul ultimei conversaţii. Pomi magnetofonul.

— Ei bine, trebuie să recunosc că nu mă aşteptam să te găsesc aici, rosti domnul LoGrazie în urechea lui Milhaud.

Avea stilul de adresare direct, tipic pentru americani. Milhaud privea această caracteristică mai degrabă cum ar fi

făcut-o pentru abilitatea membrului unui trib din Noua Guinee, cu o combinaţie de admiraţie şi condescendenţă.

— Sunt ca o monedă aruncată în aer, presupun, replică o voce nefamiliară. Cap sau pajură, oricum nu contează. Mai devreme sau mai târziu tot o să cad. Bătrânul ştie asta şi trage foloasele de pe urma acestui lucru.

Bătrânul, după cum aflase Milhaud, era termenul cu care aceşti oameni denumeau capul Mafiei, *îl capo di capi.*

— Am auzit că ai făcut un fel de târg, spuse LoGrazie.

— Mda, chiar ai dreptate.

Necunoscutul râse, apoi continuă:

— Să fiu cinstit, a fost al naibii de neplăcut. Bătrânul ştie foarte bine cum să te prindă la înghesuială. Dar, după cum îţi poţi da seama, totul s-a sfârşit cu bine. Poate pentru că nu mă aflu în compania îngerilor.

— Din punctul meu de vedere, răspunse LoGrazie, sunt al naibii de bucuros că eşti aici. Este o onoare să lucrezi cu o legendă. În plus, cu toată curiozitatea publicului, e bine să ştii că Bătrânul mai ţine încă la operaţiunea *Tigrul Alb.*

— Mai mult ca oricând.

— Ei bine, n-ai de ce să mă condamni că m-a apucat bâţâiala, după cum a stors toată conducerea ca pe-o lămâie.

— Cea mai importantă cauză pentru ca *Tigrul Alb* să se urnească. Vechea reţea din afara Hong Kong-ului care, oricum, este inadecvată pentru nevoile curente, s-a compromis. N-aş putea spune exact cum, eu cred că unul din oamenii noştri a fost cumpărat de DEA.

Milhaud a înţeles că se referea la o unitate a poliţiei federale americane, Agenţia Antidrog.

— Şi acum ne-a căzut reţeaua, explică necunoscutul. Ceea ce înseamnă că trebuie accelerați timpii operaţiunii *Tigrul Alb.* Deja, negustorii care vând în stradă ni s-au plâns. Am rămas fără drog. Deci, suntem la strâmtoare. Uite de ce operaţiunea va debuta cât mai repede cu putinţă. Bătrânul vrea să fac presiuni, fiindcă nu ne permitem să o lăsăm să eşueze.

— Accesul deplin la reţeaua lui Terry e ceva, iar punerea ci în funcţiune pentru noi este cu totul altceva, replică

LoGrazie. În anumite puncte o să dăm de greutăţi. Pe deasupra, toată lumea are dificultăţi în Asia de Sud-Est. Cine-i înţelege pe oamenii ăia?

— Lasă Asia de Sud-Est în seama mea. În multe privinţe, o cunosc mai bine decât propria mea patrie. Este o gaură împuţită. Ai făcut un pas şi te-ai cufundat atât de adânc, că ai nevoie de compas ca să afli cum să ieşi la suprafaţă.

Domnul LoGrazie râse.

— *Tigrul Alb* înseamnă control, urmă necunoscutul. Controlul, în cazul ăsta, înseamnă fonduri – fonduri nelimitate. O să căpătăm cu toţii ce am vrut şi, în principal, independenţa absolută, la adăpost de orice interferenţe nedorite.

— Dacă tot a venit vorba de control, interveni domnul LoGrazie. Ce trebuie să fac acum cu Milhaud?

— De, în primul rând sunt dator să te felicit că l-ai momit să-l treacă în lumea drepţilor pe Terry Haye. Haye devenise o adevărată problemă. De fapt, fir-ar să fie, ticălosul ăla a fost întotdeauna o problemă. Bătrânul mi-a povestit că a fost ideea ta să-l faci pe Milhaud să i-o coacă. Nici usturoi n-ai mâncat, nici gura nu-ţi miroase. A fost bine, Franck. Foarte bine.

— L-ai cunoscut pe vremuri pe Haye, nu-i aşa?

— Mda. Aş putea zice că eram chiar apropiaţi, în Vietnam.

— Dar s-a întâmplat ceva, nu? Am auzit că Haye te-a dai afară…

— N-am nici un chef să depăn amintiri cu tine, îl întrerupse necunoscutul. Am altele în minte. Ca de exemplu, Milhaud Cu el suntem în relaţii de *status quo.* N-o să-l ucidem. O să fie pe atât de util, pe cât a fost Terry Haye de distructiv.

— Să-l strâng puţin cu uşa?

— Într-un fel. Situaţia s-a schimbat considerabil în, ultimele câteva zile. DeCordia a fost lichidat.

— Asta e rău.

Al DeCordia era, după cum ştia domnul LoGrazie, unul din oamenii lor care lucrau la *Tigrul Alb* prin intermediu] contactelor sale la nivel înalt în lumea finanţelor. Avea

acces liber la toate fişele de personal ale operaţiunii *Tigrul Alb.*

— Mai rău decât îţi închipui, replică necunoscutul. A fost decapitat.

— Decap…

— Ai priceput foarte bine, Franck. Capul i-a fost separat de trunchi. Pentru mine, asta are un sens clar: Terry Haye. Când Terry Haye. Era în Vietnam, comanda o unitate cu scopul de a crea haos printre nord-vietnamezi. Se chema SLAM.

Haye a venit cu ideea să decapiteze victimele. A fost isteţ: îi îngrozea pe galbeni, pentru că în mintea lor asta intra în interferenţă cu *samsara*, nesfârşita călătorie a sufletelor în ciclul vieţii. Oricum, DeCordia a fost lovit după ce i-a urmării fiica, anul trecut. Evident auzise de Terry; era în Europa de o groază de vreme, ca să-şi aranjeze contactele.

Înţelegi, Franck, DeCordia voia să iasă din afacere. Am dat de urma mişcărilor lui recente. Acum o lună, sărmanul de el s-a arătat la faţă acasă la Terry Haye, la Nisa. Probabil că i-a oferit lui Haye suficient ca să-l stârnească împotriva noastră. Pot să pariez că pe Haye nu l-a încântat ideea ca noi să ne vârâm labele în acţiunea lui din platoul Shan. Asemenea. După accent, Milhaud l-a identificat ca fiind american. Era, în mod clar, un expert în Indochina. În acest caz, era normal ca Milhaud să-l ştie ori, cel puţin, să fi auzit de el. LoGrazie l-a numit o legendă. O legendă vie a Mafiei, expert în Asia de Sud-Est? Milhaud îşi frământă creierii. Cine să fi fost?

Nu-şi dădea seama. Poate că, atunci când tehnicianul îi va izola vocea şi Milhaud va înţelege ce spunea, va da de o pistă. Dar asta ar fi durat prea mult şi Milhaud era conştient. Desigur, acum i se părea absolut necesar să afle identitatea necunoscutului. Mai bine-ar fi pus o cameră video în apartamentul domnului LoGrazie. Cu ajutorul unei lupe, i-ar fi atribuit măcar un chip vocii.

Hotărând că aşa va face, Milhaud puse deoparte căştile şi privi în gol. Simţea din ce în ce mai imperios că plasa ţesută de necunoscut se strângea în jurul său.

Puse mâna pe telefon şi într-o clipă apăru Dante.

— Vreau să aflu, îi spuse vietnamezului, dacă mademoiselle Sirik a cunoscut un bărbat numit DeCordia. Este vorba despre un american ucis recent în Statele Unite, într-un oraş numit New Canaan, Connecticut. Făcea parte din echipa Mafiei pentru *Tigrul Alb.* Şi încearcă să descoperi tot ce se poate despre fiica lui. Şi, câtă vreme te ocupi de el, vezi dacă ştie cineva cine l-a omorât.

Dante confirmă şi îl lăsă pe Milhaud singur în faţa rolelor de magnetofon care se învârteau lent.

Alix Layne îşi mestecă pe îndelete bucata de pizza. Îl privi rece pe Chris:

— De ce-ai venit aici, domnule avocat? Ca să mă acuzi de calomnie şi defăimare la adresa clientului dumitale?

Chris tresări. Repetase aproape exact cuvintele pe care i le adresase ieri, pe scările din faţa tribunalului.

— O merit.

— Mai mult ca sigur că da.

Alix rămăsese în prag, având atitudinea unei mame ursoaice care-şi apără puiul: o expresie războinică, o înfăţişare agresivă.

Chris fu brusc doborât de un val de oboseală. Închise ochii, rezemându-se de cadrul uşii.

— Dacă nu-mi dai drumul înăuntru, rosti el, pot măcar să capăt un pahar cu apă?

În holul lung şi strâmt, Chris zări nişte umbre; pe pereţi erau atârnate două biciclete de cursă, ca un fel de sculptură modernă. Auzi cum uşa se închide în urma lui, sunetul cheii răsucite de două ori în broască.

Alix îl conduse prin faţa bucătăriei, în sufragerie. Nu era deloc aşa cum şi-o reamintea de la petrecere. Părea mai încăpătoare şi mai aerisită. Poate era astfel pentru că nu mai exista mulţimea pe care trebuia s-o înfrunte, ori poate că îi schimbase aranjamentul de atunci. Bărbatul se lăsă să cadă greoi pe un divan, tapisat în culori calde, tropicale.

— După cum arăţi, ai avea nevoie de ceva mai tare decât apa, remarcă Alix. Ce să-ţi aduc, domnule avocat?

— Votcă. O votcă cu gheaţă, ar fi perfectă, răspunse el.

Se răsuci pentru a o urmări cum se îndreaptă către bufetul i Ic stejar din spatele lui.

— Aş considera-o ca pe o mare favoare personală dacă mi-ai spune Chris, adăugă el.

— Nu ţin minte să-ţi datorez vreo favoare, replică ea, turnându-i băutura în pahar.

Chris se întrebă ce căuta acolo; se întreba dacă nu cumva pe undeva prin apartament stătea ascuns Bram Stryker.

Ea înconjură divanul şi îi întinse paharul. El luă o înghiţitură şi se rezemă cu spatele de sofa.

— Nu vrei să iei loc? o invită, de parcă nu ar fi fost la ea acasă.

— Mamă?

Amândoi se întoarseră. Venind dinspre bucătărie, în cameră îşi făcuse apariţia sărind un băieţel cu părul zbârlit şi chipul imens al copiilor de vreo zece ani. Într-o mână avea o bucată de pizza pe jumătate mâncată, iar în cealaltă, un pahar de Coca Cola.

— Vii înapoi? se interesă copilul.

Alix surâse şi expresia figurii i se schimbă. Acea figură prerafaelită. Parcă o vedea pentru prima oară. Îşi aduse aminte de reacţia lui, când i-a prins privirea, la tribunal, de modul cum mima a început să-i bată mai tare. Cât de izbitor de frumoasă era. Poate pentru că era în afara mediului ei profesional. Nu avea acea figură perfectă, americană, care se vede la televizor şi prin reviste. Gura era puţin prea mare, avea cam mulţi pistrui pe nas şi pe obraji, iar nasul era uşor asimetric. Însă acestea nu erau cusururi. Făceau din Alix o femeie faimoasă într-un sens visceral, mai degrabă decât în maniera unidimensională a manechinelor. Acum observase că nu avea un chip care să răscolească sângele.

— Imediat, răspunse ea. Dragul meu, acesta este Christopher Haye. Christopher, el este fiul meu, Dan.

Chris se ridică şi-i întinse mâna.

— Bună.

Apoi realiză că băieţelul avea amândouă mâinile pline şi lăsă braţul să-i cadă.

Dan bău puţin suc.

— Hei, eşti avocat? Eşti *acel* Christopher Haye?

— Dacă o iei aşa, presupun că eu sunt.

Chipul copilului înflori într-un zâmbet:

— Hei, sunt impresionat. Am scris despre câteva cazuri de-ale tale, semestrul trecut. Mama m-a ajutat. E grozav că te întâlnesc.

— Mulţumesc, rosti Chris.

După ce Dan se înapoie la bucătărie, Chris spuse:

— Ei bine, am avut un şoc cu el. Nu ştiam că eşti măritată.

— Nu mai sunt.

— E în îngrijirea ambilor părinţi?

— A fost.

Chris descoperi că avea un mod foarte direct de a privi. Alix îşi atinse uşor partea deformată a nasului:

— Apoi, într-o zi, tatăl lui m-a lovit atât de tare, încât mi-a spart nasul. Atunci m-am hotărât să adopt o atitudine de autoapărare. Am reluat procesul şi am obţinut dreptul de a-mi îngriji singură copilul. Soţul meu nu mai poate să se apropie de mine sau de Danny.

— Este greu, probabil. Băieţii au nevoie de un tată.

Rămaseră în mijlocul sufrageriei. Din bucătărie se auzea muzică rock, pe care Dan o urmărea pe MTV.

Chris aruncă o privire în jurul său, la draperiile strălucitoare care acopereau în mod inteligent umezeala din terestre şi omniprezentul rânjet al New York-ului, la rafturile pline cu cărţi, la măsuţa decolorată pentru cafea, din plută şi sticlă, la podelele aşternute cu covoare indiene, la pianul vechi, cu o fisură verticală într-un colţ şi candelabrul lui de alamă. Deasupra atârna o fotografie, îngălbenită de ani, reprezentând o casă de ţară, din lemn şi obligatoriul stejar. O fetiţă cu lădiţe pentru Alix când era mică – stătea într-un leagăn prins de crengile stejarului şi se uita la aparatul de fotografiat cu o expresie mult prea serioasă pentru un copil de vârsta ei. În spate, ascunsă în umbră, era silueta unui bărbat înalt şi subţire, stând în poziţie de drepţi, ca un soldat.

— Aveţi un singur dormitor, nu-i aşa?

Alix confirmă:

— Dormitorul este al lui Dan.

Apoi arătă spre divan:

— Te-ai aşezat pe patul meu.

— Înţeleg că statul tot nu-şi plăteşte prea bine angajaţii.

Ea se retrase puţin:

— Îmi place aici. Şi lui Danny. Sunt convinsă că este strâmt, comparat cu apartamentul dumitale, dar este căminul nostru.

— E drăguţ, răspunse Chris, aşezându-se la loc. Îmi place. Nu mi-a plăcut înainte.

— Ai mai fost aici? Când?

Alix stătea într-un scaun acoperit cu o ţesătură asortată cu desenul tropical al divanului.

— Mai ţii minte când ai dat o petrecere? Am venit cu Bram Stryker.

— Eşti prieten cu Bram?

— Mai ieşim împreună, uneori.

— El mi-a aranjat divorţul şi mi-a înapoiat custodia copilului, când ticălosul ăla mi-a spart nasul.

— Hm.

— Asta ce înseamnă?

Chris puse deoparte paharul. Nu mai mâncase nimic de la prânzul cu Marcus Gable şi votca îşi făcea efectul.

— Ce înseamnă „hm”? Nimic.

Se ridică şi se plimbă în jurul camerei. Stomacul îl sâcâia şi avea intuiţia că era pe cale să spună ori să facă ceva ce-ar putea regreta.

— Deci, tu şi bătrânul Bram vă mai faceţi de cap împreună?

Alix sări în sus:

— Ai al naibii de mult tupeu.

El se răsuci ca s-o privească în faţă:

— Ei, da, tata mi-a zis acelaşi lucru, când am descoperit că o înşela pe mama.

Surâse. Se simţea ca un vapor care nu mai avea pământul la orizont, desprins de orice legătură, în voia valurilor, liber.

— I-am spus că era mania mea, deci mă privea şi pe

mine.

L-am pălmuit peste faţă. Am menţionai faptul că tata este din ţara Galilor? Velşii au o vorbă: „Tot sângele să-ţi fie mereu în faţă”, ceea ce înseamnă, după cum mi-a explicat tata, că trebuie întotdeauna să-ţi înfrunţi duşmanul.

Ei, oricum, peste şase luni a divorţat de mama, care a murit peste un an. Aşa că, vezi, palmele mele nu au avut nici un efect. S-a recăsătorit la scurtă vreme după aceea. De fapt, s-a recăsătorit de două ori. Acum este a la treia nevastă.

— Eu nu sunt mama ta, îi replică Alix. Ce te face să crezi a e treaba ta?

Acum Chris înţelese ce era pe cale să spună şi să facă şi l-ar putea să regrete.

— Asta.

Merse prin spatele sofalei, o luă pe Alix în braţe şi o sărută apăsat pe gură.

Ea îşi trase capul în spate. Ochii ei cenuşii îl priveau:

— Dacă ai impresia că o să-mi placă aşa ceva, să ştii că te înşeli.

— Chiar aşa?

— Şi lasă aerul ăsta încântat de sine. Femeile nu se topesc cu totul decât în filme. Şi atunci, numai când eroul le ia în braţe. Tu nu eşti un erou, îi declară, uitându-se ţintă la el.

— Nu încă, răspunse el, sărutând-o iarăşi.

— Am avut dreptate la început. Ai un tupeu dat naibii.

— Foarte bine, ai avut dreptate într-o privinţă. Într-un an şi jumătate, nici nu mi-a trecut prin minte să iau un caz *pro mo.*

— Hm.

— Asta ce înseamnă, hm?

Ea zâmbi:

— Aşa, nimic.

— Şi ai mai avut dreptate şi cu altceva, continuă el. Acum sunt de părere că Marcus Gable şi-a omorât nevasta.

— Las-o baltă. Nu mai rare nici o importanţă.

— Cum adică, s-o las baltă? Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să-l bag la închisoare.

Alix râse:

— Doamne Dumnezeule, vorbeşti ca un îndrăgostit respins. Aşadar, te-a minţit. Şi ce dacă? A minţit pe aproape toată lumea. Cu ce-ai fi tu mai deosebit?

— Am fost apărătorul lui.

— Judecând după reputaţia ta, mi se pare că era un motiv excelent ca să-ţi ascundă adevărul.

Chris o privi.

— Ei, oricât de ticălos ar fi, Bram este cu siguranţa un tip loial, adăugă ea. Are cea mai bună părere din lume despre tine.

— Am crezut întotdeauna că este prea ocupat ca să observe, replică Chris.

Cu clientele lui, vrei să spui, zise Alix înclinând capul. Ani descoperit cu oarecare timp în urmă că eram doar un i dintr-un nesfârşit şir.

— Şi ce-ai făcut?

Ea surâse:

— Nu m-am înnebunit niciodată după statul la rând. Dar, la sugestia mea, mai suntem încă prieteni. Dacă e să-l ascultăm pe Bram şi aici a fost un început.

— Şi care început a mai fost?

Ea izbucni în râs:

— Dacă n-ar fi Danny acasă, ţi-aş arăta.

Şi, încolăcindu-şi mâinile pe după gâtul lui, ea îşi aplecă din nou capul. Buzele erau mai moi, întredeschise. Simţi cum este pătruns de acest prim sărut, simţi lângă el căldura ei.

Nechemată, în faţa lui răsări, ca pasărea Phoenix din cenuşă, o amintire a lui Terry acasă, venit de pe drumuri, îmbrăcat în uniformă. Terry, eroul reîntors, pe care toată lumea îl dispreţuia fiindcă fusese în Vietnam, unde, ştiau cu toţii, America n-ar fi avut ce căuta. Terry, felicitat de tatăl lor, care, aducându-şi aminte de Suez, India şi alte dezastre totale care dărâmaseră în cele din urmă Imperiul Britanic, aprecia prezenţa militară în Asia de Sud-Est. Chris, privindu-l cu lacrimi în ochi cum toarnă un pahar pentru Terry şi apoi, îmbrăţişându-l aşa cum nu făcuse niciodată cu Chris şi sărutându-şi fiul favorit pe ambii obraji.

Şi Chris, cu un aspect neajutorat, proaspăt întors din exilul autoimpus în Franţa, târându-şi după sine piciorul vătămat şi toate visele de a purta tricoul galben la Paris, în mijlocul unui val de emoţii prea sălbatice pentru a fi suportate, distruse într-o clipă, în ploaie, un străin în propria familie.

Tour de France era o amintire pe care a uitat-o foarte curând. Şi ce altceva îi mai rămăsese din exil, decât ca, în pauzele dintre antrenamente, încercând să schiţeze planul romanului, să fie acel scriitor pe care şi-a dorit întotdeauna să-l întruchipeze, venind acasă şchiopătând şi cu un manuscris fără nici o speranţă?

Orice i s-ar fi întâmplat în acea vară a cursei Tour de France, era înconjurat de amintiri despre locuri şi oameni, prea dureroase pentru a le mai trezi la viaţă. A petrecut mulţi ani încercând să uite, dorind să uite şi, în fine, reuşind, „Nu eşti un erou”, îi spusese Alix. „Şi încă nu ştie nici măcar pe jumătate”, gândi Chris.

Soutane nu ştia ce să facă, aşa că se reîntoarse la Mun. Cu vărul ei se simţea în siguranţă, aşa cum s-a simţit şi cu Terry cea mai mare parte a timpului cât a fost cu el. Însă cu Terry exista şi o implicaţie fizică şi, din pricina celor învăţate de la Mun, era conştientă cât de mult putea deforma judecata acea formă a iubirii..

Mun trăia într-o vilă din secolul al XIII-lea, din Vence. Când el şi Soutane au venit acolo pentru prima oară, era o ruină, o jalnică rămăşiţă a ceea ce fusese odată magnifica reşedinţă a celui mai puternic episcop de Vence.

Şi-a crezut nebun vărul când l-a văzut cumpărând ceea ce ei i se părea un morman de pietre şi mortar. Dar Mun văzuse altceva:

— Am fost martor la atâtea distrugeri, i-a spus pe când supraveghea o armată de muncitori pe care îi angajase să restaureze vila, încât pentru mine este important să restaurez ceva din frumuseţea care se pierde.

Încet, cu dragoste, Mun a condus reconstruirea zidului de piatră exterior, din vremea romanilor. La Tarascon, în vest, a descoperit un set de porţi din lemn sculptate,

reproducând încoronarea Fecioarei şi le-a transportat la Vence.

La nord de vilă se afla un pâlc de chiparoşi, care protejau clădirea în calea mistralului. La sud, erau platani albicioşi şi noduroşi, ca mâinile unui bătrân, oferindu-şi umbra vara, în timp ce mai jos, pe o pantă acoperită cu pietre, un crâng de lotuşi asigura intimitatea absolută.

Marea majoritate a lumii spunea că Mun şi Soutane sunt asemănători. Vărul era puţin mai înalt, avea umerii mai largi, dar pătraţi ca şi ai Soutanei. Principala diferenţă consta în faptul că figura lui Mun era mai arsă de vânturi şi ploi, de parcă devenise cu adevărat un fermier provensal.

— Nu arăţi deloc bine, spuse Mun.

Stăteau în curtea în jurul căreia fusese aşezată clădirea în formă de U, plină de migdali cu flori roz, mimoze şi trandafiri sălbatici. În aer pluteau aromele de neuitat ale cimbrului sălbatic şi măghiranului. Iedera se încolăcea în jurul fântânii de piatră, pe care erau sculptate siluetele a doi delfini sărind, iar apa ţâşnea din gurile lor, în picături azurii.

Lumina soarelui, care străpungea ici şi colo umbra, înfierbânta vârfurile copacilor, sfârşindu-şi drumul pe coastele dealurilor La Gaude, zona pre alpină care se înălţa deasupra vilei.

— Vreau să ştiu în ce a fost amestecat Terry, răspunse Soutane.

Pe masa din mozaic fuseseră aşezate holuri umplute cu căpşuni din Carpentras, măsline negre de la Nyons şi *Calissons,* bomboane cu migdale, de la Aix.

Mun surâse, aducându-i în minte imagini ale lui Buddha de pe tot cuprinsul Asiei. Îşi întinse neputincios braţele:

— De ce pui o astfel de întrebare?

— Vrei să spui că nu ai un răspuns? Terry venea adesea la tine, după un sfat. A venit cumva şi după ajutor?

— Ajutor, nu. Mi se pare bizar să-ţi reamintesc că era un bărbat foarte independent. Nu-i plăcea să datoreze nimănui nimic.

— Ai fost întotdeauna un adept al unor astfel de răspunsuri la întrebări, insistă ea. Dar eu fac parte din

familie. Divagaţiile iscusite nu mă satisfac.

— Terry a murit, replică Mun. Spiritele trebuie să se odihnească şi ele.

Prin această frază ea înţelese că voia să spună să nu se mai frământe.

— Trebuie să ştiu, Mun. *Am nevoie* să ştiu.

— A murit într-o biserică. Mă întreb în ce măsură asta a fost un lucru teribil pentru el.

Soutane închise ochii şi simţi că se înfioară.

— Chiar dacă Terry a fost ucis, dragostea mea pentru el rămâne. Şi ceea ce a rămas este mult mai mult.

Mun o privi cum ar fi făcut-o Buddha.

— Lămureşte-mă, atunci.

Soutane respiră o dată adânc şi îi povesti că pătrunsese cineva la ea în apartament exact când s-a întors acasă şi că observase că o urmărise cineva.

Pe când istorisea, era atentă la schimbarea petrecută cu vameşi. Nu mai avea acea înfăţişare pe jumătate adormită, detaşată cu calm de recentele evenimente din viaţa ei. Era aşezat pe marginea scaunului, atent ca o santinelă.

— Eşti sigură că nu ţi-a mai fost luat nimic în afara unui obiect de lenjerie? se interesă Mun după ce ea sfârşi relatarea. *Absolut* sigură?

— Da. În plus, din ce altă cauză aş mai fi sub urmărire? Dacă ar fi găsit ce căuta, n-ar mai fi avut nevoie de mine.

Mun se relaxa vizibil, iar Soutane adăugă:

— Deci ştii ce căuta.

— Nu, răspunse el, dar Soutane nu era convinsă că ar trebui să-l creadă.

Ce-i ascundea? Ea venise aici pentru a se linişti, dar acum devenise şi mai înspăimântată.

Îşi privi vărul. Se hotărâse să aibă încredere în el, chiar dacă nu voia să i se dezvăluie. Îi întinse cartea poştală scrisă de Terry lui Chris cu puţină vreme înainte de a muri:

— Vrei să-mi spui, te rog, ce se întâmplă?

Mun îşi ridică privirile şi întrebă, pe un ton indiferent:

— De ce mi-o dai mie?

— Termină! strigă ea.

Smulse cartea poştală dintre degetele lui. Acel zid

impenetrabil pe care-l punea în faţa ei era înnebunitor.

— Ştiam că doreşti să mă protejezi, îi reproşă Soutane.

— Numai de tine însăţi.

— Nu! şuieră Soutane: era lucrul de care se temea. N-o să te las să începi din nou cu ăsta! Ţi-am atras doar atenţia.

Mun nu replică. În tot acest timp, nu se clintise. Lumina aurie, care se furişa de pe dealurile înalte, învăluia curtea, formând umbre sinuoase de-a lungul potecilor pietruite, până la cele mai îndepărtate colţuri ale vilei.

— Totuşi, trebuia să ajungi aici, rosti în sfârşit Mun. A trebuit dintotdeauna.

— Îţi interzic! ţipă Soutane.

— Tu singură ai spus-o, răspunse Mun, întinzându-şi mâinile ca şi cum ar fi putut prinde capătul razelor de soare.

Vii aici şi mă rogi să-ţi dezvălui secrete, însă interzici ramificaţiile acestor secrete. Nimeni nu trăieşte sub o cupolă de sticlă, Soutane. Trebuie să recunoşti ceea ce eşti.

Glasul lui Mun răsună printre migdali, mimoze şi trandafiri sălbatici.

— Ceea ce am devenit, vrei să zici.

Soutane îşi concentră atenţia asupra coastei stâncoase a dealului, umbrită de pâlcurile de măslini. Se transformase în răstimp de o clipă. Acum, sub un înveliş exterior subţire, se formase în ea un miez de granit, la fel de calm, pe cât era de dur.

— Tu eşti cel care m-a antrenat, continuă ea.

— Acelea au fost vremuri grele, reflectă Mun. Am făcut-o ca să te apăr de duşmanii mei. Fără să-mi dau seama, te-am transformat într-un personaj cu care este limpede că nu poţi trăi.

Soutane rămase tăcută un moment, urmărind cum lumina soarelui se scurge peste vechea construcţie din piatră. În fine, rosti:

— Crezi că o să încerc iarăşi să mă sinucid acum, după ce Terry a murit?

— Mărturisesc că mi-a trecut acest gând prin minte.

— Înţeleg. Ei bine, n-am simţit decât mâhnire, nu mi-am urât propria persoană. De data asta, n-am omorât pe nimeni.

— Mi-ai ucis cel mai bun prieten, ca să mă salvezi. De ce să te urăşti pentru aşa ceva?

— Am ucis, punct. Am puterea. Nu ai. Cum să pricepi, pentru că tu eşti cel care mi-a dat această putere.

— O avem amândoi, interveni Mun. Ai senzaţia că are vreo importanţă faptul că tatăl tău a fost francez? Suntem rude. Nu ne avem decât unul pe altul. Este tot ce contează.

Soutane înclină capul într-o parte.

— Iar Terry a schimbat totul, nu-i aşa?

— L-am iubit pe Terry, spuse Mun, contemplând jocurile apei în fântână. Am fost mai apropiaţi decât fraţii.

— Pentru că aţi ucis împreună aţi ucis unul *pentru* altul.

— Asta a fost demult.

Ea confirmă:

— Dar greu de uitat.

— Nici măcar morţii nu pot uita, Soutane.

— Ah, fir-ai să fii!

Vocea îi devenise o şoaptă. Ochii i se umeziră de lacrimi, acceptând adevărul.

Mun îi luă mâinile între ale lui şi îi mângâie blând palmele, aşa cum făcea când era mică şi era bolnavă sau îi era teamă. Printre crengile chiparoşilor, Soutane putea distinge silueta unui fermier, aşezat în plină lumină. Cât de puţin complicată este viaţa pentru el, gândi ea. Muncea, mânca, dormea, iubea, apoi se reîntorcea la lucru. În acel moment, tânjea după o astfel de simplitate aspră.

— Ce este cu cartea poştală pe care i-a scris-o Terry fratelui său?

— Este bizară, admise Mun, mai ales fiindcă cei doi se înstrăinaseră aparent unul de altul. De ce să reintre în contact cu el acum? Şi apoi, mai este şi post-scriptum-ul nescris. Ce-o fi vrut Terry să-i mai spună?

— Poate vom afla. L-am sunat pe Chris. Mă întâlnesc cu el pe aeroportul din Nisa mâine, când vine să ia trupul lui Terry.

— Dată fiind aventura ta cu el, crezi că procedezi înţelept?

— Nu contează, replică ea. Nu am de ales. M-ai antrenat prea bine.

— Ai fost ocupată în lipsa mea.

— Este posibil să nu fie nimic. Chris mi-a zis că nu a primit nimic de la Terry în ultima vreme.

— Aşa zice el. În orice caz, cred că ar fi o idee bună dacă l-ai aduce aici, ca să pot discuta cu el.

— Să-l interoghezi, vrei să spui.

— Eu nu mă voi afla aici când vei veni cu el. Fă-l să se simtă bine. Aşteptaţi-mă. E clar? o întrebă, fixându-i ochii cu privirea lui neclintită.

Ea înclină capul, aprobându-l.

— Mai rămâne omul care mă urmăreşte.

— Da.

Mun căpătase din nou expresia de Buddha.

— Nu ştiu ce-aş putea face.

Mun se uită la ea:

— Ştii exact ce trebuie să faci. Ai ştiut-o din clipa când ai văzut cum te pândeşte din umbră. Trebuie să-l laşi să te găsească.

— Nu, îl contrazise emfatic Soutane.

Ochii lui Mun o străpunseră, făcând-o să se înfioare.

— Ai venit aici cu suspiciunile tale. Ai ales deja.

Urmă, continuând să o fixeze cu privirea:

— Trebuie să înţelegi că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, fără dragostea ta pentru Terry. N-ai cum să dai înapoi. Trebuie să afli de ce te urmăreşte acel om.

Aromele de cimbru sălbatic şi măghiran deveniseră mai puternice, aproape sufocante.

— Ce am de făcut? se interesă Soutane, cu disperare.

— Nimic din ce nu eşti pregătită să faci, o asigură Mun.

— N-o să mai ucid din nou!

„Dar”, îşi spuse în sinea ei, „se întâmplă iarăşi, ca într-un soi de coşmar îngrozitor”. Mai rău chiar, ştia că este un coşmar din care nu se mai putea trezi.

— Gândeşte-te la Terry, o îndemnă Mun cu ochii închişi. Gândeşte-te, dacă este cazul, la Chris.

Delfinii scuipau în continuare jeturi de apă pe faianţa azurie.

Montaseră o instalaţie electrică de iluminat pe sub ulmi.

Pentru că nu exista nici o lumină în preajma şanţului care trecea de-a curmezişul câmpului. Figura detectivului Blocker strălucea scăldată în râuri de transpiraţie. Pielea îi era ca pergamentul pe punctul de a se coji.

— La naiba! spuse el când Seve şi Diana pătrunseră în câmpul de iluminare. La naiba!

Generatorul portabil bâzâia ca un greiere.

Detectivul privi cum se apropie cei doi:

— Vreţi să vă uitaţi puţin la asta? întrebă, arătând un punct la picioarele lui. Numai uitaţi-vă puţin la asta.

Unul din oamenii lui a dat la o parte prelata. În şanţ zăcea prăbuşit un bărbat, cu pântecele în jos. Remarcabil era faptul că, aruncat la vreo zece centimetri distanţă de gâtul tăiat, se afla şi capul.

— Încă unul! exclamă Blocker, ca şi cum ar fi fost o insultă personală. Ucis în acelaşi fel.

— Cine a găsit cadavrul? se interesă Diana.

— Câţiva puşti care-au păţit-o. Avem declaraţiile lor şi le-am dat drumul. Făceau pe ei de frică.

— Aţi procedat deja la o identificare? Continuă Diana.

Seve îngenunchease la marginea şanţului. Era sânge peste tot dar, spre deosebire de sacristie, aici fusese absorbit de pământ.

— Numele bărbatului este DeCordia, Al DeCordia, răspunse Blocker, deschizând un portofel scump, din piele de crocodil. Conform datelor de aici – permis de conducere, cărţi de credit, asigurare medicală – Dumnezeule, n-o să mai aibă nevoie de ele acum.

Seve privi gâtul, observând acelaşi contur crenelat al cărnii pe care-o văzuse la Dom, ca şi cum fratele lui şi acest bărbat ar fi fost ucişi căzând în aceeaşi capcană pentru urşi. Dar, firește, nu era probabil.

— Tipul e de prin partea locului, urmă Blocker. Poftim, uite-aici!

Întinse spre Diana o carte de vizită. Pe spate era o notă de mână, evident scrisă de DeCordia ca să nu uite ceva.

— Locuia la capătul bulevardului Lost District, un cartier foarte şic de-aici, unde casele valorează câteva milioane. N-am avut timp să anunţăm familia aşa că, desigur, nimeni nu

ne-a oferit o identificare. În portofel mai sunt încă o groază de bani – peste cinci sute – deci putem să eliminăm jaful dintre motive.

Diana era ocupată să ia notiţe.

Seve îşi îndreptase atenţia către degete. Niciunul nu fusese rupt, nu exista nici o urmă de pudră sau orice altceva.

— S-a atins cineva de cadavru? se interesă el.

— Băieţii cu fotografiile n-au venit încă.

Blocker oftă. Se părea că nu va mai apuca să mănânce în această seară.

— E o mare porcărie, spuse el, fără a se adresa nimănui în particular.

— Dacă nu vă deranjează, rosti Seve, ieşind din şanţ, aş dori să-mi trimiteţi copii ale raportului procuraturii şi pentru acest caz.

— Fireşte, răspunse plictisit Blocker, de ce nu? Mai plimbăm şi noi nişte hârtii de colo-colo. Am tot timpul, nu-i aşa? Nu arăt eu ca o persoană care are tot timpul?

— Mulţumesc, domnule detectiv, încheie Seve, conducând-o pe Diana spre maşină. Vă rămân recunoscător.

Nu mai scoase o vorbă până pe autostradă, când porniră către sud:

— Oricine l-ar fi ucis pe tipul ăsta, DeCordia, tot el l-a omorât şi pe Dom. Acelaşi mod de a opera, aceleaşi urme ciudate în came.

Închise ochii. Şirul nesfârşit de lumini care păreau că se îndreaptă spre el îi provocau dureri de cap.

— Ce naiba o fi folosit ca să-i decapiteze? se întrebă, apoi oftă. Am mâncat cumva, ori numai am visat?

— Ai visat, şefu’.

— Atunci, opreşte la primul local pe care-l vezi.

Era un restaurant, construit în exterior din piatră de râu, iar în interior din travertin. Hamburger-ul, cartofii prăjiţi, cafeaua şi plăcinta cu brânză şi cireşe puteau la fel de bine să fie false, dat fiind că a avut senzaţia că-i vor dizolva stomacul, în drum spre intestine. Şi-a spus în gând că trebuie să mănânce mai sănătos, ferm convins că nu o va

face.

Reîntors în maşină, a înghiţit câteva pilule şi a spus:

— Vreau să te ţii de capul lui Blocker cu acest caz. Am senzaţia că raportul procuraturii ne va relata multe lucruri, pe care deocamdată nu pot decât să le bănuiesc.

— Crezi că Al DeCordia are vreo legătură cu fratele tău?

— Poate. Au fost ucişi de către aceeaşi persoană, în acelaşi oraş, deşi nu neapărat în acelaşi timp, răspunse Seve. Pe de altă parte, am putea avea de-a face cu un nebun, motiv pentru care Blocker este pe jumătate mort de frică. Şi are multă dreptate să fie. Tipul ăsta, DeCordia, a zăcut pe puţin câteva zile în şanţ, aşa că n-am nici o idee care să fie legătura lui cu Dom, dacă există vreuna.

Cuvântul „legătură” îi aprinse un beculeţ în minte, aprinse lumina din interiorul maşinii şi scoase bucăţica mototolită de hârtie.

— Am găsit asta la locul crimei, o informă pe Diana, în timp ce desfăcea bileţelul. Se afla în buzunarul lui Dom. Era culcat pe acea parte, încât era ascuns vederii.

— Dar nu şi ţie, replică ea, intrând într-o depăşire. Mă gândeam că n-ai prea vorbit la locul crimei, până ce şi-au sfârşit treaba cei de la procuratură.

— Asta a fost înainte să-l întâlnesc pe detectivul Blocker.

Voise să fie o glumă, însă nici unul dintre ei n-a râs. Diana îi era absolut loială lui Seve. Şi-a riscat viaţa pentru el, în anii lucraţi împreună. N-ar fi ezitat s-o facă din nou. Şi exact din pricina acestei loialităţi – pentru că-l iubea şi credea în el, în cauza pentru care lupta, în mod absolut – se întreba în sinea ei ce se petrecuse cu el. I se părea că moartea fratelui său îl transformase. Dorea – nu, decise ea, era un sentiment cu mult mai puternic – *avea nevoie* să-l descopere pe ucigaşul fratelui său.

Aşezată lângă el, trecând dincolo de graniţa statului Connecticut prin neclintirea nopţii, Diana îşi punea problema dacă această nevoie nu va crea o obsesie. Seve fusese întotdeauna în slujba oamenilor. Nevoile societăţii aveau prioritate faţă de propriile lui nevoi. Acum ea bănuia că începuse să se schimbe. Nu fiindcă n-ar fi înţeles necesitatea imperativă pe care-o resimţea. Dar dacă

această necesitate l-ar face să-şi abandoneze idealurile? Îl văzuse deja minţind un ofiţer de poliţie, sustrăgând dovezi de la locul crimei aflat în afara jurisdicţiei sale şi apoi ascunzându-le faţă de ofiţerul de poliţie însărcinat cu rezolvarea cazului. Diana n-ar fi crezut niciodată că era în stare măcar de una dintre acele încălcări ale procedurii.

Lângă ea, Seve se uita la bucăţica mototolită de hârtie. Conţinea trei rânduri scrise de o mână necunoscută, cu Utere ciudate, aplecate pe spate şi, dedesubt, un singur cuvânt cu scrisul uşor de identificat al fratelui său, aproape indescifrabil, lată ce citi Seve:

Soutane Sirik.
67, Boulevard Victor Hugo.
Nice, France.
Mântuită?

Chris şi Alix, constrânşi de prezenţa băiatului din bucătărie, stăteau pe scara de incendiu de dincolo de fereastra larg deschisă a dormitorului. Muzica rock se insinua prin apartament, pătrunzând în spaţiul liniştit dintre ei.

— Pentru o lungă perioadă, spunea Alix, m-am gândit la mine ca mama lui Danny. Când eşti femeie, îţi este uneori foarte greu să-ţi separi existenţa de viaţa copilului. Până la urmă, copilul îţi acaparează atât din viaţă, încât nu mai rămâne mare lucru.

Încă mai ploua şi, deşi erau destul de bine protejaţi de părţile ieşite în afară ale clădirii, în părul ei licăreau ici şi colo picături de ploaie, ca o tiară de diamante.

— Dar, după o vreme, am ajuns să înţeleg că, oricâtă plăcere mi-ar face, nu va fi suficient pentru mine. Începeam să mă contopesc complet cu el, ceea ce mi-am dat seama că nu va fi bine pentru nici unul dintre noi.

— Aşa că te-ai angajat la procuratură, completă Chris.

Ea zâmbi:

— Nu a fost chiar atât de simplu. Trebuia să mă despart de el. A fost proba cea mai dificilă. Şi apoi, căsătoria mea se dezintegra lent şi dureros, urmă ea, cu surâsul pierindu-i de pe buze.

— Îmi pare rău.

Din nou acelaşi surâs, atât de mic, dar care o transforma atât de mult.

— N-am ştiut niciodată dacă să spun „n-ai de ce” sau „mulţumesc”. Presupun că vreau să le spun pe amândouă. Dă cele mai bune rezultate.

Ea îşi lăsă capul în jos când prin casă pluti un cântec cunoscut. Cântă şi ea un moment, cu o voce nesigură şi păru că dispare toată tensiunea acumulată în ea. Se opri din cântat. Avea ochii aprinşi, strălucitori.

— Şi tu? se interesă. Arăţi mai degrabă ca un atlet decât ca un avocat.

El râse de precizia cu care-l examinase. Oarecum spre surprinderea sa, descoperi că aprecierea ei îi făcea plăcere.

— Am fost atlet. Biciclist.

— Serios? rosti Alix, ridicând sprâncenele. Îmi place să merg pe bicicletă. Danny şi cu mine ne plimbăm ori de câte ori avem ocazia.

— Am observat bicicletele din hol. Sunt bune.

— La ce curse ai participat?

— O, mai peste tot, răspunse Chris, privind în noapte. Totuşi, în principal m-am antrenat pentru Tour de France.

— Probabil că familia a fost foarte mândră de tine.

Afirmaţia ei îl miră. Marea majoritate a lumii l-ar fi întrebat: „Ai câştigat?”

— Nu, nu au dat impresia că le-a păsat prea mult.

— Îngrozitor.

„Da”, gândi Chris. „într-adevăr, îngrozitor.” Oftă:

— Presupun că ceea ce îmi doream era un „bravo” din partea tatălui meu. Mama murise deja când eram în Franţa. Dar tatălui meu nu-i păsa decât de fratele meu mai mare, Terry. Înţelegi, Terry se înrolase în armată şi, în timp ce eu participam la curse în Franţa, el se afla în Vietnam, luptând pentru America, dreptate şi libertate. Exact lucrurile la care ţine cel mai mult tata. Eu eram fugarul, laşul, ingratul care nu voia sa servească patria care l-a hrănit chiar şi acum, după atâţia ani, n-ar fi fost capabil să povestească nimănui ce se întâmplase cu adevărat în acea vară.

— Cel puţin, aşa a văzut tata situaţia.

— Un dur, comentă ea.

— Mai degrabă, un super dur.

— Şi ce s-a întâmplat când ai participat la Tour de France? întrebă Alix.

— M-am rănit.

Răspunsul său standard, când se hotăra să dea drumul. Nu era adevărul, oricum, nu tot adevărul.

— Grav?

„Da, foarte grav.” Intenţionase să-i dea o replică, dar se trezi spunând:

— Plec mâine noapte în Franţa. Fratele meu a fost ucis.

— Oh, Christopher, îmi pare rău!

„Christopher”, repeta el în sine „aşa îmi spunea tata”. Observă preocuparea pe chipul lui Alix. „Oare regret la fel de mult ca şi ea moartea lui Terry?”

— Nu prea sunt în stare de vreun sentiment de nici un fel.

— Nu erai apropiat cu fratele tău?

Chris râse sardonic:

— Cam aşa s-ar zice. N-am mai avut nici un contact de zece ani, dacă nu mai mult. Acum nu ştiu dacă ne-am cunoscut măcar unul pe altul..

Alix veni mai aproape de el:

— Ce trist!

O simţea lângă el şi era răscolit. Nu într-un mod sexual, ci pentru că atunci când era lângă el nu mai avea acea senzaţie de abis întunecat pe care-o declanşase în el ştirea morţii lui Terry; nu mai era singur.

— Ani de zile mi-am acuzat tatăl pentru asta, rosti Chris. Îi plăcea să ne instige unul împotriva celuilalt; credea că un asemenea conflict modela caracterul. Tata are un caracter puternic. Descinde dintr-un neam velş. „Cei din familia Haye sunt luptători”, ne spunea.

Şi pe atunci, când eram tineri, presupun că tata era pentru noi o ţintă extrem de convenabilă. Era foarte corect şi adeseori aspru cu noi. Primul cuvânt amabil pe care l-am auzit vreodată din gura lui la adresa amândurora a fost când Terry s-a întors din Vietnam, în prima permisie. Dar moartea lui Terry m-a pus pe gânduri. Dacă Terry şi cu mine

n-am ajuns niciodată să ne cunoaştem, a cui a fost, într-adevăr, vina? Nu sunt sigur că măcar noi înşine vom încerca vreodată să aflăm.

— Aţi avut dreptate, spuse Dante. Exista o legătură între Soutane Sirik şi Al DeCordia.

Lui Milhaud i se opri inima în loc. Era posibil să se fi înşelat în privinţa necunoscutului? Să-i fi spus acesta domnului LoGrazie adevărul despre Soutane şi Al DeCordia?

— Se pare că DeCordia a întâlnit-o când a venit pe aici, acum o lună, să-i facă o vizită lui Terry Haye, continuă Dante. Fata lui DeCordia tocmai murise. Scăpase maşina de sub control şi afară ploua. Avea nouăsprezece ani.

Dante îşi consultă carneţelul de notiţe.

— Oricum DeCordia s-a ataşat de Soutane Sirik. Părinţii ei muriseră, aşa că trebuie să-l fi văzut ca pe un tată. Am aflat că DeCordia era un tip popular. Moartea fiicei sale l-a dărâmat complet.

Milhaud se interesă, luându-şi inima-n dinţi:

— Domnişoara Sirik l-a omorât?

— În nici un caz, răspunse Dante. Era în Franţa când DeCordia a fost lichidat.

Sentimentul de uşurare care-l cuprinse pe Milhaud avea o asemenea intensitate, încât ochii începură să i se umple de lacrimi. Se întoarse iute la adăpost de privirea lui Dante şi se uită pe fereastră, la Şcoala Militară şi parcul Champ de Mars.

„Slavă Domnului”, oftă în sinea lui, „acum pot să pornesc cercetările despre adevărata identitate a necunoscutului”.

— Ştii cine l-a ucis pe DeCordia?

— Nu, n-am reuşit să aflu nimic, în afara faptului că a fost decapitat, ceea ce este un mod ciudat de a omorî.

„Ai dreptate”, ciudat, gândi Milhaud. La fel de ciudat era necunoscutul de pe bandă, care ştia atât de multe despre unitatea SLAM din Vietnam a lui Terry Haye, mai multe chiar decât el însuşi. Milhaud habar nu avea despre ideea de decapitare pe care o avusese Terry Haye în Vietnam. Acum, cineva o folosea din nou, pentru a-l ucide pe Al DeCordia. De ce?

Dar imediat Milhaud realiză că nu aceasta era întrebarea cea mai importantă. Mai întâi trebuia să-şi pună problema de ce fusese omorât DeCordia. Din moment Ce Soutane îl vedea ca pe o figură paternă, Terry nu a avut nici un amestec în moartea lui, după cum sugerase necunoscutul.

Pe de altă parte, DeCordia şi Terry Haye *se întâlniseră* acum o lună. Ce-au discutat? Aparent, erau duşmani. *Leul Alb,* din care făcea parte Al DeCordia, fusese înfiinţat ca să distrugă reţeaua lui Terry Haye. Oare DeCordia voise să iasă din *Leul Alb,* aşa cum sugerase necunoscutul? Să fi vândut acesta operaţiunea lui Haye, inamicului? Dacă era aşa, atunci, mai mult decât probabil, Mafia era răspunzătoare pentru moartea lui DeCordia. Dar atunci necunoscutul, care era reprezentantul Bătrânului, *capo di capi,* ar fi ştiut-o.

Milhaud se lăsă pe spate şi contemplă ironia intrinsecă a vieţii. Scosese la lumină răspunsul la o întrebare, dar, acesta nu-l adusese mai aproape de adevărul pe care-l căuta. Acum se confrunta cu o enigmă ale cărei implicaţii începuseră deja să se extindă.

Autostrada se întindea ca o pistă de decolare, căpătând strălucirea cromului în luminile cu sodiu făcute de mâna omului. Monsieur Mabuse, cu gândul la moarte şi distrugere, căuta alene un post de radio şi ajunse la un cântec de-al lui Van Morrison:

Uneori îmi doresc să pot zbura până la cer,
Uneori îmi doresc să pot zbura ca o pasăre până la cer,
Puţin mai aproape de casă.

Mâna i se opri, de parcă mintea sa întunecată şi periculoasă s-ar fi oprit în timp ce cuvintele şi melodia obsedantă se revărsau asupra lui.

Uneori simt că eliberarea e pe-aproape,
Uneori simt că eliberarea e aici,
Dar sunt atât de departe de casa mea.

Acum, aceste cuvinte păreau să-l captiveze într-un mod pe care l-ar fi crezut imposibil. Muzica din Vest nu însemna nimic pentru el. De obicei, o găsea anostă şi insipidă şi-i adâncea dorul pentru melodiile tânguitoare, versurile încărcate de suferinţă ale muzicii de acasă.

Dar acest cântec era diferit. Pătrunsese prin platoşele de fier şi de oţel, pentru a-i atinge delicat inima care-i bătea cu putere.

Uneori simt că acum e mai aproape,
Uneori simt că împărăţia e la-ndemână,
Dar suntem atât de departe de casă.

Autostrada din faţa lui porni să se înceţoşeze, culorile să se amestece într-un imens vârtej de emoţii, izvorându-i din piept, ameninţând să-l înăbuşe sub povara lor.

Uneori mă simt ca un copil orfan,
Uneori mă simt ca un copil orfan,
Foarte, foarte departe de casa mea.

Acum plângea, era sigur. Şi, oh, cât îl durea, cicatricele se retrăgeau iarăşi de pe rănile deschise şi gândi: „Nu pot suporta”. Închise radioul, vocea se stinse, tăcere, păianjenul negru se afla în sufletul lui, ţesându-şi iarăşi pe ascuns plasa înlăuntrul său.

Monsieur Mabuse apăsa puţin prea tare piciorul pe acceleraţie acum, ca şi cum ar Fi vrut să evadeze din propriile-i emoţii, fiindcă lumina roşie pătrunzătoare înflorea în oglinda retrovizoare ca un mac malefic.

Încetini, trase cuminte pe dreapta, lângă un parapet abrupt pe care creştea iarba, cu motorul ticăind ca o bombă în imensa câmpie dezolantă din mijlocul peisajului violet al statului Connecticut. Lângă el se afla o bibliotecă portabilă, un număr de studii guvernamentale, rezumate ale unor articole ştiinţifice şi reviste de informare în domeniul tehnicii. J. G. Ballard, unul din rarii autori care-l interesau pe monsieur Mabuse, scrisese că această „literatură invizibilă”, acest conglomerat, transfigurase la o scară foarte mare

cultura modernă. Monsieur Mabuse hotărâse că subiectul merita un studiu mai aprofundat.

Se uită la luminile strălucitoare aşezate pe stâlpii de pe marginea drumului, descifrând mesajul lăsat pentru el în aureolele lor mişcătoare. Îl admonestau pentru păcatele sale, ca nu cumva să uite bombardamentele, furtunile de foc acid care înghiţeau păduri întregi şi sate, sunetul sinistru, scrâşnind şi atotcuprinzător, al sfinţilor – numiţi *nats* – care-şi măcinau dinţii de durere, zdrobind ultimele rămăşiţe ale strigătelor pe. Care le-ar mai fi putut produce fiinţa umană.

Îşi ridică privirile, aproape surprins să constate că nu era singur cu chinul său. Ochelarii de soare cu lentile reflectorizante dominau o figură imensă, bovină, iar valurile de came roşiatică se revărsau în continuare peste gulerul ţeapăn, albastru închis.

— Aţi depăşit limita de viteză, rosti poliţistul. Permisul şi actele maşinii.

Se aplecă, pentru a se uita pe fereastra deschisă a maşinii.

Monsieur Mabuse, străduindu-se încă să audă strigătele prin zgomotul neomenesc al bombelor, îşi scoase portofelul. Îl deschise şi luă buletinul de identitate pe care îl învelise într-o copertă din plastic. Îşi imagină în cele mai delicioase detalii maşina poliţiei, parcată în spatele sau izbindu-se la o viteză de o sută şaizeci de kilometri pe oră de un obstacol concret. Zâmbi poliţistului, oferindu-i buletinul. Când poliţistul se întinse după ea, mâna lui Mabuse zvâcni. Cu iuţeala fulgerului, trecu marginea copertei de plastic peste gâtul poliţistului. Sângele de un roşu întunecat ţâşni ca lumina arzătoare care pătrundea în interiorul maşinii cu o regularitate monotonă.

Poliţistul horcăi, cu gura larg deschisă, neputând să creadă încă ce i se întâmpla. Monsieur Mabuse observă că mâna i se îndreaptă către tocul armei, îi trase capul şi umerii pe fereastra maşinii, până când partea de sus a torsului masiv se înţepeni. Apoi căută fără grabă, vârându-i degetele înţepenite pe sub ochelarii de soare, împingându-i-le adânc în orbite.

Ţipătul era ceea ce avea monsieur Mabuse nevoie să audă, confirmarea durerii pe care o îndură fiinţele omeneşti când mor, rezistând pentru o clipă efemeră zgomotului sinistru al bombelor ce se prăvăleau din cerul plin de fum.

În iarba umedă, la marginea şoselei, monsieur Mabuse contemplă cu intensitate de maniac fâşiile de culoare care treceau pe lângă el, nesfârşitele şiruri de maşini, de oameni, aliniindu-se ca soldaţii înaintea bătăliei finale.

Dar afară, unde şedea ghemuit, singur în tenebrele unei nopţi fără sfârşit, nu exista decât spaţiul nelimitat, nedefinit şi un gol cu mult mai teribil decât moartea.

Alix Layne privea fotografia ştearsă, în alb şi negru, care o înfăţişa în leagănul de stejar. Stătea pe un taburet de pian, sprijinindu-se pe braţele încrucişate deasupra capacului de lemn.

În apartament domnea o linişte adâncă. Dan adormise în cele din urmă după ce citise în pat până la ora trei. Fata de deasupra îşi încetase exerciţiile de flaut şi, slavă Domnului, familia Connors de alături îşi isprăvise bătaia cotidiană.

Ferestrele erau larg deschise, dar până şi larma traficului era atenuată. Din când în când, răzbăteau voci în spaniolă, certându-se ori râzând, ca scurte comunicate din altă lume.

Iar Christopher Haye plecase.

Alix se întreba ce să se facă acum cu Christopher Haye. Sau, mai precis, ce să se facă cu sentimentele ei pentru el. După mai mulţi prieteni, şase sau şapte încurcături amoroase şi o căsătorie de doisprezece ani, Alix îşi mai aştepta încă şi acum cavalerul în armură strălucitoare. „Nu eşti un erou”, îi spusese lui Christopher.

Îşi întâlnise soţul, pe Dick, în liceu. Era un radical, perfid şi talentat – cel puţin când se concentra asupra unei cauze, precum războiul din Vietnam. Îşi aducea aminte de momentul când dezbătuse public, împreună cu colegii mai mari, tezele pro şi contra războiului. Fusese atât de mândră de el!

Dar după război, idealul lui Dick păru să se schimbe. În timp ce ea lucra ziua, iar seara urma cursurile Facultăţii de Drept, Dick încerca să scrie marele roman al Americii care

va dezvălui starea în care era naţiunea după Vietnam.

La începu, banii nu erau o problemă. Era slujba lui Alix de pe Saks Fifth Avenue, taxele pentru facultate şi cheltuielile erau acoperite dintr-o rentă lăsată de bunicul ei.

Însă, treptat, devenise clar că Dick nu putea sau nu voia să scrie nimic, nicidecum marele roman al Americii. În schimb, îşi concentra frustrările asupra ei, o aştepta să se întoarcă de la cursuri, extenuată de viaţa ei dublă, pentru a-şi revărsa mânia.

Alix, care-şi petrecea nopţile învăţând sistemul juridic american şi începea să-i aprecieze corectitudinea şi egalitarismul fundamental, nu avea dispoziţia sufletească să audă aşa ceva. Totuşi, Dick insista.

Au continuat în acest mod. Până când el a ţinut să aibă un copil. „Nu suntem o familie”, zicea „Poate că asta e greşeala noastră. Suntem două persoane separate, pe orbitele lor separate. Un copil ne va apropia. Ne va aduce liniştea”.

În schimb, copilul fracturase ceea ce era deja o situaţie fragilă. Naşterea lui Dan polarizase doi oameni care se dezlipeau deja unul de altul.

În primul rând, Alix simţea că responsabilitatea viitoare apăsa asupra ei. Dick nu avea încă un serviciu, deşi declara că-şi caută zilnic unul. „Nu este nimic pe-acolo, dacă-ţi spun”, îi explica. „Numai muncă de salahor”. Alix, care lucra încă la fişierul clinicii din Saks, găsea greu de suportat ironia lui.

Cu toate acestea a făcut-o, pentru că avea impresia că-l iubea pe Dick. Bănuia că nu va mai întâlni niciodată un bărbat care să ştie ce şi când îi place. Desigur, era convinsă că nu va mai fi niciodată în stare să repete discuţiile fascinante, complexe, pe care le avea cu Dick despre politică, religie, istorie şi artă. Nu era opac, aşa ca iubiţii dinaintea lui, la înţelegere sau la sentimente, cele două lucruri care aveau pentru ea o importanţă profundă. Era atât de inteligent, ştia atât de multe, era un amant atât de bun şi era atât de tandru şi răbdător cu Dan.

Privind acum la fotografia ei, de pe vremea când era o copilă crescută la Ohio, îşi simţi ochii invadaţi de lacrimi.

Cum şi-ar fi dorit să mai stea în leagăn, sub umbra răcoroasă a stejarului. Închise ochii şi percepu prezenţa reconfortantă a bunicului ei. Putea să-i simtă parfumul cald, izul discret de colonie, aroma de mosc a tutunului – cât de mult îi plăcea când, râzând încântat, o lăsa să-i umple pipa!

Îi putea simţi vitalitatea când mâinile lui mari, asprite de muncă, prindeau frânghiile, făcând să vibreze leagănul. „Eşti gata, prinţesă?” îi şoptea în ureche. Apoi o împingea puternic şi ea se înălţa.

De ce îşi ratase căsnicia? Până şi în momentul de faţă, Alix nu reuşea încă să nu-şi mai pună această întrebare. Motivul nu fusese ca în cazul atâtor prieteni de-ai lor din colegiu, faptul că încetaseră să se mai iubească.

Cât de limpede ar fi fost prezentul, gândi Alix, dacă ar fi descoperit că Dick o înşela. Ca şi cum ar fi găsit gândaci de bucătărie în apartament, soluţia era clară, scoţi insecticidul şi te apuci de treabă. Dacă Dick ar fi călcat strâmb, ea ar fi acceptat o denivelare în drumul vieţii, toţi trebuie să ne poticnim în vreuna la un moment dat. Toţi prietenii ar fi putut simpatiza cu ea: ar fi devenit şi ea membră a unui adevărat club. Ar fi avut posibilitatea să-l urască, să se bizuie pe ura ei şi să înţeleagă ce se petrecuse pentru a o plasa în acest prezent.

Dar viaţa nu era niciodată atât de simplă. Ţinea minte că într-o iarnă bunicul o luase cu el la pescuit pe un lac îngheţat Privind în jos pe gheaţă, văzuse mişcându-se ceva, o umbră, nu mai mult. Şi simţise o teamă de nedescris, pentru că nu ştia ce se afla acolo, jos şi ce prevestea.

Cert era că Dick nu i-a fost vreodată necredincios. Chiar şi acum ştia din scrisorile pe care le primea necontenit de la el (după ce refuzase să-i mai răspundă la telefon) că o mai iubea încă şi că era, după propriile lui afirmaţii, singura femeie pe care o iubise şi pe care o va iubi.

Sfârşitul căsniciei sale a fost asemănătoare acelei zile cenuşii pe lacul îngheţat, uitându-se pe sub gheaţă cu un amestec de groază şi fascinaţie. Exista ceva misterios şi necunoscut, care se mişca pe-acolo. Dick pur şi simplu nu reuşea să se acomodeze cu ceea ce devenise ea: un succes nu numai în faţa lumii – ceea ce din punctul de vedere al lui

Dick era deja destul de rău („Ce s-a întâmplat”, îi scrise, „cu timpurile bune de altădată, când puteam oricând să te găsesc la Saks, mirosind bine?”), dar şi într-un domeniu care necesită mari eforturi, dominat de bărbaţi. Măcar dacă şi-ar fi dorit să fie altceva, medic terapeut sau profesoară, poate, ceva feminin – ori cel puţin unisex – i-ar fi iertat, probabil aceste dorinţe.

Când totul a ieşit la iveală, ca un torent de noroi îndelung zăgăzuit în canal, fusese destul de neplăcut. Dar el a izbutit să o facă pe Alix să creadă că eşecul căsniciei fusese din vina ei. Era vina ei că a vrut să fie avocat; era vina ei că a avut succes. De parcă ambiţia şi succesul ar fi fost defecte.

Ceea ce însemna că, într-un fel, nu se eliberase încă de Dick, cu toate că nu mai trăiau împreună, nu-i mai purta numele (deşi, firește, Dan îl purta, ca pe un bagaj dintr-o altă perioadă a vieţii) şi el nu mai avea dreptul la vizite. „Dacă am dus la bun sfârşit această muncă meticuloasă de a mă separa de el”, gândea ea, „cum de mai simt şi acum în spinare ghearele ticălosului?”

Oftând, se ridică în picioare. Afară, cineva cânta o melodie la armonică, nu-şi mai amintea numele cântecului, din *Rubber Soul.* Se duse la baie ca să se spele pe dinţi şi se zări în oglindă, îi reveni în memorie expresia ochilor lui Christopher Haye, când a râs. Poate – să fi fost posibil? — Era pentru prima oară că o vedea râzând.

Toată viaţa lumea i-a spus lui Alix că este frumoasă, dar ea nu a prea crezut. Asculta cu un aer visător, ca şi cum s-ar fi vorbit despre altcineva, un personaj dintr-un film. Deoarece, când se privea, nu reuşea să vadă decât defectele: gura prea mare, nasul nu prea drept şi lista era prea lungă şi deprimantă ca să o adune într-o observaţie de moment. Asta cu excepţia clipelor când dorea într-adevăr să iasă la suprafaţă, a clipelor când se uita la Dan şi se gândea că, aşa cum îi spusese Christopher Haye, băiatul avea nevoie şi de un tată.

Christopher Haye. Gândurile i se întorceau ia el, ea un râu spre mare. Era atentă la el de multă vreme, conştientă că o atrage. Însă nu făcuse nimic în această privinţă. Iar acum, după ce făcuse el prima mişcare, cum îi va

răspunde? Sincer vorbind, nu ştia. Se plictisise să fie dezamăgită de bărbaţi, dar îi mai iubea suficient ca să nu se dea bătută. Să nu se dea bătută pentru nimic în lume.

Melodia Beatles-ilor de pe *Rubber Soul,* cântată tânguitor de armonică, o duse cu gândul înapoi, peste ani. Până ce se trezi dansând iarăşi cu bunicul ei pe scările largi şi uzate ale casei lor din Ohio, iar vântul clătina ramurile stejarului, o rândunică ciripea în contrapunct cu muzica şi lumina densă, de culoarea lămâii se revărsa asupra lor din hol.

Viaţa era atât de simplă pe-atunci Alix fusese atât de, fericită!

Ce se întâmplase oare?

Soutane s-a aşezat pe terasa pustie a restaurantului Le Safari. Fusese unul din locurile favorite ale lui Terry, unde a fost făcută fotografia.

Terry îl prefera pentru că era amplasat în capătul estic al Nişei, departe de clădirea Operei unde turiştii invadau străzile. Lui Soutane îi plăcea pentru că, pe terasa răcoroasă de la Le Safari, putea urmări romanticii hoinărind dimineaţa printre tarabele cu flori din piaţa în aer liber de pe Cours Saleya.

Era destul de târziu şi majoritatea vânzătorilor plecaseră. Multe dintre tarabe erau închise deja, iar cele rămase încă deschise nu mai etalau decât puţine mărfuri. Vânzătorii stropeau cu furtunul pe lângă tarabe ori, aplecaţi pe tejghele, sporovăiau între ei, fumând ori luând o duşcă de vin.

Soutane a ales acest loc şi această oră după ce a chibzuit atent. S-a întors de la vila lui Mun din Vence noaptea trecută. Iată de ce se afla acum, sorbind alene un Campari cu apă minerală la Le Safari. Urmăritorul ei necunoscut căutase ceva în casă, un lucru care-i aparţinuse lui Terry. Nu-l găsise. Dar avea în mod evident nevoie să-l găsească sau, dacă nu, să afle cine-l avea. Iată de ce o mai urmărea încă.

Prin ochelarii închişi la culoare privea cum scădea treptat activitatea negustorilor de flori. Soarele era foarte puternic şi, cum era chiar deasupra capului, aproape nu mai existau

umbre. A ales această perioadă a zilei – dimineaţa spre prânz – pentru că atunci era exact suficientă lume pe stradă. Dacă ar fi venit mai devreme, ar fi riscat să-şi piardă urmăritorul prin mulţimea care năpădea tarabele. Mai târziu, străzile ar fi fost mai pustii. Urmăritorul ar fi fost mai grijuliu şi ar fi fost posibil să-l piardă, de asemenea.

Soutane nu-şi făcea iluzii în legătură cu ea. Ştia că era frumoasă şi dorită în acelaşi timp, ceea ce nu se întâmpla ţ întotdeauna în cazul femeilor. Avea pielea aurie şi trăsături care păreau mai degrabă polineziene decât asiatice. Purta părul negru şi lung dat pe spate şi prins într-o coadă groasă. Unica bijuterie o constituia un inel de jad roşu sculptat, preţioasă pentru că-i fusese oferită de Terry.

Mai ştia că era departe de un model tipic. Spiritul îi fusese turnat în furnalul suferinţei. Era o combinaţie de francez cu khmer şi aceasta îi modelase spiritul. O silise să fie puternică.

Nenorocul mamei sale cambodgiene a fost să se îndrăgostească de putere. S-a măritat cu un francez. Dar, puterea pe care i-a adus-o acest conflict – să fie căsătorită cu un membru al forţei coloniale dominatoare din Cambodgia – avea şi o latură negativă. Dragostea amară dintre părinţii ei, cel mai adesea născută din mâhnirea şi mânia mamei sale văzând ce i-a devenit patria lăsată pe mâna francezilor, a îndârjit-o, infiltrându-i propriul conflict, care domina în viaţa Soutanei. Temperamentul ei oţelit venea în contradicţie cu învăţăturile budiste ale mamei sale, care-i cereau să nu întreprindă decât acţiuni meritorii.

Aceasta era moştenirea Soutanei: războiul lor – oglindă a războiului din istorie – supravieţuia înlăuntrul copilului lor.

În răstimp de vreo zece minute de când se aşezase Soutane, aproximativ trei duzini de oameni au intrat în raza câmpului ei strâmt de observaţie. Aici nu era inclusă nici o persoană care sa se plimbe de ici-colo într-un interval de treizeci de secunde. Nimeni nu părea să nu-şi găsească locul. Doi tineri francezi care-i aruncau priviri dulci s-au aşezat la masa de unde aveau cea mai bună privelişte asupra picioarelor ei lungi. Soutane îşi mască zâmbetul în dosul lentilelor ochelarilor.

Ultimul dintre negustorii de flori strânsese şi plecase. O familie de şase persoane mânca *poisson* şi *pate au pistou* la masa alăturată. Chelnerul deşirat apăru în pragul restaurantului ca să-i servească pe cei doi tineri francezi. Când ajunse lângă masa Soutanei, aceasta îi mai comandă un Campari cu sifon.

A doua trecere a preotului iezuit atrase atenţia Soutanei. Îl observase, ca pe toţi trecătorii, atunci când îl văzuse pentru prima oară. Venise pe Cours Saleya din direcţia Operei şi lucrul cel mai ciudat era că, atunci când reapăruse, venea din aceeaşi direcţie. Ceea ce însemna că era mai plauzibil să fi circulat în cerc, decât să se fi întors de undeva. Ca să mai treacă o dată?

Totuşi, de această dată mai zăbovi, oprindu-se pe terasa unei pizzerii pentru turişti aflată mai în josul străzii. N-a cumpărat nimic, ceea ce reprezenta a doua lui greşeală. A scos o batistă enormă şi şi-a şters sprânceana.

Soutane l-a ignorat deliberat. Chelnerul i-a adus băutura. Apoi, când după alte câteva minute, iezuitul nu s-a deplasat, s-a ridicat şi a intrat în restaurant, unde domnea o atmosferă întunecată şi rece ca noaptea. Deasupra barului din lemn de mahon era aşezată o grămadă de fructe proaspete.

Întrebă unde era toaleta, chiar dacă ştia prea bine că se afla la dreapta şi în fundul culoarului.

Acolo, în spate, era ca în fundul unei fântâni. Lumina şi sunetele erau distorsionate. Umbrele alungite în mod grotesc se întindeau pe pereţi ca şi cum ar fi ieşit de sub penelul unui artist suprarealist. Zgomotul conversaţiilor clienţilor de la mesele din interiorul restaurantului ajungea până la ea îmbogăţit cu ecourile create de spaţiul strâmt.

Soutane pătrunse în cubicul, trase uşa ca să o închidă. Rămase pe loc, neclintită, părând să nu facă nimic. De fapt, asculta. În cele din urmă auzi zgomotul uşor al unor paşi prudenţi în cubicului închis şi umed era linişte. Soutane nu-l mai putea auzi cum se apropie, în schimb putea să-l simtă lângă ea. Îşi sili trupul să se relaxeze, urmărind cum mânerul uşii se răsucea lent. Nu încuiase, iar acum uşa începea să se deschidă.

Se răsuci, astfel încât să fie cu partea stângă spre uşă. În acest timp, îşi ridică fusta deasupra coapselor; pe dedesubt era goală.

Uşa scârţâi din balamalele vechi. Îl zări pe iezuit stând în umbra intrării. Straiele negre îl făceau să pară oarecum sinistru, ca un corb apărând pe câmp la miezul zilei.

— *Oui, monsieur*[19]? rosti ea.

— *Pardon, madame*[20]*.*

Dar iezuitul ezită. Pentru o clipă, ca magnetizaţi, ochii îi fură atraşi de porţiunea de păr cârlionţat dintre coapse.

Era exact timpul de care avea nevoie Soutane pentru a-i înfige vârfurile rigide ale degetelor în plexul solar. Preotul se încovoie, iar ea îl izbi cu capul de marginea uşii, apoi îl azvârli în cubicul.

Dar mâna lui stângă se mişca deja şi Soutane întrevăzu sclipirea unei lame de cuţit. Îşi aşeză calm vârful degetului mare pe partea dreaptă a nasului iezuitului şi apăsă spre interior. Ei gemu şi degetele i se descleştară, aşa încât cuţitul căzu pe podeaua din faianţă crăpată.

— Cine eşti? întrebă Soutane.

Şi apăsă iarăşi la joncţiunea nervului facial. Iezuitul dădu ochii peste cap.

— De ce mă urmăreşti?

O nouă apăsare.

— Ce-ai sperat să găseşti la mine acasă?

Limba iezuitului ieşise afară. Buzele i se mişcară în tăcere, înghiţi în sec. Durerea îi umplea ca un torent ochii.

— Pădurea de Săbii, reuşi în fine să articuleze.

— Poftim? Ce-ai spus?

Soutane îl scuturǎ..

Iezuitul repetă ceea ce spusese.

— Nu cred.

Prey Dauw, Pădurea de Săbii era, din câte ştia, un mit. O armă cu trei tăişuri făurită, zice-se, ca să-l imobilizeze pe Buddha. În orice caz, era un simbol al forţei, un talisman

[19] Da, domnule (în limba franceză, în text). (n.t.).

[20] Pardon, doamna (în limba franceza, în text). (n.t.).

puternic, încă viu printre practicanţii *Muy Puan.*

Muy Puan era o carte eretică din scrierile theravadine. În mod normal, theravadinii învăţau că patru dintre cele treizeci şi unu de planuri ale existenţei erau infernuri. *Muy Puan* contrazicea această învăţătură. Predica, în schimb, că existau exact o mie de infernuri şi, mai mult, susţinea că descrie modalităţi în care puteau fi invocaţi diavolii, demonii şi falşii *bodhisattva*[21] închişi acolo.

Mulţi tineri khmeri, mai ales din oraşele mari, nu auziseră, fără îndoială, niciodată de *Muy Puan.* Însă membrii triburilor din nordul munţilor din Burma, Shan, Wa, Lahu şi Akha auziseră cu siguranţă. Ei împărtăşeau cu khmerii budismul theravadin, din care *Muy Puan* făcea parte. În dialectul lor era cunoscut ca *Ta Taun.* Teama de acest text le domina vieţile. Gândul că *Prey Dauw,* cel mai important talisman din *Muy Puan,* ar exista într-adevăr, îi îngrozea.

Persoana care ar fi fost în posesia Pădurii de Săbii ar fi deţinut o putere nelimitat în platoul Shan. Ar fi însemnat. Sfârşitul interminabilelor războaie dintre căpeteniile războinice ale opiului din Shan. Ar fi însemnat dominarea completă a resursei majore de opiu a lumii de către o singură persoană, pe când în prezent existau mai mulţi care-şi împărţeau acest control. Ar fi însemnat, de fapt, că puterea practic nelimitată, ca şi bogăţia, s-ar fi aflat în mâinile unei unice fiinţe omeneşti.

— Minţi! se trezi Soutane ţipând. Nu există nici o Pădure de Săbii! Este un mit perpetuat de superstiţioşi.

— Eu însumi am văzut o parte din ea, răspunse preotul. Am căzut în genunchi când am văzut-o. Am simţit prin cameră undele puterii lui, un foc rece care nu arde. Nu poate fi nici o îndoială. Este cuţitul de legendă, cea mai mică dintre cele trei piese.

Făcu o grimasă de durere nesfârşită.

— Te aştepţi să cred aşa ceva?

[21] În budismul indian, mai ales cel din linia mahayana, o fiinţa, după ce a dobândit Trezirea care i-ar permite să părăsească pentru totdeauna lumea fenomenală, hotărăşte, din compasiune, să-şi amâne plecarea şi să lucreze pentru mântuirea tuturor oamenilor. (n.t.).

— De ce nu? Trebuie să ştii că Terry Haye în persoană avea pumnalul, piesa mijlocie, Poarta către Noapte. Acum ai aflat.

— Oh, nebun mincinos ce eşti!

Soutane acţionă într-un fel care-l făcu pe preot să-şi rotească pupilele ochilor pe sub pleoape. Aproape leşinase peste ea.

— Acum, rosti ea, scuturându-l violent, spune-mi adevărul.

Ochii iezuitului se îndreptară încet către ea. Durerea, ca un ciocan pe nicovală, îl lovi din nou.

— Ter… Terry Haye a acceptat să vândă la *Porte a la Nuit.* Numai că ceea ce a încercat el să vândă era un fals. Am fost trimis să închei tranzacţia. Să intru în posesia adevăratei Porţi către Noapte.

Imposibil, îşi spuse Soutane. Să grăiască adevărul preotul? Terry, Terry al ei, să fi avut chiar *La Porte a la Nuit!* Dacă ar fi fost aşa, de ce nu i-a zis nimic? În mod sigur, ştia ce semnificaţie avea pentru ea, o khmeră. Nu i-ar fi permis să-l vândă. Ar fi insistat să-l readucă în Cambodgia, acolo unde fusese făurit.

Fireşte, dacă avea o replică, atunci nici nu intenţionase să-l vândă. Dar în acest caz, *ce* intenţionase să facă cu el? Având în posesia lui întreaga Pădure de Săbii, ar fi putut domina întregul platou Shan. Superstiţioasele căpetenii războinice care credeau în *Muy Puan* şi Ravana, mai marele demonilor, ar fi mişcat cerul şi pământul ca să-i dea ascultare deţinătorului Pădurii de Săbii. Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi însemnat cu siguranţă să rămână o eternitate cu demonul, în afara circuitului vieţii, lipsite pentru totdeauna de reîncarnare. Nu se temeau de moarte, dar perspectiva distrugerii *Jearmei* lor individuale era prea greu de suportat.

Se întrebă iarăşi ce plănuia Terry? Ce secrete ascunsese faţă de ea?

Dintr-o dată, Soutane avu senzaţia că nu l-a cunoscut pe bărbatul cu care a trăit timp de cinci ani.

Privirile i se întoarseră la iezuit:

— Eu tot mai cred că minţi. Dar să presupunem că nu, spuse ea, observându-i atent ochii. Ziceai că Terry urma să

vândă *La Porte a la Nuit.* Cui?

Preotul clătină din cap.

— Nu pot să spun mai mult, şopti el. O să fiu ucis..

Soutane apăsă mai tare, până când ochii iezuitului se i umeziră şi auzi cum scrâşneşte din dinţi.

— Atunci, o să mori aici. Asta vrei?

— O să… o să mă omoare.

Pe obraji i se rostogoleau lacrimi amestecate cu sudoare.

— Cine?

— Dante, rosti el. Un vietnamez numit Dante.

Monsieur Mabuse medita la Marele Buddha când îşi zări prada apărând în faţa unei clădiri. Monsieur Mabuse se afla mai în spate cu un bloc şi jumătate. Încetini în mod mecanic, pierdut încă în scena cu Marele Buddha.

Era o scenă la care monsieur Mabuse nu numai că se gândea adesea, dar pe care o retrăia constant. Marele Buddha, aplecat pe partea stângă, cu capul proptit în palma mâinii stângi, fusese sculptat în lemn cu multe secole în urmă. Cercetătorii trimişi în străinătate în perioada când Franţa încetase să se mai pupe cu Asia, cu condescendenţa şi cruzimea colonialismului, declaraseră că au datat-o cu exactitate. Monsieur Mabuse nu le-a dat crezare. De ce-ar fi crezut nişte oameni a căror aroganţă i-a făcut să creeze propriul lor nume pentru ţara lui, Cochinchina?

În orice caz, Marele Buddha stătea în templu, pe postamentul său aurit, un. Simbol etern al prezenţei divine în Vietnam. Sau aşa crezuse monsieur Mabuse.

Asta fusese înainte de război. Înainte ca francezii şi apoi americanii să: şi aducă armele lor, oamenii lor, elicopterele lor şi ploaia lor mortală.

Nici unul dintre ei n-a înţeles adevărul esenţial – că Vietnamul este etern, că va rezista întotdeauna incursiunilor forţelor străine, încercând să smulgă controlul de la conducătorii lui drepţi, ale politicienilor lacomi care sperau să le secătuiască sufletele de divinitate, chiar şi ale înspăimântătoarelor ploi ale morţii care ardeau oamenii fără discriminare, locuinţele şi pădurile deopotrivă. Timp de secole, vietnamezii îşi exersaseră iscusinţa în luptă; cine

cunoştea mai bine decât ei gustul morţii? Vietnamul, ca un câine turbat sau un soldat aflat prea multă vreme pe front, nu se simţea confortabil decât în război.

Pentru monsieur Mabuse, care călătorea acum prin New York-ul învăluit în noapte, la celălalt capăt al lumii, Vietnamul trăia ca un cărbune arzând în miezul fiinţei sale, o flacără a suferinţei, un foc al întunericului şi al morţii. Unica lui raţiune de a trăi era să se elibereze de legăturile crude care-l ţintuiau ca pe Iisus pe crucea lui însângerată.

Marele Buddha. Prin ochii lui somnolenţi şi liniştiţi se putea discerne universul. Şi nu numai universul curent al omului, ci şi multiplele planuri ale existenţei din care a venit spiritul şi unde se va întoarce într-o zi, după cum acele planuri adăposteau zei, sfinţi, demoni şi diavoli.

Dar monsieur Mabuse credea că la un moment dat trebuie să se fi întâmplat ceva Marelui Buddha: ochii lui deveniseră înceţoşaţi şi orbi. Iar scena pe care monsieur Mabuse o retrăia la nesfârşit era el stând în faţa idolului.

Istovit de luptele necontenite, călătorise peste o sută cincizeci de kilometri pentru a se întoarce în acest loc sfânt, pentru a-şi curăţa spiritul de ura şi febra ucigaşă care-l prinseseră în gheare de atâta vreme.

Nu mai putea vedea multiplele planuri ale existenţei sau măcar universul în acei ochi scabroşi. Deoarece spaţiul vast dinaintea Marelui Buddha fusese umplut cu mormane de cranii. Cine-i omorâse pe acei oameni? Americanii? Chinezii?

Oamenii blânzi din sud care-şi ziceau tot vietnamezi? Nu ştia.

Şi cine erau acele victime? Nord-vietnamezi? Chinezi?

Sud vietnamezi? Americani? Imposibil de spus. Şi în orice caz şi-a dat el seama, nu conta. Ceea ce conta era moartea, care se afla atunci pretutindeni.

Monsieur Mabuse, cu ochii plini de priveliştea morţii, trase maşina într-o staţie de autobuz din apropiere şi o parcă.

Monsieur Mabuse lucrase la scară mare în Indochina, sintetizând cu metoda lui lentă artele marţiale ale fiecărei regiuni. Pentru maniera de a gândi a domnului Mabuse, asta

însemnau artele marţiale.

Şi-a petrecut, de pildă, mult timp în Sumatra, învăţând *pentjak-silat.* Era o disciplină secretă şi exactă care, conform legendei din Sumatra, avea la origine o ţărancă ce aplica principiile pe care le descoperise urmărind lupta pe viaţă şi pe moarte dintre un tigru şi o pasăre enormă.

Pentjak-silat folosea aşa-numitele „arme anatomice”, cum ar fi încheieturile degetelor, degetele, tăişul palmei, picioarele şi aşa mai departe, fiecare împotriva unei anumite părţi a trupului adversarului. Astfel, practicanţii săi erau întotdeauna înarmaţi, chiar când făceau baie ori dormeau. Ceea ce îi dădea o notă aparte, totuşi, era faptul că fusese împletită cu elemente spirituale, cum erau majoritatea conceptelor ancestrale din arhipelagul indonezian.

Pentjak-silat a fost metoda pe care a aplicat-o monsieur Mabuse pentru a scoate trupul poliţistului mort din maşină şi a-l pune într-o groapă uscată şi pietruită, la vreo cinci sute de metri distanţă. Acoperise cadavrul cu pietre. Suficient cât să se asigure că animalele sălbatice nu vor scormoni pe acolo.

Apoi a stins luminile maşinii de poliţie, a scos din funcţiune frâna şi, cu un picior pe pământ, a dus-o peste parapet, de unde nu mâi putea fi observată din traficul de pe autostradă. Totul a fost făcut într-un răstimp de zece minute. I-a trebuit considerabil mai mult timp să şteargă ultimele urme de sânge din interiorul maşinii.

Acum, de pe cealaltă parte a străzii, urmărea bărbatul care mergea în umbră spre blocul de apartamente. Se întreba ce *jurus* va utiliza pentru a-şi imobiliza prada înaintea sfârşitului. Arătătorul îndoit şi degetele mijlocii în ochi? Încheieturile degetelor în frunte? Cele patru degete strânse în pumn în plexul solar?

Monsieur Mabuse analiza durerea generată de fiecare lovitură, privindu-le în acelaşi timp separat şi împreună, ca un jongler cu mingile sale. Închise ochii, savurând ce avea să vină, consecinţele acţiunilor sale.

Era un lucru atât de mic, pâlpâind la marginea cosmosului. Dar câtă putere deţinea!

E aproape timpul, gândi monsieur Mabuse, respirând mirosul de came arsă, pe când, aruncat în cerul cuprins de flăcări, conducând elicopterul, îşi striga durerea pentru a amuţi ţipetele din lumea cuprinsă de incendiu de sub el.

Monsieur Mabuse, privind iarăşi distrugerea, simţi sângele vietnamez ca o ploaie, pătându-i pijamaua neagră, întunericul, timpul şi amintirile, şlefuite ca pietrele din matca unui râu, erau pentru totdeauna însoţitorii săi. Dar erau prieteni sau duşmani? Monsieur Mabuse îndurase iadul creat de om pentru a afla. „În curând”, îşi spuse el,” voi fi cu un pas mai aproape de răspunsul pe care-l simt deja ca pe un ochi rece pe carnea mea”.

Şi, de cum ieşi din maşină, se pierdu din nou în noapte.

— Nu poţi să te duci acasă, spuse Diana Ming. Nu acum.

Seve, cu capul pe scaunul maşinii şi ochii închişi, era prea istovit ca să se mai certe. Petrecuse multă vreme cu Elena Hu, văduva detectivului său ucis, consolând-o. Elena îl lovise, apoi se agăţase de el cu un soi de disperare copilărească, ca şi cum ar fi avut puterea să şteargă moartea soţului ei de pe o listă cosmică.

Diana a avut tactul să facă ceaiul, să scoată din dulapuri lucrurile cu acele mici sunete şi mirosurile familiare confortante prin ele însele, calmante, care o aduceau la realitate.

Diana fusese cea care i-a telefonat surorii Elenei, sugerând că ei vor rămâne până la sosirea ei cu geanta cu strictul necesar. Tot Diana a fost cea care l-a tras afară din apartamentul lui Hu, l-a împins pe când el se împleticea pe drum, în maşină. Şi atunci i-a spus:

— Nu poţi să mergi acasă. Nu acum.

Deoarece casa era pentru el un loc întunecos şi singuratic, unde l-ar fi urmărit gândurile; cum l-ar fi putut salva pe Richard Hu, cine l-a ucis pe Dominic Guarda şi de ce prea multe întrebări grave fără posibilitatea unor răspunsuri imediate.

Seve adormise când Diana a ajuns în faţa apartamentului său din Alphabet City, la marginea cartierului de est. Opri maşina şi ascultă ticăitul motorului care se răcea.

Pe partea cealaltă, Avenue Hawaii 50 şi Nasty Al’s erau pline ochi, se auzea explozia de ciocan pneumatic a muzicii rap ţâşnind dintr-un casetofon stereo portabil, mârâiturile a doi câini vagabonzi care scotoceau conţinutul unei lăzi de gunoi.

O cerşetoare, care împingea un cărucior metalic de la A & P plin cu tot felul de resturi, goni câinii, apoi se aşează în genunchi să caute prin gunoaie.

Diana lăsă să-i scape un oftat adânc. Privi profilul lui Seve şi gândi: „Probabil că mi-am ieşit din minţi, dacă-l aduc la mine acasă”. Dar în acea seară era prea obosită ca să mai aibă forţă, să nu-şi abandoneze instinctele şi să-şi ascundă în umbră dragostea pentru el. „Îl doresc” continuă în sinea ei „orice s-ar întâmpla”..

Îl trezi blând, dar chiar şi aşa el tresări. Se uită în ochii ei, o recunoscu, ştia unde se afla; merse cu ea. Porniră pe scări, trecând pe lângă pereţii acoperiţi cu grafitti.

La ea în apartament, Diana trase zăvorul. Seve se îndreptă direct către sofa şi se prăvăli acolo. Diana îngenunche lângă el, îi scoase jacheta, îi luă cravata de la gât, îi descheie cămaşa, apoi îl înveli cu o pătură uşoară. Înainte de a pleca, se aplecă şi-l sărută pe buze.

Intră în dormitor şi se dezbrăcă. Îi plăcea să doarmă dezbrăcată dar, din cauza lui Seve, îmbrăcă un tricou larg. Rămase în pat, cu ochii aţintiţi în tavan, aşteptând să adoarmă, însă simţea prezenţa lui Seve asemeni unui magnet sau a unui cuptor încins, care-i dădea furnicături prin tot trupul şi-i făcea muşchii să se încordeze.

Când frisonul o cuprinse între picioare, se ridică şi, în bucătărioara micuţă, îşi prepară o ceaşcă de ceai de iasomie, începând să-l bea, pătrunse în sufragerie. Încetase de multă vreme să mai fie stânjenită de apartamentul ei, care arăta mai degrabă ca depozitul unei librării decât ca un cămin. Cărţile erau aranjate nu numai pe rafturi, ci şi în stive dezordonate. Unicele decoraţiuni ale încăperii erau un chimono japonez şi un evantai, atârnaţi pe pereţi unul în faţa celuilalt.

Împingând la o parte câteva cărţi, îşi făcu loc să se aşeze sub pervazul ferestrei.

Pentru că privirile continuau să i se îndrepte în direcţia lui Seve, se sili să se gândească la cele două cadavre din Connecticut. Revăzu capetele retezate sub lumina necruţătoare, sângele închegat pe gâturi, fâşiile de piele cu pete maronii care atârnau. Îi aduceau aminte de... ce?

Se uită la Seve care respira uşor, iar mintea îi rătăcea la nesfârşit asupra aceleiaşi probleme. Ce era? Ceva întunecat şi sinistru pândea dintr-un colţ ascuns al creierului.

Privirea îi căzu asupra unui volum imens, cu titlul *Secrets of the Samurai: A Survey of the Marţial Arts of Feudal Japan*[22].

Acel lucru întunecat şi sinistru începu să i se agite în minte, ajungând la marginea conştientei. Luă cartea de pe raft şi începu să o răsfoiască din ce în ce mai repede.

Avea numeroase asemenea cărţi despre armurăria orientală, rămase de la un fost prieten, Ken, care făcea cuţite. *Lama japoneză este aproape un lucru însufleţit*, i-a spus o dată. După el, oţelul neprelucrat era adus la temperatura de înmuiere, apoi îndoit din nou şi din nou, în zece mii de straturi. Când era gata, avea o flexibilitate suficientă pentru a se plia în două fără a se rupe, iar muchia era atât de subţire, încât dispărea privită din faţă. Putea străpunge armuri, muşchii şi oase, ceea ce făcea din el ajutorul ideal în luptă.

Brusc, Diana – se uită în sus şi fixă cu privirea evantaiul deschis de pe peretele deasupra sofalei pe care dormea Seve. Avea pictată pe el o scenă cu o pasăre pe ramurile înflorite ale unui prun. Îndrăgea acest evantai, îi plăcea faptul că fostul ei prieten, Ken, se gândise suficient de mult la ea ca să i-l trimită.

Ken îşi iubea – cuţitele mai mult decât orice altceva pe această lume. Când l-a întâlnit Diana, se dedicase deja de zece ani încercării de a învăţa tehnica japoneză de făurire a cuţitelor, în cele din urmă, nemulţumit, îşi făcuse bagajele şi zburase în Japonia, ca să devină ucenicul celui mai mare făuritor de săbii japonez, un tezaur naţional în vârstă de

[22] Secretele samurailor: o trecere în revistă a artelor marţiale din Japonia feudală. (n.t.).

şaptezeci şi cinci de ani.

Dragostea lui Ken o cuprinsese treptat şi pe Diana, care avea o mică, dar superbă colecţie de cuţite lucrate manual. Acum, răsfoind cârtea şi bându-şi ceaiul de iasomie, ceva din ce-i spusese i se învârtea prin minte cu un sentiment ciudat de urgenţă. Majoritatea lumii, chiar şi colecţionarii, zicea el, se gândeau doar la *catana,* săbii, ori *tanto,* când vorbeau despre lamele japoneze. Dar, în realitate, unele dintre cele mai bune lucrări erau păstrate pentru arme speciale.

Diana privi evantaiul japonez, dimensiunile, structura. Şi dintr-o dată avu senzaţia că i se ridică părul din cap. Acel lucru întunecat şi sinistru se afla în aceeaşi cameră cu ea.

— Doamne!

Cu gândul la conturul bizar, crenelat, de pe gâturile celor doi bărbaţi morţi, Diana deschise repede la capitolul intitulat „Arta evantaiului războiului”.

Asta era! Ştia cum fusese ucis fratele lui Seve!

Se uita la Seve cum dormea şi îi trecu prin minte că ar fi mai bine să nu-l trezească. Avea figura cenuşie şi obrajii căzuţi, din pricina extenuării. Avea nevoie de somn mai mult decât de revelaţia ei. Închise ochii, dar somnul era încă departe de ea.

Cât despre Seve, aşezat atât de aproape de ea, visele lui erau asemenea paraşutelor, mai uşoare decât aerul, ducându-l înspre locuri unde n-a mai fost niciodată sau unde a fost prea adesea.

Era din nou împreună cu Dom. Anii erau ca porumbeii, ciripind din tufişuri, nevăzuţi. Cei doi fraţi aveau iarăşi douăzeci de ani, erau iarăşi nebuni, în toiul coşmarului de haşiş al nesfârşitului război din Vietnam. Sângele întuneca atât de mult aerul, încât a distrus soarele. Vietnamul era probabil singurul loc din lume unde cerul este galben, cugeta Seve.

Seve şi Dom patrulau, îmbrăcaţi în pijamalele negre ale Khmerilor roşii, trecând din Vietnam în Cambodgia. Nimeni nu ştia unde se află ei, până şi cartierul general plutea în ceaţă, crezând că sunt într-o misiune de rutină de căutare şi distrugere. Dar atunci nu primeau ordine de la cartierul

general, nici de la statul major, în această privinţă.

Aceasta – nu vietnamezii, nu Khmerii roşii – este adânc întipărit în minţile oamenilor din patrulă. Este singurul lor subiect de discuţie în spatele comandantului.

Dar erau cu toţii voluntari: toţi au cerut să facă această călătorie în necunoscut, spre infinit. Şi râul şerpuitor şi leneş pe care trebuia să-l traverseze era frontiera. În Vietnam, puteau explica orice acţiune; era un azil de nebuni şi orice era permis, cu condiţia să ajute la reducerea populaţiei de nebuni. Dar Seve ştia că, odată trecut râul, totul urma să se schimbe. Vor fi în Cambodgia, o ţară oficial neutră, unde n-aveau nici un drept să se afle şi unde, dacă se detecta prezenţa forţelor militare americane, ar fi fost executaţi imediat.

Au coborât pe malul mâlos, năpădit de buruieni urât mirositoare spre apa uleioasă, opacă. Seve a descoperit că era culoarea care apare în ochii unui om după ce moare. Şi-au croit drum prin apă, îngrijoraţi, nervoşi, mohorâţi. Cei de prin partea locului le-au spus că în acest moment al anului, râul se va umfla şi le va ajunge până la gât, dar apa nu depăşea niciodată nivelul taliei. Iată începutul, a gândit Seve. Cum se va sfârşi?

Dintr-o dată Dom, aflat chiar în faţa lui, alunecă. Seve îşi prinde fratele de cot. Dar se dezechilibrează şi amândoi cad în genunchi. Sunt până la bărbie în apa asemănătoare penelor unui păun. Înghit şi scuipă din apa râului.

Seve este pe punctul de a se ridica nesigur în picioare, când un mic vârtej iluminează fundul râului leneş, încât poate să vadă dedesubtul lui. Ca un iris sau un oblon, vârtejul reface suprafaţa opacă, iar Seve, stupefiat, năucit, îngreţoşat, nu poate crede ceea ce i se arătase.

Nu doreşte, totuşi este silit să caute fundul râului. Simţul pipăitului confirmă ceea ce-i spusese deja vederea. Degetele lui tremurătoare nu dau de mâl ori de pietre, ci de fâşii de piele ori came purtate de curent, muşchi, capătul ciudat al unui os, acolo unde fusese curăţat de creaturile râului.

Căutând, se aruncă orbeşte înainte şi mâna întinsă întâlneşte acelaşi sălaş al morţii oribil, sinistru. Este

incapabil să-şi retragă mâna.

Este motivul pentru care râul, deşi umflat de apă, poate fi fiică traversat cu uşurinţă. Fundul fusese ridicat de cadavrele stratificate. Câte? Seve se întreba în timp ce se ridică. Sute? Mii?

Se uită îngreţoşat în faţă. Oare vreunul din ceilalţi are habar peste ce calcă? Aparent, nu, deoarece Seve nu vede nici o diferenţă pe chipurile lor tensionate, nervoase, pe când, în fine, ating ţărmul îndepărtat de unde nu vor mai putea fi salvaţi.

Dar Seve ştie, îşi aduce aminte, în vise ca acesta a fost paraşutat într-un loc unde n-a mai fost niciodată sau unde a fost prea adesea.

Şi, de la o distanţă prea mare pentru a-şi aminti, strigă cu un glas plin de groază.

Diana puse cartea la o parte şi îngenunche lângă Seve. Îşi apăsă palmele pe pieptul lui care se zbătea şi îndepărtă cu un sărut broboanele de sudoare de pe frunte. Îi zâmbi când genele i se întredeschiseră şi-i şopti:

— A fost un vis, şefule. N-a fost decât un vis.

Ochii de un căprui intens ai lui Seve se fixară pe figura ei:

— Diana.

— Da, răspunse ea. Eşti aici, cu mine. Eşti în siguranţă. Seve oftă uşor, închise ochii şi adormi în răstimp de un minut.

Diana se întoarse la scaunul ei de sub pervazul ferestrei, dar nu mai luă cartea. Ar fi vrut să-l trezească pe Seve, să-i împărtăşească descoperirea ei – poate pista pe care o căutaseră. Însă era atât de obosit, păruse atât de înspăimântat de ceea ce va fi văzut în vis, încât nu-şi dorea decât să-l ştie că doarme liniştit. Avea suficient timp dimineaţa pentru a-i spune totul, îşi imagina deja cum se va uita la ea când îi va arăta *gunsen-ul,* evantaiul războiului ilustrat în carte.

Ploua din nou când Chris ajunse înapoi în apartamentul său. Ştia că ar fi trebuit să fie obosit, dar nu era. Simţea că, într-un fel, în acea seară deschisese o uşă şi intrase într-o lume cu totul nouă, deşi nu-şi dădea seama exact despre ce

lume era vorba.

Privea cum picăturile de ploaie se prelingeau pe fereastră şi se gândea la Alix. Străbătu încăperea şi deschise casetofonul. Apoi îşi prepară o băutură. Îşi scoase pantofii, mişcându-şi degetele de la picioare pe covorul moale. Apoi, oftând, se aşeză pe un scaun imens, în faţa ferestrei. Ploaia preschimba luminile oraşului în explozii eterice de culoare.

Visele sunt ca îngerii,
dansează prin noapte.
ţin umbrele deoparte,
ţin dragostea trează.
Timpurile se schimbă,
dar visele sunt ca îngerii,
eterne,
apără flacăra unui preot în noapte.

Îşi lipi paharul de obraz şi închise ochii, amintindu-şi de o vreme când visele erau reale, o vreme când mirosul de levănţică şi cel de ulei pentru bicicletă erau inextricabil legate, o vară, în Franţa, când totul era posibil.

— Poate adormise ori visase un timp. Oricum, când deschise ochii, se auzea un alt cântec. Puse jos paharul, se duse în dormitor să-şi ia geanta. Îşi găsi paşaportul, aruncat în spatele cutiei unde-şi ţinea butonii, smochingul şi ceasul de lux.

Începu să împacheteze metodic, cu mintea în altă parte. Avea o ocupaţie care făcea să treacă timpul. În baie adună obiectele de toaletă, aparatele de ras, cutiuţa cu cremă de ras, tubul subţire de pastă de dinţi, deodorantul miniatural şi le puse în trusa de voiaj.

Răzbătea până la el muzica ce se răspândea încet prin apartament, ca o melodie cântată în alt timp sau alt loc. În casă era întuneric, cu excepţia unei lămpi aprinse lângă pat.

Chris trecu prin faţa uşii cu oglindă la baie. Totodată, aruncă o privire în oglindă. Mâna i se opri. Din acel unghi avea o vedere parţială asupra vestibulului de la intrare.

Străpungând întunericul ca un cuţit, zări o fâşie verticală de lumina din holul de afară. Pe când o privea, fâşia de lumină deveni treptat mai mare.

Încremenise. Ştia că vede cum se deschide în tăcere uşa

de la intrare, dar părea ireal, imposibil, inimaginabil.

Şi totuşi, asta se întâmpla.

I se întâmpla lui. Nu ştia ce să facă. Era paralizat de ameninţarea unui pericol iminent.

Uşa de la intrare era acum suficient de larg deschisă pentru ca lumina din hol să se reverse în apartament. Chris avu impresia că vede umbra unei siluete strecurându-se pe acolo, apoi dispărând şi lăsând în urmă conturul perfect al unui con de lumină.

Deveni brusc conştient de lungimea propriei umbre, în lumina lămpii de lângă el. Era ca un deget îndreptat direct către el. Păşi în umbra sălii de baie, ascuns vederii.

Ca mulţi avocaţi criminalişti, fusese nu o dată ameninţat, aşa că avea un permis port-armă şi un revolver. Nu a avut niciodată ocazia să-l folosească, însă fusese dus de câteva ori în poligonul poliţiei, unde a fost învăţat să tragă calm şi precis.

Acum, în obscuritatea din sala de baie, căuta neîndemânatic sertarul unde-şi ţinea arma. Îl scoase, scotoci după cutia de cartuşe, pe care le încarcă pe rând în revolver. Tresărind, observă că în lumină stătea cineva.

Ieşi în tăcere afară din dormitor. În sufragerie se opri lângă un perete şi, ghemuindu-se în poziţia clasică a trăgătorului de elită, îndreptă pistolul spre silueta din prag. Apoi căută comutatorul şi aprinse lumina. Silueta sări, era pe punctul să tragă, când zări figura la timp şi luă degetul de pe trăgaci.

— Alix, rosti, ridicându-se.

Alix, înspăimântată de revărsarea neaşteptată de lumină, îşi duse mâinile la gât.

— Dumnezeule, Christopher! M-ai speriat groaznic! Remarcă pistolul din mâna lui şi articulă cu voce înceată:

— Oh!

Chris era furios, simţind un amestec de uşurare şi exces de adrenalină:

— Ce faci? Cum ai intrat aici?

— Nu am..., începu ea, apoi întoarse capul şi închise uşa în urma ei. Am sunat. Apoi am observat că uşa nu era încuiată. De fapt, era deschisă. Probabil că ai uitat s-o

închizi când ai venit.

— N-ai văzut portarul? Trebuia să mă sune.

— N-am văzut pe nimeni în hol, răspunse Alix, sincer contrariată. Am venit direct sus. Îmi pare rău.

Chris puse cu grijă arma pe sofaua în formă de L.

— E-n regulă, spuse, respirând adânc. Serios.

Zâmbi, văzându-i expresia nesigură:

— E-n regulă.

— Ea străbătu holul, îndreptându-se către el.

— Bună.

— Tocmai mă gândeam la tine, zise el, relaxându-se. Prezenţa ei acolo îi făcea plăcere. Proasta dispoziţie îi pierise.

Ea râse discret:

— Ar fi trebuit să te aud.

Se priviră în lumina slabă.

— Ai adormit?

— O vreme. Dar mă trezisem.

— Îmi pare bine că nu te-am trezit, spuse ea, surâzându-i cu zâmbetul ei ameţitor. M-ai visat?

— Se prea poate, replică el, luând-o în braţe.

Capul lui Alix se sprijinea de umărul lui.

— Ar fi fost plăcut.

O conduse până la sofa. Figura ei părea să strălucească de la o altă lumină decât lampa din cameră, de la neonul şi firmele fluorescente ale oraşului, de dincolo de fereastră.

— Nu ştiam ce să fac, continuă ea, aşezată la el în poală. M-am tot gândit la tine şi apoi la faptul că pleci mâine. N-aş fi făcut niciodată un astfel de lucru, declară, privind spre el.

— Taci, replică el, înlăturându-i şuviţele de păr de pe chip.

Ea puse o mână pe obrazul lui.

— Dragă Christopher, şopti. Am riscat îngrozitor venind aici?

Chris se aplecă şi buzele îi tremurară când o sărută.

— Nu-ţi fie teamă.

În irisul cenuşiu al ochiului ei stâng se zărea o urmă de culoare nedeterminată. Era în acelaşi timp atrăgătoare şi misterioasă, revelându-i o vulnerabilitate şi o adâncime

necunoscute până atunci.

Cu ochii închişi, simţind apăsarea buzelor lui deschise, simţind trupul lui puternic deasupra ei, Alix se agăţă de el. „O să mă iubeşti?” se întrebă, „aşa cum am eu nevoie să fiu iubită?”

Îi simţi degetele pe nasturii rochiei. Nu avea nimic pe dedesubt. Avu senzaţia că se topeşte observând expresia feţei lui, când degetele ajunseră pe pielea ei goală. Apoi gemu, arcuindu-se lângă el. Îşi îngropă chipul în scobitura gâtului lui, cu inima zvâcnind, îşi undui mâna pe ceafa lui, mângâindu-l. Îi sărată urechile.

Atunci el se dezlipi de îmbrăţişarea ei, numai răstimpul pentru a aluneca de-a lungul torsului ei. Mâinile lui Chris o mângâiau în interiorul coapselor, apoi gura lui o găsi.

Alix avea impresia că fusese azvârlită în flăcări, că oasele i se topesc. Nu mai reuşea să respire. Nu simţise niciodată o asemenea plăcere nemăsurată.

Nu mai avea timp să se dezbrace complet. Îl trase în sus, lângă ea şi îl luă în mână, nemaidorind să se scurgă nici un minut până să fie înlăuntrul ei.

Îşi trase rochia deasupra coapselor şi simţi cum tremură pătrunzând în ea, condus de mâna ei. Apoi buzele lui ajunseră pe sâni, pe vârfurile lor arzătoare şi, cu o grabă care-o azvârli în delir în braţele lui, intră în ea.

Era deja atât de excitată, încât se află imediat la apogeu. Îşi încordă muşchii, simţi mirosul dulce al transpiraţiei lui, i simţi că o doboară plăcerea, avu impresia că va leşina.

Îi acoperi iarăşi buzele cu buzele lui. Nu fusese niciodată cu un bărbat care să o sărute tot timpul când făceau sex. Era conştientă de mişcarea simultană a limbii şi penisului lui, aruncată în miezul flăcărilor, cu trupul ca o apă adâncă a plăcerii.

Luată prin surprindere, gemând şi tremurând, îşi lipi şoldurile de el până ce simţi cum explodează în ea, provocând spasmele muşchilor dinlăuntrul ei, făcând-o să ajungă pe culmi pentru a doua oară.

Alix se trezi ceva mai târziu, întrebându-se unde se afla. Şi dacă fusese doar un vis. Apoi zări umbrele de pe tavan şi simţi o căldură ca o comoară deosebită, ascunsă în ea. Se

răsuci şi văzu o umbră întinsă pe divan.

— Christopher?

El avea ochii închişi. Atunci când puse mâna pe el, observă că redevenise tensionat.

— Ce este? La ce te gândeşti? întrebă ea.

Avea o voce atât de blândă, de dulce.

Chris se întoarse spre ea:

— Vreau să-ţi spun ceva ce n-am spus nimănui niciodată. Chiar acum mă gândeam la ce s-a petrecut între mine şi fratele meu.

Alix rămase tăcută, uitându-se la el, mişcându-se puţin, astfel încât profilul lui să fie conturat de lumina difuză a oraşului dinaintea zorilor, care pătrundea pe fereastră.

— Când eram copii, tata obişnuia să ne aducă de Crăciun la el la birou, ca să ne poată vedea când ne deschideam cadourile. Familia mea a avut întotdeauna foarte mulţi bani – în principal, banii tatălui meu – însă era, dacă nu zgârcit, măcar econom cu ei. „Am avut parte de mizeria din Wales când eram tânăr”, ne spunea de obicei. „Asta a fost tot şi a fost suficient”.

Alix putu să remarce că zâmbea puţin şi asta o bucură.

— Suficient, urmă el, era unul dintre cuvintele favorite ale tatei. Oricum, singura zi când uita de „suficient” era Crăciunul. Tata oferea cadouri generoase deşi, cel mai adesea, ne dădea cadourile pe care şi-ar fi dorit el să le avem, nu pe cele pe care ni le-am dorit noi înşine.

Niciodată n-am înţeles asta mai limpede decât la un Crăciun, pe când aveam doisprezece ani. Terry avea un an mai mult, treisprezece. Tata ne-a făcut cadou arme de vânătoare, ne-a aşezat câteva cutii de tinichea, ca să exersăm, apoi ne-a luat cu el la vânătoarea de cerbi.

Doamne, pentru Terry se potrivea ca o mănuşă. Mi-l aduc aminte în acel an, contemplând vechea puşcă pe care tata a adus-o din Wales când a murit bunicul. „Asta-i ce-a rămas din el”, îmi spunea. „Dacă există ceva ca spiritul, ăsta e. Când mă uit la puşca asta îl văd, înalt, mândru, luându-şi cele necesare traiului din pământul Ţării Galilor. În asta este demnitate şi chiar, da, un fel de măreţie”.

Terry a înţeles, bănuiesc, ce-a vrut tata să spună; eu nu.

Nu mi-a plăcut niciodată acea armă, dar Terry nu-şi putea dezlipi ochii de la ea. Când, de acel Crăciun, tata ne-a oferit puştile, Terry era în elementul său. Pe de altă parte, eu nu ştiam ce să fac cu ea. La mine în mână părea malefică, de parcă ar fi fost deja încărcată cu suferinţă.

N-am vrut să merg – n-am vrut să găsesc nici un cerb, pentru că ştiam ce va urma. Ca de obicei, tata nu m-a lăsat în pace, amăgindu-mă ca să merg. Ca de obicei, Terry nu avea nici o idee de ce mă împotriveam. El era fericit, de ce n-ar fi fost? Cu Terry era întotdeauna la fel; tatei îi plăcea asta şi lui la fel. Dacă ţie nu-ţi place, atunci ce-ai păţit?

Nu. Ninsese o perioadă, dar fusese foarte frig. Pământul era îngheţat, iar acele pinilor erau dure ca oţelul. Ţin minte că m-am simţit obosit şi m-am târât spre un pâlc de copaci, ca să mă odihnesc. M-am uitat printre pini, spre luminişul din cealaltă parte, am zărit cerbul, imens şi singuratic. Păştea şi, bizar, mi-aduc aminte că am încercat să-mi dau seama din ce direcţie bătea vântul, pentru că tata ne-a sfătuit să ne bată Vântul din faţa animalului, ca să nu ne poată simţi.

De ce n-am făcut-o? Nu ştiu. După cum nu ştiu de ce l-am tras pe Terry de poalele hainei. Sunt convins că, dacă n-aş fi făcut-o, ar fi trecut pe lângă cerb fără ca măcar să-l observe.

Fireşte, prima reacţie a lui Terry a fost să mă îndemne să împuşc cerbul. Nu-mi dau seama de ce a fost atât de surprins şi mâniat. A insistat. Apoi, după ce cu am refuzat, a ochit cu puşca lui. I-am izbit-o de trunchiul unui copac.

„Doamne, tata o să te omoare”, mi-a zis, sau, oricum, ceva asemănător. Şi a făcut lucrul cel mai extraordinar şi de neiertat.

Mi-a smuls puşca, a ridicat-o până când a ajuns să ţintească cerbul, apoi mi-a apăsat spre interior degetul. Care rămăsese în med inconştient îndoit pe trăgaci.

Glonţul a pornit, iar cerbul s-a prăbuşit. Am văzut cum îşi dă ochii peste cap, cu o privire încărcată de durere şi suferinţa.

Murea şi nu înţelegea de ce. M-am gândit că nu era diferit de o fiinţă umană.

Atunci când a sosit tata, am început să plâng. N-am fost niciodată atât de disperat şi dezolat. „Dumnezeule”, mi-am spus uitându-mă la cerb, „ce m-ai pus să fac?”. Era ca şi cum aş fi apăsat eu pe trăgaci, ca şi cum eu aş fi luat acea viaţă. Am avut impresia că sufletul mi se veştejeşte şi se transformă în cenuşă. Şi era fapta lui. Sau, pentru că l-am tras de haină, era şi a mea?

Dintr-o dată, Chris începu să plângă şi să tremure. Alix ar fi vrut să-i vorbească, să-l oprească din tremurat cu trupul ei, cu puterea voinţei ei, însă ezita, neştiind cum ar reacţiona.

— N-am fost niciodată în stare să am forţa interioară de a-l ierta pe Terry. Şi acum, desigur, e prea târziu.

Fără s-o privească pe Alix, se culcă la loc pe cealaltă parte a canapelei. Cu timpul, căzu într-o toropeală extenuată.

Numai după ce s-a asigurat, după sunetul respiraţiei, că este într-adevăr adormit, s-a aplecat asupra lui pentru a-l atinge uşor, cu dragoste. Cât a durat povestirea, Chris a părut aproape să vibreze de tensiune. Ce expresie tristă avea, chiar şi acum, îşi zise ea.

Lumina bătea peste figura lui şi, privindu-l, se închipui a fi Wendy din *Peter Pan.* Iar el ar fi unul dintre Copilaşii Rătăciţi, un copil orfan, foarte departe de casă.

Se întrebă pentru o clipă cum ar fi fost să-şi urască până într-atât sora, încât să-i fie imposibil s-o ierte. Se înfioră, găsind ideea de nesuportat. Sărmanul Christopher! Sărmanul Terry, din acest punct de vedere.

Se uită pe fereastră, la ploaie. Era ora la care cerul este prea şters ca să fie noapte, prea întunecat pentru zori. Alix îşi aminti de perioada când a plecat cu Dick în Barbados. Au închiriat echipament de scufundare şi au descins într-un tărâm unde era întotdeauna noapte..

Într-un banc de nisip bleu-verzui lumina era ca aceasta, opalescentă, translucidă, iluminaţia unui lichid. Era atâta linişte, încât bătăile inimii reprezentau centrul universului ei personal. Îl putea vedea pe Dick plutind lângă ea şi imaginea ei reflectată de masca lui. S-a simţit ca o zeiţă, invulnerabilă şi nemuritoare. A adormit din nou, cu acelaşi

sentiment.

Şi s-a trezit din cauza zgomotului ploii pe geamuri. Le-a fixat cu o privire inexpresivă, încă pe jumătate adormită.

O mişcare prin apartament, surprinsă cu coada ochiului i-a atras atenţia. La început a crezut că se trezise Christopher. Dar apoi îl văzu întins pe sofa, cu faţa întoarsă spre perne.

Aruncă o privire neîncrezătoare. O formă obscură pândea ghemuită pe podea. Cine era? Ce făcea acolo? Întrebările trecură rapid prin mintea lui Alix, pe când sărea afară din pat.

Dormise încolăcită, ca o pisică. Acum, pe parcursul saltului, trupul ei suplu se destinse şi ateriză deasupra umbrei, lovind cu coatele şi genunchii într-un trup mai tare ca oţelul.

Cu mâna stângă în jurul gâtului se retrase înapoi, îndoindu-se din talie şi folosind greutatea torsului pentru a aplica forţa ca o pârghie.

Dar, în loc să întâmpine rezistenţă, se trezi rostogolindu-se pe spate, ca şi cum inamicul i-ar fi utilizat propria ei forţă împotriva ei. Se izbi de podea cu o greutate insuportabilă pe abdomen!

Ochii i se deschiseră larg zărind figura hidoasă a unui demon sau a unui animal – în mod sigur, nu o figură umană! — deasupra ei, lângă ea, în ea.

Avea o mână ţintuită la spate şi expira mai repede decât reuşea să inspire – până şi actul respiraţiei îi solicita prea mult efort, prea mult timp şi ea nu mai avea deloc. Luă o decizie într-o fracţiune de secundă, născută din disperare şi speranţă şi îşi izbi cu forţă fruntea de acea figură teribilă suspendată deasupra ei ca o lanternă ori ca luna.

Durerea explodă în ea cu atâta forţa, încât îi scăpă un sunet aspru printre dinţii încleştaţi, ca ultimul geamăt al unui motor înainte de a se opri.

Dar, pe când ea sorbea cu nesaţ aerul, greutatea aceea teribilă i se ridică de pe piept. Privi în sus. Ploaia trecea printr-o prisma, culorile se roteau, picurând într-o oglindă, nu, nu o oglindă, ceva care strălucea ca metalul, crenelat şi…

Este un evantai, gândi Alix, trecând de la lumină la umbră şi înapoi. Unica ei idee era acum să-l avertizeze pe Christopher. Deschise gura, însă o mână, de asprime asemănătoare cu textura lemnului, o împinse la loc cu o putere care o făcu să horcăia.

Degetele ca nişte tije de oţel i se vârâră printre buze, îi umplură gura şi-i apăsară limba înspre gât. Alix, îngrozită, Simţi ca începe să vomite, cuprinsă de spasme involuntare.

Folosind podul palmei mâinii libere, aşa cum fusese învăţ. Va lovi urechea neprotejată a inamicului. Simţi că este înlăturată presiunea asupra mâinii stângi, ţintuite până atunci, o ridică, ignorând durerea şi senzaţia de semi-amorţeală, începu o lovitură elementară de karate şi resimţi în os impactul izbiturii ratate.

Dar îi oferise timpul ca acum să se rostogolească pe dedesubt, scăpând de încercarea de a o strangula cu propria-i limba. În continuare nu se gândea decât la Christopher, aşa că ţipă, un sunet scurt şi pătrunzător de alarmă.

Apoi marginea ascuţită a *gunsen-ului* o atinse pe sub bărbie şi alunecă pe o parte a gâtului.

Chris se trezi într-un val de sânge. Îşi clătină capul, ameţit. Apoi, treaz de-a binelea, observă umbra stranie, cocoşată, aplecat, peste Alix, având în mână... ce? ... un evantai?

Bâjbâi după pistol. Trase orbeşte înspre umbra care se răsucea, sărea de lângă Alix, pe hol, în pragul uşii, dispărând.

Chris fugi pe hol până ia uşa deschisă, însă nu mai avea ce să vadă. Pe unde, se întrebă, sus sau jos? Apoi realiză că nu conta. Cu un chin sfâşietor se întoarse înapoi în apartament.

— Alix!

Îngenunche lângă ea. Avu senzaţia că i se răsucesc măruntaiele şi inima îi încremeneşte. Era atât de mult sânge. Totuşi, ochii ei cenuşii îl recunoscură. Buzele i se deschiseră, ochii clipiră. Ce încerca să spună?

— Alix!

Îi şopti numele şi, în aceeaşi clipă, trase telefonul

aproape şi formă 911.

Chris vedea cum viaţa se scurgea din Alix; abia dacă mai reuşea să respire. O suferinţă imposibil de definit îi alungă orice gând coerent. Îşi dădea seama că plânge.

— Rezistă, murmură deasupra chipului ei. Nu muri, te. Rog, nu muri.

Era ca şi cum ar fi avut un ţăruş înfipt în inimă.

Sângele ei se revărsa asupra lui, viaţa ei îl acoperea uscându-se ca o a doua piele.

1968 IARNA – 1969 VARA

BAN ME THUOT, VIETNAM/CAMBODGIA, MOUGINS/PARIS, FRANŢA.

Când Terry Haye a ajuns, sub protecţia nopţii, la Ban Me Thuot, în mijlocul munţilor Vietnamului, primul lui gând a fost la un rând din Paul Valery, marele poet simbolist francez: „Puterea fără abuz îşi pierde farmecul”.

Când se afla acolo de o săptămână şi avea mâinile pătate cu sânge şi-a adus aminte de un alt francez, La Rochefoucauld, care spunea: „Dacă rezistăm pasiunilor noastre, este mai mult din pricina slăbiciunii lor, decât datorită forţei noastre”.

Pentru că atunci când Terry Haye a ajuns în Vietnam, era gata să înveţe cum se ucide.

— E uşor să ucizi, zicea căpitanul Claire, în timpul primei lecţii orientative în problemele Forţelor Speciale, aşa că nu vă irosiţi timpul frământându-vă cu asta. Aţi auzit cu toţii povestiri de groază, cu puşti cărora le îngheaţă degetele pe trăgaci. Eu mă aflu aici ca să vă explic că poveştile astea sunt un mare rahat. Oricine poate să ucidă; e simplu.

Luaţi-l pe oricare, subliniez, *oricare* dintre aşa-zişii pacifişti, adversari ai războiului, pe pisălogul de Martin Luther King în persoană, nu mă interesează despre cine este vorba şi puneţi-l într-o cameră, cu un pistol încărcat în. Mână. Apoi arătaţi-i cum este violată nevastă-sa, ori fetiţa lui şi o să vedeţi cum ia imediat arma şi-l ucide pe ticălosul care i-a făcut familia să sufere.

Terry Haye, aşezat neglijent picior peste picior, se gândea: „Asta ce mai e, o predică moralizatoare în versiunea armatei?”, dar o parte din el dorea cu siguranţă – poate că avea nevoie – să creadă, tot aşa cum credem când doctorul spune: „Acum n-o să doară decât puţin”. Nu chiar o predică moralizatoare, numai o minciună în care ai nevoie să crezi.

— Dacă aveţi impresia că este mare lucru în asemenea circumstanţe, o să aveţi parte de o trezire dură la realitate, a continuat căpitanul Claire, pentru că războiul este exact ca şi cum ţi-ai vedea nevasta ori fetiţa violate în faţa ta. Când ţi se întâmplă, gata, eşti antrenat de situaţie şi descoperi că, indiferent de *ce* îndoieli ai fi avut, o să-i ucizi pe ticăloşii ăştia.

Pe atunci, Terry Haye trecuse prin antrenamentele de bază şi cele pentru avansaţi, şcoala de ofiţeri, şcoala de aviaţie de la Fort Benning, pe lângă Columbus, Georgia şi şcoala pentru Forţele Speciale din Fayetteville, Carolina de Nord.

Terry Haye, ascultându-l pe căpitanul Claire pălăvrăgind despre ce înseamnă să ucizi fiinţe omeneşti, cum mintea percepe actul într-un fel, în timp ce realitatea este cu totul alta se întreba de ce se face atâta zarvă în jurul problemei. În fond, medita el, omul a ucis încă din negura timpurilor,

de când a fost furată prima bucată de carne sau prima femeie, de când un trib din epoca de piatră a încălcat teritoriul altuia. Şi ce-i cu asta?

Terry nu-şi putea închipui ce mare lucru ar fi. Mintea nu îi fusese prinsă în niciuna din capcanele iluzorii, a vinei sau a milei, la care se tot referea căpitanul Claire. Iată duşmanul, îşi spunea Terry, chiar în faţa ochilor. Apeşi pe trăgaci şi bum! a murit, *finiş,* nu este deosebit de complex ori greu de priceput.

— Voi v-aţi înscris voluntari pentru Grupul de Studii şi Operaţiuni din cadrul Forţelor Speciale, a urmat căpitanul Claire, rânjind cu o expresie extrem de crudă şi sinistră. Sună de parcă aţi fi semnat un contract ca să fiţi librari, dar asta nu-i decât o denumire de-a armatei. Ce-aţi făcut mai întâi a fost să vă înscrieţi în CIDG, ceea ce pentru voi, sărmani porci neiniţiaţi, înseamnă Grupurile Neregulate de Apărare Civilă. O denumire şi mai inutilă. O să vă duceţi în spatele liniilor inamice pentru operaţiuni de sabotaj, o să puneţi mine antipersonale. Dar fiindcă veţi merge printr-o. Groază de teritorii necartografiate, o să aveţi nevoie de tot ajutorul pe care o să-l puteţi căpăta, aşa că sunteţi autorizaţi să folosiţi khmerii Serei, membrii triburilor de la munte de-a lungul frontierei de nord-vest şi indigenii din aria deltei râului Mekong. Celor pe care-i alegeţi li se vor da alte nume pentru unitatea noastră, întrucât numele asiatice sunt cel puţin greu de reţinut. Recruţii CIDG vor fi. Integraţi cu grijă în unităţi şi utilizaţi acolo unde sunt potriviţi, ca ghizi, sau ca oameni de sacrificiu, dacă este nevoie.

Căpitanul Claire se plimba prin cameră, privindu-i pe când le vorbea.

— O.K., v-am dat suficiente veşti bune. Vestea proastă este că vă aflaţi în Asia şi Asia este cea care vă poate ucide. Primul lucru pe care trebuie să-l ţineţi minte este că nu o să înţelegeţi niciodată aceste lucruri. Sunt construite pe o realitate diferită şi dacă încercaţi să o adaptaţi la ideile voastre vestice, o să sfârşiţi prin a pricinui moartea altcuiva, sau şi mai rău, o să muriţi chiar voi. Al doilea lucru pe care trebuie să-l ţineţi minte este că moartea nu reprezintă nimic pentru asiatici, este doar un soi de proces de trecere dintr-

un plan al realităţii în altul. Deci, singura diferenţă; care contează, dintre voi şi inamicul vostru este că lui nu-i pasă dacă moare şi vouă vă pasă.

Căpitanul Claire se opri.

— Văd că unii dintre voi zâmbesc, încât sunt nevoit să presupun că voi credeţi că ceea ce vă spun este amuzant. Prima dată când o să ajutaţi o fetiţă să treacă strada şi grenada de sub braţul ei o să vă reteze picioarele, o să înţelegeţi despre ce vorbeam eu.

Îi privi pătrunzător:

— Ori puteţi să vă duceţi direct acolo unde n-o să cheltuiţi decât ceva timp şi efort mental.

Mai târziu, în aşa-numita cameră de relaxare a ofiţerilor, pe când Terry se întreba de ce aveau nevoie de cambodgieni şi nu de vietnamezi, ca ghizi, Kid Gavilan, unul din noua unitate, a zis:

— Oricum, ce contează? Suntem aici pentru că noi credem în America şi este vital să ţinem comuniştii departe de Vietnam.

Capetele s-au înclinat aprobator şi s-a produs un murmur general de asentiment. Terry s-a uitat împrejur la chipurile standard, educate la West Point, fixate în etica militară de la o vârstă fragedă şi s-a întrebat care erau gândurile lor ascunse. De ce se aflau „într-adevăr” aici? Era un patriotism neclintit, un sentiment neabătut al datoriei, indiferent dacă patria mea arc sau nu dreptate, ori acest corp de elită de soldaţi era mânat de imperative personale?

Nu era o întrebare dezinteresată, născută din curiozitate intelectuală. Foarte curând, Terry ştia că însăşi viaţa sa ar putea depinde de oricare dintre aceşti oameni. A le cunoaşte motivaţiile ar putea reprezenta într-o zi diferenţa între a zace cu faţa în jos, în propriul sânge şi a scăpa cu viaţă.

În fond, ce gânduri ascunse îl frământau pe Terry? A fost un băiat care nu şi-a găsit niciodată cu adevărat locul printre cei de-o vârstă cu el. Îl invidiau pentru excepţionala sa iscusinţă în aproape toate domeniile care necesitau efort fizic. Şi el, care putea fugi mai repede, sări mai departe, gândi mai iute decât oricare dintre ei, le dispreţuia

încetineala de minte, incapacitatea de a găsi soluţii care pentru el erau evidente.

Cum în liceu şi la colegiu căutase în acelaşi timp compania echipelor sportive şi a fetelor – pentru că era extrem de bine făcut şi atrăgător – sentimentul izolării i s-a accentuat. Toate, fetele l-au dezamăgit într-un fel sau altul, făcându-l să rămână cu impresia că a fost un prost dăruindu-le atât de mult din timpul său. S-a simţit, în mod constant, în apărare, asaltat şi exasperat.

Şi totuşi nu a fost, cum s-ar putea crede, singur. Terry era cu gândurile sale – chiar aşa, eu procesele gândirii sale – la fel cum un oraş este conectat la rezervele sale de energie electrică. Şi îi făcea o deosebită plăcere să exploreze această unică resursă naturală, neştiind că Francis Bacon atrăsese atenţia că acela care este încântat de singurătate este fie o fiară sălbatică, fie un zeu.

Pe când era mai mic, nu se lăsase pradă visurilor sau imaginaţiei. De când ţinea minte, ştiuse – ori a avut impresia că ştia – ceea ce-şi dorea în viaţă. Observase, cu o acuitate pe care numai inocenţa o putea conferi, cum mergeau afacerile tatălui său şi a ghicit cu o iuţeală surprinzătoare că singura marfă a cărei valoare nu scade niciodată era puterea. Puterea este universală, înţeleasă. Şi i se dă ascultare în toate limbile, la toate vârstele; este lâna de aur. Sfântul Graal.

Îşi amintea de o dimineaţă de Crăciun, când tatăl lui a luat de sub un brad împodobit cu bomboane veritabile două pachete lungi, nu prea ornamentate.

— Crăciun fericit, le-a urat, întinzând pachetele fiilor săi.

Terry avea treisprezece ani, Chris, doisprezece. Erau în biroul tatălui lor, acolo unde se aşeza, în mod tradiţional, pomul de Crăciun. Terry şi-a pus cadoul pe canapeaua gigantică din piele. Se afla de partea cealaltă a biroului cu coloane romane impunătoare, sub o fereastră imensă, lungă cât coasta unui vapor, care oferea priveliştea unui pâlc de copaci desfrunziţi şi împodobiţi doar cu un strat de chiciură. Focul făcut din buşteni strălucea într-un cămin supradimensionat, deasupra căruia trona o poliţă de marmură din secolul al XVIII-lea, pe care erau sculptate

chipurile dulci ale unor îngeraşi.

Malcolm Haye, înalt, cu mustaţă, splendid îmbrăcat, rânjea în faţa biroului, în timp ce fiii, săi îşi deschideau pachetele. Terry îşi aducea aminte de sentimentul care l-a cuprins când a văzut puşca de vânătoare Remington 30. Puţină emoţie, un mic fior străbătându-i şira spinării, făcându-i inima să-i tresalte în piept.

Malcolm Haye, neînfricat în hainele sale de vânătoare şi-a dus apoi copiii la ţară, a aşezat cutiile pe ciotul unui copac şi i-a lăsat să tragă în ele – *poc! poc! poc!* – râzând agitat, încântat când cutiile lui Terry, tocite în centru, se rostogoleau prin aerul rece.

Dar Malcolm Haye nu era în căutarea cutiilor, ci a cerbului. Tatăl lui l-a luat la vânătoarea de cerbi în Wales, le-a spus, când avea abia zece ani. „Puşca veche pe care mi-a dat-o”, le-a povestit Malcolm Haye, „era mai înaltă decât mine. Dar m-am descurcat. M-am descurcat cu tot ce mi-a dat tata.”

Fireşte, era în acelaşi timp un reproş şi un avertisment, încă de timpuriu, Terry a priceput că tatăl său nu le spunea poveşti de pomană. Avea întotdeauna o concluzie de tras.

Viaţa, le-a repetat de multe ori, este o serie de lecţii care trebuie, învăţate. Cei mai buni le învăţau, cei care aveau mai mult succes le vor învăţa. Pentru Malcolm Haye succesul avea o valoare foarte mare, motiv pentru care s-a îndrăgostit de America, ţara în care succesul este familia regală: rege, regină şi prinţ.

În păduri, zăpada, veche şi îngheţată, zăcea ici şi colo, în gropi.

— Uitaţi-vă după urme de copite, i-a sfătuit Malcolm Haye Căutaţi locurile unde este desprinsă scoarţa copacilor de cerbi, când se împerechează. Urmele sunt în junii vostru. O să le vedeţi. Numai să vă aduceţi aminte să rămâneţi cu vântul în faţă, ca să nu vă simtă cerbul.

În acel moment nu era foarte departe de imaginea pe care o avea Terry despre Sherlock Holmes, puternic, cu umeri largi, având la îndemână răspunsul la toate enigmele, controlând misterul. Cât de mult îl admira Terry!

Apoi Chris rostise:

— Nu vreau să caut. Nu vreau să ucid.

Malcolm Haye se oprise din drum. S-a întors, iar Terry putea observa că arunca flăcări din priviri:

— O să faci cum ţi-am spus, Christopher.

— O să trag în cutiile de pe buştean, replicase Chris. Dar n-o să trag într-un animal.

— Ai nişte lecţii de învăţat – lecţii importante, a răspuns Malcolm Haye. Şi nu tu eşti cel care să le aleagă.

S-a întins, l-a luat pe Chris de guler şi l-a împins mai adânc în pădure. Făcu un gest:

— Terry, ai grijă să facă ceea ce i s-a spus.

Terry, recunoscător că nu i-a oferit niciodată tatălui său ocazia să se poarte în asemenea mod cu el, a alergat după Chris.

— Ce s-a întâmplat şi-a întrebat fratele, nu vrei să înveţi să vânezi?

Chris i-a aruncat o privire, iar Terry a continuat:

— Oricum, ce-i cu tine?

— Lasă-mă-n pace, bine?

— Nu. Nu e bine, aiuritule. Cine o să te apere de tata? Acum chiar că l-ai călcat pe bătături. Singurul motiv pentru care nu te-a bătut este, cred, Crăciunul. Dar dacă o ţii tot aşa, indiferent dacă este sau nu Crăciunul, o să mănânci o mamă de bătaie.

Malcolm Haye, care fusese crescut într-o lege de fier administrată cu băţul, credea cu tărie în faptul că pedepsele corporale erau un factor important în formarea caracterului.

— M-a mai bătut şi înainte. Nimeni n-o să-l oprească.

— Dar de ce trebuie întotdeauna să-l calci pe nervi? Uneori am senzaţia că o faci special.

— Eşti fiul lui, a remarcat Chris. Eu sunt probabil al altcuiva.

— Doamne, eşti imposibil. Nu ştiu de ce încerc să te ajut.

— Tu asta crezi că faci? Mă ajuţi? Nu mă ajuţi. Nu vrei decât să cred în toate lucrurile în care crezi tu. Eşti exact ca tata, ca o imagine din oglindă şi te iubeşte pentru asta.

— Ne iubeşte pe amândoi. Diferenţa este că tu îţi petreci tot timpul încercând să dovedeşti că nu eşti ca el.

— Nu ştiu dacă mă iubeşte sau nu, a spus Chris. Dar e

limpede că nu-i plac. Nu sunt ceea ce vrea el. Este păcat, dar n-am nevoie de aprobarea lui.

— N-ai dreptate, puştiule, a rostit Terry, pe când Chris pleca. Numai că eşti al naibii de încăpăţânat şi nu recunoşti.

Fireşte, Chris a fost cel care a găsit cerbul, unul mare, cu coame lungi. Se aflau cu vântul în faţă, într-un pâlc dens de pini, o acoperire excelentă. Gândul de a-l doborî era atât de incitant!

— Trage, a şuierat către fratele său. Dă-i drumul, trage!

Chris n-a făcut nimic, ci s-a uitat la cerb. A spus ceva ce Terry abia a auzit, poate „E frumos”.

— Ei, dacă tu nu vrei, a zis Terry, îndreptându-şi puşca spre ţintă.

— Nu! Nu suntem la parcul de distracţii. N-o să câştigi!

Chris l-a lovit şi puşca s-a izbit de trunchiul unui copac, îndoindu-i ţeava şi făcând-o inutilizabilă.

— La naiba, a gâfâit Terry. Uite ce-ai făcut. Tata o să te omoare.

Chiar când Terry s-a răsucit, l-a zărit pe Malcolm Haye furişându-se prin pădure. Şi el dăduse de urma cerbului. Era deja conştient de prezenţa fiilor săi?

Terry şi-a aruncat pe jos puşca şi a apucat-o pe a lui Chris.

— Nu! a strigat Chris. N-o să te las…

Dar Terry eră mai puternic, Terry ştia ce face. A ridicat arma lui Chris până când a rămas aţintită asupra cerbului, care se mişcase puţin şi era aşezat cu profilul spre băieţi. Terry şi-a îndoit degetul arătător peste cel al fratelui său. A apăsat pe trăgaci.

Împuşcătura a fost ca o explozie care a reverberat prin coridorul de copaci. Cerbul a căzut într-o parte, de parcă ar fi alunecat pe o bucată de zăpadă îngheţată. Apoi s-a prăbuşit şi picioarele din faţă s-au întins la pământ Era plin de sânge pe o parte. Capul i se clătină, căutând poate sursa durerii. Apoi s-a prăvălit.

Malcolm Haye a venit în grabă. L-a văzut pe Chris ţinând puşca şi arma lui Terry la pământ.

— Ei, Doamne, ce bucurie mi-ai făcut, a rostit, dându-i o palmă sonoră pe spate lui Chris. Un cadou de Crăciun dat

naibii!

Privindu-şi fratele, Terry s-a întrebat: „De ce nu te simţi ca mine, înviorat?” După care bucuria i s-a transformat în mânie: „Te-am salvat, idiot ingrat ce eşti şi nu eşti în stare decât să te holbezi la mine şi să plângi ca un copil”.

Totuşi, nu acela a fost momentul când a renunţat la Chris. S-a întâmplat peste câteva săptămâni. Când Chris i-a aruncat în faţă darul, Terry s-a jurat să nu mai îndatoreze pe nimeni. N-ar fi vrut să fie vreodată slab, într-o poziţie inferioară ori lipsită de apărare.

— Procedează întotdeauna cu forţă, a auzit cum le repeta tatăl său şi lumea va fi a ta.

Echipa îmbrăcată în pantalonii şi tricourile largi şi negre ale khmerilor este dusă în elicopter într-o zonă, dincolo de An Loc, în afară de căpitanul Claire, comandantul şi Terry, locotenentul, ajutor de comandant. Se află doar la câteva mile de graniţa cambodgiană. Aşteaptă, ghemuiţi în întuneric, până când elicopterul îşi ia zborul şi le azvârle praf şi pietriş în faţă.

Doi khmeri Serei cu chipurile rănite, din facţiunea de dreapta a triburilor din Cambodgia, pe care echipa îi numise Donner şi Blitzen, îi călăuzesc prin culturile de orez şi jungla mlăştinoasă plină de arbori de mango. Un soi de tunet îi opreşte locului.

Îşi întorc feţele către cer şi văd bombele trecând deasupra lor ca nişte O.Z.N.-uri sinistre. Câteva momente mai târziu pământul tremură şi orizontul, în partea de vest, se aprinde cu flăcări vii, care cresc repede, apoi devin o linie atât de strălucitoare, încât vederea nu o suportă.

— Ce naiba-i asta? şopteşte cineva.

Căpitanul Claire nu răspunde nimic, însă Terry face în sinea sa câteva calcule rapide. Se întreabă de ce avioanele B-52 bombardează ţinte peste frontiera neutră a Cambodgiei.

Imediat îşi continuă drumul şi, peste o milă, ajung în perimetrul unei aşezări vietnameze. Ghidul o semnalează căpitanului Claire. Echipa se răspândeşte. Terry, încă fără nici o poreclă şi Kid Gavilan sunt desemnaţi să se ocupe de

santinele.

Terry îşi atârnă în spate o armă AK-47, apoi scoate o bucată de sârmă. La fiecare capăt a fixat o bucată de lemn, ca să o poată apuca ferm.

Nu omorâse încă un om şi era curios să afle ce sentimente va naşte în el acest act. Şi-a găsit ţinta; o siluetă mică şi neclară în frunziş. Jungla vibrează de insecte, căldura şi umiditatea sunt apăsătoare chiar şi după miezul nopţii. Terry contemplă spatele subţire. Cât de mici şi slabi par vietnamezii, cât de pirpirii şi lipsiţi de importanţă.

Terry îi înfăşoară sârma în jurul gâtului şi trage de mânere. Simte primul val de sânge când braţul vietnamezului zvâcneşte în spate, încercând să se elibereze.

Terry îngenunchează şi încordează şi mai mult sârma, pe când moartea se apropie. Devine conştient de căldura şi mirosul său. Vietnamezul dansează ca un beţiv ori un epileptic.

Terry are senzaţia că între ei se întinde o punte, cel care ia şi cel care dă, stăpânul şi învinsul, zeul şi muritorul. Îşi întoarce victima, încât să-i poată privi figura plată.

N-ar putea spune ce se aşteaptă să vadă, totuşi, poate că până la urmă nu este decât speranţa de a arunca o ochire spre infinit. În schimb, observă nişte ochi opaci ca apa mâloasă, care-l fixează cu o asemenea expresie de ură încât, pe moment, este luat prin surprindere. Buzele de culoarea cafelei se întredeschid şi omul scuipă în faţa lui Terry.

Terry mârâie înfundat, încruntă o sprânceană, iar încheieturile mâinilor i se albesc din cauza presiunii pe care trebuie să o aplice pe sârma ucigaşă. Simte o duhoare oribilă, de materii fecale. Apoi omul moare.

Desfăcând sârma de pe carnea înnegrită, Terry se gândeşte că nu experimentase niciodată sensul puterii, că abia dacă îi visase existenţa.

Se întoarce, îl vede pe Kid Gavilan într-o situaţie dificilă cu victima sa. Îşi scoate cuţitul cu o asemenea forţă ucigătoare, încât acestuia îi fuge pământul de sub picioare. O clipă, Terry şi Kid Gavilan rămân uitându-se unul la altul.

Apoi, cu o grimasă pe figura însângerată, Kid Gavilan îşi clatină degetul mare, arătând înspre cer.

Terry înaintează peste inamicul prăbuşit, desface calm cureaua armei AK-47 şi trage focuri scurte şi precise asupra aşezării. Îl zăreşte pe gigantul poreclit Axman năvălind printre vietnamezii comunişti şi doborând inamicii. Zece minute mai târziu, echipa s-a întors la punctul stabilit pentru întâlnirea cu elicopterul. Acesta apare, iar căpitanul Claire spune: „La fix”.

Toţi au sentimentul că sunt invulnerabili când urcă spre cernii, nemuritori ca zeii nordici întorcându-se în Walhalla. Însă Terry, cu sunetul înălţimilor în urechi, cu arma peste genunchi, se gândeşte la bombardamentul asupra căruia căpitanul Claire a păstrat tăcerea.

Kid Gavilan, un băiat în vârstă de şaptesprezece ani, cu căştile de la Walkman în jurul gâtului, îl bate pe Terry peste genunchi şi zice:

— Am făcut o treabă bună acolo. Cred că de-acum eşti Butcher[23]. Mda, Butcher.

Bate cu palma un ritm războinic pe genunchiul lui Terry şi continuă:

— Hei, amice, toată lumea e de acord.

Sunt conduşi în fiecare noapte prin junglă în misiuni, dar nu se vorbeşte despre Vietnam. Terry nu a văzut o hartă a ţării sau măcar un raport despre situaţia războiului în zona lor. Ar putea să fie la fel de bine în Filipine ori în Guatemala, după câte ştiu cu toţii despre Vietnam.

Alteori, plictisit, mâhnit de vise pe care nu şi le mai poate aminti, Terry bântuie prin Ban Me Thuot ca un vampir ce nu se sperie de lumina zilei. Din ce în ce mai mult, în incursiunile sale prin cocioabe dărăpănate unde se vinde Coca-Cola la cutie, Terry aude despre Cambodgia. Şi, între un Jimi Hendrix şi un Doors la fel de zgomotoase, Terry adună bucată cu bucată singura istorie care a supravieţuit aici, cea care a existat odinioară.

Terry iese afară printr-o ploaie cenuşiu-verzuie torenţială, pare-l împiedică literalmente să vadă la trei paşi în faţa sa.

[23] Măcelar (în limba engleză). (n.t.).

Până şi omniprezentul trafic de motorete a fost temporar suspendat. Sunt atâţia aburi si căldura, încât ploaia picură fierbinte pe iele. Unica parte bună a ploii este că face să înceteze pentru o perioadă atacurile ţânţarilor.

În barul din tablă ondulată, străluceşte un semn din neon care îndeamnă BEŢI COCA-COLA, în scriere vietnameză. Terry comandă o bere „33”. La scurtă vreme după ce s-a aşezat pe un scaun, este invadat de o gloată de fete în *ao dais* multicolore, făcându-l să-şi spună că ar fi preferat ţânţarii.

De la masa alăturată, aude o conversaţie şi muzica.

— N-ai decât să te uiţi într-o nenorocită de carte de istorie, îi explică un fost ajutor la fermă, cu faţa plină de coşuri, amicului său negru.

— Nu mă dezamăgi, fiule, *poţi* să citeşti.

Pe casca lui zgâriată este pictat un bărbat musculos, cu pumnul ridicat.

— Sanctuarele au fost esenţiale în toate războaiele de guerilă.

În Vietnam, orice puşti este un expert.

— Se zvoneşte că în Cambodgia, unul din aceste sanctuare este cartierul general COSVN.

COSVN, Terry aflase deja, era prescurtarea de la Biroul Central pentru Vietnamul de Nord, baza legendară şi nomadă de unde se dau comenzile, de unde conduceau războiul.

— Dacă nu reuşim să-l găsim şi să-l distrugem, n-o să câştigăm niciodată războiul ăsta de rahat!

În zilele şi săptămânile care au urmat, Terry a auzit la nesfârşit această plângere, ca o litanie sau un catehism. O cale de a scăpa de aici.

Părea că în Vietnam plouă într-una. Evident, Terry este ud leoarcă de fiecare dată când intră în barul hodorogit cu inscripţia lui de neon BEŢI COCA-COLA care bâzâie intermitent, ca un coşmar dintr-un alt timp şi alt loc. Dintr-o altă viaţă.

Întotdeauna, acolo se află un urs de bărbat cu o barbă imensă, neagră, aşezat în colţul cel mai întunecos din fundul barului, preocupat de propria-i sticlă de rachiu. Ca un

cowboy dintr-un western, poartă un pistol la şold, atârnat într-o centură şi un cuţit marinăresc KA-BAR, cu mânerul sculptat în forma unui vultur american, la celălalt şold. Pe Terry îl interesează, pentru că fetele îl lasă în pace, ceea ce înseamnă fie că ştiu ceva despre el, fie că era pe acolo de când Noe s-a dat jos din Arcă.

Într-o zi, Terry se aşează la masa lui.

— Mişcă de-aici, îi spuse bărbatul cu înfăţişare de urs.

Poartă însemne de locotenent, deci, stabileşte Terry, nu poate fi un ordin. În ciuda privirii posace şi ameninţătoare pe care i-o aruncă omul, scoate o sticlă de Scotch din malţ curat pe care-a cumpărat-o de la piaţa neagră şi o pune pe masă, alături de sticla aproape goală de Canadian Club a necunoscutului.

Acesta se uită fix la el:

— Mişcă de-aici, dar lasă băutura.

Terry râde, rupe sigiliul Scotch-ului şi toarnă două porţii zdravene.

— Mi se spune Butcher, zise, ridicând paharul.

Bărbatul cu înfăţişare de urs pune o mână masivă peste pahar şi îl goleşte într-o clipită. Terry are impresia că l-a auzit oftând, dar este greu de stabilit, cu Jimi Hendrix cântând că vrea să sărute cerul.

— Bărbatul îşi mai toarnă o porţie, pe care o bea încet, cu dragoste, ca un cunoscător rafinat.

— Mă cheamă Virgil.

— E porecla, sau eşti locotenentul Virgil?

Virgil dă din umeri:

— Cine-şi mai aduce aminte? Oricine as fi fost odată, acum sunt Virgil.

— Eu sunt de la Forţele Speciale SOG[24], continuă Terry. Tu ce faci pe-aici?

— Găsesc lucruri, răspunde omul. Ţin lampa sus şi mă uit în bezna arzătoare.

— Eşti în zonă de multă vreme?

Scotch-ul dispare cu rapiditate şi Terry îşi dă seama că ar

[24] Grupul de Studii şi Operaţiunii. (n.t.).

fi trebuit să aducă două sticle.

— Depinde cum masori.

Terry aprobă cu o mişcare a capului:

— Ştiu ce vrei să spui.

— Ţţţ, îl contrazice Virgil. Nu ştii. Eşti ca toţi ceilalţi fraieri care nu ştiu de ce sunt aici sau ce naiba ar trebui să facă. Ascultă-mă pe mine, amice, este scuza cea mai de rahat pentru un război care a fost infiltrat într-un public credul. Iar publicul suntem noi.

— Chiar aşa? replică Terry, interesat. Ei bine, mi-ar face sigur plăcere să aflu ce naiba caut aici.

Virgil îl contemplă o perioadă lungă, ca un arheolog care ar ţine în mână o vază, întrebându-se din ce material este făcută.

— E-n regulă. Tu ai cerut-o, o să ai parte de ce-ai vrut, spune omul, turnându-şi din nou Scotch. Generalii ăştia de la MACV[25] habar n-au ce-i pe-aici. Ei au impresia ca pot să ia o armată antrenată în mod special pentru operaţiuni cu tancuri grele pe terenul deschis, deluros, din Europa de Nord şi să o adapteze la o luptă de guerilă în jungla asta împuţită.

În loc să se antreneze sud-vietnamez în lupte de guerilă, Comandamentului i s-a părut nimerit să-i trimită pe băieţii noştri – puşti în medie de nouăsprezece ani – şi să-i azvârle împotriva galbenilor. Ei bine, hai să-ţi dau nişte veşti, prietene. Pierdem războiul ăsta nenorocit Faimoasele misiuni „Căutare şi Distrugere” ale generalului Westmoreland împotriva comuniştilor vietnamezi, placa turnantă a aşa-zisei concepţii tactice a noastre asupra războiului, sunt eşecuri răsunătoare. Fireşte, acum, dacă a plecat comandantul este fie prea prost, fie prea vanitos ca să accepte asemenea gafă monumentală. Aşa că neutra Cambodgie va deveni în curând ţapul ispăşitor al războiului.

Virgil soarbe ultima înghiţitură de Scotch şi continuă:

— Înţelegi, Cambodgia este acolo unde vietnamezii din sud îşi construiesc sanctuarele şi se înarmează,

[25] Înaltul Comandament pentru Vietnam. (n.t.).

aprovizionaţi de comuniştii chinezi prin Laos, via Ho Şi Min. Acum, Comandamentul ştie că nu vom câştiga în Vietnam, aşa că plănuieşte o invazie ilegală şi nebunească în Cambodgia. Şi atunci, totul amice, absolut *totul,* se va duce de râpă.

Virgil priveşte fetele în *ao dais* multicolore care se plimbă prin încăpere.

— Vezi tu, Butcher, Cambodgia este cheia. Dacă nu ştii nimic despre Cambodgia – şi majoritatea băieţilor de pe-aici nu ştiu – conducătorul Cambodgiei din 1945, a petrecut decenii desfăşurând un periculos dans politic pe sârmă, întinzând mai întâi mâna comuniştilor, apoi francezilor şi americanilor, iarăşi înapoi. Sună stupid, hm? Ei, n-a fost. A fost aproape unicul lucru care i-a permis ţării sale să rămână liberă şi nealiniată în lupta pentru Indochina. Şi, la fel de important, a ţinut în şah Vietnamul, cel mai puternic duşman de lungă durată al Cambodgiei, în timp ce primea ajutoare şi de la Pekin şi de la Washington. Dar, la naiba, acum Cambodgia a intrat în horă. Dar fiind că Sihanouk a îngăduit prezenţa sanctuarelor COSVN, Comandamentul a decis să pătrundă acolo. Să invadeze Cambodgia.

— Sunteţi într-o ureche, spune Terry. Ce idee nebunească! Militarii vor fi puşi la stâlpul infamiei. Administraţia de stat nu va permite aşa ceva.

Virgil zâmbeşte superior:

— Nixon şi Kissinger. Păi bine, războiul ăsta a fost condus de nebuni, aşa că la ce te poţi aştepta? Totul va sosi separat în Cambodgia şi se va răspândi de acolo. Butcher, ăsta e începutul sfârşitului. De fapt, prăbuşirea Imperiului American. Deja există zvonuri că gruparea de stânga ilegală, pe care prinţul Sihanouk o numeşte Khmerii roşii, este mult mai puternică decât ne-a lăsat să credem. Spre deosebire de khmerii Serei, aripa de dreapta, care ne face nouă treburile murdare, nu avem nici un control asupra Khmerilor roşii. Sunt o carte necunoscută în pachetul ăsta nenorocit de cărţi de joc şi cred că reprezintă elementul potenţial cel mai periculos.

Oricum, nu m-ar mira să-l văd pe Sihanouk ieşit din joc, poate asasinat, în decurs de şase luni. Şi, dacă se

prăbuşeşte, fac pariu că, într-un fel sau altul, e şi mâna noastră.

— Cum adică, într-un fel sau altul?

Virgil înălţă din umeri:

— Nu numai armata este pe-aici, Butcher. Vietnamul a devenit un cuib al tâlharilor de la CIA. Cine naiba ştie ce rele mai pregătesc ticăloşii ăia?

Într-o noapte fără lună, pe când elicopterul ducea echipa Forţelor Speciale prin cerul încărcat cu nori, căpitanul Claire le vorbea. Este ceva foarte neobişnuit. Procedura standard pentru echipă este să primească instrucţiunile la pământ, chiar înainte de plecare. De această dată nu li s-a spus nimic.

Pe deasupra vibraţiei puternice şi a urletului motoarelor, căpitanul Claire li se adresează:

— În noaptea asta avem o misiune numai lapte şi miere, o operaţiune de recunoaştere. Supravegherea imediată a sectorului care o să vi se repartizeze. După cum ştiţi, vremea a fost împuţită în ultimul timp, iar Comandamentul are nevoie de o informare de la faţa locului despre dimensiunile dezastrului. Pare simplu şi aşa este.

Echipa ascultă cu mâinile împreunate ca pentru o rugăciune dinaintea unui meci important de fotbal, iar căpitanul Claire strigă ca să se facă auzit pe deasupra gălăgiei.

— Vom culege informaţii în principal din locul care a fost ţinta unui bombardament „Arclight”. Nu ştiu dacă vreunul dintre voi a văzut dezastrul pe care îl provoacă o astfel de jucărie. Credeţi-mă pe cuvânt, este îngrozitor. Nimeni nu mai reuşeşte să scape cu viaţă. Dar este probabil să găsiţi piste de aterizare, construcţii semi permanente şi chiar buncăre. Dacă se întâmplă, notaţi imediat numărul şi dimensiunile.

Terry se uita în jos când luna se strecura de sub o grămadă de nori albi, vedea An Loc aflat deja la est, râul care şerpuia pe jos, cu o strălucire slabă, mărginit de copaci înclinaţi, vii noduroase, fiind acum sigur că trecea frontiera spre Cambodgia interzisă, o ţară neutră unde n-aveau ce să caute. Şi gândi: „Dacă bombardăm Cambodgia – indiferent

din ce cauză – atunci desigur ne-am pierdut minţile şi orice perspectivă.”

Ştia că asta are un efect special asupra lui – îl făcea prudent. Aura de invulnerabilitate, sentimentul de a face parte dintr-o trupă de Walkirii masculine care cad din cer i se părură brusc absurde, visul sălbatic al unui adolescent. Îi veni ideea că omul care caută puterea are nevoie să se teamă de un singur lucru, nebunia superiorilor săi.

Îşi îndreptă atenţia asupra celorlalţi băieţi din elicopter şi le zăreşte, în lumina roşie şi slabă de interior, expresiile de anticipare flămândă, de parcă, doar din priviri, ar fi fost în stare să topească plasticul şi oţelul.

Elicopterul se înclină, se redresează abrupt, zboară în cercuri strânse, ca o pasăre de pradă. Echipa, ridicându-se cu îndrăzneală, sare din pântecele lui, odraslele bastarde ale mamei mecanice.

Aterizând în partea întunecată a lunii, echipa se răspândeşte. Se confruntă cu un holocaust. Aria devastată este accidentată de cratere, cu marginile încă fumegânde şi carbonizate. Zona fusese curăţată de bombă. Peste tot zac cioturi de copaci. Nici pomeneală de şosele, clădiri ori buncăre.

Resturi ale stocurilor de aprovizionare sunt împrăştiate pe pământ, ca într-un depozit de gunoaie. Terry, în genunchi, reuşeşte să scoată la iveală ideograme chinezeşti de pe ce mai rămăsese din ambalaje. Aceste mărfuri parcurseseră drumul pe calea ferată Ho Şi Min spre nord-vietnamezi. Încât această zonă bombardată nu avea nimic în comun cu cambodgienii, ci cu încercarea aproape maniacă a Comandamentului de a distrage COSVN.

Şi totuşi, avea totul în comun cu Cambodgia de când, pentru a linişti Vietnamul de Nord, Sihanouk îşi dăduse asentimentul tacit de a permite existenţa sanctuarelor nord-vietnameze în interiorul graniţelor sale.

Cu grijă, deplasându-se încet, Terry găseşte primul dintre trupurile sfârtecate. Lângă el, cel din CIDG, cunoscut sub numele de Tonto se aşează pe vine, uitându-se la figuri, sau la ce mai rămăsese din ele.

— Nord-vietnamezi? întrebă Terry.

Trecând de la un cadavru la altul, Tonto clatină din cap:

— Khmeri. Cambodgieni.

Îşi înalţă capul şi Terry observă cât de mult seamănă cu acele chipuri moarte.

— În mod sigur, nu soldaţi, explică el.

— Unde sunt armele lor? Muniţia?

Tonto clatină din nou din cap.

— Aceştia au fost ţărani care n-au aliat niciodată despre război şi nu i-au aflat esenţa.

Terry continuă să se intereseze:

— Îl cunoşti pe vreunul din oamenii ăştia? Sunt rude cu tine?

Tonto zâmbeşte lent şi trist:

— Familia mea este departe de aici. Eu sunt un khmer Serei. Nu am nici o legătură cu guvernul tău sau cu Lon Noi. Eu sunt un soldat cambodgian care a petrecut mult timp în Burma. Adevăratul meu nume este Mun.

Pământul se cutremură, cerul se înroşeşte, plin de resturi care biciuiesc aerul, mortale ca gloanţele. Până şi cioturile copacilor se dezintegrează printre ele, moartea a lovit încă o dată, triumfând asupra vieţii, inundând-o cu o grindină de foc automat.

Pe când se lasă în jos, Terry îl vede pe căpitanul Claire lovit în vreo şase locuri, cu sângele explodându-i alături de scoarţa şi miezul copacilor. Kid Gavilan se legăna ca monstrul lui Frankenstein, cu jumătate de cap retezată. Donner şi Blitzer, cei doi ghizi khmeri Serei ai echipei, erau morţi, prăvăliţi cu faţa în jos într-un crater.

— Iisuse Hristoase! strigă Terry, pe jumătate aşezat deasupra lui Mun. Ne-au spus că ar fi o misiune uşoară de recunoaştere, că nimeni n-a mai rămas în viaţă după bombardamentul cu, „Arclight”.

— Cu ceea ce nu ştie armata americană despre acest război, răspunde Mun, s-ar umple multe volume.

— Este o nebunie. Nu văd nici măcar un singur nord-vietnamez.

Ţăcănitul focului automat încrucişat încetează. Mun închide ochii şi oftează.

— Butcher, şopteşte el, ăsta e sângele tău, sau al meu?

Terry simte între ei un soi de mlaştină călduţă şi cleioasă.

— Nu simt nimic.

— Nici eu, spune Mun. Cred că am amorţit.

— Terry se rostogoleşte cu atenţie de pe khmer şi vede rana adâncă dintre coastele acestuia.

Imediat, îşi sfâşie partea de sus a tunicii din pânză neagră şi face din ea un tampon primitiv, dar foarte util. Sângele nu mai picură.

Observă că Mun se uită fix la el, cu ochii săi de marmură neagră.

— Unde este? Voi muri? se interesează el.

— Căpitanul spune că moartea nu contează pentru asiatici.

— Pentru mine contează, murmură Mun. Trebuie să mă gândesc la familia mea.

Terry strânge umerii lui Mun, neîncercând să răspundă unei întrebări fără răspuns. Îşi lipeşte buzele de urechea lui Mun:

— Mă duc să caut radioul. Un semnal este singura cale de a ieşi de aici întregi.

— Presupunând că eu mai sunt încă întreg.

Terry se târăşte spre întuneric şi moarte. Se strecoară de la o umbră la alta, de la marginea unui crater spre scorbura înnegrită a unui ciot carbonizat de copac. În minte îi răsună un cântec de copii, radio, radio, cine are radioul?

Axman. Acum îşi aminteşte, chitaristul imens şi negru, care interpretează mereu bucăţile lui Jimi Hendrix. Axman, radiofonistul. Găseşte rămăşiţele lui, încleştat pe radio, ca şi cum tocmai semnaliza după ajutor când focul automat l-a retezat în două.

Întinzând mâna, Terry scoate radioul din strânsoarea lui disperată, zăreşte cu coada ochiului o scânteie, ca a unui chibrit aprins în depărtare, aude zgomotul familiar *brrraatt!* al focului automat al vietnamezilor, apoi urmează durerea înnebunitoare, groaznică, într-o parte.

Se rostogoleşte, se clatină sau se smuceşte spasmodic, ca un peşte. Actul respiraţiei este un efort, înecându-se în căldură şi frig, alternând o dată cu bătaia pulsului său rapid.

Ghemuit în poziţia fetală, cu ochii aţintiţi pe marginea

craterului, aşteptând. Aşteptând inevitabilul. Aşteptând să vina vietnamezii.

Ţânţarii se năpustesc peste el, hrănindu-se cu sânge, apar muştele, luându-i sudoarea sărată de pe faţă. Nu îndrăzneşte să se mişte. Nu îndrăzneşte.

Până când siluetele a trei dintre ei se ivesc precaut peste margine, prea departe, dar identificându-l, apropiindu-se din ce în ce, iar Terry scoate cuiul cu dinţii, aruncă grenada, ţipând din cauza durerii pe care i-o pricinuieşte, auzind, ori poate doar imaginându-şi sunetul *buurrpp!* pe care-l fac armele lor AK-47 înainte ca lumea să se înălbească şi pământul, înspăimântat de această nouă oroare, să-i vomite în aer.

Zace nemişcat un răstimp îndelungat, scăldat de sudoarea fricii, ascultând cum noaptea geme, răscolită. Gândeşte: „Nu aşa am crezut că va fi, nu m-am aşteptat deloc la aşa ceva, Unde este aici puterea? În moarte, numai în moarte?”

Ar fi trebuit să fie mai mult.

Gândul îi zboară la fratele său, Chris, îndepărtându-se de America, de armată, de datorie. În Franţa, soarele străluceşte pe trupul lui bronzat, în peisajul clădirilor excentrice, albe. De pe Coasta de Azur şi al Mediteranei de culoarea cobaltului. Peste el se apleacă o franţuzoaică, ungându-l cu ulei, relaxându-l.

În timp ce el, Terry Măcelarul, zace aici duhnind îngrozitor, sângerând, murind de frică. E cinstit? Se întreba. E corect? Să se afle aici, atât de departe de Franţa, atât de departe de casă? Cât îşi poate urî fratele, pe Chris, cât îl poate invidia acum, după cum a invidiat întotdeauna plăcerea firească pe care o găsea Chris în fete, în societatea mondenă a vieţii de la şcoală, pe care Terry nu reuşea decât să o trateze cu dispreţ.

Dar cât de departe îl târăsc pe Terry acest dispreţ de miezul vieţii, silindu-l sa o observe din depărtări, ca un zeu al Olimpului.

Sa zacă aici, sângerând, murind de frică, pe când Chris, tasul, trecând cu uşurinţă peste datoria şi responsabilitatea lui, se îmbată de soare şi sex. Cât şi-ar dori acum să fie în

locul fratelui său!

Simţea un gust amar în gură. Este cuprins de un fior de groază. Este mult mai bine, decide, să mori, decât să mori de frică. Nu există nimic care să merite aşa ceva.

Aşa că apucă radioul şi cheamă după ajutor:

— Nantucket, Nantucket, aici Peguod! Am intrat într-o ambuscadă! Avem pierderi mari! Scoateţi-ne naibii de aici, urgent!

Deşi ştie că îl doare, scuipă tuşind cheaguri mari de sânge, deşi bănuieşte că va fi auzit de duşman, acum lucrurile s-au schimbat, sunt altele, *vita vice*, pentru că detestă acest sentiment, să moară de frică, mai mult decât se teme de orice altceva.

„Eşti în zonă de multă vreme?”

„Depinde cum o măsori”, i-a răspuns Virgil.

Şi acum Terry înţelege ce voia să spună. Se întoarce încet, cu mari suferinţe, înapoi la Mun, prin noaptea plină de ţânţari mari cât lipitorile, pielea i se înfioară, toţi îi vor sângele care i se scurge cu fiecare milimetru parcurs în acest pământ fetid.

Undeva, prin noapte, nord-vietnamezii stau la pândă, aşteptând, răbdători ca Buddha, răuvoitori ca muşcătura unui şarpe. Dar nu de aşa ceva se teme acum Terry. Mai degrabă, conştiinţa că duşmanul este aici în mod inevitabil, face parte din peisaj, ca şi copacii mutilaţi şi pământul ars. Nu poate scăpa de duşman şi ştie că, dacă ajutoarele nu sosesc în următoarele cinci minute, el şi Mun vor fi morţi sau vor muri după multă vreme în cuştile vietnameze, undeva după râul Styx, în centrul infernului.

Îl găseşte pe Mun, târându-se prin noroi, iar durerea face să-i treacă scântei prin faţa ochilor şi prin creier. Ochii lui Mun sunt închişi, dar pentru moment Terry este atât de ostenit, încât îi lipseşte energia ca să vadă dacă khmerul mai este în viaţă.

Ascultă sunetele nopţii, zumzetul insectelor, strigătele de împerechere ale broaştelor, străduindu-se să prindă vreo urmă, vreun semn că duşmanul ar fi pe drum, apropiindu-se. Terry nu este încă pregătit pentru vietnamezi, dar nu este nici pregătii; a moară.

Deschide ochii şi cheamă:

— Mun. Hei, Mun! ….

Doar un suflu uşor strecurându-se prin vegetaţia putredă şi cadavrele descompuse. Era mâncat de viu de gângănii.

— Trezeşte-te, Mun!

Lângă el, Mun se mişcă.

— E Butcher, sau Ravana?

Arc o voce voalată, densă ca un sirop.

— Am chemat prin radio ajutoare. Vom ieşi de-aici în curând.

— Ah, Butcher, oftează Mun. Atunci, sunt încă în viaţă.

Ţipă când mâna lui Terry îi pipăi rana.

— Scuze, prietene. Dar voiam să verific. S-a oprit sângerarea.

„Cel puţin, deocamdată”, gândeşte. „Unde naiba e nenorocitul ăla de elicopter?”

— Am auzit o explozie, murmură Mun. Am visat?

— I-am trecut pe vietnamezi în tărâmul viselor.

— Poftim?

— Le-am vârât o grenadă în pantaloni.

— Sunt mai mulţi, Butcher, răspunde Mun. Pot să le simt prezenţa.

— O să plecăm într-un minut. Apoi îi lăsăm în rahatul lor.

— Şi dacă nu vin ajutoarele?

— Ce vrei să spui? Simt pe drum.

— Şi Ravana e pe drum. Mă întreb cine va ajunge mai repede?

— Ravana? Cine e Ravana?

Mun întoarce capul ca să-l privească pe Terry.

— Butcher, eu sunt budist theravadin.

Terry îi observă suferinţa întipărită pe figura.

— Ravana este căpetenia demonilor în cosmologia noastră, urmează khmerul.

— Un drăcuşor forţos, hm?

— Cam aşa ceva, răspunde serios Mun, este în stare chiar să-l smulgă pe Buddha din meditaţia lui.

— Ei bine, dacă vine după noi, trag nădejde că elicopterul va sosi aici primul.

— Poate că nu, Butcher. În acest caz, trebuie să mă

pregătesc.

Terry îi şuieră să tacă. A auzit ceva – ce? – un pas furişat, fâsâitul frunzelor, o scurtă pauză în nesfârşitul dans sexual al broaştelor? Toate la un loc, sau nimic? N-ar putea spune, nu se încrede pe deplin în simţuri. Durerea, ca şi panica, distorsionează realitatea, făcând ca. Unele lucruri să se piardă, altele să se uite; într-o asemenea situaţie, este absolut mortală.

Terry îşi verifică arma AK-47, pune un nou încărcător. Îşi doreşte să fie capabil să se mişte. Se simte neajutorat, complet vulnerabil. Şi, fireşte, nu vrea să facă apel la armă decât dacă este esenţial, pentru că scânteia le-ar indica poziţia.

— Ce este? întrebă Mun după o vreme.

— Nu ştiu. Nimic.

Apoi, pentru a-şi înlătura din minte tensiunea insuportabilă a nesiguranţei, adaugă:

— Despre ce vorbeai?

— Ravana nu va veni după tine, continuă Mun. Pe mine mă vrea.

— Doar pe tine? Cum adică?

— Fiindcă am ceva ce-i aparţine. *Prey Dauw.* Pădurea *de* Săbii.

Până în acel moment Terry nu i-a dat cu adevărat atenţie sau, dacă a făcut-o, nu a crezut nimic, demoni khmeri, Buddha, toate absurdităţile Orientului. Dar apoi îşi aduce aminte de ce le-a spus căpitanul Claire despre Asia: „Primul lucru pe care trebuie să-l ţineţi minte este că nu o să înţelegeţi niciodată aceste locuri. Sunt construite pe o realitate diferită şi dacă încercaţi să o adaptaţi la ideile voastre vestice, o să sfârşiţi prin a pricinui moartea altcuiva sau şi mai rău, o să muriţi chiar voi.”

— Vrei să spui că tu ai ceva care aparţine unui demon? Ce naiba este?

— Nu chiar demonului. E un talisman care-i aparţine lui Mahagiri, preotul eretic care a fost discipolul lui Ravana, cu multe cicluri în urmă. Cu ajutorul demonului Mahagiri a compus *Muy Puan*, o carte interzisă de scrierile theravadine. Care descrie cele o mie de infernuri şi cum se invocă

spiritele rele care sălăşluiesc acolo. *Prey Dauw,* făurit de Mahagiri, sub îndrumarea lui Ravana, este întruparea vie a căiţii *Muy Puan.* Oricine îl deţine, controlează acest sfert de lume. Aşa crede poporul meu.

— Şi *tu* crezi?

— Într-un fel, răspunde Mun, clipind, nu contează. Credinţa lor îl face astfel.

— Cum ai căpătat obiectul ăsta?

Mun ezită un moment şi, pentru prima oară, Terry surprinde o licărire de teamă în ochii khmerului.

— Provin dintr-un lung şir de preoţi, Butcher O linie specială, se spune.

Mun respiră şuierător, apoi continuă:

— N-am vorbii despre asta cu tata decât o singură dată. Şi, cum sunt cel mai mare fiu, tatăl meu mi-a spus. Noi suntem descendenţii lui Mahagiri. Astfel, tatăl meu cunoaşte locul unde se află *Prey. Dauw.* Locul unde este îngropat se transmite de la o generaţie la alta.

Nimeni nu a atins talismanul şi nici nu l-a scos la iveală, n-a îndrăznit măcar să se apropie de el. Până când am făcut-o eu.

Ochii lui Mun s-au umplut de frică, încât Terry îi poate vedea albul ochilor în jurul pupilelor.

— Timpurile s-au schimbat şi am vrut să mă asigur că locul iniţial unde este îngropat nu va fi descoperit. Am vrut să-l mut într-un loc mai sigur. Ori, cel puţin, aşa mi-am zis. Apoi am ţinut sabia în mână şi nu am mai vrut să-i dau drumul. S-am putut simţi puterea, Butcher, ca tunetul unui râu întunecat, plutind la nesfârşit, prin aer. Forţa lui a devenit forţa mea. Apoi am înţeles pe deplin de ce este un simbol al puterii pe care îl recunosc şi khmerii şi cei din Burma, toţi budiştii theravedini.

M-am înspăimântat şi am făcut ceea ce trebuia. L-am îngropat iarăşi într-o ascunzătoare mai sigură.

Mun rămâne tăcut pentru o vreme. Este un efort până şi sa vorbească. Dar teama emană în continuare din el şi se risipeşte în noapte ca un gaz periculos.

Terry cugetă la cuvintele lui Mun. Pentru prima oară de când se află în acea poziţie, frica lui chinuitoare este dată la

o parte. Mintea îi lucrează din plin.

— Spune-mi, *Prey Dauw* este temut şi de triburile din munţii din nordul Burmei, în Shan?

— Adică de căpeteniile războinice ale opiului? Oh, foarte mult. Sunt oameni foarte superstiţioşi. Pădurea de Săbii are un înţeles special pentru ei; ar săruta pământul unde este îngropat.

— Dar nu asta mă interesează, Butcher. Dacă vine Ravana şi Pădurea de Săbii se află în posesia mea, mă va devora. Voi fi pentru totdeauna cu el şi Mahagiri, izgoni! Din *samsarii,* exilat din ciclul creaţiei.

Mun este cuprins de un tremur.

Acum Terry îi înţelege spaima teribilă. Ştie ce soartă oribila înseamnă izgonirea din *samsara* pentru un budist care crede în ciclul regenerării. A-l scoate pe un budist din ciclul creaţiei este sinonim cu a condamna un preot catolic la infern. Adică, *dacă* unul crede în *samsarii,* celălalt. În infern.

Singurul infern în care crede Terry este cel pe care-l descoperă acum în sine. Dar, după cum a spus Muri. Credinţa unui popor a creat puterea Pădurii de Săbii şi Terry gândeşte: „Câte aş putea face cu puterea asta!”

— Am cum să te ajut?

— Da, aprobă grav Mun. Acum trebuie să-ţi încredinţez Pădurea de Săbii. Trebuie să o accepţi de bună voie. Înţelegi, tu nu eşti budist. În ceea ce-l priveşte pe Ravana, tu nu exişti. Nu va fi capabil să mă ia. Iar Pădurea de Săbii va fi în siguranţă, departe de el.

Ochii lui negri îi caută pe cei ai lui Terry:

— O să faci asta pentru mine?

Terry îl crede şi nu-l crede. Ce naiba? Cine ştie care mai e diferenţa aici, în patria iluziei şi a morţii? Observând cât de agitat devine Mun şi cum sângele începe iarăşi să se reverse dintr-o venă sfârtecată din rană, spune. „Da”, pentru că doreşte să-l calmeze şi pierduse deja prea mult sânge. Dar şi pentru că simte deja *Prey Dauw* în mâini, se şi vede mergând în Shan cu talismanul, la puternicele căpetenii războinice ale opiului care îngenunchează în faţa lui ca nişte cavaleri vasali, oferindu-i fieful lor nepreţuit, ca

să facă din el ce poftește. Puterea! Puterea nelimitată!

Dar toate astea n-ar avea nici un sens dacă nu ies din iad.

Mun va muri, calculează Terry, într-o jumătate de ora. Şi. Dacă apar acum vietnamezii, vor muri amândoi mai înainte. Unde naiba e nenorocitul ăla de elicopter?

— Jură, Butcher!

— Jur, Mun.

Mun începe să vorbească. Terry vede acum o mişcare definită, voci vorbesc nedesluşit într-o vietnameză aspră şi rapidă, grăbindu-se prin aerul încins. Vin nord-vietnamezii. Nu blestematul de Ravana, nici afurisita de mitralieră: vietnamezii.

Am îngropat *Prey Dauw* în Cambodgia. Apropie-te Când îţi voi spune unde se află, va fi al Tău, iar eu voi fi liber. Ravana n-o să-mi poată face rău, să mă exileze pe veci din *samsara.* Este în Angkor Wat. Ai auzit de ea? Vechea cetate a regilor khmeri. Este plină de spirite, un loc potrivit pentru odihna unui asemenea talisman…

Ascultându-l pe Mun cu o ureche, memorând locul unde se află Pădurea de Săbii, dacă un asemenea obiect există într-adevăr. Terry ţinteşte un punct din umbrele mişcătoare şi este pe punctul de a trage.

Thvup-thvup-thvup!

Noaptea se luminează ca în ajunul Anului Nou, de artificii, pe când mitraliera, atacând dinspre est, declanşează focul său puternic, spulberându-i pe vietnamezi, ciuruindu-i, făcându-i să explodeze.

Thvup-thvup-thvup!

Şi Terry, simţind că vântul bate dinspre el acum, făcând să zboare cenuşa prin noapte, ciclonul care să-i ia pe sus pe Doroteea şi Toto, spre Oz, îşi lasă capul pe pieptul lui Mun şi gândeşte: „Sunt salvat”

— Hei, tu, ăla care vede stele verzi!

Şi astfel Terry îşi recapătă cunoştinţa. Simte în cap un vârtej de evenimente-emoţii-jumătate-vise. Într-o clipă este treaz de-a binelea. Atunci totul se risipeşte, ca un nor de turn în spectacolul unui scamator şi recunoaşte chipul

aplecat deasupra lui.

— *Bellum longum, vita brevis*, spune Virgil.

— Arăţi ca un urs.

Vocea lui Terry este mai degrabă un cârâit uscat.

Virgil rânjeşte:

— Ca să-i mănânc pe vietnamezi mai bine, dragule.

— Unde naiba sunt?

Virgil aruncă o privire de jur împrejur.

— Această mică zonă de iad este spitalul de campanie de la ban Me Thout.

— Poţi să te interesezi despre tipul pe care l-au adus o dată cu mine? Cum se simte?

— Ah. Khmerul, Mun, răspunde Virgil. Dând din cap. Cam ciuruit. Mai rău decât tine, mi-au spus.

— Stai puţin. Îl întrerupe Terry. De unde-i ştii numele?

— Este din oamenii mei, de-aia.

Terry rumegă ce-a aflat, apoi continuă:

— O sa se facă bine?

— Va supravieţui. Nu i-a sosit timpul să iasă din gaura asta împuţită. Nici ţie, din câte văd. Ai trecut prin momente grele Terry, peste care trecutul imediat se năpustea ca un val de maree, răspunde:

— Au murit cu toţii – căpitanul Claire, Kid Gavilan. Axman, khmerii, toată nenorocita aia de echipă. În afară de mine şi Mun.

— Ai avut totuşi noroc.

— Tu ăsta crezi că e? Noroc?

Terry se chinuieşte să se ridice, este cuprins de durere amestecată cu ameţeală şi se prăbuşeşte în ano i pe pernă.

Virgil dă din umeri:

— În vreme de război nu mai există nimic altceva, decât norocul. La dracu', Butcher, sunt un erou. Vrei să-mi vezi decoraţiile de pe câmpul de lupta? Vrei să afli câţi nord-vietnamezi am ucis? Asta a fost cu multă vreme în urmă. Pe atunci eram mai bătrân, acum sunt mai tânăr.

O iei pe urmele mele, fiule. O să capeţi o medalie pentru asta. De acum, suntem amândoi eroi. Şi ce face armata ca să-ţi răsplătească temeritatea de sub focul inamic? Îţi cere să te întorci şi să mai încerci o dată să te laşi ucis. Asta-i tot

ce vor ei cu adevărat de la tine. Butcher. Viaţa.

Terry nu este atât de năucit încât să nu priceapă unde bate Virgil.

— Şi *tu* ce vrei de la mine?

— Ce-ai zice să punem noi pe picioare o nouă unitate? Să ne ocupăm de ea, să recrutăm, să fim comandanţi?

— Poţi să aranjezi aşa ceva? Cum?

— Îmi ridic lampa şi mă uit în întunericul arzător.

— Cu alte cuvinte, nu întreba.

Terry îl priveşte:

— Şi ce va face unitatea asta pe care-o s-o conduc?

— Acum sunt Virgil. Ţi-am spus, eu găsesc lucruri. M-am gândit că poate, după întâmplarea asta, ţi-ai dori să cauţi lucruri împreună cu mine.

— Lucruri, cum ar fi? se interesează Terry, întrebându-se: „De ce are nevoie de un khmer?”

— Tot felul, răspunde Virgil, rânjind dintr-o dată. Oricum, ce-ţi pasă? Ăsta e războiul, mai ţii minte? Dorinţa să te îmbogăţeşti e mai puternică decât teama de moarte.

Nu-i trebuie mult timp, amintindu-şi de mirosul morţii, de senzaţia de a fi mâncat de viu şi, mai mult decât orice, de a muri de frică, sentiment pe care a jurat să nu-l mai aibă niciodată. Cugetă la nebunia superiorilor săi, la nebunia celor care conduc războiul, la administraţia de stat, la Virgil care spune: „Asta-i tot ce vor ei cu adevărat de la tine, Butcher. Viaţa”.

La în considerare, de asemenea, faptul că, împreună cu propria sa echipă, va avea şansa să se întoarcă în Cambodgia, la Angkor Wat, unde este îngropată Pădurea de Săbii, talismanul puterii. O putere mai presus chiar decât omniprezenta moarte care domină Vietnamul.

Îl studiază pe locotenent, întrebându-se ce vede, binele sau răul. Ori poate numai o Calc de scăpare, o Calc mai bună decât încercarea de a găsi COSVN, încercând să găsească moartea.

— La naiba, rosteşte Terry, întinzând mâna. Cum ai zis, războiul e lung, viaţa e scurtă.

Apucându-i mâna, Virgil râde:

— Ai prins ideea.

Afară, într-un patio înconjurat cu zăbrele, hortensiile îşi înalţă capetele într-un tu tis dens, cu florile lor roz ce parfumează aerul. Cârceii, cârlionţaţi şi întinşi, se agaţă de zidurile uzate ale curţii interioare, împleticindu-se pe picioarele din fier forjat ale scaunului. Pe scaun trândăveşte Soutane, cu picioarele goale ridicate în sus. cu poalele rochiei sale de vară bleu şi alb ridicate deasupra genunchilor, cu coapsele foarte bronzate încrucişate una peste alta.

Chris Haye poate vedea această privelişte din patul în dezordine unde zace, trezindu-se lent. Are trupul amorţit şi se gândeşte: „Este patetic, n-o să ajung niciodată în formă". Contemplă picioarele lungi, formidabile, ale Soutanei, cugetând: „Doamne, n-am să ajung niciodată în formă în felul ăsta. Dar în mod sigur voi ajunge în cer".

Dintr-o dată, când Soutane se mişcă, picioarele dispar într-un vârtej bleu şi alb. Pătrunde în casă şi încreţeşte nasul:

— *Cest le souk ici!* Aici e ca la bazar!

Chris râde şi se ridică la timp pentru a o prinde când se aruncă peste el:

— Uneori, pentru un atlet, eşti dezgustător de leneş, spune ea.

Chris, cu faţa în pârul ei negru ca noaptea, îşi zice: „E pentru că, spre deosebire de Terry, atletismul nu a fost niciodată un lucru natural pentru mine. A trebuit să trudesc pentru fiecare kilometru – fugit sau mers pe bicicletă." Dar, uneori, când trupul e puternic, mintea oboseşte de atâta muncă continuă, tânjeşte după puţină odihnă, întrebându-se. la urma urmelor, de ce depune atâta efort.

Se rostogoleşte de pe ea, cu mâinile pe după cap, fixând tavanul.

— Ce vezi acolo, pisoiaşule? îl întrebă Soutane. Numai pisicile zăresc viaţa printre umbre.

Viitorul. Trecutul. Nimic.

Lia râde, întorcând pieziş gâtul ci gol. Plimbându-şi palmele peste pielea lui:

— Eu văd trupul ăsta minunat trecând pe sub Arcul de

Triumf, acoperit cu tricoul galben.

Se referea la mult râvnitul tricou purtai numai de câştigătorul cursei Tour de France, cea mai mare competiţie a lumii. Tour de France, care-l adusese pe Chris în Franţa.

Observându-i expresia, râsul fetei păleşte şi îl loveşte cu pumnii strânşi:

— Ţi-am spus vreodată că eşti îngrozitor când eşti deprimat?

Chris renunţă să mai privească umbrele, priveşte în schimb petele verzi din extraordinarii ei ochi căprui, având aproape forma migdalei. Ridică o mână şi o mângâie pe păr, pe lângă obraz.

— Uneori nu ştiu de ce ma aflu aici. Uneori mă rog să câştig această cursă.

— Acum te gândeşti la război, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Şi ce gândeşti tu mai precis despre război.

— De fapt, nu despre război, rosteşte el încet. Despre tratele meu, Terry. El este acolo, în război. Încât bănuiesc că, până la urmă, mă gândesc la război. Mă întreb dacă Terry e rănit, sau mort.

— Şi ce dacă eşti aici, în Franţa, în loc să fii în Vietnam?

— Okay.

Soutane scoate un sunet dispreţuitor.

— Americanii! Ca şi cum, în sine, acesta ar fi un epitet suficient. Spuneţi „okay” şi aveţi impresia că asta explică orice Oricum, ce înseamnă „okay”?

— De data asta, răspunde Chris, ridicându-se, înseamnă „ajunge”.

— Nu pot să te lovesc la fel de eficient pe cât te loveşti tu singur.

Chris ia o pereche de pantaloni scurţi, un tricou verde închis, care poarta înscris cu mătase albă pe piept cuvântul NANTUCKET. Afară din patio, dimineaţa blândă din Provence îi cade peste umeri. Lumina soarelui, indispensabilă sufletului de artist, se strecoară prin pâlcurile de chiparoşi, ca nişte picături discrete, de parcă ar fi fost ploaie, lăsând să se vadă porţiuni din ce în ce mai mari din construcţie şi, în final, întregul.

Închiriase aceasta casă din Mougins, deoarece era situată în zona de la poalele Alpilor, la o distanţă suficient de mare de Digne, un oraş din Alpii maritimi şi o etapă importantă din Tour de France. Chris credea că Digne va reprezenta un moment crucial pentru cursă. Cine câştigă etapa Digne are cele mai mari şanse să câştige Tour de France. În ultimele câteva săptămâni. Chris se familiarizase cu topografia din oraş şi din împrejurimi.

Această casă este aşezată pe coasta muntelui şi, ca multe *mas* – fermele din regiune – are faţada îndreptată spre valea din nord, dincolo de care Alpii maritimi se înalţă în splendoarea lor misterioasă. Este o privelişte complet diferită de cea a vilelor de milioane de dolari de pe cealaltă parte a muntelui; peisajul care-ţi taie respiraţia din sud, către unduitoarea Mediterană. Chris văzuse adesea acest peisaj din vila de vară a părinţilor Soutanei şi, luând în calcul toate aspectele, o prefera pe a lui.

Uneori, în dimineţile foarte limpezi, când răsăritul arunca flăcări peste Alpi, Chris îşi închipuia că poate vedea Digne licărind în trecătoarea întunecată din munţi, aşteptând.

— Ce-ai pictat zilele astea? se interesează Chris. Auzi-o că trece pragul.

— Ce-ai mai scris? îi întoarce ea întrebarea.

Soutane se află încă sub umbra streşinilor, iar el se întoarce.

— Cu un asemenea corp, ar li trebuit sa lii printre *les petitis rats.*

Se referea la.. şoriceii, balerinele novice de la Opera din Paris.

Soutane îşi plimbă mâinile prin păr, făcându-şi un coc înalt, pecetea balerinei:

— În schimb, aproape m-am călugărit.

— N-am crezut niciodată povestea că Soutane ar fi porecla ta.

Preţuire la soutane înseamnă a intra în rândurile Bisericii.

— Este foarte în spiritul tău să-ţi înfrumuseţezi originea numelui. Înalţă aura artistului.

Ea surâde:

— Dar n-o să ştii niciodată sigur.

— În prezent mi se pare că nu ştiu nimic sigur, declară el, din nou serios.

Ea vine către el şi îşi încolăceşte mâna în jurul taliei lui.

— În afară de faptul că vei câştiga Tour de France.

Intră în casă şi întrebă:

— Ce vrei la micul dejun?

Înainte să-i poată răspunde Soutane pusese deja caseta ei favorită cu Charles Aznavour pe casetofonul portabil. Exact în stilul ei, gândeşte Chris, dar nu-i pasă. Indiferent ce ar pregăti, el va mânca foarte conştiincios, pentru că îl va susţine în istovitoarea cursă de dimineaţă prin munţi, spre Digne. După-amiaza Soutane va veni în întâmpinarea lui, să-l ia acasă.

Mai târziu, pedalând cu viteză din ce în ce mai mare pe drumurile întortocheate de ţară, se gândeşte la casa lui. La tatăl lui, fiul demn al unui fermier din Ţara Galilor, care nu făcuse decât să scurme pentru supravieţuirea familiei, în patria lui spectaculoasă, dar de neuitat.

Chris îşi închipuie tatăl ieşind din negurile cenuşii ale Wales-ului, având numai o bucată de pâine tare şi câţiva şilingi în buzunarele pantalonilor. Sosind apoi la Londra, să se instruiască, intrând în rândurile Gărzilor Velşe, luptând mândru pentru Imperiu, întâlnind-o pe mama lui Chris, o americană din Connecticut, evreică poloneză, nicidecum genul de femeie de care Malcom Haye îşi imaginase că se va îndrăgosti. Din cauza ei şi pentru că, până atunci toată familia lui Malcom Haye murise, emigra în Statele Unite.

Urmează, unul câte unul, ca gloanţele într-o armă, Terry şi Chris, fraţii Haye.

Terry. Lui Chris i se pare că este nevoit să se zbată pentru ceea ce fratele său capătă uşor. Terry se născuse un atlet. Era mai puternic, mai rapid, mai deştept decât oricare alt coleg pe care şi-l aducea aminte Chris de la şcoală. Chris se zbătea întotdeauna, fiind în echipa a doua în loc de prima, vioara a doua şi nu conducătorul, în umbra lui Terry.

Şi această umbra, care-l înăbuşea, l-a făcut să încerce din răsputeri să egaleze ori să depăşească realizările fratelui său. Era o sarcină imposibilă şi, într-un fel, era motivul pentru care s-a simţit obligat să şi-o asume. „Iată,

dulce Soutane, ce văd eu când privesc umbrele. Văd ceea ce ar trebui să fiu şi nu sunt, oricât de mult aş încerca.”

Un singur lucru bun: i-a adus la ciclism, de la bun început o probă de unul singur, unde nu va fi consemnat în echipa clasată a doua – în cel mai rău caz putea să piardă. Ceea ce a făcut din belşug, la început. Dar încet, cu mari suferinţe a ajuns al doilea la linia de sosire, apoi primul.

Pe atunci terminaseră liceul, iar Terry şi cu el au pornit pe drumuri separate. Terry era bucăţică leită brigadierului velş ce fusese Malcom Haye odată şi pe care doreau să-l întruchipeze fiii săi. Ce te împinge, se întrebă Chris, pedalând prin soarele dens ca marmelada, să fii soldat? Patriotismul pur şi simplu sau, după cum bănuieşte că e cazul cu tatăl şi fratele, un fel de nelinişte arzătoare, personală, care are nevoie să fie domolită?

Nu a fost niciodată atins de acest soi special de nelinişte, această nevoie de a ucide, pe care a remarcat-o în alţi bărbaţi. Este un pacifist; iată de ce se află în Franţa. Sau, iarăşi, laşitatea l-a trimis aici, cu coada între picioare, fugind de haosul întunecat al războiului, de posibilitatea de a muri?

Adevărat, este un război în care Chris nu crede şi ce dacă? Este suficient? „Cum poţi să faci aşa ceva?” i-a spus Malcolm Haye când l-a întâlnit pe Chris la aeroport. „Încă nu-mi vine a crede că mergi în Franţa, în loc să te duci în Vietnam. Chris, este de datoria ta să lupţi în acest război, să ajuţi la stăvilirea năvălirii. Comuniştilor peste Asia de Sud-Est, la păstrarea capitalismului şi liberei iniţiative, politica fundamentală care face măreţia Americii.” Nu există un prozelit mai fervent decât omul care, ca Malcolm Haye, a adoptat o religie. A lui se întâmpla să fie America.

America, îşi spune Chris, indiferent dacă ţara mea are sau nu dreptate? Îşi folosise pacifismul pentru a da bir cu fugiţii? Chris şi-ar fi dorit să fie singur.

— „Nu vrei să fiu mândru de tine?” l-a întrebat Malcolm Haye chiar înainte de a trece prin poarta de plecare. „N-o să vrei niciodată să înveţi cum să fii bărbat?”

Tatăl Soutanei, un bărbat distins, la vreo patruzeci de ani, este mult mai filosof. Seamănă ciudat de mult cu Charles de Gaulle. Unicul element de adăugat la tablou este

chipiul pe cap. Părerile lui politice, destul de bizare, sunt radicale. Este un adversar înverşunat al războiului. Îi este groază de ceea ce ţara lui a făcut în Indochina, Vietnam şi Cambodgia. „Ceea ce am început noi cu lăcomie”, zicea, „Statele Unite par să vrea să sfârşească”.

Bizar, pentru că Soutane nu pare să fie atinsă de problemele politicii ori ale filosofiei. Îi explică, în timp ce îi frecţionează energic:

— Am avut mulţi prieteni de la cea mai fragedă vârstă. Erau, am eu acum impresia, radicali, revoluţionari, cu toţii Marat, mai degrabă decât Robespierre, mai degrabă instigatori decât reformatori. Erau prea ocupaţi cu mânia ca să se gândească la reforme.

— Ca tatăl tău?

— Este, poate, dificil să-l placi pe tata. Însă este în acelaşi timp uşor de admirat.

Mâinile ei talentate înlătură cârceii şi durerile din muşchii lui munciţi din greu.

— Tata crede că schimbarea este singura cale legitimă către progres, continuă ea. Pentru el, schimbarea începe prin eliberarea de trecut.

— Istoria, spune monsieur Vosges, tatăl Soutanei, este asemeni cătuşelor. Să luăm, de exemplu, Cambodgia. Noi, francezii, am făcut din ea un protector colonial. În timp ce extrăgeam din ea resursele naturale valoroase, am subminat toată industria autohtonă, conducând economia ţării către o inevitabilă spirală descendentă. Artizanii au fost împinşi în ghearele sărăciei, n-am creat noi industrii care să ia locul celor vechi. Totodată, am încurajat excesele conducătorilor, moralitatea şi corupţia, pentru promovarea propriei noastre bogăţii şi puteri. În cătuşele franceze, Cambodgia a regresat.

Singura modalitate de a schimba această stare deplorabilă este ruperea cătuşelor, întoarcerea de la o istorie care nu conţine nimic valoros pentru khmeri, care sunt pregătiţi să intre în lumea modernă.

Pe scurt, este limpede că singura cale de a face ca lucrurile şi meargă bine în Cambodgia este să fie eliberată de trecut. Pentru a începe din nou, trebuie să faci *tabula*

rasa.

Monsieur Vosges deveni din ce în ce mai înflăcărat, înroşindu-se pe când vorbea pe un ton vehement despre răul teribil pe care ţara sa l-a făcut Cambodgiei. De parcă, îşi zice Chris, îşi vede misiunea ca un fel de jihad şi este înarmat nu numai cu o ideologie justă, ci şi cu sfinţenia Fiinţei Supreme.

Într-o seară, la o petrecere în vila de vară a familiei Vosges, o proprietate luxoasă din stuc alb şi teracotă numită Mon Repos, Chris este prezentat unui khmer dolofan la vreo patruzeci de ani, Saloth Sar. Este, din câte-i spune monsieur Vosges lui Chris, conducătorul luptătorilor pentru libertate din Cambodgia, Khmerii roşii. De asemenea, mai era şi fost student de-al domnului Vosges.

— Acela de care sunt cel mai mândru, adaugă monsieur Vosges.

Saloth Sar strânge mâna lui Chris şi schimbă câteva glume în franceză; khmerul glumeşte, spunând cât de mult l-au ajutat radicalii francezi, mai mult chiar decât Marx. Când râde, pare jovial, cu un aer de unchi. Dar mai târziu, Chris aude un comentariu de-al său către un grup de bărbaţi în haine închise la culoare, fără îndoială comunişti francezi influenţi:

„Cambodgia este deja un tărâm al sângelui şi al lacrimilor amare”. Chris observă că ochii lui Saloth Sar se întunecă într-un mod straniu, neliniştitor.

Chris se alătură grupului, pe când Saloth Sar conţinut».

— Eu cred că generalul Lon Noi, primul ministru al lui Sihanouk, a făcut o înţelegere cu americanii, mai precis cu CIA. Americanii sunt cunoscuţi ca ignorând istoria, ignorând fluxul real al politicii interne. Sunt orbi la curentele ideologice..

Arc un mod de a vorbi în public care impune atenţie. Simpla lui prezenţă atrage privirile. Dar când discută, devine de-a dreptul charismatic. Chris îşi aminteşte în mod straniu un film despre Adolf Hitler pe care-l văzuse la un jurnal ce actualităţi cu ani în urmă. Fireşte, se gândeşte, nu încape mei o comparaţie între cei doi, Hitler şi Saloth Sar. Şi totuşi: abilitatea lor de a incita şi a atrage mulţimea pare

absolut similară.

— Credinţa mea este că americanii văd în Lon Noi un Chiang-Kai-shek al lor, marele cavaler alb împotriva flagelului comunist din Cambodgia. Dacă presupunem aşa ceva, atunci trebuie să presupunem că, într-un an, Lon Noi va stăpâni Cambodgia. Poporul va schimba un despot cu un altul. Va rămâne un tărâm al sângelui şi al lacrimilor amare.

— Ar fi într-adevăr teribil pentru Cambodgia, interveni unui dintre comuniştii francezi. Trebuie să facem tot ce ne sta în puteri ca să luptăm împotriva lui.

Saloth Sar zâmbeşte şi Chris zăreşte iarăşi acea întunecare stranie, neliniştitoare în Ochii lui.

— Dimpotrivă, prietene. Nu vom face absolut nimic împotriva lui Lon Noi.

Aş fi nedrept dacă aş spune că nu s-ar schimba nimic în ţara mea. Urmărind ascensiunea lui Lon Noi, vom fi cu un pas mai aproape de revoluţia adevărată. Politica lui dură va întârât: şi mai mult populaţia. Îndârjirea lor se va dubla, apoi se va împătri. Şi, la ţară, în munţi şi plantaţiile de orez, Khmerii roşii vor câştiga mai multă forţă Oamenii şi armele ni se vor alătura, aşa cum râurile se varsă în mare.

Suntem inevitabili ca musonul. Victoria noastră este şi ea inevitabilă. De ce să nu le permitem americanilor să ne ajute fără voie, aşa cum l-au ajutat fără voie pe Mao, sprijinindu-l pe generalisimul Chiang Kai-shek?

Ceva mai târziu. Chris îi vede pe Saloth Sar şi pe monsieur Vosges stând într-un colţ întunecat. Deasupra lor se află balconul deschis de la etajul doi. Curios, Chris urcă scările. Când este chiar deasupra. Lor, se opreşte.

— Ca de obicei, spune Saloth Sar, americanii sunt pe cale să se autodistrugă.

— Te referi la bombardamentele din Cambodgia? întrebă monsieur Vosges.

— Exact. Aceste acte ilegale de război sunt făcute în mod făţiş pentru a-i nimici pe vietnamezii comunişti şi pe cei din nord, însă peste două mii de civili cambodgieni au fost ucişi de aceste bombardamente americane. Amândoi ştiau că americanii au planuri în Cambodgia. Dar ei nu înţeleg ţara mea, nu pot. Acum, cu ajutorul meu, sentimentele anti-

americane sunt în creştere în Cambodgia.

Focul charismatic transfigurează chipul lui Saloth Sar.

— Teribila încălcare a frontierelor de către imperialiştii americani este pârghia de care am nevoie pentru a ralia mai mulţi oameni la cauza Khmerilor roşii. Este în propriul nostru beneficiu să păstrăm viu mitul că suntem o adunătură de lepădături care se ascunde chiar şi de poporul lor. Acum, când americanii au adus războiul în Cambodgia, poporul vede ce mult a greşit ignorând Khmerii roşii. Acum vin la noi ca turmele. În câteva luni, armata mea o va depăşi numeric pe cea a lui Lon Noi.

Monsieur Vosges este pe punctul să-i dea o replică, dar în acei moment, se apropie de ei o femeie încărcată de bijuterii; angajând o conversaţie cu cei doi bărbaţi. Curând după aceea, Saloth Sar se eclipsează.

Dincolo de uşile franţuzeşti, grădina de violete şi plante agăţătoare este iluminată cu lumânări. În spatele zidurilor acoperite cu viţă, luminile scapără în vale, luna sclipeşte peste Mediterana, îndepărtată ca o fotografie, apropiată ca şi mirosul discret al sării marine.

Celeste, mama Soutanei, îmbrăcată într-una din cele mai bune rochii de la Dior, împinge un alt pahar de şampanie în mâna Lui Chris. Cu pielea ei de culoarea aramei, trăsăturile ei aproape polineziene, tipice pentru khmeri, statura sa impunătoare, este extraordinar de frumoasă, dar poate mai puţin exotică decât fiica sa care poartă pe figura ei atât trăsăturile Estului, cât şi pe cele ale Vestului.

Celeste are o personalitate asemănătoare calmului dinaintea furtunii, delicioasă pe dinafară, cu scăpări de fulgere pe dinăuntru. Are aerul, dacă este posibil, de a fi mai rafinată decât soţul ei, monsieur Vosges.

Şi ea pare avidă să-l aibă în pat pe Chris.

— Nu crezi că Soutane se va supăra? o întrebă Chris.

— Supărarea depinde, spune Celeste, de intensitatea. Stimulării.

Se aplecă şi depune un sărut prelung pe obrazul lui.

— Ai încredere în mine, adăugă ea. Va fi bine pentru fiica mea. Am încercat să o „trezesc” încă de când i-am cumpărat primul sutien.

Chris gândeşte: „Ce m-aş fi făcut cu o asemenea mamă?”

— Şi soţul tău?

— În ceea ce îl priveşte, sunt liberă. A învăţat peste ani ca singura cale de a mă ţine este de a nu mă reţine deloc.

Zâmbeşte încurajator, dar nicidecum ingenuu.

— Aşa că, vezi, nu ai de ce să-ţi fie teamă. Dimpotrivă.

— Mai întâi va trebui să-mi explici ceva, spune el, fixând deliberat cu privirea decolteul ei provocator. Cum le place lui Marx şi lui Dior să împartă acelaşi spaţiu?

Celeste râde:

— Ei, ei, răspunde, strângându-i braţul musculos, ai creier pe deasupra. Acum chiar trebuie să te am.

— *La curiosite est un vilain defaut.* Curiozitatea este un defect urât. Aveţi un răspuns, madame?

Îl mângâie pe încheietura mâinii, pe partea interioară, unde aglomerarea de vene albastre o intrigă.

— Ai perfectă dreptate. Marx n-ar fi înţeles niciodată importanţa lui Dior. Sunt o radicală. Dar nu sunt moartă. În plus, chiar şi pentru un radical, banii sunt utili la ceva.

Precaut, Chris îi desprinde mâna de pe braţul lui. De parcă ar îi fost tentaculul unei caracatiţe.

— O iubesc pe fata dumneavoastră, madame.

Când Celeste râde din nou, se simte o duritate.

— Mai ai atât de multe de învăţat despre viaţă, *mun coureur cycliste*, spune ea, oferindu-i un zâmbet de nedefinit. Eşti încă tânăr. Crezi că poţi ţine pasiunea în căuşul palmei. N-ai aflat încă faptul că pasiunea este ca nisipul. Dispare indiferent cât de strâns încearcă cineva să-l apuce.

— Greşiţi.

— Oare?

Celeste îl fixează cu o căutătură enervată. Apoi îi surâde atât de radios, încât este seducătoare.

— Ei, presupun că eşti suficient de tânăr ca sa faci din nebunie o virtute.

Stă atât de aproape de el, încât atunci când îi ia mâna şi i-o apasă peste sâni, nimeni nu-l poate vedea.

Chris încearcă să se retragă, dar Celeste, neaşteptat de

puternică, îl prinde repede de încheietură.

— Nu, nu. Ar fi trebuit să ştii ce simte o femeie adevărată.

Este fierbinte, pulsând sub degetele lui. Este clar că nu mai are nimic pe sub rochia Dior. Îşi mişcă mâna.

— Mângâie, mângâie.

Degetul mijlociu dispare într-o nouă crăpătură a hainei, genele Celestei se zbat.

— Nu ţi-ai dorit niciodată să fii parte din ceva? şopteşte ea. Ceva mai presus de tine. Dragostea eternă pe care crezi că o simţi pentru fiica mea nu este nimic comparată cu ideea de a participa la schimbarea socială. Prefacere! Răsturnarea baricadelor! Este datoria noastră lăsată de Dumnezeu de a-i elibera pe cei mai puţin norocoşi decât noi.

Chipul ei ars o expresie batjocoritoare.

— Chiar vrei să-ţi trăieşti viaţa aşa cum a ales ea să şi-o trăiască, temându-se să se dedice vreunei cauze? Cât de ieftină lipsită de valoare este viaţa în asemenea circumstanţe!

În căldura şi fumul petrecerii, Chris are brusc senzaţia că îşi pierde minţile. Abia mai poate respira. Apoi, simţind degetele Celestei în jurul bărbăţiei sale înfierbântate, se. Desprinde de lângă ea.

Oare femeia râde, pe când ei se îndepărtează împleticindu-se, îmbătată de propriile-i cuvinte şi de modul cum se ocupase de propăşirea sufletului lui?

— De fapt, mama nu vrea decât să descopere câtă vreme îi ia ca să corupă bărbaţii, îi spune Soutane mai târziu, în timp ce dansează împreună pe muzica unei formaţii sud-americane.

— Urăşte atât de mult bărbaţii? se interesează Chris, întrebându-se dacă ar trebui să-i povestească Soutanei cum a încercat mama ei să-l seducă.

— Oh, absolut, răspunde Soutane, iar samba ei creează agitaţie prin încăpere. Dar numai dacă sunt vestici. Îi învinuieşte pentru cele petrecute în ţara ei, Cambodgia.

El se gândeşte acum cât este Celeste de devotata unei cauze şi cât de puţin vrea Soutane să se implice. Ca şi el,

are propria ei lume.

— Are motive să urască.

— Dar nu şi pentru ceea ce face, cred. Mamei mele i se pare nevrednic orice rezistă politizării. Celeste crede în destin şi extremism ca într-o religie.

Picăturile de sudoare răsar pe umerii ei goi, asemănătoare unor mici bijuterii. O braziliancă tânără, cu părul negru, cântă: „Vom fi împreună pentru totdeauna, iubitule, pe nisipul alb al plajei, în oceanul albastru, scumpul meu iubit.”

— Ţi-e foame? Vrei sa mănânci? întrebă Soutane.

Petele verzi din ochii ei s-au mărit în lumina slabă.

Sunt aproape de uşile în stil francez, iar ea îl trage în grădina iluminată de lumânări şi lună, lumină caldă, lumină rece, aruncând peste ei umbre vărgate, ca ale tigrilor.

El o conduce în jos, pe nişte trepte vechi din piatră, acoperite în parte de muşchi şi licheni, trece pe lângă pilaştrii înalţi, decoloraţi şt cariaţi, o gravă aducere-aminte a modului cum acţionează timpul.

După un gard viu, sub un lotus încărcat de fructe, se rostogolesc pe jos. Mirosul levănţicii şi al pământului. Poate auzi cum pulsează căldura în ea, când o sărută între sâni.

Îi ridică rochia mulată pe corp şi o trage neîndemânatic până când o dezgoleşte complet în partea de jos. Rochia rămâne în jurul şoldurilor şi nu se vede decât marginea feminităţii ei. El începe să-i sărute locul tăinuit între coapse, iar ea se deschide la mângâierea lui, deja pregătită.

— *Mon coeur,* şopteşte Soutane, plimbându-şi degetele prin părul lui.

Îşi eliberează sânii şi îi trage mâinile în sus, peste ei. Vârfurile lor sunt întărite şi fata geme la atingerea lui.

Coapsele ei de marmură se desfac din ce în ce mai mult, le ridică mai sus. Până când, arcuindu-se spasmodic, îl prinde ca-ntr-o menghine dulce, erotică.

Îl sărută şi murmură fără suflare:

— *Mon ange, mon bel unge,* îngerul meu, îngerul meu frumos, descheindu-i pantalonii, învăluindu-l cu buzele şi limba, cu cerul gurii. Îl aşează între sâni.

Chris, privind-o cu ochii pe jumătate închişi de plăcere

cum se apleacă deasupra lui, vede cum o acoperă lumina lunii, făcând să strălucească pielea, între profunzimile întunericului misterios.

Când îl întoarce spre gura ei, plăcerea îl copleşeşte, îşi aruncă pe spate capul, închizând ochii şi gemând.

O aude şoptind, oglindindu-i starea de excitare:

— Da… Oh, da! …

Apoi pătrunde complet în ea.

Mai târziu, rămân culcaţi împreună, privind cum lumina lichidă a lunii se cerne printre frunzele de deasupra capetelor lor. Sunetele petrecerii ajung la ci când şi când, aduse de o boare de vânt, încă o samba senzuală, o scurtă izbucnire de râs, clinchetul paharelor ciocnite.

Şi sărutându-se uşor, languros, aud vocea Celestei atât de aproape, încât nu poate veni decât de la o distanţă de câţiva paşi.

— Sunt fericită să-ţi ofer tot ce ai nevoie, spune ea.

Şi, în replică, Saloth Sar rosteşte:

— Sunt încântat să spun că obţin întotdeauna ceea ce am nevoie în casa Vosges.

Chris se rostogoleşte. Mama Soutanei trebuie să se afle de cealaltă parte a tufei. Soutane este lângă el şi părul ei, cu un aspect sălbatic după ce a făcut dragoste, îi gâdilă urechea.

— Am pus mâna pe Kalaşnikov-uri, continuă Celeste. Sunt absolut cele mai utile acum. Mai bune chiar decât armamentul american.

Saloth Sar râde:

— Asta, draga mea Celeste, este ceea ce-mi place mai mult la tine Priceperea în domenii care ar trebui, după toate probabilităţile, să-ţi depăşească cunoştinţele.

— În afara domeniului femeilor, vrei să zici.

— Poate că da.

— Aşa lucrează această familie. Soţul meu se ocupă de teorie. Eu sunt cu practica.

— Cum ar fi procurarea de Kalaşnikov-uri.

— Sunt bună la aşa ceva. Până şi cantitatea neaşteptat de mare pe care-ai comandat-o nu mă tulbură, spune Celeste fără prea multă vanitate.. Sunt bună la multe

lucruri. De exemplu, cred că ar fi bine să-ţi schimbăm numele.

— Numele meu? De ce?

— Pentru a face din tine o personalitate memorabilă. Mai uşor de recunoscut. Ştii, numele sunt importante. În special numele conducătorilor.

— Te-ai gândit la ceva?

— Cred că ar trebui să-ţi spui Pol Pot.

— Pol Pot? întrebă Saloth Sar, părând a rămâne cu gura căscată. Nu e un nume khmer. Nu înseamnă nimic.

— Cu atât mai bine. Tu o să-i dai înţelesul.

Saloth Sar, sau Pol Pot râde:

— Aha! Secretul familiei a ieşit în fine la iveală. Tu eşti cea care domină.

— Deloc. Mulţi oameni l-au subapreciat pe soţul meu. Nici unul dintre ei nu mai este acum la putere.

— Fireşte. Dintre voi doi, contactele tale sunt de-a dreptul extraordinare. Nu ştiu ce s-ar fi făcut Khmerii mei roşii fără ajutorul tău.

— Astă-seară am strâns ceva bani pentru tine. Eşti extrem de convingător.

— Situaţia grea a Khmerilor roşii mă face aşa.

— Şi ceilalţi cambodgieni?

— Ei sunt ca oile. Poate chiar mai rău, pentru că au fost deja corupţi de imperialişti. Intelectualii şi preoţii lucrează cu, toţii împotriva binelui poporului, împotriva ideilor Khmerilor roşii. Este o problemă gravă, care are nevoie de o rezolvare.

— Ce-o să faci?

— Singura metodă de a scăpa de focarul unei infecţii, explică Saloth Sar, este să cureţi complet infecţia. Pentru a răsturna cu adevărat balanţa puterii, trebuie să le luăm pământul de sub picioare. Trebuie să le luăm armele. Apoi trebuie să-i castrăm, încât să nu mai uite niciodată încălcarea graniţelor Cambodgiei. Pentru a realiza aşa ceva, toate contactele lor – oamenii lui Lon Noi, ca şi cei ai lui Sihanouk – trebuie să moară. Guvernul, birocraţia care perpetuează mitul hidos al bunăvoinţei americane, trebuie eradicat. De asemenea, intelectualii şi preoţii. Noua

generaţie de cambodgieni trebuie să fie reeducată, după cum ni se pare potrivii, fără interferenţe. „Din leagăn, până-n mormânt”, cum m-a învăţat soţul tău. Dacă educăm corespunzător copiii, vom scoate din ei adulţi cu o gândire justă.

Chris se întoarce spre Soutane. O priveşte în ochi şi nu vede decât disperare. Se gândeşte la conversaţia sa cu Celeste, la cât îşi doreşte ca să fie parte dintr-un întreg mai mare. O schimbare socială, spunea. O răsturnare. Dar ceea ce urmăreşte Saloth Sar este uciderea în masă. Este inuman, de neconceput.

Se deplasează, spre ea şi se îndepărtează amândoi de cuplul intrigat. Şopteşte în urechea Soutanei:

— *Elle est son mauvais ange.* Are o influenţă foarte rea asupra lui.

Soutane răspunde:

— Cred că au amândoi o influenţă foarte rea unul asupra celuilalt.

Chris o conduce departe de tufiş, de parcă acesta ar fi fost plin de şerpi veninoşi.

— Trebuie să facem ceva spune el cu violenţă. Trebuie să anunţăm pe cineva.

Soutane îi aruncă o privire directă:

— Nu.

Chris este stupefiat:

— Cum adică, nu?

Se uită la ea cum se înalţă şi continuă:

— Pricepi ceea ce tocmai am auzit?

— Sunt tânără, nu proastă.

În mod curios, fiica se face ecoul mamei. Soutane se îndreaptă către casă, către formaţia sud-americană care-şi cântă muzica seducătoare, către şampania care curge în valuri, către acrii de cristal şlefuit şi argint.

Chris, supărat, o apucă de talie şi o întoarce spre el:

— Soutane, Saloth Sar vrea să câştige controlul asupra Cambodgiei, să răstoarne balanţa puterii din Asia de Sud-Est. Saloth Sar urmăreşte prezenţa americană. Va face orice-i stă în puteri ca să-i alunge, să eradice orice atu pe care l-ar putea avea acum împotriva comuniştilor aici. Şi

dacă încercarea lui de a înlătura prezenţa militară din Vietnam este încununată de succes, îşi va muta atenţia spre interior. Spre Cambodgia însăşi. L-ai auzit doar. Va ucide toţi preoţii, toţi intelectualii. Pentru a începe, în numele revoluţiei, conform unei ideologii pe care-a învăţat-o de la tatăl tău, cu ajutorul armelor cu care-l aprovizionează familia ta pe Khmerii roşii, va comite ceva care echivalează cu un genocid împotriva propriului popor. Asta nu înseamnă nimic pentru tine? Nu te afectează? Ori vezi totul micşorat şi distant ca pe o parte a unei alte lumi care nu te poate afecta?

Soutane îl fulgeră cu privirea.

— Dă-mi drumul.

Îşi dezveleşte dinţii albi în lumina lunii:

— Este sortit eşecului. Îi cunosc pe Khmerii roşii. Nu se bucură de prea mare sprijin nici în rândurile propriului popor.

— Sunt mai puternici decât crezi, rosteşte ferm Chris. I-am auzit fără să vreau pe Saloth Sar şi tatăl tău discutând mai devreme. Slăbiciunea lor a devenit un mit. În plus, din câte înţeleg, nu au fost bine înarmaţi înainte. Acum are familia ta grijă de asta.

Îi scrutează figura împietrită, iar mânia creşte în el observând atitudinea ei satisfăcută de sine şi oportunistă.

— Oricum, ne putem permite riscul să sperăm că va eşua? Vrei să ai aşa ceva pe conştiinţă? Să-i cunoaştem intenţiile şi să ne ţinem gura?

— Nu mă interesează ce spui. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

— Cu sau fără tine, mă duc la autorităţi.

— Nebunule, te aştepţi să-mi acuz familia? În plus, cu relaţiile lor, totul va fi muşamalizat. Mă îndoiesc că americanii de la ambasadă sau oricine altcineva, la care plănuieşti tu să mergi, va asculta măcar o asemenea poveste trăsnită. N-o să realizezi nimic altceva decât să-ţi îngreunezi situaţia.

Evident, are dreptate. Dar faptul că o ştie îl face pe Chris încă mai furios:

— Nu-mi pasă. Nu pot să rămân nepăsător. Trebuie să fac

ceva.

— Nu pricepi? strigă ea. Dacă te duci, dacă încerci, tata va pune să fii ucis.

— Nu vorbeşti serios.

Dar, evident, vorbeşte serios. Îşi dă seama, cu o siguranţă care-l înfioară. Celeste spunea: „Mai ai atâtea de învăţat despre viaţă, *mon coureur cycliste”.*

Realizează că este tot atât de neajutorat pe cât este şi Soutane de indiferentă. Realizează că, în fond, nu există nici o diferenţă între ci, că a fost un prost fugind aici, refugiindu-se înspăimântat de viaţă, încercând să evite războiul. Pentru că războiul se ţinea după el, urmărindu-l până în Franţa. A fost tot timpul după colţ, pândind în umbră momentul pentru a-i ataca atunci când se aştepta mai puţin, ca o gheară în măruntaie care nu sfâşia carnea şi oasele, ci vălul de pe realitate.

Privind figura brusc împietrită a Soutanei, se gândeşte: „Aş putea folosi acum un mic fulger, un pic de forţă în vârful degetelor, producând câteva scântei pentru a evada în noapte.” Dar nu avea nimic de făcut, pentru că îşi dădea seama că venise aici complet nepregătit.

Şi acum, în fine, adevărul. Nu numai că nu se simţea la înălţimea sarcinii de a se descurca printre consecinţele unui război, dar descoperea că nici măcar nu dorea să le înfrunte.

Îşi ura propria persoană, însă, incapabil să accepte o asemenea greutate, o ura pe ea. Ştia că are dreptate, că e preferabil să rămână neimplicat, dar oricum, o loveşte, o pălmuieşte atât de puternic peste faţă, încât ea se clatină şi cade.

Soutane este atât de uluită, încât nici măcar nu ţipă, ci zace la pământ, cu o mână peste obrazul Fierbinte, dureros, cu privirea aţintită asupra lui.

— Nimeni nu mă tratează pe mine aşa! şuieră vocea ei ca un bici. Pleacă de aici! Nu vreau să te mai văd niciodată!

Peisajul, în nuanţe de sienna arsă şi verde închis, zboară pe lângă el, vârtejul vântului trece peste trupul lui aplecat. Chris pedalează, intră în ritm, îşi măreşte cursele zilnice,

dublând, triplând distanţa la care ajunsese când a sosit în Franţa. Se dedică total cursei Tour de France, îşi concentrează acolo toată energia, pentru că este tot ce mai are acum; dacă se lasă să alunece fie şi un moment, este cuprins de un soi de disperare neagră, care-i îngheaţă inima, în timpul lungilor şi extenuantelor zile de exerciţii şi practică, în spectaculoasa trecătoare din Haute-Provence, crede că Soutane s-a îndepărtat de mintea lui, dar în fiecare noapte când se prăvăleşte, extenuat, în somn, ea se află acolo.

O întâlneşte în visele pline de ritmuri braziliene, întunecate, care-l aduc înapoi în casa strălucitor iluminată, înapoi la ochii ei gri-verzui, la îmbrăţişarea ei voluptoasă. O caută, cu un geamăt tăcut când pătrunde în ea şi nu o găseşte decât pe Celeste, nu pe Soutane, în care intră cu o disperare oarbă, chinuitoare.

Întotdeauna se trezeşte din aceste vise cu o erecţie atât de puternică, încât eliberarea este dureroasă. Bătaia neplăcută, ca un ciocan, a inimii îl sileşte să-şi abandoneze somnul şi să se lase în schimb pradă unor gânduri cumplite în noapte, până când amărăciunea pe care-o simte în gât îl face să se ridice din patul pustiu, să se îmbrace în tăcere şi să pedaleze prin întunericul amestecat cu revărsarea zorilor.

Îi lipseşte Soutane. Dar dacă trebuie să-şi refuze compania ei, căldura ei, afecţiunea ei, atunci dragostea este, după cum spunea Saloth Sar despre victorie, inevitabilă.

În ciuda a ceea ce-i declarase Soutanei în acea noapte, în grădină, nu-i mărturisise nimănui ceea ce auzise din conversaţia dintre Celeste Vosges şi Saloth Sar. Tânjind după ea, se gândeşte că absenţa ei este o pedeapsă suficientă pentru a o păstra pentru el. Nu-şi înţelege ezitarea în a se expune pericolului. Îi detestă până şi existenţa, însă, în sinea lui, nu-i poate contrazice adevărul.

Acum plouă, iar soarele, dintr-o dată temător, s-a ascuns sub protecţia norilor negri. Chris pedalează prin ploaie, alăturându-se echipei sale, oamenilor cu care va împărţi victoria sau înfrângerea în Tour de France.

Chris îşi face bagajele. Împreună cu echipa sa, zboară la Paris. Îşi petrece vremea vizitând Turnul Eiffel, Notre Dame, Place de la Bastille, Luvrul.

Nu poate contempla aceste splendide monumente pentru ceea ce sunt: în loc să-i inspire admiraţia respectuoasă, se simte pierdut în ele, ca Iona în pântecele Leviatanului. Dar nu reuşeşte să doarmă noaptea. Mintea îi zumzăie, un roi de gânduri nefericite. În cele din urmă, se duce la. Ambasada americană. Ambasadorul este plecat, iar secretarul are alte angajamente.

După o aşteptare de o oră şi jumătate, Chris este introdus într-o încăpere sumbră ca un crepuscul, plină cu o mobilă voluminoasă care se aseamănă cu monstruoasele construcţii ale copiilor. Are vedere doar spre un ventilator, încât ştie că nu poate li biroul ambasadorului.

Îşi spune povestea despre Saloth Sar şi Cambodgia unui puşti palid care, îşi dă seama Chris, nu pare cu mult mai în vârstă decât el. La jumătatea istorisirii, puştiul întreabă:

— Scuzaţi-mă, cum aţi spus că vă numiţi?

Chris îi răspunde, iar puştiul cu coşuri pe faţă înclină aprobator capul. Ţinea un stilou în mână, cu un aer oficial, însă nu-şi lua notiţe. În schimb, mâzgălea distrat o femeie cu sâni mari şi obraznici.

— Doresc să-l văd pe subsecretar, spune Chris.

— Din păcate, este imposibil, răspunde puştiul cu vocea plictisită, rutinată, a birocratului de carieră.

Îi, adresează un surâs puţin absent, desenând în continuare picioarele lungi ale femeii.

Chris se ridică.

— Asta-i tot? se interesează puştiul.

În camera sa de hotel Chris redactează o scrisoare, o rescrie şi o trimite ambasadorului Statelor Unite. Ce să facă altceva? Nu-i trece prin minte nimic mai mult. Este aşa cum i-a prevestit Soutane.

Echipa îl aşteaptă. Călătoresc spre nord, la Roubaix. Pe parcurs, discută diverse strategii, până în ultimul moment încărcat de nervozitate dinaintea începerii cursei. În ploaie, înfioraţi, pornesc, fentând pentru o poziţie pe străzile pavate cu piatră, periculoase, alunecoase. Apoi petrec două

zile în Belgia şi Olanda, pedalând prin parcuri urbane imaculate, perfect îngrijite. Trec iarăşi frontieră, pe lângă Meziers, urcă lungi serpentine pe coastele dealurilor, aleargă pe drumuri strâmte, mărginite de copaci, străjuite de fortăreţe din piatră, vechi de secole, relicve dintr-o vreme dinainte ca Franţa să fie Franţa.

— Îşi drămuiesc apa în gurile deschise, uscate, pe când căldura ucigătoare creşte. În soare, ca şi în ploaie, Chris o vede pe Soutane. În somnul agitat, în fiecare noapte în alt oraş, îi lot trece imaginea ci prin minte, furând din timpul lui, pentru a-l turmenta. Cu fiecare junghi în muşchi, îi apare prezenţa ci. Ea, ori poate ceea ce a ajuns ea să reprezinte, este un punct dureros în el, pe care nu se poate opri să nu-l atingă.

Nici primul, nici al doilea, dar în fiecare zi aproape de cei din frunte, are mereu un ochi aţintit asupra tricoului galben. Pe măsură ce trec zilele, iar cursa se înăspreşte spre mijlocul ei chinuitor, Tour de France capătă proporţii mai mari în mintea lui. A câştiga devine ceva sinonim cu atingerea Sfântului Graal, de parcă, trecând linia de sosire, ar obţine un soi de mântuire, curăţirea de păcatul laşităţii, iertarea pentru greşeala de a fi aici. Departe de pericolul mortal al războiului.

În ultima zi, sub un cer ameninţător, Chris este încă aproape de tricoul galben. Paris, care fusese un vis timp de douăzeci şi două de zile, sau aproape două mii cinci sute de kilometri, este aici.

Când pleacă din Creteil care este, după cum spun cicliştii, viu o aruncătură de piatră de marea metropolă, mulţimea a crescut ajungând să fie câte doisprezece ori chiar paisprezece la marginea drumului. Chris simte respiraţia colectivă a spectatorilor ca un vânt din spate, care-l împinge înainte Durerea îl săgetează în aproape fiecare loc din corp, dai adrenalina, cel mai mare aliat al său, continuă să pompeze puternic şi măreşte ritmul, depăşindu-l întâi pe Troyes din Franţa, apoi, într-o succesiune rapidă, pe Jurco din Iugoslavia şi pe Spartan din Belgia.

Mai rămân doar Madler şi Castel. Castel, francezul care a purtat tricoul galben în ultimele trei zile, plin de forţă,

imbatabil. Madler, elveţianul tenace, care a condus în primele şase etape ale cursei, a stat constant în urma lui Castel în această ultimă, lungă zi.

Deşi de încă două ori fost îngrozitor de aproape, Chris nu a purtat tricoul galben decât o dată. Chiar afară din Ballon d'Alsace, la capătul celei de-a şasea etape, un incident mecanic l-a costat unsprezece secunde cruciale – o eternitate într-o asemenea cursă. De la Thonon-les-Bains la Chamonix, cea de-a noua etapă, a fost suficient de aproape ca să întindă mâna şi să atingă tricoul galben, când el şi Castel au trecut linia de sosire unul lângă altul, la o diferenţă măsurată în termeni inumani, sutimi de secundă. Şi la Digne, cea de-a douăsprezecea etapă, a purtai tricoul galben luat de la Castel.

Nimic din toate astea nu mai contează acum, realizează Chris. Este Sfârşitul, linia de sosire de pe Champs Elysees este singurul lucru care contează. Soutane plimbându-şi palmele peste trupul lui, spunând: „Eu văd tricoul galben". Oh, Doamne, te rog, dă-i dreptate!

De la început, şansele au fost împotriva sa. Ciclismul pe distanţe lungi este exclusiv apanajul ţărilor Europei continentale. Acceptarea sa într-o echipă a produs puţină agitaţie, i-a oferit celebritatea în comentariile dinainte. Şi, din nou, în desfăşurarea cursei, când a fost în stare să ţină ritmul cu ceilalţi şi chiar să-i depăşească pe mulţi aşa-zişi profesionişti. A fost bun în probele de timp. la sprinturi, mai ales în etapele grele din Alpii francezi, unde presupunea că nu va rezista şi va cădea..

Acum, în ultima zi. Avea o şansă legitimă să câştige totul. Plasându-se primul astăzi, Chris ar acumula suficiente puncte ca să fie declarat câştigător absolut.

Cine l-ar mai recunoaşte? A slăbit aproape cinci kilograme. N-a avut timp să se bărbierească: o barbă roşcat-aurie îi acoperă figura. Aruncând o privire asupra sa în vitrina unui magazin, într-o dimineaţă, pe bicicletă, gata să înceapă etapa, a fost uimit să vadă figura de războinic pe care şi-a dorit-o întotdeauna tatăl său pentru el.

Mintea, înceţoşată de oboseală; întărită de cantitatea anormală de adrenalină pompată în corpul său, se

concentrează asupra unui singur lucru: linia de sosire. Este, ca şi ceilalţi, dincolo de limita extenuării. Ca în transă, într-o stare de graţie, cei din primul pluton pedalează spre inima Parisului, mai au de parcurs şase etape pe Champs Elysees până să rupă panglica întinsă pe sub Arcul de Triumf.

Mulţimea, mulţimea. Cum vuieşte, strigând numele favoriţilor pe când aceştia trec cu iuţeala fulgerului. Chris îşi aude numele. Uluitor!

Pe bulevardul larg, minunat, Chris îl întrece în fine pe Madler, campionul elveţian. Îşi va aminti foarte viu acel moment, expresia de zăpăceală de pe faţa ciclistului.

Acum Chris vede spatele lui Castel. Nu-şi mai simte picioarele. Umerii, aplecaţi împotriva vântului şi ploii, sunt duri ca betonul. Sunt la cea de-a cincea etapă pe Champs Elysees. După douăzeci şi două de zile, mai sunt doar două minute, atât de puţin a mai rămas.

Chris înaintează treptat, implacabil. La ultima cotitură, pastel se clatină uşor pe asfaltul umed, înşelător şi Chris câştigă poate trei-patru secunde. Roata sa din faţă este aproape paralelă cu roata din spate a lui Castel.

Încearcă să reducă ultimii câţiva metri dintre ei, dar Castel reuşeşte disperat să-l ţină pe loc. Chris poate vedea acum linia de sosire, departe, chemându-l ca un cântec de sirenă.

Acum ştie că mai are încă un efort de făcut, doar unul. În loc să-l provoace din nou pe Castel, se deplasează uşor înapoi, încât să fie exact în spatele liderului. Imediat, simte cum scade intensitatea vântului? Capătă forţă, alunecă, pedalând în culoarul liniştit din urma lui Castel.

Şi acum, la trei sute de metri de sfârşit, face mişcarea, începând în calmul relativ din afara curentului de aer, construindu-şi momentul, picioarele îl propulsează, apoi, în ultima clipă se aruncă în vânt, ajungând la umărul stâng al lui Castel, secondându-l, înaintând, înaintând aproape până la el, trecând apoi pe lângă francezul stupefiat, pe drumul către linia de sosire, pentru a purta, cum a prezis Soutane, tricoul galben pe sub Arcul de Triumf.

Vederea i se tulbură. Este atât de concentrat încât la început nu vede câinele trecând de poliţiştii aliniaţi pe

marginea bulevardului, ţinând în spate mulţimea.

Este aproape sub el când îl bagă de seamă. Chiar şi aşa, pe o suprafaţă uscată ar fi putut fi în regulă, o mică ocolire şi gata. Dar asfaltul umed, care fusese atât de dur cu Castel cu doar câteva momente mai înainte intră din nou în scenă.

Chris coteşte pentru a nu lovi câinele, cauciucurile derapează şi îşi pierd direcţia în ploaie. Chris se izbeşte de pământ, iar bicicleta îi cade cu forţă peste picior şi şold.

Durerea îl arde, sângele începe să curgă. Aude strigăte şi claxonul ambulanţei. Vede, dintr-un unghi care i se pare ciudat, cum picioarele celorlalţi aleargă înspre el.

Îşi ridică privirile, îl vede pe Castel trecând linia de sosire, cu spatele arcuit, braţele întinse deasupra capului, pumnii strânşi a victorie. Priveşte în jos, îşi vede piciorul rănit, sângele ţâşnind. Carnea este desfăcută de pe os. Nu a mai văzut niciodată în viaţă ceva atât de curat şi alb.

Cade la loc. În braţele cuiva. Este conştient că presiunea se uşurează când doi poliţişti iau iute bicicleta de pe el. Apoi durerea îl copleşeşte şi îşi pierde cunoştinţa.

Un câine. Un câine păduchios şi împuţit. Gândeşte: „Ar fi trebuit să-l lovesc, să merg înainte, prin el.” Apoi spune: „Ar li fost acelaşi lucru. Oricum, aş fi căzut”.

O altă voce intervine: „Cui îi pasă? S-a terminat”.

Gândeşte: „Dacă aş fi lovit câinele, l-aş fi omorât. Nu pot să ucid”.

Deschide ochii şi, spre marea sa mirare, o vede pe Soutane.

— Ce cauţi aici?

„Nu vreau să te mai văd niciodată”.

— Eram acolo, rosteşte ea, aplecându-se peste patul de spital, ca să te văd cum câştigi. Şi ai fi câştigat.

Gândeşte: „Aş li câştigat. Ce înseamnă asta de fapt?”

— Un câine…

— Am văzut. Am trecut prin cordonul de poliţie. Te-am ţinut când luau bicicleta de pe tine. Am venit cu tine în ambulanţă.

El o priveşte, întrebându-se ce simte, în afara unui gol. Se nare că a venit în Franţa după nimic.

— Piciorul…

— O să se facă bine, spun doctorii:

— Dar nu la fel ca înainte, răspunde Chris, cu un aer cunoscător.

O zăreşte pe Soutane privind în altă parte şi continuă:

— Oricum, nu suficient de bine ca să mai concurez în Tour de France.

— Nu, rosteşte ea încet. S-a terminat.

„Foarte bine atunci”, gândeşte Chris, „să-i ia naiba pe toţi”. Se întinde înapoi pe perne şi închide ochii.

— Ce cauţi aici, Soutane?

— Am crezut…

Se opreşte. O aude cum se mişcă prin cameră, pentru a-şi face curaj. În fine, spune:

— Ai scris o scrisoare.

— Despre Saloth Sar, despre Cambodgia. Da. Am mers la ambasada din Paris, dar nimeni nu a ascultat ce ziceam. Aşa că i-am scris ambasadorului, o pledoarie înflăcărată pentru poporul cambodgian. Mă bucur că se vor lua unele măsuri.

— Nu se va întâmpla nimic. Ancheta a murit, aşa cum ţi-am spus.

Îşi aţinti privirile asupra lui:

— I-ai implicat pe mama şi pe tatăl meu. Te-am prevenit sa nu faci aşa ceva.

— Şi?

Chris gândeşte: „Să-l ia naiba pe Saloth Sar, s-o ia naiba de Cambodgia şi, mai ales, să-i ia naiba pe părinţii Soutanei”.

— Şi! N-ai realizat nimic altceva decât să te bagi în bucluc. M-ai întrebat, acum îţi răspund. Iată de ce am venit. În câteva zile vei fi în stare să părăseşti spitalul. De îndată ce ţi se dă voie, trebuie să pleci din Franţa.

În acest moment el deschide ochii, auzindu-i în minte cuvintele: „Dacă te duci, dacă încerci, tata va pune să fii ucis.” Dar este încă foarte mâniat:

— Şi dacă nu?

Soutane este pe punctul de a izbucni în lacrimi:

— Nu vreau să suferi.

Îşi muşcă buzele şi urmează:

— Am venit. Am făcut cât am putut. Ţi-am spus ce-am putut, mai mult decât trebuia.

Se îndreptă către uşă, rămânând cu mâinile încleştate pe clanţa de oţel, de parcă fără sprijinul ei ar fi leşinat.

— Ar fi trebuit să învingi, Chris, rosteşte ca. M-am gândit întotdeauna la tine în tricoul galben.

După ce pleacă, încăperea pare să se restrângă la dimensiunile unei celule de închisoare. Chris se zbate să respire. Zace în pat, asudat de frică.

Aude paşi pe coridorul de afară. Îşi ţine respiraţia până trec. Dar nu trec. Se opresc în dreptul uşii sale. Îşi imaginează un om cu un cuţit, un ucigaş fără milă, care să-l amuţească pe vecie. „Dacă te duci, dacă încerci, vor pune să fii ucis”.

Chris, cuprins de panică, se străduieşte să se ridice însă, ca în vis, nu se poate mişca. Oricum, este prea târziu. Uşa se deschide şi un bărbat cu tenul închis la culoare pătrunde înăuntru.

Îi zâmbeşte lui Chris şi spune:

— Sunt doctorul Devereaux. Cum vă simţiţi astăzi, monsieur Haye?

PARTEA A II-A

SĂRUTUL FRANŢUZESC.

PRIMAVARA. ÎN PREZENT

STATUL SHAN/NEW YORK/NISA/PARIS/TOURRETTE-SUR-LOUP

Amiralul Jumbo, căpetenia războinică a opiului din Cvadrantul al Nouălea al Platoului Shan, rosti:

— Câţi chinezi am omorât astăzi?

Mogok rânji, dezvăluind rubinul de culoarea sângelui de porumbel montat într-un dinte din faţă:

— Cincisprezece până acum, răspunse el.

Guvernul comunist chinez ordona încontinuu să se efectueze razii în Shan, într-o tentativă superfluă de eradicare a comerţului intens de opiu.

Amiralul Jumbo îşi ridică arma şi mârâi.

— Nu-i suficient. Generalul Kiu a omorât deja douăzeci de soldaţi, dintre care unul, am auzit, este locotenent. Excelent *joss.*

Amiralul Jumbo nu era numele său real. Ca majoritatea căpeteniilor războinice puternice ale opiului, era un ofiţer renegat din armata chineză comunistă. Amiralul Jumbo era

masiv, de unde şi numele său. Credea că talia sa era un semn al marelui *Wa*[26]. De aceea, a stimulat răspândirea poreclei. Cât despre rangul său militar, era un fel de glumă, deoarece comuniştii chinezi nu prea aveau nimic în comun cu un vapor adevărat; multor chinezi le displăcea să se afle în largul mărilor pentru că, de îndată ce pierdeau pământul din vedere, îi apuca un violent rău de mare.

Era în mod clar un bărbat urât, cu trăsături disproporţionat de mari şi cu o figură neplăcută, ciupită de vărsai. Purta pantaloni din canava şi o vestă din piele de oaie. pe care o luase desigur de la un soldat rus mort. La fiecare sold avea câte un cuţit băgat în teacă. Degetele îi erau încărcate de inele cu rubine şi safire, pietre ce, în afara opiului, constituiau principala sursă a bogăţiei din Burma. Gâtul îi era încercuit de un colan din jad sculptat.

Mogok, mai marele unui trib din Shan, acum locotenent în armata opiului condusă de amiralul Jumbo, îşi privi superiorul. În săptămânile trecute de la moartea lui Ma Ling. Amiralul Jumbo nu i-a menţionat numele. De parcă nici nu ar fi existat vreodată.

— Ne-ar trebui să omorât mai mulţi, spuse Mogok.

— Nu, replică amiralul Jumbo, privind cruciş în lumina aspră a soarelui, ar fi bine să ne ocupăm de nişte ruşi. N-am mai făcut asta de o bună bucată de vreme. Un rus valorează mai mult decât un *joss* de douăzeci de chinezi.

Pe de altă parte, gândi Mogok, de la moartea lui Ma Ling. Amiralul Jumbo a fost obsedat să-şi creeze o imagine măreaţă, chiar cu riscul de a-şi abandona metodele sale normale de conservare. Până şi Ma Varada, fata care-i satisfăcea poftele insaţiabile şi pe care Mogok i-o prezentase amiralului Jumbo pentru a lua locul lui Ma Ling, a avut foarte puţin efect asupra lui.

— O, da. Şi eu mi-am zis de multe ori că aici KGB-ul s-a infiltrat mai puternic decât armata comunistă chineză, răspunse Mogok, într-un efort de a arăta că pricepe situaţia globală.

[26] Nu Wa, zeitate cât trup de dragon, care a refăcut Pământul şi Cerul după Potop şi a modelat oamenii din lut. (n.t.).

Amiralul Jumbo scuipă într-un tufiş:

— Ptiu! Ruşii miros urât. Duhnesc de la distanţă. Şi sunt mult prea proşti ca să-mi fac probleme din cauza lor.

Scuipă iarăşi semn de nervozitate.

— Totuşi, urmă el, generalul Kiu a depozitat arme ruseşti, din câte am auzit. Mi-ar plăcea să ştiu de ce.

„Ah”, gândi Mogok, „acum înţeleg”. Concepţia de bază „trăieşte-şi-lasă-mă-să-trăiesc” a amiralului Jumbo asupra teritoriului a fost înlocuită în ultimele zile de o dorinţă de răzbunare împotriva duşmanului său. Aici, în munţi, răzbunarea înseamnă expansiune. Ceea ce, fireşte, înseamnă al Zecelea Cvadrant, controlat de generalul Kiu.

Generalul Kiu este ca o bucată de mâncare otrăvită, rosti Mogok. Mai bine-o laşi neatinsă.

Lui Mogok nu-i plăcea generalul Kiu. De fapt, era de-a dreptul înfricoşat de acea căpetenie. În jurul generalului Kiu pluteau, precum ceaţa în vârful munţilor, o seamă de poveşti, stranii, deşi poate deformate de cei cu limbă lungă, despre metode de tortură pentru amuzament, totala înjosire a femeilor, chiar şi încălcarea ritualului sfânt. Oare aceste istorii înspăimântătoare scoteau la iveală adevărul, sau îi umbreau? Mogok nu ştia şi nu era sigur că şi-ar dori să afle.

Amiralul Jumbo îşi mormăi dispreţul:

— Să-i lăsăm pe alţii să rămână într-o admiraţie laşă pentru Kiu. Îl cunosc pe puiul ăsta de căţea de când eram împreună în armată. Era binecunoscut. Venalitatea lui nu avea seamăn în rândurile armatei.

— Şi atunci cum de a rămas atâta vreme la putere? Se interesă Mogok. Prin prieteni?

— Frica, replică amiralul Jumbo, confirmând cele mai negre suspiciuni ale lui Mogok. Kiu a ştiut întotdeauna pe unde zac secretele la cel mai înalt nivel.

— Se spune, riscă Mogok, că generalul Kiu comandă şi acum prin frică. Dacă-i aşa, nu există aici decât un secret care să prezinte suficient interes pentru el: *Prey Dauw,* Pădurea de Săbii.

Văzându-i pe Mogok cum tremură, amiralul Jumbo se înfioră:

— De ce să vorbim despre aşa ceva, Mogok? Pădurea de

Săbii s-a pierdut de sute de ani. Nimeni nu ştie unde se află.

Aruncă o privire la poteca şerpuitoare şi murdară:

— Dar dacă aş şti unde se află. Urmă el, dacă aş avea-o, Mogok, ar îi uşor să-l fac pe generalul Kiu să-şi plătească păcatele. S-ar uita neajutorat cum intru în cel de-al Zecelea Cvadrant, stăpân peste toate câmpurile lui de mac, toate armatele lui, toată reţeaua lui de relaţii, toată averea şi influenţa lui. Generalul Kiu ar cădea în genunchi în faţa Pădurii de Săbii şi când l-aş atinge cu lamele ei de jad, ar sări la o parte, înfricoşat.

Acum Mogok începea Să bănuiască faptul că, dacă amiralul Jumbo o apucă pe calea asta, se vor trezi în curând izbindu-se cap în cap cu generalul Kiu. Nu era nimic nou pentru statul Shan. Cel de-al Zecelea Cvadrant avea cea mai bună producţie de mac. De-a lungul anilor, de când a ajuns la putere generalul Kiu, multe căpetenii războinice au încercat să-i smulgă controlul. Nimeni nu a reuşit. Părea din ce în ce mai clar că amiralul Jumbo era decis să încerce.

Desigur, gândi Mogok, mulţi or să moară într-o asemenea confruntare teribilă. Şi cei care n-or să moară? Se înfioră. În acest caz, dacă poveştile despre generalul Kiu erau măcar în parte adevărate, cei morţi s-ar putea considera norocoşi.

Mogok se ghemui pe jos, sub un trunchi de copac, sugându-şi meditativ o măsea. În aceşti munţi înalţi existau vrăji, vrăji puternice care zăceau în adormire de secole, vegetând în timp ce-şi adunau forţa. Dacă generalul Kiu ar fi avut într-adevăr acces la Pădurea de Săbii, atunci, în mod sigur ar putea elibera vraja, ar folosi-o împotriva oricui ar fi destui de nebun ca să-i stea în calea ce l-ar fi dus la controlarea întregului comerţ cu opiu din Shan. Pentru că, evident, asta râvnea generalul Kiu. Ar fi fost invincibil, poate chiar, aşa cum glăsuiau scrierile *Ta Tăun*, nemuritor.

— Se mai spune că generalul Kiu nu este născut dintr-o femeie.

— Poftim?

Amiralul Jumbo îl privi pe Mogok de parcă i-ar mai fi crescut un cap.

— Da!

Mogok, observând expresia feţei amiralului Jumbo, îşi

spuse că poate n-ar trebui să insiste în acel subiect. Dar odată declanşată, îngrijorarea îl împinse înainte ca pe o maşină fără şofer care se rostogoleşte cu o viteză crescândă pe panta abruptă a unui munte.

— Se spune că nu are mamă, că există în afară de *samsara,* roata reîncarnării, vorbi el.

— Ha! E absurd. Ştii mai bine decât mine că noi, theravadinii, credem că oricine – oameni, *nats,* zei şi demoni – suntem înlănţuiţi de *samsara.*

Mogok avea o privire lugubră.

— E adevărat. Cu excepţia lui Mahagiri, călugărul renegat care a creat *Ta Tauri,* Cartea Celor O Mie de Infernuri. Este pedepsit pe vecie şi nu-l poate ajuta nici măcar Ravana, demonul care încearcă să-l distrugă pe Buddha. Mahagiri este nemuritor, dar a fost scos din *Samsara.* Trebuie să rămână acelaşi, netransformat, pentru totdeauna.

Amiralul Jumbo se încruntă:

— Ce tot spui?

Mogok înghiţi în sec, strângându-şi tot curajul:

— Că generalul Kiu şi Mahagiri sunt unul şi acelaşi.

— Mogok, mă întreb dacă-ţi dai seama ce prostii îndrugi.

— Mahagiri nu poate să moară, se încăpăţâna Mogok. Aşa e *karma* lui. Numai că se ascunde sub diferite deghizări. Ei, asta-i tradiţia în Shan. N-am făcut decât să precizez că poveştile astea despre generalul Kiu există.

— Lumina soarelui risipeşte ceţurile. Raţiunea este ca lumina soarelui – înlătură superstiţiile. Te sfătuiesc sa uiţi poveştile astea, Mogok. Da, e adevărat ca Mahagiri este nemuritor, că se întoarce iarăşi şi iarăşi în partea asta a lumii ca să încerce să-şi schimbe *karma,* să ridice blestemul care tace din el cea mai chinuită fiinţă.

Amiralul Jumbo fu cuprins de un frison, după care continuă:

— Să fii în afara ciclului vieţii înseamnă într-adevăr sa locuieşti în Cele O Mie de Infernuri Dar, oricine-ar fi Mahagiri, nu este generalul Kiu. Am luptat alături de generalul Kiu şi te asigur că este făcut din carne şi oase ca tine şi ca mine.

— Dacă spuneţi dumneavoastră… rosti Mogok, cu un glas

lipsit de convingere.

Auziră un ciripit şi muşchii li se încordară. Cineva care urca pe cărare fusese detectat de santinelele amiralului Jumbo.

Amândoi îşi ridicară armele, traseră siguranţele, pregătiţi să deschidă într-o clipă focul.

— Nu-i rus, afirmă amiralul Jumbo când omul intra în raza lor vizuala. Lasă arma jos. E Mun.

Lumina cenuşie, maculată de grătarul de oţel de peste fereastra plină de mizerie, cădea peste Peter Loong Chun. Izolându-l de umbrele din restul cubicului inform.

Stătea ca un penitent, cu mâinile încleştate în poala, pe un scaun de oţel fixat pe podea. Nu se uita nici în stânga, nici în dreapta. Mâna stângă îi era imobilizată într-un ghips dur, care-i ajungea de la degete la umăr.

— Dacă vrei, spuse, Seve, arătând spre ghips. Îţi dau un autograf pe el.

Nu primi nici un răspuns. Seve stătea de partea cealaltă a încăperii faţă de Loong, citindu-i dosarul şi bând o cafea suficient de tare şi aspră pentru a fi folosita ca ulei de motor.

— Doare, Loong? Mă rog la Dumnezeu să-ţi sară ochii de durere. Am văzut-o aseară pe văduva lui Richard Hu. Soţul ei era unui din oamenii mei. Când gărzile, tale de corp l-au lichidat, ţi-au semnat sentinţa. Elena Hu crede că ar trebui să fii ucis. Poate că are dreptate. Am rămas treaz jumătate de noapte, cu ea. O să mai plângă azi, mâine, cine ştie?

Seve înghiţi lacom din cafea, simţind că-l arde în drum spre stomac. Continuă să citească dosarul lui Loong, informându-se cu privire la permanenta supraveghere pe care-o efectua Diana cu sora Dragonului.

— N-ai să mori. Loong, nu încă. Astăzi sunt protectorul tău. Astăzi şi întotdeauna. O să ani grijă să rămâi în viaţă fiecare zi din condamnarea pe viaţă pe care-o s-o capeţi.

În fine. Capul lui Chun se ridică. Ochii lui fără profunzime, ca două bucăţi de plastic, se aţintiră asupra lui. Indiferenţi:

Chinezii au o vorbă: „Când bate vântul, numai cel slab se dă la o parte”.

Seve se deplasă prin încăpere, cu o idee înflorindu-i în minte:

— Tu asta crezi că faci acum?

Chun înălţă umerii:

— Aici la poliţie sunt în siguranţă. Sunt în siguranţă oriunde.

Figura lui era lipsită de expresie.

— Nu poţi să-mi faci rău, continuă el. Închisoarea nu mă afectează. De ce să-mi fie teamă?

Seve putea distinge zgomotele mărunte din circa de poliţie, de dincolo de uşa zăvorâtă a celulei de interogatoriu. Ştia că Chun avea dreptate. Dacă nu găseşte o breşă pentru a-l convinge pe Dragon, n-a făcut decât jumătate din treabă.

— O viaţă în puşcărie, rosti Seve, aplecându-se, pentru ca faţa sa să fie la aceeaşi înălţime cu cea a lui Chun. Eşti răspunzător pentru moartea a trei poliţişti, printre care unul din oamenii nici. În orice moment, se poate adăuga încă o moarte. Nu-mi pasă câţi avocaţi îţi angajezi, n-o să treci peste acuzaţia de crima de gradul doi. Te-ar îi ars pe rug, în vremurile de demult. Acum ne vom mulţumi cu izolarea răului. Dar, înainte de a te trimite în purgatoriu, vreau livra mea de came. Le am în mână; am câştigat, nu-ţi dai seama? Voiam sa aflu filiera pe care este adusă materia primă în Chinatown. Acum te am pe tine şi tu, Loong, *eşti* filiera. Cel puţin la acest capăt. Fără tine s-a dus. Până reuşesc să-ţi găsească un înlocuitor – şi o să fiu alem la asta, contează pe mine.

Figura lui Chun nu exprima nimic decât, poate, plictiseala Putea la lei de bine să se uite la un film în reluare la televizor.

— Din contră, nu aveţi nimic, replică el. Era important faptul că acum, la sfârşit, îşi arăta dimensiunile puterii. Pentru că lui ştii nimic. Vrei filiera, dar nici măcar nu ştii care sunt capetele.

Seve se uită la chinez, care stătea calm şi gândi: „O să-l întorc, de tot ce ştie. Jur.

Îl privi mai îndeaproape.

— Deci, spuse, închizând cu zgomot dosarul dat de

Diana. Dacă nu vorbeşti, presupun că o să ne obţinem informaţiile de la sora ta.

Chun nu se clinti, dar ochii i se făcură opaci ca o stanca.

— Am o soră, răspunse el. Locuieşte în Hong Kong.

— Serios? Hong Kong. Nu într-o mansardă de pe Greene Street numărul unu, în Soho? Nu este Ki Shen Song, artista? Sau cel puţin aşa îşi spune săptămâna asta, artistă. Săptămâna trecută era model şi acum trei săptămâni, dansatoare. Este o – cum îi zice – o himeră?

— Ai greşit femeia, replică Chun cu o voce morocănoasă. Sora mea, Ki, locuieşte în Hong Kong. Îi fac vizite de patru ori pe an.

— Mda, spuse Seve, ieşind din umbră, călătoreşti la Hong Kong de patru ori pe an, dar drumurile nu au nici o legătură cu sora ta, pentru că ea este aici. Loong. La Hong Kong ai întâlniri cu vânzătorii de drog en-gros şi între timp te mai culci cu amanta ta, Brilliant Kwan.

— Păstrează astea pentru tribunal, i-o tăie Chun.

Dacă era surprins că Seve ştia nun ele amantei sale din Cealaltă pane a lumii, se ascunsese bine.

— Asta-i tot, dacă nu poţi sa dovedeşti nimic, urma el. La tribunal n-am decât să o aduc pe Ki Shen Song, fiindcă o s-o leg de traficul tău de droguri. Am găsit două kilograme şi jumătate de cocaină – pură, marfă de calitate – în posesia ei. O să împărţiţi necazul, Loong. Cum îţi sună asta?

— Ticălosule, strigă Chun. Sora mea n-are nici o legătură cu asta!

— Este o femeie inimoasa. Ştii ce face puşcăria cu frumuseţea, Loong? O topeşte ca pe ceară. O corodează ca acidul.

Era extrem de concentrat. Pentru prima oara obţinuse o reacţie din partea Dragonului şi, pentru că era un punct sensibil, era hotărât să-l utilizeze câtă vreme Chun îl va lăsa.

— Ce vrei să spui?

— Mda. Am adus-o pe Ki Shen Song aici, la circă.

Râse fără veselie şi continuă:

— Dar cum să se întâmple aşa ceva? Doar e în Hong Kong, nu-i aşa?

— N-ai nici un drept să te amesteci în viaţa surorii mele, rosti înflăcărat Chun.

— Nu te aştepţi să cred că ai sentimente, nu? Nu după ce ai omorât trei poliţişti.

— Au venit după mine, se plânse Chun, pe un ton schimbat. Un om în situaţia mea trebuie să aibă gărzi de corp Poliţiştii ăia erau nişte zevzeci. Au dat năvală înăuntru, cu armele. La ce te-ai fi aşteptat? Oamenii mei îşi făceau datoria, mă protejau.

— Nu, în mod clar nu ai sentimente, insistă în continuare Seve. Nu după ce ai maltratat o fată de şaisprezece ani, numai ca să ajungi la mine.

— N-o sa fii niciodată în stare să dovedeşti că sora mea, Ki, arc vreo legătură cu afacerile mele, replică Chun. De parcă nu l-ar fi interesat deloc.

— Ne vedem la tribunal, Loong, rosti Seve, mototolind paharul de carton şi aruncându-l la coş.

Înainte ca poliţistul să cheme pentru a i se descuia uşa, Chun interveni:

— Nu le apropia de Ki. O să plăteşti groaznic daca o amesteci în asta.

— Este o ameninţare? întrebă Seve, bătând în uşa de oţel. Fiindcă, dacă aşa este, amice, înseamnă că tocmai ţi-ai făcut rost de un bilet numai dus la Palookaville[27].

Seve îi lăsă pe Chun înăuntru, să mai fiarbă o vreme. Pătrunse în camera alăturată, unde se afla Diana care-i observase printr-o oglindă oarbă.

— A fost o păcăleală, şefu', spuse ea. Era atât de aproape de limită, că am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos. Merse după el până la o masă metalică zgâriată unde un lichid asemănător cafelei era ţinut la cald.

— Nu avem nimic împotriva surorii lui. Tot ce am văzut când am urmărit-o în sala de toaleta a clubului de dans a fost că a tras câteva prize. Nu mai rămăsese cocaină nici cât să îi pot face necazuri.

— De ce-ţi faci probleme? a ţinut.

[27] Ţara Fraierilor. (n.t.).

Seve îşi luă un pahar de carton dintr-o grămadă aşezată lângă platoul cald.

— Iisuse, să-l fi văzut cum a sărit! E un început pentru ticălosul ăla, continuă el, turnându-şi cafea. Mă întorc la el şi termin ce am pornit să fac cu el.

Zărind privirea din ochii ei, întrebă:

— Ce e?

— Ce se aude cu avocatul lui Chun? Ar fi trebuit să fie aici, acum. Dacă ar fi fost, nu ţi-ar fi permis niciodată să…

— La naiba cu avocatul lui Chun şi să-l ia naiba şi pe Chun. Când mi-a ucis oamenii, când i-a făcut ce i-a făcut fetei şi-a demonstrat dispreţul pentru lege, a zis *adios* rasei umane.

Nu-ţi irosi timpul emoţionându-te pentru Loong.

— Da? răspunse Diana, cu o scânteie arzătoare în ochi. Ei bine, hai să discutăm despre timpul pe care-l iroseşti *tu* emoţionându-te pentru el. Acum n-ar trebui să fii acolo, cu el. Nu ştiu ce se întâmplă cu tine, şefu'.

— Scuteşte-mă, replică aspru Seve. De ce nu eşti în New Canaan, să-l fraiereşti pe amicul detectiv Blocker?

— Am fost deja la el, telefonic, se apără ea, aruncându-i o privire care, dacă nu ar fi fost atât de preocupat, l-ar fi mişcat.

— Materialul va sosi prin fax într-o oră.

— Bun. Mă interesează dacă descoperirile de la autopsie coincid cu imaginea evantaiului războinic pe care mi l-ai arătat.

— Cartea aia a ta ar putea fi cheia.

— Ar fi bine să termini odată, îl sfătui Diana. Peste o oră, «i ultimul curs DEA.

Întors în celula lui Peter Loong Chun, Seve rosti:

— Tocmai i-am făcut o scurtă vizită surorii tale, Loong. Nu arată prea grozav.

— Ticălosule, mârâi Chun printre dinţi. Ce vrei?

— Eu? Oh, nu foarte mult, răspunse Seve, aplecându-se spre el. Nu vreau decât totul. Fiecare milimetru din nenorocita de filieră. În calitatea ta de *Naş* în Chinatown, ai totul aici, îl lovi pe Loong peste tâmplă. Tu mi-o dai, iar eu am grijă să dispară cocaina găsită acasă la sora ta. Pfu!

Uite-aşa. Pot s-o fac, Loong, pentru că sunt îngerul tău păzitor.

Chun îşi ridică privirile spre Seve:

— Atunci poate că sunt deja condamnat.

Seve se încruntă:

— Cum adică?

— *Naş* în Chinatown? întrebă Chun, clătinând capul. Nu am o asemenea putere. Sunt cel mult un intermediar. Ca un grădinar, care plantează cu dragoste praful alb de mac pe măsură ce este dirijat în parohia mea. Şi pentru asta, după cum îţi poţi închipui, mi se plăteşte un salariu. Unul bunicel, fii sigur, dar tot salariu.

Seve era complet nepregătit să audă aşa ceva.

— Însă toate informaţiile noastre…

— Erau furnizate de reţeaua mea, interveni Chun. Presupun că guvernul cere să fie dezinformat. Pentru o vreme, a fost util să te facem să crezi o gogoaşă. Dar acum, după cum vezi, s-a descoperit că sunt, cum îi ziceţi voi? Vrăjitorul din Oz. Într-un fel, un şarlatan.

Se uită la Seve. Ce spunea privirea lui?

— Aşa că acum mă ai pe mine şi ai cheltuit atât de multe luni hăituindu-mă. Ce folos? Hăituiai o fantomă. Cum am vrut noi. Acum eşti mai departe de adevăr decât atunci când ai început, pentru că habar n-am despre informaţiile pe care le doreşti. N-am nici cea mai vagă idee de unde începe filiera, ori cine o conduce de fapt.

— Spanac! Te duci de patru ori pe an la Hong Kong. Cu cine te întâlneşti acolo, cu comisionari?

— În principal, da. Oh, oamenii aceia sunt ceva mai mult de atât. Dar sunt în afara jocului, fără valoare. Sunt, ca şi mine, răsuflaţi din punctul de vedere al securităţii. Tot le mai vrei numele? Ţi le dau.

Seve simţi o mânie arzătoare. Ar fi vrut să-l biciuiască, să apuce figura asta îngâmfată şi să o facă bucăţele. Dar nu făcu nimic. În schimb, rosti:

— Am să-ţi spun o întrebare şi ar fi mai bine să te gândeşti foarte serios înainte să răspunzi, pentru că de asta atârna viitorul surorii tale.

Aplecându-se, Seve se sprijini pe braţele scaunului lui

Seve. Faţă în faţă, fără să clipească.

— Dacă tu nu eşti mai marele în Chinatown, atunci cine, e?

Putu observa o licărire disperată în ochii lui Chun.

— Dacă-ţi spun, sunt un om mort.

— Hei, dacă *nu* îmi spui, sora ta este de domeniul trecutului, amice.

Îşi apropie buzele de urechea lui Loong:

— N-ai fost niciodată acolo. Nu ştii cum este. Mai ales pentru o femeie, care arată ca sora ta. Va sta – cât? – şase luni: după care nici chiar tu nu o să o mai recunoşti. Femeile de acolo sunt ca nişte animale, teroarea întruchipată. O să o ia pe sora ta şi o să stoarcă totul din ea. Tu ai cerut-o. Acum o condamni, Loong.

Seve se retrase şi zări cum tremură tâmpla Dragonului.

— E-n regulă, rosti în fine Chun. Dar pentru asta, trebuie să-mi dai drumul.

— Nu mă tragi pe sfoară, amice.

— Asta, sau nimic. Acolo unde mergem, este nevoie să mergem împreună.

— Or unde mergem tu şi cu mine, pot să iau o echipă de poliţişti.

— Aşa crezi? Omul tău o să fie plecat înainte să apuci să pleci din circă.

— Ce spui?

— Crezi că nimeni din afară nu ştie *ce* se petrece aici? Mai gândeşte-te.

Şi Seve, pus pentru prima oară în încurcătură de la începutul interogatoriului, bănui că Chun nu minţea.

Milhaud, în braţele lui Morphee, visa treaz la soţia lui. Morphee, o vietnameză de o frumuseţe excepţională, era obişnuită cu această tristeţe post-*amour* din partea clientului său. Sub aspectul de femeie tânără se ascundea poate o vârstă mai mare decât a lui.

Soţia lui Milhaud murise de câţiva ani, însă reuşea cu greu să uite ce-i făcuse, sau, mai bine zis, ce-şi făcuseră unul altuia.

Dar acum, timpurile se schimbaseră radical. Asia era pur

şi simplu un tărâm al afacerilor, controversele politice trecuseră, revoluţia ţinea de domeniul istoriei. O dată cu naţionalizarea economiilor lumii, chiar şi cei care au fost mari conducători încetaseră să mai viseze.

Cu mult înaintea altora, Mihauld întrevăzuse eşecul politicii lui – şi a lor. Moartea soţiei sale fusese ultima picătură, ultima etapă dintr-o viaţă anterioară, depăşită (nu mai avea nici o legătură cu fiica lui de câtăva vreme). Şi astfel încetase să mai existe. Şase luni mai târziu, Milhaud a apărut la Paris cu acreditările corespunzătoare şi fusese repede înhăţat de Le Giron.

Dar mintea nu-i era în stare să se desprindă de incidentele sumbre, întunecoase, neplăcute, care-l obsedau în orele de plăcere sau somn.

Morphee, care ştia cum să-l satisfacă din toate punctele de vedere, era totuşi neputincioasă în faţa valului nestăvilit care se revărsa din viaţa lui trecută. După sex, pe când zăcea, pe jumătate adormit, încolăcit între coapsele ei umede, vorbea domol, iar cuvintele se desfăşurau ca un-râu întunecat de nelegiuiri, mici păcate şi suferinţe tăinuite. Îi sprijinea capul, îi săruta fruntea cu broboane de sudoare, ca şi cum ar fi avut febră, recunoscând o mânie ca un torent de conştiinţă care.

Crestând ca o fiinţă vie, malefică, a nimicit, cu timpul, o familie şi a distrus câteva vieţi.

Cu câţi bărbaţi se culcase soţia lui Milhaud; de câte ori l-a lăsat deliberat s-o surprindă asupra faptei. Lui Morphee îi era imposibil să numere, sau să determine intensitatea durerii pricinuite lui Milhaud de către nevasta lui. S-a întrebat adesea, de ce au rămas atâta vreme împreună? O dată, Milhaud i-a sugerat adevărul: soţia lui fusese o persoană charismatică, atrăgea oamenii influenţi de ambele sexe la fel de sigur cum flacăra atrage fluturii. De aceea, era nepreţuită pentru el.

Nu era surprinzător că Milhaud era prezent în gândurile ei, pentru că, în felul ei, Morphee îl iubea pe Milhaud, văzând în el o măreţie pe care, aparent, soţia lui nu a observat-o.

Morphee, pe când fusese foarte tânără, în Asia, fusese

folosită de bărbaţi. Şi-a dat iute seama că, dacă acesta îi era destinul (într-adevăr, nu putea să conceapă vreun altul), cel puţin avea posibilitatea să aibă parte de un *quid pro quo.*

Nu mai fusese atrasă niciodată de un client, nici nu şi-o dorise niciodată şi găsea că este ceva înspăimântător, ca să nu spună riscant. Pe de altă parte, era ceva amuzant. Iubea totul în el, chiar şi suferinţa, pentru că şi ea făcea parte din el, o parte din ceea ce-l făcuse aşa cum era.

Într-o oră, Milhaud încetă să mai vorbească, râul întunecat de cuvinte ajunsese în fine la capăt. Apoi adormi în braţele lui Morphee, în timp ce ea rumega ultimul incident erotic, în care soţia lui Milhaud a sedus-o în mod inteligent pe amanta ministrului de finanţe, pentru a afla secretele acestuia şi, procedând astfel, l-a silit să-i acorde sprijinul pentru activităţile sale din Indochina.

Când Morphee se lăsa pradă imaginaţiei, îl visa. Doar pe Milhaud, descoperind că ar fi fericită numai dacă s-ar afla lângă el, ducând, ca niciodată până atunci, o viaţă normală.

Milhaud se trezi din somnul de la Les Portes du Jade ca întotdeauna, împrospătat. Les Portes du Jude, casa de toleranţă, era o vili de piatră albă din secolul al XV III-lea, construită în jurul unei grădini interioare plină de trandafiri, violete şi căldura se. Acolo se afla şi o fântână gri-verzuie de forma unei. Sirene care se împerechea cu un delfin. Sub un castan era aşezată o mică bancă din fier forjat.

Era amplasată pe malul stâng al Senei, la o distanţă de trei clădiri de Sorbona. Chiar pe bulevardul Saint Michel. De la multe ferestre putea vedea verdeaţa luxuriantă a Grădinii Luxemburg.

Era priveliştea pe care o contempla Milhaud în timp ce se îmbrăca. În spate, o auzea pe Morphee cum se răsuceşte în pat.

— Spune-mi ceva, i se adresă el, înnodându-şi cravata. La ce te gândeşti, draga mea Morphee, cât dorm eu?

— Visez timpul, răspunse ea.

Milhaud se întoarse, pentru a se uita la ea:

— Serios? Mă întreb cum este?

Ea îi oferi surâsul ei enigmatic, care-l atrăgea mereu şi

mereu spre ea.

— Ar fi trebuit sa fii sclav ca să înţelegi. Ai fi înţeles ce înseamnă să nu ai nimic al tău, să fii subjugat. Sunt asiatică, aşa că ştiu cum este să nu ai nimic, să-ţi vinzi până şi propria patrie prădată de străini. Dar mai sunt şi femeie. Sunt prinsă într-un postament de timp ca o balerină de porţelan, pentru a fi luată şi admirată, apoi pusă la loc pe raft. Ai fi înţeles ce înseamnă să fii intim cu cineva, să îi îndeplineşti orice dorinţă, să-l săruţi până adoarme când plânge ca un copil, apoi să fii ignorat când îl întâlneşti pe stradă sau la restaurant îl privi cu ochii ei umbriţi:

— Pentru o jucărie bună de azvârlit cum sunt eu, visul despre timp este singurul pe care merită să-l ai.

El se apropie şi se aşează pe marginea patului, pentru a o atinge.

— Asta crezi că eşti?

Avea nevoie să facă aşa întotdeauna înainte de a pleca, ca să-şi dovedească faptul că este reală şi nu jocul imaginaţiei lui.

Ştiu exact ce sunt, replică Morphee. O sclavă a plăcerii.

— Poate că această putere te face atât de atrăgătoare.

Ea râse:

— Nu sunt chiar aşa.

Dar pentru a crea fantezii înseamnă să exerciţi puterea supremă.

Morphee îl urmări cu privirea în timp ce se ridica şi îşi lua jacheta, fi înţelegea uşurinţa de a mânui vorbele.

— Ce-ai face dacă ai îi cu prietenii şi m-ai întâlni pe stradă? Mi-ai zâmbi măcar?

Era momentul cel mai greu, momentul despărţirii. După ce pleca, era în regulă, putea să se ocupe de acel junghi, vibrant şi persistent, să-l controleze. Dar în acest moment, desprinderea din realitatea ei, ar fi dorit să se întoarcă şi să plângă. În schimb, surâse, pentru că ştia că era ceea ce-i plăcea, ceea ce voia el.

— Aş face mai mult. M-aş opri şi te-aş săruta pe amândoi obrajii, ca pe o prietenă pe care n-am mai văzut-o de multă vreme.

Milhaud, plecând, se gândi cu o scurtă bătaie de inimă;

„Când zâmbeşte o văd pe Soutane, când sunt cu ea, îmi închipui să sunt lângă Soutane”.

Punând banii cu grijă pe marginea noptierei, spuse:

— *Au revoir,* Morphee.

Chris, în somnul său agitat din avionul Pan Am, visa umbre. Mergea pe bicicletă în provincia însorită a Franţei. Alix se afla alături de el, pedalând în acelaşi timp. Aplecată peste ghidon, figura ei luminoasă şi viguroasă strălucea de o uluitoare energie.

Soarele, intrând şi ieşind printre platanii noduroşi ce. Străjuiau drumul, i se oglindea pe figură, reliefându-i şi punându-i în lumină alternativ trăsăturile.

Ea, surâdea. I-a văzut dinţii albi chiar înainte ca umbra sa o învăluie. Chris a simţit o atingere, ca o mână invizibilă cu o forţă enormă. L-a dat la o parte. Încât şi-a pierdut echilibrul Până când s-a redresat. Alix era deja la o distanţa destul de mare în faţă.

Chris a strigat-o, dar vântul, urlând pe lângă el, i-a purtat cuvintele în altă parte. Şi-a băgat capul între umeri şi a început să gonească după ea. Sforţându-se atât de tare. Încât piciorul a pornit să-l doară. Dar cu cât se deplasa mai repede, cu alai mai departe părea ea. Până când n-a mai rămas decât o dungă la orizont, apoi a dispărut.

Totuşi, n-a renunţat, ci şi-a dublat eforturile şi în cele din urmă a ajuns lângă ea, care zăcea cu bicicleta ci pe marginea drumului, ţintuită de un evantai gigantic pe pământul întunecai şi umed de sângele ei.

Se trezi, tresărind, pe când avionul ateriza. Clipi, îşi umezi buzele uscate şi reflectă asupra visului, a cursei şi a lui Alix, la spitalul din New York. Se ştia vinovat pentru a o fi abandonat acolo complet neajutorată.

Privi pe fereastră la Nisa şi, dincolo de oraş, munţii albaştri, înceţoşaţi, ca ieşiţi de sub penelul unui pictor impresionist. La capătul benzii rulante, descoperi că linia aeriană îi pierduse bagajele. Completă conştiincios formalităţile, nerăbdător să scape de acolo; nu adusese cu sine nimic de o reală valoare.

O zări pe Soutane în sala de aşteptare a pasagerilor care

coborau din avionul său. Asta era: prietena lui Terry. Încercă să se împace cu ideea aceasta. Dar i se părea imposibil de priceput.

Era încă şi mai frumoasă decât şi-o amintea. Timpul accentuase exotismul sângelui său amestecat – khmer şi francez. Îşi scoase ochelarii şi îl văzu.

Purta o cămaşă din în, cu broderie verde închis, azuriu şi mov, pantaloni negri mulaţi pe corp şi ghete scurte de aceeaşi culoare. Picioarele ei lungi, extraordinar de frumoase, mai arătau încă asemeni celor ale unui *petit rât*, o tânără dansatoare din baletul Operei din Paris.

Chris îi privi ţintă ochii căprui şi-i îngăimă numele cu o voce încărcată de o emoţie de nedescris.

— Soutane…

— Bună, Chris!

Era atât de prozaic, nicidecum aşa cum se aşteptase pentru; acest moment. Ce-ar fi trebuit să facă, să se sărute? Mai degrabă să-şi zâmbească unul altuia? Era atât de jenant.

Ea l-a sărutat pe amândoi obrajii. Pe când se îndreptau către maşină, Soutane spuse:

— Călătoria nu are cum să fie plăcută, desigur, dar voi încerca să o fac măcar mai puţin dureroasă.

Chris ar fi dorit s-o întrebe cum va proceda, însă se stăpâni.

Nu mâncase în timpul zborului şi se trezise tot obosit; se simţea total istovit.

— În momentul de faţă, răspunse el, clipind din cauza luminii puternice a soarelui, nu aş vrea decât să fac un duş.

— Fireşte.

Apoi Soutane îi făcu semn cu mâna:

— Ai grijă la genunchi. Maşinile astea sport nu sunt niciodată cu adevărat spaţioase.

Era o Alfa Spider de culoarea mierii, cu scaune îmbrăcate în piele albă. Trapa de aerisire de sus era deschisă şi, deşi maşina mergea cu viteză maximă, sunetul aerului era slab ca o şoaptă.

Nisa era albă şi portocalie. Urcau pantele de lângă Mediterana azurie cu graţia unui dansator. Era un loc, gândi

Chris morocănos, unde să vii în luna de miere sau cu o iubită; nu să ridici trupul fratelui mort.

— Ajungi imediat acasă şi sub duş, îl informă Soutane.

— Acasă? Nu la hotel?

— Mi-am luat libertatea să anulez rezervarea ta. Mi-am zis că te vei simţi mai confortabil să stai cu mine.

Chris nu replică, iar ea îi luă tăcerea ca pe un asentiment.

— Mi-am zis că s-ar putea să-ţi doreşti să fii un timp între lucrurile lui Terry.

— Poftim?

— Adică, ce a rămas de la el. Fotografii, amintiri, scrisori.

— Nu ne-am scris niciodată unul altuia.

Chris se întrebă cum de mai era încă atât de supărat pe Terry pentru asta.

Ea se răsuci pentru a-l privi:

— Da, mi-ai spus. Totuşi, nu eşti măcar un pic curios ce avea, ce era important pentru el?

Chris îşi rezemă capul de spătarul scaunului. „Eu aş fi curios” gândi el, „cum te simţi după ce te-ai culcat cu amândoi fraţii.”

— Să fiu sincer, nu ştiu. Nu înţeleg încă în ce măsură mi se va schimba. Viaţa fiindcă Terry a murit. Nu ştiu nici dacă se va schimba ceva..

— Am avut noutăţi pentru tine, rosti Soutane, intrând în viteză după o curbă şi s-a schimbat deja. Eşti aici, nu-i aşa?

Chris se răsuci să se uite la ea, la pometii ei înalţi uşor coloraţi în roşu, la părul ei negru-albăstrui legat la spate într-o coadă împletită.

— Spune-mi, cât timp îţi ia să-ţi aranjezi aşa parul?

Soutane râse:

— Peste o oră.

— Merită.

Ea înclina capul, surâzând:

— Mulţumesc.

Chris şi-o aminteşte pe Soutane ca pe o persoană amabilă, amuzantă, deschisă. Nu ca pe cineva duşmănos aşa cum, poate, fusese Terry.

Casa lui Terry nu era aşa cum se aşteptase, ci un

apartament luminos, înalt, cu privirea spre bulevardul Victor Hugo, plin de flori viu colorate, cu frunze lucioase. Mobila era mai delicată, mult mai puţin masculină decât şi-ar fi imaginat vreodată că ar îngădui-o sau s-ar simţi confortabil Terry. Şi totuşi Terry a fost probabil fericit aici.

— L-ai iubit pe fratele meu? întrebă Chris, acceptând un pahar mare cu apă minerală rece din partea Soutanei.

— Nu vrei să-ţi faci duşul?

— Am nevoie?

Ea îl privi fără să-i răspundă, iar lui Chris i se făcu ruşine de el însuşi.

— Scuză-mă, rosti brusc, lăsând jos paharul. Ai perfectă dreptate. *Miros.*

— Pe aici, îi indică Soutane direcţia. Odată date jos, hainele arătau şi miroseau de parcă ar fi fost purtate prea multă vreme. Le aruncă pe patul din cealaltă cameră, dormitorul pentru oaspeţi. În mintea sa se născură tot soiul de gânduri. Se uită împrejur. La ce fusese folosit când Terry trăia? *Când Terry trăia.*

Se întoarse în sala de baie, deschise duşul şi intră sub el. Se gândi la echipa de medici, la sosirea poliţiei în apartamentul său, la întrebări şi la luminile aparatelor de fotografiat fulgerând fără încetare, de parcă Alix ar fi fost o stea de cinema, sau o celebritate. Iar Chris, care nu-şi dorea decât să fie alături de ea în lungul drum spre spital, a fost silit să îndure procedeul stupid de a-şi repeta la infinit declaraţia de la poliţie, pentru că se părea că unele detalii nu erau crezute „Vrei să ne faci să înghiţim povestea cu femeia atacată de un bărbat înarmai cu un evantai?” şi alte întrebări incredule din partea unor minţi realiste care, din câte-şi dădea seama, nu erau în stare să priceapă fantasticul.

Se săpuni, simţindu-şi pielea aspră şi uscată, ca şi cum cineva ar fi încercat să-l jupoaie de viu. Alte declaraţii de făcut, apoi noi interogatorii, specialiştii procuraturii bântuind peste covorul pătat de sânge ca nişte parodii de agenţi CIA. Detectivul cel negricios cu o cicatrice în vârful bărbiei, copiind din itinerariul lui Chris adresa şi numărul de telefon al hotelului Negresco din Nisa, unde planificase

Chris să stea. Notând, de asemenea, numerele zborurilor şi orice umbră de informaţie pe care-a izbutit să o obţină. „Cât timp spuneţi că veţi lipsi din ţară?”

Chris răspunse la toate întrebările, împreuna cu Max Steiner, sosit între timp, pentru că era adevărat, uneori chiar şi avocaţii au nevoie de avocaţi. A făcut-o cu un gest estompat din cauza şocului şi a suferinţei, fixând cu privirea cicatricea detectivului, puţin gri, puţin roz, decolorând pielea ciocolatie până la nuanţa *cafe au lait*[28], de parcă în acel loc cineva ar fi amestecat un firicel de lapte.

Acel punct de disonanţă era într-un fel reconfortant, ca un pic de ploaie în noapte, răpăind pe acoperiş, picurând de pe streşini, ceva în care singurătatea îşi poate afla refugiul.

La sfârşit, i-au mulţumit. Până la urmă nu era un suspect, ci mai degrabă un martor a ceva tipic urban, deosebit de malefic.

Chris a spus că trebuie să se gândească şi la Danny, fiul lui Alix, iar celălalt detectiv, cel alb, cu ochii umezi, înroşiţi pe margini, i-a replicat: „Nu-ţi face probleme, amice, ne-am ocupat noi de toate”. Dar, după ce au plecat Chris l-a luat pe Max cu el în cartierul de vest, ca să-l vadă pe Danny şi să-l aducă la spital, unde Alix se afla în sala de chirurgie de urgenţă, Iisuse, în zilele noastre pot face miracole, ziarele sunt pline de ei, încât era limpede că Alix se va face bine, oh, Doamne Dumnezeule, te rog!

Şi Chris nu s-a retras până când nu a căpătat asigurarea din partea chirurgului de serviciu că Alix era în afara pericolului, deşi rămăsese într-o stare gravă. „Dar are noroc că este în viaţă, domnule, este o adevărată luptătoare, a reuşit să iasă, s-ar putea să mai aibă nevoie doar de puţină chirurgie plastică. E o fată norocoasă.”

Nu le-au permis să intre să o vadă, nu era posibil, i-a informat chirurgul, pentru cel puţin încă două sau trei zile. Chris l-a lăsat pe Danny în grija lui Max şi, cu o oarecare ezitare, a plecat. Din nefericire, aranjamentele pentru dispoziţiile testamentare ale lui Terry nu puteau fi amânate.

Chris, cu trupul plin de săpun care alunga praful şi

[28] Cafea cu lapte (în limba franceză, în text). (n.t.).

transpiraţia uscată a călătoriei şi coşmarurilor, zări o umbră în spatele draperiei duşului. Îşi limpezi ochii de săpun şi trase la o parte draperia.

Soutane stătea în prag, având în braţe hainele pe care el le aruncase mototolite pe pat. Îl privea.

— Ca un clopoţel care sună în munţi, spuse ea. Întrebările tale, răspunsurile mele sunt pline de amintiri.

Soutane era pe punctul să se întoarcă, apoi se răzgândi.

— Să-ţi răspund. L-am iubit foarte mult pe Terry.

Privirea ei se fixă într-un loc aflat între ci.

— Dar acum, continuă ea, nu sunt sigură cât a valorat asta. Ştii, nici eu nu l-am cunoscut cu adevărat.

Apa i se scurgea lui Chris peste urechi, apa lua cu ea mirosul, care aluneca o dată cu toată viaţa lui de până atunci.

— Duc hainele astea la curăţat, urmă Soutane. Până te usuci, fac ceva de mâncare. Îţi place vinul roşu sau alb?

— Alb, rosti el.

Pentru că în momentul de fată cel roşu ar semăna prea mult cu ideea de a bea sânge.

Când ieşi din baie, găsi pe pat o cămaşă curată şi o pereche; de pantaloni. Le îmbrăcă, conştient în mod straniu că probabil erau hainele lui Terry.

Deasupra unui birou se afla o oglindă. Descoperi o pene şi îşi pieptănă părul. Observă cuţitul când puse jos peria.

Îl ridică şi simţi pe piele atingerea aspră a mânerului din corn de cerb. Pentru o clipă se înapoie în pădurea înzăpezită, în acea dimineaţă îndepărtată de Crăciun, cu mâna lui Tempeste a sa, forţându-l să apese pe trăgaciul puştii celei noi. Pocnetul înfiorător făcea, parcă, să tremure crengile, de deasupra capetelor lor. Animalul îngenunchease, tremurând din tot trupul său masiv. Răsuflarea lui ca un abur prin nările adulmecând îndurerate. Ochii imenşi rotindu-se în cap, neputincioşi, pe când cădea în pădure.

Şi anul următor, tot la vremea Crăciunului, cadoul lui Terry pentru Chris a fost un cuţit cu lamă rabatabilă, cu mâner din corn de cerb. Chris, fireşte, i l-a aruncat în faţă lui Terry, în momentul în care a deschis pachetul şi a văzut

ce era înăuntru.

Acum, la Nisa, când Terry murise, Chris îl răsuci la nesfârşit în mână, ca şi cum ar fi fost un obiect străin la care numai el avea cheia. Îşi şterse ochii. Oare existenţa acestui cuţit îl făcea să plângă, sau faptul că Terry îl păstrase în toţi aceşti ani?

Într-un fel, înţelegerea faptului că a însemnat atât de mult pentru Terry – că nu fusese, până la urmă, o glumă crudă, ci un soi de simbol al păcii – îl atingea pe Chris până în străfundul inimii.

Cuţitul îi spunea mai multe despre fratele său decât ar fi putut s-o facă oricât de multe laude. Ţinându-l strâns în pumn. Încercă să şi-l închipuie pe Terry stând alături de el. Privi îndelung în oglindă, tânjind cu intensitate să nu fie singur în acea cameră stranie dintr-o ţară străină.

După un timp strecură cuţitul în buzunar.

Soutane era aşezată pe canapea. Pe măsuţa de cocteil erau vin, brânză şi fructe proaspete. Ea se uita la o fotografie. I-o întinse când luă loc lângă ea. Era instantaneul cu Terry şi Soutane la Le Safary.

— Este cea mai recentă fotografie de-a lui, zise Soutane. A fost făcută aproximativ acum o săptămână.

Nu se schimbase deloc, gândi Chris. Arăta exact la fel ca atunci când absolvise colegiul. Dar apoi, studiindu-l, putu observa ceva în ochii fratelui său, ceva întunecat şi, poate, dureros.

Tresărind, realiză că văzuse Vietnamul sau, mai bine zis, ceea ce făcuse Vietnamul din Terry. Ca printr-un procedeu misterios ca metalul introdus în acid, un nou Terry complet diferit, rezultă din acea experienţă hidoasă. Şi-l aminti pe Marcus Gable afirmând cu vehemenţă: „*Cum ar fi fost posibil să stai în gura aia împuţită de iad fără să te schimbi? Unica şansă ca să nu fii schimbat era să mori.*”

— Chris?

El descoperi, înspăimântat, că nu-şi mai putea dezlipi privirea de la fotografie. Cu o mână în buzunar, atinse cuţitul cu mâner din corn de cerb, ca şi cum ar fi fost un talisman.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă Soutane.

— Mă gândeam, răspunse Chris, rezemându-se cu spatele pe sofa. Îmi doream să fiu în stare să-l aduc înapoi pe Terry, doar pentru o oră.

— Ce i-ai spune?

Chris închise ochii.

— Ştii, e ciudat. Tot drumul. Până aici am reflectat la asta. Erau atât de multe lucruri pe care-aş fi vrut să le spun şi nu puteam – dar acum nu cred că aş spune ceva.

Deschise ochii şi se uită la ea:

— Ceea ce vreau – vreau *într-adevăr* – este să-l aud vorbind. Vreau să-l înţeleg. Vreau, mai ales, să ştiu ce i s-a întâmplat în Vietnam.

Soutane se ridică şi, străbătând încăperea, rămase privind liniştită prin perdele, la bulevardul Victor Hugo.

— Spune-mi, rosti ea, ai fost la vreun curs de autoapărare?

— Am făcut vreo şase luni de aikido când am început Facultatea de Drept. Am crezut că o să fie amuzant, dar era mai multă muncă decât am presupus eu. N-aveam suficient timp. De ce?

Ea nu-şi îndepărtă privirile de la stradă.

— O parte din ceea ce vrei, cel puţin, se poate aranja, răspunse ea. O să te duc să-l întâlneşti pe vărul meu, Mun. L-a cunoscut pe Terry în timpul războiului. Au luptat împreună. O să-ţi povestească despre fratele tău.

Se întoarse către el:

— Dacă este cu adevărat ceea ce-ţi doreşti.

Chris se uită iarăşi la fotografie, ca şi cum ar fi fost capabil să dea viaţă imaginii:

— Oricât de mult aş fi comis păcatul neglijenţei pe când trăia, acum pot să-l răscumpăr. Nu vreau să pierd această şansă.

— Eşti sigur?

Soutane se aşeză din nou lângă el şi continuă:

— Este posibil să existe lucruri pe care-ar fi mai bine să nu le dezvălui.

— Ce vrei să spui?

Soutane îi arătă cartea poştală pe care i-o scrisese Terry, apoi îi istorisi despre preotul care o urmărea şi ce i-a zis

acesta fiind torturat, inclusiv revelaţiile privitoare la Pădurea de Săbii.

— Dacă Terry avea *La Porte a la Nuit,* dacă încerca să se afle în posesia întregului *Prey Dauw*, atunci înseamnă că se implicase într-o anumită manieră în comerţul cu opiu din platoul Shan din Burma. Este locul unde *Prey Dauw* este nepreţuit, ceea ce echivalează cu o avere şi putere practic nelimitate, pentru că toate căpeteniile din Shan l-ar urma orbeşte pe posesorul ei.

— Este imposibil, replică el, stupefiat. Terry n-a avut niciodată de-a face cu drogurile.

— Chris, insistă Soutane, punându-i o mână pe genunchi, pe când Terry se afla acolo, Vietnamul era o mare de droguri.

— Da, dar…

— Şi tu însuti ai admis că nu-l cunoşteai deloc.

Chris se uită fix la ea:

— Tu l-ai iubit. Cum poţi să crezi aşa ceva? Vreau să spun, că făcea trafic de droguri. Este de necrezut. Nu pot – nu voi crede asta despre Terry. Şi, sincer să fiu, sunt uimit că tu crezi.

Figura Soutanei se transformă, ca şi cum ar fi absorbit mânia lui. El îi remarcă pe figură semnele supărării, ale nopţilor nedormite.

— L-am iubit, răspunse ea cu voce înceată. Dar se pare că nu l-am cunoscut.

— La naiba, unde este credinţa ta?

— Credinţa piere în lumina evidenţei.

— Ce evidenţă? Că fratele meu avea acea sabie…

— Un pumnal.

— Nu contează. Cine ştie ce avea de gând să facă cu el? Şi apoi, tu iei ca literă de Evanghelie cuvintele unui individ murdar care declară că Terry i-a vândut şefului său pumnalul? Puteau să ştie că îl are şi să găsească atunci şansa ca să-l obţină pe gratis. S-ar putea ca totul să fie doar gogoşi. Nu mă interesează acea sabie mistică, cu trei lame, care este sau nu posibil să existe. Dar sunt al naibii de sigur că vreau să aflu totul despre fratele meu.

— Îţi iubeşti sau îţi urăşti fratele? N-ai avut nici un

contact cu el în ultimii zece ani. Putea să fie mort în tot acest timp, din câte ştiai tu despre el.

— Acelaşi lucru a fost valabil şi pentru el.

— Nu. Ţi-a urmărit cariera. Cred că ştia fiecare caz la care ai lucrat.

— Nu prea pare posibil, replică Chris, urmărind-o pe Soutane cum deschide sertarul unui birou.

— Şi astea? se interesă ea.

El aruncă o privire peste tăieturile din ziare pe care i le înmânase, dar îi erau deja familiare. Erau relatări despre cazurile lui.

Chris se sili să întoarcă din cale lacrimile, emoţiile reţinute atâta vreme. Era uluit, mişcat dincolo de cuvinte:

— Nu ştiam.

— De ce crezi că în cartea poştală se referea la tine ca la *monstre sacre*, supervedeta?

Soutane închise ochii un moment, iar Chris o văzu clătinându-se, de parcă s-ar fi aflat pe mare, pe un vas. Când redeschise discuţia, o făcu pe un ton coborât:

— Acum ne înţelegem unul pe altul. Amândoi l-am iubit foarte mult pe Terry. Este ceva ce nici unul dintre noi nu are voie să uite. Dar trebuie să înfruntăm faptele.

Fireşte, n-aş avea încredere în nimeni pentru un asemenea lucru. Dar i-am spus lui Mun tot ce ţi-am spus şi ţie. I-am văzut expresia feţei. Am văzut cum a reacţionat.

— Ce-a zis?

— Pe mine m-a îngrijorat cu adevărat ceea ce *n-a zis,* Bănuiesc că ştie mult mai mult despre ceea ce intenţiona Terry decât a fost dispus să-mi mărturisească.

— Poate că va discuta cu mine. În fond, sunt fratele lui Terry.

— Nu-l cunoşti pe Mun. Este mai tare ca stânca. N-o să-ţi spună niciodată ceea ce nu vrea.

— Atunci, făcu Chris, n-avem decât să-l facem să vrea.

După ceaiul Thai, delicios de tare şi dulce, au trecut la afaceri.

— Am cincizeci de kilograme din Numărul Patru, spuse amiralul Jumbo. Am supravegheat personal coacerea.

— Cincizeci de kilograme? replică Mun, perplex. De obicei, nouă ne rezervi o sută de kilograme.

— Am avut o primăvară nefericită – prea rece şi uscată. Pentru maci.

— Dar în mod sigur fermierii au luat tot ce s-a putut din recolta pe care au avut-o.

— Ah, fermierii din Shan, se lamentă amiralul Jumbo, există alţii mai puturoşi ca ăştia? Îmi pare rău, prietene. N-am ce să fac.

Ma Varada, frumoasa fată ce servea ceaiul, le mai turnă celor doi bărbaţi. În casa amiralului Jumbo era mai mult o mobilă de decor, aşa cum fusese şi Ma Ling.

— Şi ce mai face prietenul nostru, Terry Haye? se interesă amiralul Jumbo, din spatele ceşcuţei sale fragile.

— Terry a murit. Asasinat.

Ceşcuţa amiralului Jumbo nu se clinti. Ochii săi, dincolo de ea, erau la fel de întunecaţi şi misterioşi ca şi cei ai unei cocote. Buzele lui groase formară un O de surpriză şi şoc.

— Este îngrozitor pentru voi. Ce-aveţi de gând să faceţi acum?

— Nu ştiu, replică Mun, devenind din ce în ce mai atent. Lui Mun nu-i păsa de clevetelile de femeie bătrână ale amiralului Jumbo, după ce acesta îl scosese în mod clar din afacere. Cincizeci de kilograme, în loc de o sută. Vremea putea să fie proastă, însă Mun ştia exact cât de dur îşi ţinea amiralul Jumbo fermierii. Şi în jurul gâtului umflat de grăsime al amiralului Jumbo nu atârna o nouă piesă din jad imperial? În împrejurimi, valora un sfert de milion de dolari. Mun se întreba dacă era cumva un cadou. Şi dacă da, de la cine? Amiralul Jumbo râvnea la jadul rar; o asemenea piesă ar fi fost o mită perfectă pentru el. Dintr-o dată, Mun se confruntă cu posibilitatea ca amiralul Jumbo să-i fi devenit adversar. De ce? Ce se întâmplase în timp ce Mun era departe de Shan?

— Atunci, poate că este mai bine pentru voi că nu am decât cincizeci de kilograme, hm? rosti amiralul Jumbo. Poate că fără Terry Haye, menţinerea traficului se va dovedi o sarcină grea. În fond, domnul Haye făcea personal majoritatea contactelor.

Amiralul Jumbo clătina din cap acum, ca o parodie a înţeleptului Buddha:

— Acum, dacă stau să mă gândesc, poate că ar fi preferabil să fii folosit în altă parte. Eu însumi am numeroase activităţi mai puţin, ah, periculoase, în care ţi-ai putea exercita îndemânarea. De ce nu te gândeşti şi la asta?

Remuşcările, conversaţia politicoasă... ar putea fi o mascaradă? Ştiuse oare deja amiralul Jumbo că Terry murise? Aceste întrebări erau vitale pentru siguranţa imediată a lui Mun. Întrebări la care Mun ştia că numai Mogok ar fi în stare să răspundă. Dar, între timp, Mun era conştient că trebuia să continue discuţia. Cu cât vorbea mai mult amiralul Jumbo, cu atât mai mult era capabil să dea la iveală.

Amiralul Jumbo îi aruncă o ocheadă lui Mun.

— Ce tristă este vestea despre Terry Haye. Ai idee cine l-a omorât?

Acum Mun se lupta cu o dilemă fundamentală. Răspunsul său la întrebarea amiralului Jumbo ar releva dacă ar fi ales să se îndepărteze de situaţie, de responsabilitatea sa faţă de Terry, ori să înfrunte această nouă şi totuşi nedefinită ameninţare a ceea ce a fost, în mod esenţial, visul lui Terry. Nu putea să spună nimic, decât să se ridice, să plece de aici şi să nu se mai întoarcă niciodată. Terry fusese prietenul său. S-au încrezut unul în altul aşa cum, adesea, nu se întâmplă nici cu fraţii. Mun cunoştea deja fiecare cărare spre care îl conducea *karma* lui.

— Probabil.

— Haide, haide, nu-i nevoie să fii circumspect cu mine, rosti amiralul Jumbo pe cel mai protector ton. Trebuie să-mi spui numele lor. În fond, să nu uităm că Terry Haye mi-a fost şi mie prieten.

— Ştiu cine mi-a ucis prietenul. Sunt cu toţii deja morţi, deşi nu-şi dau încă seama.

Sprâncenele amiralului Jumbo se ridicară încet. Apoi pe figură i se lăţi un zâmbet larg, puse jos ceşcuţa şi-şi pocni palmele, încântat:

— Eşti un ticălos fantastic, Mun! strigă el. O să-ţi trimit

câţiva oameni de ai mei. O să se întoarcă împreună cu tine, ca să te ajute la răzbunarea prietenului tău, da! După ce se rezolvă, o să te aducă înapoi aici. O să te angajez într-o nouă afacere, o nouă viaţă. Asta o fac bucuros pentru tine. Tu şi cu mine suntem ca fraţii. Gândim la fel.

Fixându-l pe amiral în ochi, Mun rosti:

— Just. Nu ne uităm niciodată prietenii ori duşmanii.

Seve nu l-a eliberat pe Dragon fără ezitări. Cheltuise atâta timp pentru a-l aduce după gratii pe Peter Loong Chun şi atâţia oameni muriseră în această urmărire, încât a trebuit să se întărească pentru a semna toate actele de eliberare temporară şi convenţia de răspundere personală pentru deţinut.

Apoi, mai era şi Diana. A protestat vehement împotriva ideii de a-l scoate pe Chun din circa de poliţie, indiferent de motiv. A atras atenţia clar asupra nerespectării regulamentului, nemaivorbind de riscul potenţial pentru Seve.

— Cel puţin, ia cu tine o echipă pentru acoperire, a spus ea, văzând că nu răzbeşte cu argumentele.

Seve clătină din cap:

— Dragonul a zis că trebuie să fim numai noi doi.

— Este o cursă. Şefu', nu-ţi dai seama…

— Cu cine a intrat în contact de când este la noi? întrebă Seve. Cu nimeni.

Negă cu o mişcare a capului.

— Am pus mâna pe el şi ştie asta, continuă el. E terminat şi atâta vreme cât crede că sora lui o să aibă necazuri dacă el nu cooperează, va fi ca un mieluşel. Este ruda lui, Diana? Înţelegi? Nu va întreprinde nimic care să-i pună în pericol siguranţa.

— Aşa speri tu, rosti ea, oarecum exasperată. Ştii, încâlci aproape toate regulile pe care le-am învăţat de la tine.

— Nu le încalc, răspunse el, rânjind. Doar le extind puţin.

Dar, urmărindu-l cum pleca să-l ia pe Dragon, Diana se întreba dacă era conştient cât de mult se schimbase. Era de parcă, o dată cu moartea fratelui său, ceva necunoscut se abătuse asupra lui. Nu mai era acelaşi Seve Guarda pe

care-l cunoscuse până acum două zile. Ce s-a întâmplat cu el? Ce amănunt observase la locul crimei şi ea nu? Nu-şi putea imagina şi asta o înspăimânta.

De când îl ştia, Seve fusese mai mult decât o stâncă, un fundament: fusese Legea. Iar Legea, din câte ajunsese Diana să priceapă, era imuabilă. Ce se petrecea acum cu Lumea ei, cu conceptele de bine şi rău, dacă Legea era ocolită – extinsă, după cum spusese Seve, dar nu încălcată?

Diana îşi dorea să fugă după el, să-l oprească, să trezească în el o oarecare raţiune. Însă, în acel moment, materialul de la Departamental de Poliţie din New Canaan începu să sosească pe fax.

Seve îl scoase pe Peter Loong Chun din circa de poliţie, coborî scările şi-l împinse în Buick-ul lui, fără însemne. Imediat, îl încătuşă de scaun.

— Chiar este necesar? spuse Chun.

— Nu-mi arunca praf în ochi, răspunse Seve, pornind motorul. Gândeşte-te la sora ta şi la ce i se va întâmpla dacă treaba asta se încinge prea tare.

Chun îşi rezemă capul de spateaza scaunului:

— O să obţii ceea ce vrei, rosti el, cu o voce obosită. Nu-mi doresc decât s-o laşi în pace pe sora mea.

Seve parcă şi îşi scoase cascheta, pe care era scris NYDP, Departamentul de Poliţie al New-York-ului, semnul de recunoaştere al poliţiei. Îl încătuşă pe Chun dar, când Dragonul întinse mâna spre mânerul portierei, îl reţinu şi îi arătă revolverul de serviciu atârnat în tocul său, pe umăr, sub jachetă.

— Aminteşte-ţi că ăsta e aici, zise Seven, bătând în mânerul din lemn de nuc. Adu-ţi aminte că-ţi zbor creierii mai bine decât să risc să te las să scapi.

Seve încercă fără succes să citească expresia feţei lui Chun. Era conştient că Dragonul ştia cât de mult îl voia pe omul care conducea Chinatown. Era o slăbiciune pe care n-o putea ascunde şi care-l îngrijora. Chun era omul care-şi făurise viaţa sprijinindu-se pe slăbiciunile celorlalţi. Seve se întrebă o vreme cum va profita Chun de slăbiciunea lui.

Traversară strada, trecură printr-un pasaj care duhnea a peşte prăjit şi anason, ieşiră şi cotiră la stânga, pe Elisabeth

Street. Chun îl conduse la dreapta, pe Bayard, apoi la stânga, pe Mott. Şi din nou la stânga, pe Pell, chiar în faţa Bisericii Schimbarea la Faţă.

În capătul străzii Doyers, o uliţă mică şi ciudată care, pe la jumătate cotea la stânga, Seve îl opri pe Chun.

— Unde naiba mă duci, în cerc? Am fi putut ajunge aici direct de pe Bowery.

— Just, replică Dragonul, dar aşa n-aş fi ştiut niciodată dacă suntem urmăriţi. În timpul plimbării noastre am avut destulă vreme să văd, să aud şi să simt atmosfera. Cine ştie cine ne-ar putea urmări? Asta ar fi un motiv suficient ca să venim singuri. Peste tot în Chinatown sunt ochi şi urechi la pândă. Acum suntem gata să-i dăm drumul. Mulţumit?

Seve, scrutând cu atenţie faţa lui Chun, nu avea de unde să afle dacă acesta spunea adevărul sau juca un fel de v-aţi ascunselea cu el. Din nou conştientiză slăbiciunea esenţială a poziţiei sale şi blestemă norocul care-l înlănţuise de o asemenea fiinţă periculoasă şi imprevizibilă.

Nu fără ezitări, aprobă cu un semn din cap, iar Chun îl conduse pe străduţa întortocheată. Se opri când ajunseră în dreptul unei clădiri mizere din piatră, cu un restaurant sărăcăcios sub nivelul străzii.

Pătrunseră înăuntru pe o intrare strâmtă şi urcară treptele unei scări îmbâcsite. Pe palierul etajului de sus, Dragonul se opri. Seve îşi încordă auzul, dar nu percepu nimic în afara picurării lente a apei, undeva dincolo de pereţii subţiri. Nu se auzeau televizoare în funcţiune, copii urlând, adulţi certându-se. Nici unul dintre zgomotele specifice locuinţei omeneşti.

— Ce…

Chun îi făcu semn să tacă:

— Vorbeşte încet.

— Ce s-a întâmplat aici? şopti Seve. Unde sunt toţi locatarii?

— Au plecat, replică Chun, pe acelaşi ton scăzut. Acum nu mai există decât un singur locatar.

Arătă spre o uşă închisă în celălalt capăt al palierului pătrat şi cu vopseaua scorojită. Porni într-acolo, dar Seve îl trase. Înapoi.

— Unde ai de gând să mergi?

— Înăuntru.

— Nu fără mine.

— Îl vrei? Pe *Naşii* din Chinatown?

Seve îl fixă cu privirea.

— Cât de mult îl vrei? urmă Chun. Acum o să aflăm.

— Mergem împreună sau deloc, insistă Seve.

— Atunci, un măcel va fi inevitabil. Gărzile lui de corp sunt formidabile. Nu le pasă de moarte. Crede-mă, n-o să te mai întorci la circă. Şi apoi, ce o să se întâmple cu sora mea?

— Ce poţi să faci de unul singur, în afară de a-i avertiza în legătură cu prezenţa mea aici?

— Viaţa surorii mele este mai importantă pentru mine decât propria-mi viaţă. Dacă te îndoieşti, înseamnă că nu ştii nimic despre mine, nimic despre chinezi, nu? Pot să liniştesc gărzile de corp, să-i ţin deoparte când intri. Ceea ce va schimba situaţia.

Seve se întrebă dacă avea ceva mai bun de făcut. Îşi scoase pistolul.

— Dă-i drumul, spuse el. Ai şaizeci de secunde din clipa în care intri pe uşa asta. După care, intru şi eu.

Îl lovi pe Chun pe umăr cu ţeava armei:

— Şi, dacă tot te mai gândeşti să evadezi, ţine minte că nu-mi pasă dacă te împuşc din faţă sau din spate.

Când monsieur Mabuse îl văzu pe Peter Loong Chun ieşind din circa de poliţie împreună cu Seve Guarda, ştiu instinctiv unde se duceau. Pentru el era la fel de limpede ca raza roşie, electronică, de ghidare a bombardamentului. Nu putea. Exista decât un singur motiv pentru care Guarda ar risca să-l scoată afară pe Chun: Dragonul urma să-l conducă acasă pe poliţist.

Pe drum, monsieur Mabuse găsi un telefon public care funcţiona şi telefonă. Avea noroc că era atât de conştiincios, dar ce-ar fi zis Milhaud dacă ar fi aflat cui dădea telefon monsieur Mabuse? Monsieur Mabuse ştia: ar fi pus ţeava unei arme în spatele capului lui şi ar fi apăsat pe trăgaci. N-ar fi priceput de ce a trebuit să acţioneze aşa, ar fi crezut că

monsieur Mabuse l-a trădat. Dar Milhaud nu cunoştea înţelesul cuvântului trădare; nimeni nu-l cunoştea, în afară de monsieur Mabuse, a cărui ţară fusese trădată de atât de multe ori, încât acest păcat devenise un loc comun. Exact ca şi moartea, disperarea şi suferinţa, care devenise norma acceptată a vieţii de zi cu zi.

Viaţa de zi cu zi pentru monsieur Mabuse a fost să vadă râurile largi, maronii, culturile de orez verde-jad, colibele gri din trestie, de la înălţimea zborului unui corb. Monsieur Mabuse, stând sub cerul de nuanţe ocru, având în urechi zgomotul puternic thvop-thvop-thvop al elicopterului, cu căpitanul din armata americană înghiontindu-l şi ţipându-i în ureche: „Spune-mi unde vă ascundeţi cu toţii.”

Monsieur Mabuse se putea vedea arătând prin uşa deschisă. Mâna căpitanului se aşeza pe umărul pilotului, iar elicopterul cobora imediat Şi, pe când treceau peste un pâlc de copaci şi satul devenea vizibil: „Aici”.

Mitraliera ţăcănind ca o fiară lacomă, detaşamentul pregătit, armele păcănind, ucigând viaţa, grenadele explodând peste acoperişuri şi piele, ridicând nori denşi şi uleioşi, sugerând mirosul de came arsă, peste toate acestea elicopterul zbura în arcuri triumfale.

Monsieur Mabuse cu urechea la podea, încercând cu disperare să audă ţipetele, dar toate sunetele umane care ar fi putut exista se pierdeau în focurile de armă, explozii şi pocnete, fructele maşinăriilor distrugerii.

Urcându-se pe acoperişul clădirii de pe Doyers Street, monsieur Mabuse folosi scara de incendiu pentru a pătrunde pe fereastra de la ultimul etaj, care fusese lăsată deschisă pentru el. Biroul era pustiu, pentru că apelul său telefonic îi alertase pe ocupanţii ce se găseau acum departe, în afara oricărei posibilităţi de a fi detectaţi. Monsieur Mabuse era înconjurat doar de o bancă din lemn zgâriată, de şcoală, un telefon, o mapă de birou, trei scaune, o canapea şi în partea cealaltă a încăperii, două lămpi şi un covor zdrenţăros. Fuseseră foarte atenţi; arăta de parcă abia dacă mai fusese locuit. Pentru orice eventualitate, nu mai rămăsese nici o hârtie pe nicăieri.

Monsieur Mabuse – auzi vocea familiară în urechi: *Chun a*

servit scopului său. Amuţeşte-l pe vecie înainte să ne poată face cu adevărat rău. Se întoarse înapoi în ’69, la tortura lentă suferită de ţara lui, la cicatricele ei, la chinul ei, pe când el călătorea în fiara înfometată din metal, ghemuit lângă americanii pe care-i ura, constrâns de o soartă nemiloasă să-i ajute înainte de a putea începe să-i distrugă.

Monsieur Mabuse, acum şi aici, plănuia să ucidă din nou, să aducă moartea, unicul lui ţel.

Aşteptă în biroul pustiu ca uşa să se deschidă, răbdător ca Buddha. Printre umbrele care. Se oglindeau în cameră prindeau viaţă figurile acuzatoare care-l obsedau. Îi şopteau numele, nu monsieur Mabuse, numele care-i fusese conferit cu multă vreme în urmă, ci cel dăruit lui la naştere, cel pe care nu-l dezvăluia.

Se retrase clătinându-se, ca şi cum ar fi fost lovit de o explozie puternică, alunecând pe peretele mucegăit, până ce atinse podeaua. Incapabil să-şi ia privirile de la gurile care-i rosteau numele în umbră, îşi astupă urechile cu mâinile, dar sunetul prins în capcana craniului continua să reverbereze până ce începu să vibreze într-un ritm infernal.

Doar scârţâitul uşii care dădea să se închidă rupse vraja şi, ca orbite de o izbucnire bruscă de lumină solară, figurile din umbră se retraseră, înghiţite de pereţi, podea, tavan.

Aşa.

Monsieur Mabuse, folosind metoda *kebatinan* din *pentjak-silat,* antrenamentul spiritual din artele marţiale, îşi limpezi mintea. Când o făcu, i se confirmă ceea ce bănuia de mai multă vreme. Până şi *kebatinan* devenise mai puţin eficient în a ţine la respect spiritele morţii, în a păstra deschis unicul drum către mântuirea sa. Se întrebă: „Şi ce voi face când Kebatinan nu va mai funcţiona deloc?”

Ştia, în timp ce-şi pornea deplasarea tăcută de-a lungul zidului către uşă, că nu exista decât un singur răspuns: că trebuia să-şi încheie misiunea răzbunătoare, înainte ca aşa ceva să se întâmple.

Seve numără în şoaptă până la şaizeci, neîndrăznind să-şi dezlipească ochii de uşa care se închise în spatele lui Peter Loong Chun.

Totuşi, când auzi sunetul – straniul vaiet slab care-i ridică părul de pe cap – era atât de transportat, încât îi luă un moment până să reacţioneze.

Străbătu în fugă palierul, împinse uşa cu umărul şi, simţind că cedează, o deschise cu piciorul, se ghemui în poziţia de tragere, ţinând pistolul în faţă cu ambele mâini.

Zări trupul căzut al lui Chun, capul decapitat răsturnat, cu dinţii într-un rictus de oroare şi stupefacţie, cu ochii deschişi holbaţi, complet lipsiţi de expresie, ca ai unui manechin de ceară. Ochii Dragonului fixau orbeşte zidul pe care fusese mâzgălită cu sânge o imagine. Ce era? se întrebă Seve. Avea un vag aer familiar.

Şi, în aceeaşi clipă, prinse o mişcare – nu mai mult decât o perdea uşoară fluturând în vânt – cu coada ochiului.

Sări pe fereastra deschisă, alunecă în sânge, se izbi de un colţ al biroului. Ignorând durerea, se căţără pe pervaz şi ieşi către labirintul de grilaje al scării de incendiu.

— Te văd, ticălosule! urlă, avântându-se pe scări, câte două deodată, căutând tot timpul un unghi potrivit pentru figura tremurătoare, care acum urca scara de incendiu a unei clădiri alăturate.

Seve o urmă, îndreptându-se în sus, apoi în jos, într-o cursă năucitoare până când, brusc, pierdu figura din vedere, încetini, încercând să-şi recapete răsuflarea. Se uită prin grilajul de deasupra, sigur că-l identificase iarăşi ca apoi, cu două trepte mai încolo, să realizeze că nu se uita la altceva decât la o umbră.

Se opri şi pândi sunetele pe care le-ar fi produs un om în fugă. Nu auzi nimic în plus faţă de zgomotul de claxoane de pe aglomerata Bowery Street, vaietul unei sirene de la o oarecare depărtare, un scandal în cantoneză şi cadenţa seducătoare a unei înregistrări de muzică vietnameză de la un magazin de pe Pell Street.

„La naiba”, gândi Seve. „E pe aici pe undeva, sunt sigur.” Trecu în revistă ferestrele. Toate erau închise ermetic. Cercetă cu privirea strada de dedesubt. Să fi sărit? Scrută scările de incendiu învecinate. Să fi urcat iarăşi? Lumea, nepăsătoare, se grăbea la treburile ei. Unghiuri nemişcate. Bucăţi de sticlă, reflectându-i propria imagine. Nimic.

Apoi Seve îşi întoarse privirea în sus. Acoperişul! Punând arma în toc, pentru că avea nevoie de ambele mâini, se căţără pe ultimii doi metri şi jumătate care-l despărţeau de parapetul clădirii. Rostogolindu-se rapid, Seve ajunse pe acoperişul asfaltat, scoţându-şi arma în timpul acestei mişcări.

— Unde eşti? Ticălosule, acum te am în mână.

Simţi cerul albastru, albastru, căzând peste el, ca şi cum noaptea ar fi dat năvală, luându-i tot aerul din plămâni.

— Doamne!

A spus-o ori numai a gândit-o? Nu ştia. Ochii îi ieşeau din orbite din cauza presiunii exercitate asupra gâtului său. Beregata i se închidea şi, ca un epileptic în criză, începu să se sufoce cu limba.

Seve, care era puternic, asemeni unei pisici gigantice, simţi o forţă care apăsa din umbră asupra lui. Era îngenunchiat, aplecat în faţă, nu vedea decât asfaltul zgrunţuros de pe acoperiş şi o umbră – propria-i umbră mărită în mod grotesc peste limită de către creatura de deasupra lui.

Îşi folosi coatele, călcâiele, umerii, orice, pentru a înlătura presiunea, pentru a respira din nou, pentru a şti că îi mai rămăsese o vreme să trăiască, pentru ca acesta să nu fie sfârşitul, mort pe un acoperiş din Chinatown, ucis de un vrăjmaş necunoscut, *finish.*

Nimic nu-i reuşi, nimic din ce încercă pentru a micşora presiunea. Simţea focuri de artificii în spatele ochilor şi o scurgere, ca un torent de apă, în cap. Lumea se înroşi încet, sunetele îi ieşiră afară din urechi, ca sângele.

Şi apoi auzi o voce, atât de aproape de ureche, încât ar fi putut proveni din mintea lui:

— Îţi aduci aminte de mine, locotenent Guarda? Eu îmi aduc aminte de tine. Ştiu ce-ai făcut.

„Am halucinaţii”, se întrebă Seve.

— Am venit ca vântul ori ca întunericul nopţii, pentru răscumpărare. Să-ţi plătesc păcatele, comise împotriva oamenilor, a pământului din Vietnam.

Seve gândi: „Mor în mâinile unui nebun”.

— Vezi asta?

În ochii lui Seve se aprinse un reflector, luând locul, pentru o clipă, petei roşii care-i acoperea privirea. Capul îi era smuls în sus: gemu de durere.

Nu era un reflector, descoperi acum, ci o bucată de metal prelucrat care reflecta lumina când se deschidea.

Un evantai.

Un evantai cu o margine ascuţită, crenelată, tăioasă ca o lamă. „Dom”, îşi spuse. „Mi-ai ucis fratele”.

— Vezi asta?

Evantaiul şerpui prin aer până *ce* marginea sa rămase îndreptată către gâtul lui Seve.

— Asta e pentru tine.

„Doamne Dumnezeule”, îşi zise Seve.

Se zbătu şi degetele încleştate, care căutau carnea, smulseră în schimb o bucată din cămaşa vrăjmaşului. Şi dezveliră tatuajul. Seve văzu desenul şi, într-o strălucire, imaginea mâzgălită cu sânge îi reveni. Era unul şi acelaşi lucru: un *phung hoang.* Şi ştiu cine venise pentru el.

— Mai rezistă!

Seve, pe pragul inconştienţei, recunoscu, aşa cum recunoaşte un om învins salvatorul, vocea Dianei Capul îi fu iarăşi smucit cu atâta forţă, încât durerea îl aduse, parcă, la hotarul morţii.

Apoi urmă pocnetul scurt al unei arme de foc şi, într-o clipire, presiunea încetă, sângele îi ţâşni pe gură; inhală în valuri convulsive aerul atât de preţios.

Într-o secundă simţi mâinile blânde ale Dianei, vocea ei dulce:

— Şefule, şefule, eşti teafăr?

Seve, din reflex, aprobă cu o mişcare a capului, dar ştia că era o minciună. Scuipa sânge.

— L-ai prins? reuşi să îngăime cu o voce aspră.

— Nu. A plecat, a dispărut. Nu ştiu cum.

Dar Seve ştia. Acum totul se schimbase. Trecutul se întorcea în viteză, învăluindu-l ca un mormânt cu îmbrăţişarea lui fetidă.

Milhaud şi domnul LoGrazie se întâlniră într-un părculeţ, la capătul străzii Franklin Roosvelt, unde, pe lângă Grand

Palais, intersecta Cours la Reine. Erau foarte aproape de Pont des Invalides şi aerul era impregnat de aroma de plăcinte proaspăt scoase de la cuptor dintr-un stand aflat la picioarele podului, în circulaţia înăbuşitoare de pe stradă.

În parc, unde crapii bălţaţi stăteau cu capetele ridicate într-un eleşteu, ca în aspic, nu putea simţi decât mirosul traficului.

Milhaud, în faţa domnului LoGrazie, se gândea la pachetul de fotografii pe care i-l predase omul lui cu aparatul de fotografiat cu obiectiv telescopic. În cele şaptezeci şi două de ore de supraveghere a casei domnului LoGrazie, necunoscutul nu s-a arătat decât o dată. Şi apoi, la ora trei dimineaţa, omul lui Milhaud aproape l-a ratat. Milhaud a deschis pachetul. Cine era acest bărbat necunoscut care prelua controlul Operaţiunii *Tigrul Alb,* care avea atât de mult dispreţ pentru Milhaud? Nu era nimeni. Cel puţin, nu era dintre cunoscuţii lui Milhaud. Un american cu umeri largi şi trăsăturile atrăgătoare, aspre, ale unei vedete de cinema. Arăta de parcă ar fi venit de la Hollywood sau ar fi descins dintr-o revistă despre celebrităţi, cu ţigara lui înfiptă în gură. Un bărbat din reclama Marlboro. Milhaud s-a simţit cuprins de dezamăgire. Supravegherea foto se dovedise o cale închisă. Cum să afle altfel cine era acest bărbat misterios? Continuând supravegherea audio.

Milhaud deveni brusc conştient că domnul LoGrazie se foia nerăbdător lângă el. Se trezi.

— Mi-ar plăcea să-ţi aflu sursele de informaţii despre domnişoara Sirik, spuse el.

— Nu te priveşte pe dumneata. Lucrezi pentru mine; faci ce-ţi zic eu, răspunse domnul LoGrazie, în maniera lui caracteristică, abruptă.

Milhaud îşi petrecuse un timp considerabil reflectând în ce mod să trateze acest subiect. În principiu, considera că oamenii Mafiei erau cretini. Nu aveau nici o idee despre adevărata putere a platoului Shan; tot ce voiau era opiul. Din acest motiv era hotărât să joace în continuare pentru Mafia rolul de băiat de mingi. În acest scop, rosti:

— M-am concentrat asupra domnişoarei Sirik. Ştiai că

acum este cu fratele mai tânăr al lui Terry Haye?

— Nu-mi pasă cu cine este. Atâta vreme cât moare.

Milhaud se uită cum domnul LoGrazie desface o pungă de hârtie mototolită şi începe să hrănească absent crapii somnolenţi.

— Presupun că nu-ţi pasă nici că, atunci când Al DeCordia a fost aici ca să discute cu Terry Haye, între ei doi s-a format un soi de afecţiune tată-fiică, rosti Milhaud.

— Şi?

— Şi fiicele de obicei nu-şi lichidează taţii.

— A fost sarcina ei. Terry Haye i-a spus să…

— Cu cine ai impresia că discuţi? Ceea ce afirmi este absurd, riscă Milhaud. L-am cunoscut pe Terry Haye. Ştiam de ce era în stare. Genul ăsta de crimă cu sânge rece nu era stilul lui.

— Ce naiba se întâmplă? făcu domnul LoGrazie, cu mâna în punga de hârtie, încetând să mai hrănească peştii. Cu alte cuvinte, nu-mi vei urma ordinele?

— A curs deja prea mult sânge. Siguranţa franceză continuă să adulmece cazul. Nu vreau să intre şi Interpolul în acţiune.

— Nu este relevant. Sunt cu toţii nişte idioţi.

— Idioţii pot să strice maşinăria la fel de bine ca şi geniile.

Domnul LoGrazie, hrănind iarăşi crapii, cugetă.

— Sursa mea este deasupra oricăror bănuieli, rosti el în fine.

— Serios? Atunci dumneata ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu *cred* nimic, replică domnul LoGrazie.

Crapul se agită doar atât cât să ajungă la pâinea aruncată în apă.

— Trebuie numai să faci ceea ce ţi s-a spus, urmă el, cu o voce plină de ameninţări sumbre.

Începură să se plimbe paralel cu strada. Domnul LoGrazie se opri, aplecându-se peste marginea de beton a unui poduleţ care traversa cărarea de dedesubt.

Milhaud se gândi: „Trebuie să deturnez cumva situaţia asta. Nu pot permite să i se facă rău Soutanei”.

— Avem o altă problemă, mai presantă, zise el. Terry

Haye n-a avut niciodată intenţia să ne vândă *La Porte a la Nuit.*

Capul domnului LoGrazie se răsuci brusc înspre interlocutorul său:

— Ce vrei să spui?

— Ceea ce mi-a vândut n-are nici o valoare.

Chipul domnului LoGrazie căpătă o expresie îndurerată:

— După informaţiile tale, era la ananghie. Avea nevoie de bani.

— Se pare că avea un alt sprijin financiar necunoscut. Nevoia lui de a face rapid rost de bani lichizi a fost o cursă.

— O cursă? Pentru ce?

— Terry începuse să bănuiască faptul că pregătim Operaţiunea *Tigrul Alb.* Eram deja pe cale să-i cumpăr câţiva oameni din reţeaua lui. Încât asta a fost un soi de răzbunare. Să mă facă să plătesc, îmi închipui, pentru încercarea de a-mi însuşi reţeaua lui.

— Un mic pervers foarte vindicativ, nu-i aşa?

Milhaud nu dorea să prelungească această discuţie.

Oricum, ce ştia ţopârlanul ăsta?

— Informaţia ta, Milhaud, trebuia să ne aducă o piesă nepreţuită din metal. N-am găsit încă ultima parte a Pădurii de Săbii.

Domnul LoGrazie îşi puse mâna lui grea peste braţul lui Milhaud şi îl ţintui pe loc, cu o forţă enormă.

— Ce naiba s-a întâmplat? îl întrebă el.

— Am crezut că am o pistă către adevărata Poarta către Noapte.

— Am zis, ce naiba s-a întâmplat, Milhaud?

— Am fost tras pe sfoară, admise Milhaud, silindu-se să nu tresară.

— Mda. Chiar aşa, mârâi domnul LoGrazie. Se pare că Terry Haye te-a dus de nas. Spuneai că îl cunoşteai. Ştiai că era un bun maestru al dezinformării?

— Nu Terry Haye a fost sursa, minţi Milhaud.

Dezinformare? Deci aşa l-a făcut Terry pe Milhaud să creadă că era în lipsă de bani.

Strânsoarea domnului LoGrazie se intensifică:

— Cine a fost?

Iar Milhaud, năucit, răspunse:

— Au folosit-o pe Soutane Sirik. Oamenii mei îi ignorau pe asociaţii lui Terry Haye. Se concentrau asupra prietenilor domnişoarei Sirik.

Era, de la un capăt la altul, o minciună. Ştia că făcea un pariu disperat pe viaţa Soutanei. Dar ce altă şansă avea? Trebuia să încerce să ridice condamnarea la moarte pe care domnul LoGrazie o rostise împotriva ei.

Putea să vadă cum se învârteau rotiţele în creierul americanului. Domnul LoGrazie contempla eleşteul.

— Dacă ai dreptate, dacă ea a fost cea care te-a păcălit, înseamnă că este complet implicată. Ar putea însemna că ea are adevărata *Poartă către Noapte.*

Milhaud ridică din umeri. În sinea sa îşi ţinea respiraţia.

— Dacă o ucid, nu vom afla niciodată.

Domnul LoGrazie mormăi:

— Trebuie să discut cu nişte oamenii. Până am confirmarea lor, n-o lichida.

Îşi îndepărtă mâna de pe antebraţul lui Milhaud şi continuă:

— O să-i informez că dumneata ne sfătuieşti ca, în schimb, să punem mâna pe ea. Sunt de acord că trebuie să aflăm despre ce e vorba. Cred că pot obţine aprobarea de la ei ca să ne ocupăm de asta.

Milhaud simţi că i s-a luat o mare greutate de pe piept. Senzaţia de uşurare îl ameţise aproape.

— Bine, rosti el, respirând puţin întretăiat. Trebuie să o păstrăm pe mademoiselle Sirik în viaţă.

Se aflau la marginea nordică a taberei amiralului Jumbo, unde aveau puţini oameni. În acelaşi timp, era necesar să fie atenţi la soldaţii din zonă, care patrulau încontinuu.

Figura lui Mogok era contractată, de parcă ar fi suferit.

— Ko Mun, ai cumpărat?

— Mai întâi lucrurile importante, Daw Mogok.

Deşi căpetenia de trib din Shan i se adresase ca unui egal, Mun a avut grijă să-i răspundă cu formula folosită pentru un superior.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat de când n-am mai fost

pe aici, continuă el. Totul s-a schimbat. În primul rând, am observat întărirea pazei aici. În al doilea rând, toată lumea este cu nervii la limită.

Mogok se uită împrejur cu nervozitate:

— Amiralul Jumbo a luat o hotărâre dezastruoasă. Plănuieşte să se războiască cu generalul Kiu. Vrea să-l omoare pe Kiu şi vrea să stăpânească cel de-al Zecelea Cvadrant. Dar generalul Kiu este un demon; mi-e frică de el. Unii spun că nu-i născut din femeie şi că este nemuritor. Se zice că ar fi însuşi Mahagiri.

— Amiralul Jumbo a trăit alături de generalul Kiu ani de-a rândul. Ce l-a făcut să decidă să-l atace acum?

— Ma Ling, rosti Mogok, clătinând din cap. Lumea o să se sfârşească pentru o fată.

— Nu chiar o fată. Dragostea.

Mogok pufni dispreţuitor:

— Oricum i-ai spune, este rău, în mod sigur. Amiralul Jumbo nu mai gândeşte cu creierul. Se mulţumeşte să se ducă, acolo unde-l conduc mădularele lui bărbăteşti.

— Ce s-a întâmplat?

— Generalul Kiu este pornit să ne distrugă, asta s-a întâmplat. Prin spionii lui a aflat că Ma Ling era favorita amiralului Jumbo. Acum, onoarea îi dictează amiralului Jumbo să se răzbune.

— Atunci ar trebui să fiţi deja în război.

Mogok aprobă:

— Just. Dar generalul Kiu este mult prea isteţ. După cum a murit Ma Ling, a fost imposibil să-l implicăm pe el. Îl suspectăm, dar hu avem dovezi. Nimeni din afară nu s-a apropiat de ea.

— Deci, e clar că generalul Kiu a avut un spion de la voi. Spune-mi, nu l-aţi descoperit încă?

Mogok clătină din cap:

— Până acum a plecat probabil de mult.

Elimină subiectul cu o mişcare a mâinii:

— Destul cu asta. Unde e Pădurea de Săbii?

— Nu o am.

Cum putea să-i mărturisească lui Mogok faptul că nici nu ştia încă unde se afla?

Mogok blestemă într-un dialect pe care Mun nu-l înţelegea:

— Atunci suntem distruşi. Distruşi.

Mun se uită la figura lui Mogok. Părea palid pe sub pielea de culoarea mierii.

— Care-i problema ta?

— Tu.

Numai natura clandestină a întâlnirii lor l-a oprit pe Mogok să nu strige de supărare.

— Înţelegerea noastră s-a sfârşit. Ai promis Pădurea de Săbii. Cu ea, aş fi reuşit orice.

— A fost strict ideea lui Terry, să folosim Pădurea de Săbii pentru a-i controla pe amiralul Jumbo, generalul Kiu şi pe celelalte căpetenii războinice ale opiului, replică Mun. Dorea un fel de pace aici şi un sfârşit al bătăliilor continue între cvadrante pentru teritoriu, forţă de muncă şi drumuri de acces spre Shan. După cum a fost ideea lui să te angajăm ca să ne ţii evidenţa opiului, să ne ţii la curent cu orice schimbări de pe-aici. Am cheltuit o groază de bani cu tine, Mogok.

— Terry Haye a murit. Toate astea s-au terminat. M-am săturat să vă dau informaţii din interior. De ce s-o fac? N-ai adus Pădurea de Săbii. Nu ţi-ai respectat partea din învoială.

— Îmi vreau toate cele o sută de kilograme de opiu. Nu-mi pasă cum a fost vremea aici iarna. Pregăteşte terenul ca să luăm de la altcineva.

— Îmi pare rău, ridică din umeri Mogok. Mă tem că nu te mai pot ajuta.

Mun păru indiferent:

— Dacă nu vrei, o să găsesc pe altcineva care o să vrea.

Mogok îl ironiză:

— Mă îndoiesc. Aici este o societate închisă.

Mun zâmbi:

— Dar este şi o societate venală. Se zice că, în Shan, loialitatea unui om se cântăreşte după cât câştigă pe lună, nu?

Mogok evită să întâlnească privirea lui Mun.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Vreau să spun, rosti lent Mun, că faptul că n-am adus Pădurea cu Săbii nu înseamnă că nu o am.

— Ce dovadă poţi să-mi aduci că *o aii.*

— Nici una. Trebuie să ai încredere în mine.

— Nu am încredere în nimeni. Nu mă clintesc din loc împotriva generalului Kiu fără Pădurea de Săbii. Şi dacă, aşa cum se zvoneşte, generalul Kiu este cu adevărat Mahagiri cel nemuritor? O să mă jupoaie de viu şi ăsta ar fi doar începutul.

— Ştiai că generalul Kiu a comandat un batalion nord-vietnamez în timpul războiului?

Mun observă că ochii lui Mogok se deschiseră larg de uimire.

— E adevărat, urmă el. Din noiembrie 1969 până în mai 1974. După ce s-a îmbuibat acolo, a sărit peste bord – a dezertat – şi a venit aici.

Mun scuipă dispreţuitor.

— Am luptat împotriva lui în Vietnam, afumă el. L-am văzut cum a omorât mulţi oameni. Când un om omoară, descoperi tot ce ai nevoie să ştii despre el. Îţi spun cu că nu e Mahagiri.

Mogok fixă cu privirea faţa lui Mun, de parcă ar fi fost fundul unei ceşti de ceai în care să fie în stare să citească. Păru că trece multă vreme până să se decidă:

— Amiralul Jumbo te-a minţit. Altcineva ţi-a înhăţat opiul.

Mun, alarmat, avu senzaţia că i se încordează stomacul.

Gândi: „Asta e un dezastru de proporţii epice. Terry a murit şi jumătate din cantitatea noastră lunară de opiu s-a dus pe apa sâmbetei – drept în mâinile unui duşman necunoscut. Şi cine ştie dacă la următoarea vizită aici, amiralul Jumbo nu va zice că nu mai are din Numărul Patru, îmi pare rău, dar fermierii din Shan aşa sunt, nu există alţii mai leneşi ca ei? Asta înseamnă să te afli la strâmtoare”.

— Cine a luat încărcăturile noastre? se interesă Mun.

— Un bărbat, asta-i tot ce ştiu. Nu eram aici când a venit să negocieze cu amiralul Jumbo. Eram în Shan şi escortam o sută de kilograme de Numărul Patru când s-a întâmplat.

— Şi nu e neobişnuit? Căpitanii voştri conduc convoaiele înarmate prin munţi.

Mogok aprobă:

— Acum este clar că amiralul Jumbo dorea să fiu plecat când s-a întâlnit cu vizitatorul.

— Şi, fireşte, n-ai întrebat despre afacerea pe care-a făcut-o amiralul Jumbo cu rivalul meu când te-ai întors, rosti Mun cu un oarecare sarcasm.

— Ba da. Din păcate, fără prea mare succes.

— Şi nici unul dintre oamenii voştri n-a văzut cine a venit în tabără?

— În primul rând, nu a venit în tabără. Amiralul Jumbo s-a dus într-o poiană din junglă, la vreun kilometru de aici. A luat cu el şase oameni. Ei l-au văzut, dar ce folos? Tot ce-au fost în stare să-mi spună a fost că este caucazian. Şi că e înalt. Chipeş ca un actor de cinema american.

— Şi *chiar* era american?

— E posibil. Pe de altă parte, i-a dăruit amiralului Jumbo o piesă din cel mai rar jad imperial. Nu cred că este darul unui american.

— Doar dacă nu era din CIA, cugetă Mun. Unii din oamenii lor sunt de-acum versaţi în tradiţiile şi obiceiurile locale.

— Cadoul ăsta avea mai mult de-a face cu gusturile personale ale amiralului Jumbo, remarcă Mogok. Poate că omul îl cunoştea foarte bine pe amiral.

— Ei bine, avem deja câteva informaţii interesante. Mai întâi, omul este foarte puternic, dacă generalul Jumbo şi-a călcat peste mândrie şi a acceptat să-l întâlnească în afara propriei sale tabere.

— Nu văd cum ar putea fi suficient pentru a-l identifica.

— Nu este. Dar trebuie să începem de undeva.

Mun începea să potrivească piesele disparate laolaltă.

Terry este ucis. În acelaşi timp, o persoană cunoscută şi respectată de amiralul Jumbo cade la înţelegere cu el, în dauna lui Terry şi a lui Mun. Coincidenţă? Greu de crezut. Mun ar fi pariat până la ultimul franc din buzunar că acela care l-a ucis pe Terry era cel care le-a luat de sub nas sursa lui Terry şi Mun.

Mun trebuia să presupună că necunoscutul care l-a înlăturat era, într-adevăr, puternic. Deoarece, nu numai că

l-a convins pe amiralul Jumbo să-l dea la o parte din ceea ce era în mod normal un teritoriu sacru, dar a obţinut ca amiralul să lucreze în momentul de faţă *pentru* el. Conversaţia lui Mun cu amiralul fusese aranjată dinainte. Cel pentru care lucra acum amiralul Jumbo voia ca acesta să facă presiuni asupra lui Mun. Acest adversar necunoscut voia ca Mun să nu-i mai stea în cale. Şi mai voia să afle dacă Mun avea vreo idee despre cine l-a ucis pe Terry. Nici o mirare că amiralul Jumbo a fost atât de nerăbdător să-şi trimită oamenii cu Mun. Vor fi acolo să-l urmărească pe Mun şi, dacă s-ar apropia prea mult de cel care l-a ucis pe Terry, aveau ordine să-l ucidă şi pe el.

Pentru prima oară, Mun simţi cum o undă de frică îi străbătea stomacul. Cel care deţinea puterea de a-l cumpăra pe amiralul Jumbo, căpetenia războinică a celui de-al Nouălea Cvadrant, nu era, poate, o persoană cu care să se joace.

— Mi se pare limpede, rosti Mun, că acela care mi-a luat opiul este acelaşi cu omul care a ordonat uciderea lui Terry.

— Poate, răspunse Mogok. Dar pui întrebări la care este imposibil de răspuns. Scoate-mă din afacerea asta.

— Ţi-ar plăcea să fii promovat, Mogok, nu-i aşa? Eventual să-ţi comanzi propria divizie în armata amiralului Jumbo?

Mogok se holbă la Mun:

— Despre ce tot vorbeşti?

În tot timpul cât au discutat, Mun s-a gândit la spionul pe care generalul Kiu l-a infiltrat în tabăra amiralului Jumbo. Raţionamentul lui era următorul: dacă nu au fost recrutaţi recent oameni noi, atunci generalul Kiu trebuie să fi corupt pe cineva care era *deja* în interior. Un trădător. Şi-a mai zis că, din moment ce spionul nu a fost descoperit încă, de ce să plece? Unica lui valoare era să rămână pe loc.

Mun cântări aceste probleme pentru o vreme. Apoi spuse:

— Cât de recunoscător ar fi amiralul Jumbo dacă i-am aduce spionul generalului Kiu?

— N-ar mai încăpea în piele de fericire, replică Mogok, încruntându-se. Dar cum să faci imposibilul?

Mun răspunse:

— Amiralul Jumbo are informaţiile de care am eu nevoie. Vreau să ştiu cine a venit aici în absenţa mea. Vreau să ştiu cine l-a omorât pe Terry Haye.

Mogok cugetă şi zise:

— Cred că amiralul Jumbo ţi-ar spune, dacă i-ai da spionul. Îl mistuie amintirile despre Ma Ling şi ura pentru generalul Kiu.

Ridică din umeri:

— Dar, pe de altă parte, dacă ţi-ar spune sau nu, e un subiect fără importanţă. Nu cred că poţi să-i predai spionul Cum ţi-am zis, sunt de părere că a plecat demult.

— Cât face rubinul ăsta de pe dintele tău din fată?

Mogok îl atinse cu arătătorul:

— Nu ştiu. Poate, trei kilograme de Numărul Patru. De ce?

Mun zâmbi:

— Ţi-ar plăcea să pui rămăşag pe el?

Diana aduse informaţia – dosarele despre omorârea lui Dominic Guarda şi a lui Al DeCordia – pe care le ceruse Seve, în camera lui din Beekman Downtown.

— Să-ţi spun ceva, rosti ea. Am obosit să te tot vizitez prin spitale.

Seve înlătură de pe figură masca de plastic pentru oxigen. Era ridicat în pat.

— Nu ştiu deloc de ce mă aflu aici, răspunse el, cu o voce răguşită, puţin neclară, din pricina limbii umflate.

Diana îi contemplă dunga roşie, urâtă, din jurul gâtului.

— Cum îţi este? se interesă ea.

— Poftim?

— Doamne, eşti imposibil! M-ai speriat, ştiai?

Seve părea aproape jenat de mărturisirea ei:

— Ascultă, căpitanul a venit deja aici să-mi facă scandal, pentru că de la primărie i-au făcut scandal, prin comisar. Am pierdut un criminal acuzat de crime grave. Ceea ce nu mă face fericit.

— Fericit? repetă Diana. Pentru numele lui Dumnezeu, ai fost pe punctul de a muri.

Seve încercă să zâmbească, dar efortul îi transformă

intenţia într-o grimasă de durere.

— Aproape că nu contează. Mi-am amintit, chiar, de ce naiba mă urmăreai?

— Cineva trebuia să aibă grijă de tine, replică ea, de vreme, ce refuz să o faci tu însuţi.

— Adică?

— Adică, ocolind procedura, o căutai cu lumânarea.

— Ştiam ce fac, mormăi el.

Diana ar fi putut să-i răspundă, însă se abţinu deliberat. Adevărul era că ceea ce a făcut Seve o îngrozise şi că a mulţumit tuturor zeilor strămoşilor ci pentru că a venit cu o echipă după el, în Chinatown.

Intră un doctor, având pantofi cu talpă de gumă care scârţâiau pe linoleum. Aruncă o privire peste fişa lui Seve şi se interesă:

— Cum vă simţiţi?

Examina tăietura de pe gâtul poliţistului.

— Până la urmă, aţi avut mare noroc, urmă el, scriind pe fişă. Pentru o vreme o să remarcaţi o respiraţie zgomotoasă, dar schimbarea survenită în vocea dumneavoastră nu este neapărat permanentă. Aveţi un mic hematom – un cheag de sânge – pe coardele vocale; v-am prescris un antibiotic, un steroid, pentru a reduce inflamaţia. Este crucial, iată de ce hematoamele necesită monitorizare. Dacă va creşte, va bloca în mod considerabil traheea şi, cel mai probabil, veţi avea nevoie de o traheotomie.

Continuă să scrie grăbit:

— De asemenea, este probabil că veţi mai expectora sânge pentru o vreme. Durerile de gât şi migrenele sunt normale pentru situaţia dumneavoastră, aşa încât nu trebuie să fiţi alarmat dacă vor surveni. V-am făcut radiografii şi analize CAT şi totul este normal. Luaţi-vă medicamentaţia şi ne mai vedem mâine.

— Când pot să plec de aici? întrebă Seve.

Medicul îi adresă un surâs rece:

— E dificil de spus. Deocamdată, de ce nu încercaţi doar să vă odihniţi?

Seve îl privi ca pe un criminal. După ce ieşi din cameră,

Seve îi spuse Dianei:

— N-am nevoie de lecţii de la tine.

Ea îşi simţi ochii umeziţi de lacrimi fierbinţi. Pentru un moment; se întrebă de ce mai era încă acolo. Dar ştia ce sentimente avea pentru el şi nimic din ce-ar fi zis ori ar fi făcut n-ar fi schimbat starea de fapt.

— De ce nu admiţi pur şi simplu că se află în joc amărâta ta mândrie latină? Te îngrijorează că or să zică ceilalţi că ai fost salvat de o femeie?

— Mda! Ei, fac pariu că au început deja să se răspândească glume pe seama mea.

— Cred că oricine te cunoaşte este mai degrabă uşurat că n-ai păţit nimic.

— Las-o baltă, replică el, dar părea satisfăcut. Ai informaţiile de la poliţia din New Canaan?

— Da, răspunse ea, ridicându-se. Dar nu sunt obligată să ţi le dau. Căpitanul mi-a spus că eşti oficial în două săptămâni de concediu medical.

— Mda, ştiu.

Întinse mâna.

— Dă-le-ncoace.

— Tţ. Ştii ce înseamnă concediu medical? Laşi deoparte serviciul.

— Nu glumesc, Diana. Lasă-mă să le iau.

— Nu. Chiar…

— Este un ordin.

— Eşti în afara serviciului. Acum nu mai primesc ordine de la tine.

Seve se uită la ea şi înţelese că vorbea serios.

— Atunci lasă-mă să le văd ca prieten.

— Ca prieten, vreau să te văd iarăşi pe picioarele tale cât mai repede posibil.

El aruncă deoparte folia de plastic şi îşi coborî picioarele peste marginea patului:

— Acum ţi-ar conveni?

— Seve, lasă. Te rog. Nu pricepi că ai fost rănit?

— Ţi-am zis doar, sunt bine.

— Scuză-mă, dar nu te cred.

El îşi trecu o mână peste faţă:

— Cerule, nu-ţi cer decât să arunc o privire pe dosar.

— Dă-mi un singur motiv serios pentru care ar trebui să te ascult.

Seve se uită la ea, dar Diana fu mişcată de privirea lui întunecată.

— Diana, rosti el, omul care m-a atacat este aceeaşi persoană cu cel care mi-a ucis fratele.

— Poftim? De unde poţi să ştii?

— Pentru că l-am văzut, răspunse el, istovit dintr-o dată, simţind durerea cu mai mare intensitate decât cu o clipă în urmă. Ai avut dreptate. Era evantaiul metalic din cartea ta, blestematul de evantai metalic pe care l-a folosit ca să-i taie capul lui Dom. Şi voia să-l folosească şi pentru a mă ucide pe mine.

Diana rămase stupefiată. Avea o senzaţie de năuceală.

— Iisuse, şopti ea. Ce înseamnă asta?

— Dacă-mi dai dosarul ăla, poate o să fiu în stare să-ţi spun.

Furia lui lăuntrică crescu atunci când intră în posesia informaţiilor, ştiind că prezentul se îndepărtase, posibil pentru totdeauna şi că era azvârlit înapoi în timp, înapoi în Cambodgia cea uscată, în Cambodgia cea însângerată, unde râuri de hârci şerpuiau pe pământurile unde odinioară o reţea de irigaţii magnific concepută aducea viaţa pe câmpiile însetate.

Primul raport era cel al laboratorului lor şi îl dezamăgi de la prima vedere. Existau amprente digitale pe bancnota de o sută de dolari pusă de ucigaş pe tava pentru colectă, însă erau atât de pătate, încât nu foloseau la nimic.

Totuşi, restul era promiţător. Latexul, extras de Seve din mâna lui Dominic era identic cu cel pliant, folosit în fabricarea de măşti pentru profesionişti. În plus, urma de pudră găsită de laborator pe bancnotă era asemănătoare uneia produsă de o binecunoscută firmă franceză de cosmetice.

Interesant, gândi Seve. A folosit o mască pentru a se confrunta cu Dom. De ce? Răspunsul evident era că Dom îl cunoştea, sau îl cunoscuse mai demult. Da, îşi spuse Seve. În Cambodgia.

Ajunse la materialul furnizat de echipa de detectivi din New Canaan. Erau două rapoarte ale procurorului, unul pentru Dom, celălalt pentru Al DeCordia, bărbatul pe care l-au găsit în şanţul de pe câmp. Ambele confirmau suspiciunile lui Seve. În primul rând, că Dom şi DeCordia fuseseră omorâţi de acelaşi om, care-a folosit aceeaşi armă. Arsuri, o rană importantă, forma ciudată, crenelată a marginilor rănii, argumentau ipoteza.

Unica, diferenţă consta în degetele rupte ale lui Dom, iar raportul clarifica acest mister. Procurorul a descoperit particule minuscule de latex încrustate sub unghiile de la degetele rupte. Aceasta îi sugera lui Seve faptul că Dom a smuls o bucată din masca ucigaşului şi acesta, atent, a trebuit să rupă degetele victimei sale pentru a o recupera.

Raportul mai confirma faptul că Al DeCordia fusese omorât între treizeci şi şase şi patruzeci şi opt de ore *înainte* ca Dom să fie ucis. Ceea ce însemna oare că era un lanţ mai mare de crime, sau că cele două crime aveau o legătură între, ele?

Seve se întoarse la raportul procuraturii în cazul lui Dom şi reciti partea referitoare la provenienţa franceză a pudrei.

Îşi ridică privirile:

— Diana, eşti un înger.

— Se poate, dar în momentul de faţă mă întreb dacă nu cumva îl ajut pe diavol.

— Ce vrei să spui?

— Şefu', eşti obsedat de moartea fratelui tău. Adică, uită-te la tine, eşti o ruină, dar nu te-ai opri nici măcar ca să respiri.

— N-am timp, răspunse Seve.

— Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu pricepi.

Indică o direcţie cu mâna:

— Dă-mi notiţa pe care am găsit-o asupra lui Dom. La mine în portofel, este o bucată de hârtie scrisă de mână.

Dacă-şi amintea bine, adresa era în Franţa. O coincidenţă?

Diana se îndreptă către dulap şi-i căută portofelul.

— Nu m-ai lăsat să-l văd. Asta…

Se întrerupse, privind bucata de hârtie.

— Ce s-a întâmplat?

Ea părea să respire mai greu.

— Diana?

Fata îi înmână notiţa cu numele şi adresa Soutanei, sub care Dom scrisese: „Mântuită?”

— Pe când erai lângă şanţ şi examinai trupul lui DeCordia, detectivul Blocker m-a lăsat să văd agenda victimei. Este acelaşi scris aici!

Seve privi atent bucata de hârtie, simţind că începe să se aprindă:

— Cum poţi fi sigură?

Diana scoase ceva din carnetul ei de notiţe.

— Blocker mi-a dat una din cărţile de vizită ale lui DeCordia, extrasă din portofel. Nu ştiu cum, în confuzia de acolo, nu mi-a mai cerut-o înapoi, iar eu am uitat să i-o înapoiez. Mă interesa, pentru că era scris ceva care mi-a aprins un beculeţ în minte. Uite.

Aşează cele două note una lângă alta:

— Observi cât este de aplecat pe spate scrisul? DeCordia era stângaci. Agenda lui conţinea acelaşi scris. Nu există nici o îndoială, el a scris pe bucata de hârtie găsită asupra fratelui tău.

„Are dreptate”, gândi Seve. Asta înseamnă că DeCordia intrase în contact cu Dom. Iată legătura!

— Ai urmărit notiţa de pe cartea de vizită?

Diana aprobă:

Fii atent. DeCordia a scris numele „Societatea de binefacere pentru Asia de Est” şi, dedesubt, aici, un număr de telefon.

— Şi? se interesă Seve. Ştii despre cine era vorba?

— Tocmai asta e. N-am auzit niciodată de ci. Există douăzeci şi şapte de societăţi de binefacere în Chinatown şi le cunosc pe toate.

— Vrei să zici că Societatea de Binefacere pentru Asia de Est nu există?

— Într-un fel, răspunse Diana. Numele este fals, dar nu şi numărul de telefon. Este al telefonului din oficiul de pe Doyers Street unde te-a condus Peter Loong Chun.

Cădeau frunzele, roşii, aurii şi arămii, zburând prin lumina neclară a zilei. Zăpada se aduna pe lângă copacii desfrunziţi. Alix era pe jumătate în tărâmul viselor, în acel punct înceţoşat dintre somn şi năuceala de la narcotic, unde totul părea ascuţit ca o lamă şi învăluit de înţelesuri.

Când a răzbătut la suprafaţă din toate medicamentele care s-au dat, a fost ca într-un coşmar pe care l-a avut mai demult: sentimentul omniprezent al primejdiei, când nu vrei decât să ţipi. Deschizi gura şi descoperi că eşti mut.

Dar, de această dată, era adevărat. Existau bandajele şi o durere pătrunzătoare, ca şi cum faţa i-ar fi fost scufundată în acid. Alix ştia că se află culcată pe spate şi prin braţ îi pătrundeau tuburi. Era oarbă şi mută.

Adormi, sau crezu că adoarme, întorcându-se în Ohio, o fetiţă cu codiţe, de zece ani, auzindu-şi iarăşi părinţii, vocile strigând obscenităţi, până ce nu mai suporta atmosfera de animozitate. Şi alcoolism. Furând douăzeci de dolari din portofelul tatălui său, fugea de acasă şi, la depou, lua autobuzul.

Apoi, când medicamentele îşi slăbiră efectul asupra ei, trecutul recent năvăli peste ea. Lupta împotriva unei figuri puternice, îngrozitoare, care o îneca în propriul ei sânge, încercă să ţipe.

În schimb, avu o convulsie şi cineva o apucă de mână.

— Mamă.

„Danny? Oh, Danny!” O cuprinse o senzaţie uşoară, care-i îndepărtă panica şi durerea. Se concentra numai asupra dragostei pentru el.

— N-ar trebui să fiu aici, se auzi vocea lui Danny în apropierea ei, încât şi-l putea închipui, înalt şi puternic şi poate, acum, speriat. Nimeni nu are voie, încă.

Ea îi apucă mâna cu forţa, nedorind să dea drumul la ceea ce avea mai de preţ.

— Chris a fost nevoit să plece în Franţa, să-şi aducă fratele. El n-a păţit nimic.

„Dar ta eşti singur”, gândi ea. Se simţi cuprinsă de un val de dezolare. Unde era familia pe care o iubise atât?

— Stau cu un tip pe care-l cheamă Max Steiner, mamă.

Este un vechi prieten de-al lui Chris. Un avocat. Totul e-n regulă. Nu-ţi face griji pentru mine.

Era atât de curajos. Îi strânse mâna. Ar fi vrut să afle ce i se întâmplase, cât de grav fusese rănită, cum va arăta după ce va fi înlăturată grămada asta de bandaje. Gâtul o durea, plin de întrebările pe caro tânjea să i le pună.

— Nu-mi doresc decât să-ţi fie bine.

„Oh, da, Danny. Şi eu.”

— Ieri, după ore, mi-am luat bicicleta. Am mers până la bazin. Vremea era grozavă, ca în iunie, mai cald decât a fost în ultima perioadă. Toată lumea era afară, cu bicicletele sau pe skateboard. Peste tot era muzică, de parcă ar fi venit dinspre stânci, sau cam aşa ceva.

„Oh, Danny, vreau să fii atent. Suntem în New York şi acum eşti singurul.” În urechi îi răsunară din nou cuvintele lui: „Nu-ţi face griji pentru mine. Totul e-n regulă”.

Iarăşi era asaltată de neant, se scufunda în labirintul timpului, în autobuz, lăsând în urmă priveliştea urbană din Columbus, cu ameninţările ei stranii din partea lumii adulţilor: asprimea unei mame, insultele tatălui său şi, între ele, rânjind ca o prostituată vopsită strident, certurile crunte, înecate în alcool, ce sfârşeau invariabil în lacrimi şi violenţă.

Se îndrepta spre sud pe Şoseaua 33, cu genunchii la piept, cu tălpile pantofilor sprijinite pe scaunul din faţă, mestecând gumă. Privea pe fereastră la frunzele roşii, aurii şi arămii, zburând prin rafalele de vânt, zdrobindu-se ca piperul prin rigole.

La Circleville îşi lipea guma de scaun, cobora, mergând pe jos ultimii doi kilometri, cu mâinile înfundate în buzunare.

Vântul de toamnă o izbea în obraji, iar cerul era atât de noros, încât semăna cu o pătură. Fugea, ca întotdeauna, pe ultima sută de metri. Urca treptele roase de vreme de la casa bunicului, unde era întotdeauna bine venită, unde, după ce a apărut neanunţată pentru prima oară – la vârsta de nouă ani – nu era niciodată întrebată pentru ce a venit acolo.

Ziua următoare a luat-o cu el la sărbătoarea anuală a

dovleacului, unde, râzând, a urmărit o paradă de căruţe trase de cai, a mâncat plăcintă cu dovleac, stropită cu cidru de mere acrişor, s-a uitat la concursul de dovleci care i s-au părut mari cât casa bunicului.

Noaptea, după ce s-au întors şi-a ridicat plapuma până la bărbie şi a privit luna pe cerul limpede al nopţii, visând la o scară făcută din stele.

Se trezi dintr-o dată, readusă în faţa pumnului necruţător al prezentului, scăldată în sudoare; era invadată de dorinţa de a fi iarăşi copil, eliberată de grijile zilnice, de grija necontenită pentru Danny, de toate responsabilităţile. Îşi dorea, în schimb, să fie purtată prin noapte, pe acea scară vrăjită de stele, înfăşată, legănată, să aibă cineva grijă de ea.

Se întreba dacă era oare pentru că fusese prinsă în cursă, devenind mamă? Oare femeile care făcuseră conştiincios acea alegere se simţeau vreodată ca ea, neştiind dacă ar mai face încă o dată acel pas ireversibil, dacă ar mai avea de ales?

Dar apoi avu senzaţia că forţa lui Danny pătrunde în ea, îl simţi apropiat şi cald lângă ea, cum arăta când a jignit pe lume, mic, roşu şi urlând, i-a mulţumit Domnului pentru el, pentru acel miracol al vieţii care era o parte din ea.

Adormi la loc şi, când se trezi, deveni conştientă de o altă prezenţă în cameră. Cine era? Danny? Christopher? Uitase că fiul ei a informat-o că de fapt Christopher era în Franţa.

— Alix?

Acea voce. Familiară. Se strădui să o cupleze ca o figură.

— Iubito? Eşti trează?

Atât de familiară? Cine?

— Iubito, eu sunt, Dick.

„Dumnezeule”, gândi ea, şocată, „este fostul meu soţ”.

— Am auzit ce s-a întâmplat. Cerule, îmi pare atât de rău, Alix! Mă simt de parcă, ştii, într-un fel, ar fi vina mea că ai păţit ceva. Dacă nu te-aş fi părăsit… dar toate astea s-au terminat acum. M-am întors pentru totdeauna. O să am atâta grijă de tine, o să vezi. Te iubesc, scumpa mea. Acum înţeleg că te-am iubit întotdeauna.

Seve gândi: „Războiul se bazează pe decepţie”.

— Trebuie să ies din spital, rosti el.

— Unde ai de gând să pleci? îl întrebă Diana.

Însă războiul se sfârşise în urmă cu treisprezece ani. Avea în minte acel nume: Soutane Sirik şi acea adresă: 67, Boulevard Victor Hugo, Nisa, Franţa.

Diana îi puse o mână pe umăr:

— Nu pleci nicăieri.

„Ar fi mai bine să nu mă mai amăgesc singur”, îşi spuse el în sine. „Războiul nu s-a sfârşit niciodată. Nu pentru mine. Şi în orice caz, nu pentru el”.

— Nu pricepi, replică el, scuturându-se de încercarea ei de a-l reţine. Nu voi mai găsi nici un răspuns aici. Dragonul a murit. Singurul meu fir s-a spulberat.

— Sigur, Chun a murit. Dar abia am început să lucrăm la cele două crime. Acum, dacă avem permisiunea lui Blocker…

— Fundături, rosti Seve, aruncând o privire prin cameră, spre dulap. Îţi spun eu, de acum încolo urmărirea celor două crime de aici este pierdere de vreme.

Diana îl urmări cum se îmbracă.

— Ce s-a întâmplat? Ce nu vrei să-mi spui?

Oare Dom fusese ucis pentru că îi dezvăluise Al DeCordia ceva? Se întrebă Seve. Dar de ce s-ar fi dus DeCordia în primul rând la Dom? Şi atunci, cu un picior vârât în pantaloni, pe jumătate îmbrăcat, înţelese totul. Fratele său scrisese în josul hârtiei: „Mântuită?”. Al DeCordia venise pentru a face o confesiune?

Şi-l putea închipui pe DeCordia pătrunzând în confesional, mărturisindu-i lui Dom ceea ce nu putea spune nimănui altcuiva, eliberându-se de ceva cu care, nu mai putea trăi.

Dar ştiuse oare ucigaşul că DeCordia i-a dat hârtia lui Dom? Atunci, de ce-ar fi lăsat-o ucigaşul în urma lui, după ce a fost suficient de conştiincios pentru a smulge bucata de latex, din mâna strânsă a lui Dom?

— Orice-ar fi, nu te priveşte pe tine.

Emoţionată, Diana răspunse:

— Tot ce te priveşte pe tine mă priveşte şi pe mine.

Seve îşi încheia nasturii de la cămaşă. Se opri.

— Diana, spuse, luându-i mâna. Nu ştiu ce-i în mintea ta. Nu, continuă, punându-i un deget peste gură. Nu mai spune nimic. Acum trebuie să mă asculţi. Orice s-ar fi întâmplat aici, totul este legat într-un mod pe care încă n-am ajuns să-l pricep.

Oare aşa se întâmplase, sau acest fir delicat de circumstanţe şi coincidenţe era rodul imaginaţiei lui? Nu cumva avea dreptate Diana în legătură cu el? Devenise la fel de nebun ca Ahab ori căpitanul Queeg[29]?

— Dar lucrul cel mai important este că afacerea nu mai ţine de serviciu. Este personală.

Ochii Dianei, atât de aproape de ai lui, erau mari, întunecaţi şi plini de teamă. Seve ştia că trebuie să ignore acest aspect, să ignore totul, în afara războiului care nu murise niciodată.

— Înţelegi, ştiu cine l-a omorât pe Dom. Cel puţin, aşa cred. Oricum, n-am altă şansă decât să aflu exact.

Şi ştia că nu exista decât o cale pentru a afla.

— Nu e aici, spuse Soutane, plimbându-se prin grădina în jurul căreia era construită vila lui Mun. Adeseori nu este acasă.

— Unde pleacă? se interesă Chris, privind apa care ţâşnea din gurile delfinilor.

Soutane ridică din umeri:

— Acolo unde îl poartă afacerile. Mai ales în Asia, presupun. Nu ne mai putem întoarce niciodată în Cambodgia; avem prea mulţi inamici politici. Dar lui Mun îi place să fie în preajma ţării lui.

— Ai idee unde se află? insistă Chris, nerăbdător să afle tot ce se putea despre fratele său. Ai cum să-i telefonezi?

— Unde se duce, în Asia? râse ea. Probabil n-aş reuşi nici măcar să-i trimit un telex.

Se apropie şi se aşeză lângă el:

— Ai răbdare. Deja, te-ai îngrijit de hârtiile privind

[29] Personaje din Moby Dick, pornite în căutarea balenei albe. (n.t.).

dispoziţiile pentru…

Vocea i se frânse şi se întoarse, pentru a contempla munţii albaştri şi înceţoşaţi.

— Chris, te-aş ruga să-mi faci o favoare, rosti ea, după un lung răstimp. Şi înainte să-mi răspunzi, promite-mi că o să te gândeşti.

— Bine.

— Mi-aş dori să păstrez trupul lui Terry în Franţa. Mi-aş dori să fie îngropat aici, în locul pe care-l îndrăgea.

— Soutane, eu nu…

— Te rog, interveni ea. Mi-ai promis să te gândeşti.

El aprobă cu o mişcare a capului. Se gândea la tatăl său. Ce i-ar zice? Fireşte, tatăl lui ar vrea ca Terry să fie îngropat în cimitirul familiei, din Connecticut. Dar asta şi-ar fi dorit Terry, dacă ar fi reflectat la propria moarte? Chris era sigur că ştia, dorea să fie aici, atât de aproape de locul unde şi-a petrecut vara dinaintea cursei Tour de France, să ajungă s-o cunoască pe Soutane, fie şi numai puţin.

— Cred că este o idee bună.

Observă cum uşurarea se aşternea pe chipul Soutanei şi realiză cu întârziere cât de greu trebuie să-i fi venit să facă o asemenea cerere.

Era atât de aproape de el, încât îi putea simţi aroma, uşor iute, aducând cu moscul.

— Pe cine ai sunat imediat ce ai ajuns aici? se interesă ea. Am observat că te-ai schimbat la fală. Ai devenit întunecat şi dur ca piatra.

Chris se aşeză cu spatele la fântână. Acum că se afla aici, acum că îndeplinise toate formalităţile pentru Terry, îşi putea permite să simtă cât era de golit de emoţii. În adâncul sufletului său era o pustietate care se instalase cu mult înainte de a afla de moartea lui Terry. Acum îşi dădea seama că era ca şi cum ar fi trăit o viaţă străină, ar fi picat în mijlocul unui film despre o persoană pe care o cunoştea vag sau deloc.

— O prietenă de-a mea a fost rănită foarte grav la New York, chiar înainte să plec de acolo. De fapt, la mine în apartament.

Soutane, interesată, luă loc alături de el. Răsuci pe toate

feţele, între degete, o floare căzută de castan.

— Se aud tot felul de poveşti despre violenţa din New York. Pană la urmă, sunt adevărate?

— Presupun că nu pentru locuitorii oraşului. Mi-am trăit toată viaţa de adult în New York. N-am fost atacat niciodată nici nu mi s-a spart apartamentul.

— Până acum.

— Nu cred că a fost un jaf, răspunse el. Cel puţin, nu unul normal.

— Atunci, ce a fost?

— Aş vrea să ştiu, admise Chris. Mai totul este în ceaţă. Dormeam. Dar am impresia că prietena mea, Alix, a fost rănită în timp ce încerca să mă apere.

— Ai duşmani în New York?

Soutane ştia foarte bine unde puteai ajunge dacă ai duşmani.

Chris surâse:

— Bănuiesc. Nu ştiu. Dar sunt avocat criminalist, nu procuror, încât mi se pare improbabil.

— Atunci, cine-ar fi avut motive să te atace?

— Nu să mă atace, rosti Chris, gânditor. Să mă omoare. Sunt convins că ticălosul ăla voia să mă omoare.

— De ce?

— N-am nici o idee.

Soutane îşi puse mâna peste mana lui:

— Cum se simte prietena ta? La ea ai telefonat, nu-i aşa?

Chris aprobă cu o mişcare a capului.

— N-am putut vorbi cu ea încă. Am discutat cu fiul ei. Se va face bine.

Soutane avu senzaţia că nu-i spusese totul:

— Ce este, Chris?

El oftă:

— Am discutat şi cu chirurgul. Aparent, au fost afectate coardele vocale. Nimeni nu ştie până acum cum se va sfârşi, în mod sigur, i se va schimba vocea, însă ar fi cel mai mic inconvenient.

— Şi cel mai mare?

Chris se ridică şi se aplecă peste marginea fântânii, încât picăturile de apă din gurile delfinilor îi atingeau faţa

înfierbântată.

— Cel mai rău ar fi dacă şi-ar pierde vocea da tot.

Soutane întinse mâna şi-l întoarse cu faţa către soare.

— Uită-te aici. Aceste dealuri sunt foarte frumoase în această perioadă a anului. Această parte a Franţei este plină de ciudăţenii şi de frumuseţe. Ştii că în secolul al XVI-lea, Vence era condus de un episcop care a fost prinţ italian? Ar fi ajuns eventual Papa Paul al III-lea.

Ridică o mână, arătând peisajul.

— De ce nu ne-am plimba prin istorie? propuse ca. Se află peste tot în jurul nostru.

Soutane îl conduse pe porţile vilei, pe o pantă şi Chris remarcă atunci că mergeau pe o creastă asemănătoare spinării unui animal gigantic, ce părea a răsări din scheletul îngropat în pământ.

— Suntem aproape de Tourrette-sur-Loup, îl informă ea, arătând către un oraş vechi fortificat, magnific, construit în centrul coamei ca o spinare. Terry a fost ucis acolo. În biserică.

Se opri, de parcă ar fi devenit dintr-o dată nesigură pe sine.

— Mun zicea că trebuie să fi fost extrem de îngrozitor, să moară într-un loc sfânt.

— Nu ştiu. Când Terry şi cu mine am citit Biblia, era într-un context intelectual.

— Asta se întâmpla cu multă vreme în urmă, nu-i aşa?

Înaintaseră şi erau destul de aproape de Tourrette.

Soutane se încordă:

— Auzi. Cascada este chiar pe-aici. În nopţile deosebit de liniştite se poate auzi din vilă.

Stăteau pe o movilă acoperită cu iarbă, privind de sus cascada spectaculoasă, valea împădurită. Deasupra lor, oraşul medieval din piatră era aşezat pe coama dealului ca o bufniţă printre crengile încurcate ale unui copac.

Soutane stătea sub un măslin, cu mâinile împreunate, cu pielea foarte albă, în contrast cu veşmintele întunecate la culoare.

— Chris, aş vrea să ştii ceva. N-am încetat niciodată să mă gândesc la tine. Eram atât de tânără pe atunci. Amândoi

eram. Am făcut ce-am crezut că era just, ceea ce am crezut că trebuia.

— Nu sunt sigur că înţeleg. Ai crezut că trebuia să te asiguri că nu ne vom mai vedea vreodată?

— Eram îngrozitor de speriată. Tata mi-a explicat foarte clar ce ţi-ar face.

— Nu te cred. L-am cunoscut pe tatăl tău. Nu era un criminal. Nu numai…

— Nu l-ai cunoscut deloc pe tata. Erai întotdeauna înnebunitor de sigur pe tine. Văd că nu te-ai schimbat nici în această privinţă. N-ai părut niciodată capabil să priveşti pe sub faţadă, chiar dacă acea faţadă era falsă. O, da, tatăl meu era încântător, civilizat, inteligent. Dar îşi ducea traiul fiind angajat de către diverse grupări.

— Îl faci să pară un şarlatan, spuse Chris. Mi-l amintesc fiind pe de-a-ntregul dedicat cauzei revoluţiei politice. Pe când noi nu credem în nimic, decât în noi înşine.

— Însă, pe parcurs, ei înşişi au câştigat o mare putere şi bogăţie. În final, toţi, inclusiv tata erau aserviţi acestor două rele îngemănate. Erau păcătoşi în casa umanităţii.

— Atâta mânie şi totuşi atunci, demult, ai refuzat să mă ajuţi să merg la autorităţi. Şi totul s-a întâmplat. Prin intermediul banilor şi al armelor pe care tatăl tău a fost în stare să i le procure, Pol Pot şi Khmerii roşii au pus mâna pe putere. Pol Pot a dezrădăcinat Cambodgia, i-a distrus trecutul. Atunci, ca sovieticii, a rescris istoria, în propria lui viziune. Am avut puterea de a-l opri.

— Ai greşit atunci. Şi greşeşti şi acum. N-aveam nimic, după cum tu însuţi ai descoperit. Ai crezut că strângi în pumn un spiriduş, dar în momentul când ai desfăcut mâna, s-a risipit ca fumul. Ştii, pe atunci tata era în stare să mute munţii din loc. N-ai putut să înţelegi asta, pentru că nu ţi-a permis niciodată să vezi ce lucra. La fel cum nu ţi-a permis niciodată să vezi cealaltă parte a lui, parte pe care am văzut-o mama şi cu mine. În orice caz, crede-mă că vorbea serios. Te-ar fi ucis dacă rămâneai în Franţa.

— Şi acum, dacă m-am întors în Franţa? Cât timp durează memoria tatălui tău?

— Tata nu uită niciodată nimic, rosti Soutane, ridicând

din umeri. Dar acum nu mai are importanţă. Din câte ştiu, a murit, ca şi mama.

— Vrei să spui că nu ştii? Cum este posibil?

— A aflat ce am făcut, că, împotriva ordinului său expres de a nu te mai vedea vreodată, am venit să te previn. M-a îndepărtat de el, de familie.

Priveliştea de jos, din vale, copacii deşi, fumul purtat de vânt, era spectaculoasă. Puteai auzi mugetul cascadei, deşi printre copaci nu o puteai zări.

— Nu am uitat ce s-a petrecut în acea noapte, când i-am ascultat fără să vrem pe mama ta şi pe Saloth Sar, zise el iute. Adesea, după ce rapoartele despre genocid deveniseră publice. Am văzut imagini ale lui Pol Pot, făcând exact ceea ce l-am auzit spunând că va face: omora oamenii politici la putere, intelectualii, preoţii budişti, orice persoană cu educaţie, care are vreo şansă să-l înfrunte. Zece milioane de oameni măcelăriţi ca vilele, aruncaţi în gropi imense. Şi încă nu era sfârşitul coşmarului. Apoi relatările despre taberele de reeducare au devenit publice. Copiii erau învăţaţi să-şi spioneze proprii părinţi – învăţau să-şi trădeze familiile de la vârsta de zece ani. Rămâneam treaz noaptea, reluând la infinit scena din ambasadă. De ce nu m-a ascultat nimeni? De ce nu m-au crezut?

Soutane îl privi cu atenţie:

— Semeni atât de mult cu fratele tău, cum stai aici îngrijorat, puţin tulburat. Şi el avea aceste calităţi, dar făceau parte dintr-un complex mai tenebros. A fost limpede din momentul în care l-am întâlnit că a fost tulburat, poate în acelaşi mod ca şi tine, dar în alt fel, mai adânc. În el exista cruzime, dar şi o suferinţă, care putea explica restul. Într-o zi l-am văzut la Tourrette şi l-am urmărit tot drumul, până la Nisa, crezând că ai putea fi tu.

— N-am semănat niciodată chiar aşa.

Soutane zâmbi:

— Nu erai tu, fireşte. Aşa că m-am întors aici, hotărâtă să-l uit. Şi cred că am reuşit, până când m-a văzut iarăşi la Tourrette, la prânz. Chipul lui, prin geam, părea întunecat, ocrotitor şi avea un aer hotărât pe care mă învăţasem să-l iubesc la tine. Este ceea ce acel accident pare să fi distrus

sau, măcar, să fi vătămat. A intrat în restaurant şi s-a aşezat la masa vecină. În cele din urmă, am început să discutăm. L-a intrigat faptul că eram o artistă. I-au plăcut în mod sincer lucrările mele, când i le-am arătat.

Chris simţi cum fierbe în el vechea mânie:

— Te-ai culcat imediat cu el?

Soutane era curioasă:

— Contează?

— Da, replică el. Foarte mult.

— Oh, Chris. De ce îţi provoci singur dureri?

— Vreau să ştiu, insistă el.

— Spune-mi de ce..

— Pentru că era fratele meu, pentru că tu şi cu mine am fost amanţi.

„Pentru că”, gândi el, „o perioadă tu ai fost tot ce-am iubit vreodată, sau aş fi putut iubi”.

— Voia să mă ajute. Aveam nevoie de ajutor.

— Ce fel de ajutor?

Soutane închise ochii. Chris putea să observe mişcarea de sub pleoape, de parcă ar fi dormit şi visa.

— Familia lui Mun – şi familia mea, dacă doreşti să o priveşti astfel – era la putere în Cambodgia în timpul regimului lui Lon Noi, rosti ea cu voce scăzută. Şi-au făcut mulţi duşmani – duşmani puternici, implacabili. Când Mun s-a refugiat aici, în Franţa, s-a temut că va fi urmărit. A venit să mă vadă – nu ne mai văzusem de mulţi ani. N-a vrut să stea mult, fiindcă nu dorea să mă supună şi pe mine riscului.

Eu am fost cea care l-a convins să vină aici, la Vence, să-şi creeze o ascunzătoare. Dar am descoperit că nu mi-ar fi plăcut să-l părăsesc. Îmi era ca un frate. Era atât de diferit de mama, pe care învăţasem să o urăsc cu timpul. Îmi era dor de copilăria mea din Asia de Sud-Est, cu Mun şi am redescoperit-o.

Însă era tot timpul înspăimântat că duşmanii îl vor găsi şi-l vor ucide. Era obsedat de această idee, de proporţiile pe care le căpătase, luându-mă cu el. Ştia multe forme ale artelor marţiale. Într-adevăr, antrenamentul său spiritual era uluitor de-a dreptul, ca al unui pustnic tibetan care este

în stare să zacă săptămâni întregi ca mort sau să meargă prin foc.

— Evident, era imposibil să mă înveţe toate aceste lucruri în câteva luni sau chiar într-un an. Dar m-a învăţat cum să omor o fiinţă omenească. Am luptat împotriva ideii şi, odată, m-a dat afară din vilă. „Nu vreau să fii lângă mine”, mi-a spus.

M-am întors. Am făcut tot ce mi-a zis. Am studiat cu multă râvnă, dar mi se întorcea stomacul pe dos să învăţ aşa ceva. Chris, în câte moduri poate fi ucis un om!

Zilele au trecut. Săptămânile s-au transformat în luni şi lunile în ani. Nimeni n-a venit ca să încerce să-l omoare pe Mun, însă el şi-a continuat obsesia morbidă, a insistat să mă antrenez încă şi mai serios.

La vilă nu erau invitaţi decât puţini oaspeţi. Terry, fireşte, mai târziu, câţiva prieteni cambodgieni de-ai lui Mun care locuiau la Paris. Niciodată asociaţi de afaceri. Mun era neînduplecat în această privinţă.

Mun nu este monogam. Însă numai o singură fată a venit de mai multe ori decât celelalte. Era o khmeră pe care Mun o cunoscuse în Cambodgia. Crescuseră împreună, se jucaseră împreună, înotaseră în Mekong, poate chiar făcuseră dragoste cu mult timp în urmă. Mi-o amintesc vag. Cred că gelozia a fost sentimentul predominant pe care l-am simţit când am văzut-o. Îmi amintesc cum se uita Mun în ochii ei.

Pe de altă parte, a fost întotdeauna drăguţă cu mine. O dată sau de două ori îmi amintesc că mi-a adus daruri când a sosit la vilă pentru câte un weekend; nu dorea să am impresia că sunt părăsită. Amabilitatea ei a făcut să crească şi mai mult gelozia împotriva ei.

Într-un weekend – în timpul celor mai călduroase două săptămâni din august, pur şi simplu înăbuşitoare – Mun a anunţat că va veni şi ea. Eram sătulă de amândoi, aşa că i-am zis că voi pleca pentru vreo două zile la Nisa. M-a convins să rămân, dar, când am văzut-o, mi-a venit s-o lovesc cu pumnul în chipul ei zâmbitor. Ruşinată de ceea ce simţeam, am plecat.

Se întunecase deja, dar era îngrozitor de cald încă.

Maşina mea a stat toată ziua sub soarele arzător. M-am îndepărtat cam un kilometru şi jumătate de vilă, apoi mi-a fiert lichidul de răcire.

Am căutat un garaj ori o benzinărie deschisă, dar era prea târziu. Totul era închis. Mi-am luat geanta cu strictul necesar din maşină şi m-am întors la vilă. Nimeni nu m-a văzut intrând. La poartă mi-am folosit cheia, nu am mai sunat.

I-am găsit în bibliotecă. Prietena lui Mun – iubita lui din copilărie – îi pusese ceva în brandy. Zăcea pe covor, cu faţa cenuşie, inconştient sau mort – nu-mi dădeam seama. Ea era deasupra lui, cu o coardă de la pian strânsă în pumn.

Soutane se opri brusc. Avea chipul alb şi deformat, ca un pacient silit să-şi amintească trauma care l-a făcut să sufere.

Chris puse mâna peste a ei, dar îl înlătură cu un gest, ca şi cum avea pielea prea sensibilă pentru a-i suporta atingerea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el blând.

— Ce s-a întâmplat? repetă ea, cu un glas bizar, surd. Am omorât-o. M-am îndreptat spre ea aşa cum m-a învăţat Mun. Nu m-a auzit; nu avea nici o şansă. I-am rupt gâtul. Apoi l-am dus pe Mun la spital. Apoi am încercat să mă sinucid.

— Oh, Soutane, făcu Chris, înspăimântat. De ce? L-ai apărat pe Mun. De fapt, te-ai apărat pe tine. Nu crezi că te-ar fi ucis, dacă i-ai fi dat posibilitatea?

Ochii lui Soutane se înflăcărară:

— Nimic din toate astea nu contează!

La fel de iute pe cât sosise, vâlvătaia o părăsi.

— Nu înţelegi, continuă ea, cu o voce egală.

— Atunci, explică-mi.

— Nu pot. Decât dacă ai fi ucis o altă fiinţă omenească.

Îl privi:

— Dar te cunosc, Chris. N-ai omorât pe nimeni. Slavă Domnului, n-o să afli niciodată ce înseamnă asta.

— Deci aşa te-a ajutat Terry? Să te deteşti singură? Să te învinovăţeşti?

Soutane înclină capul, aprobator:

— Vina este un lucru pe care-l cunoşti.

Apoi privi în sus, la el:

— Scuză-mă, am fost crudă.

Chris se uită la dealuri, întrebându-se cum era acea viaţă care trecuse pe lângă el. Atâtea întâmplări foarte importante se petrecuseră cu oamenii pe care-i iubea, în timp ce el alerga de colo-colo pentru profesiunea lui de avocat.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, rosti el într-un târziu. Te-ai culcat imediat cu Terry?

— Credeam că ai uitat, surâse rece Soutane. Îmi amintea atât de mult de tine. De persoana care ai fost înainte de accident.

— Sunt ceea ce sunt, replică Chris. Răspunsul ei îi adusese un amestec de supărare şi tristeţe. Nu poţi să mă aduci înapoi. Nu poţi să ai ceea ce deja nu mai este.

— Vorbeşti de parcă ai fi mort.

În acel moment, Chris realiză că dorinţa lui de a descoperi ce i se întâmplase lui Terry în Vietnam se transformase într-o obsesie. Pentru că acelaşi lucru – misterios şi lunecos – i se întâmplase şi lui, în ploaie, în torentul inutil de adrenalină, de vise sfărâmate, în suferinţa piciorului îndoit sub el şi a unei linii de sosire pe care nu o va trece niciodată.

— Băiatul pe care l-ai cunoscut, *le coureur cycliste,* cum mi-a spus o dată mama ta, *a murit.*

— De ce? Pentru că ai pierdut o cursă?

— Aş fi putut câştiga, replică el, nedorind s-o mai retrăiască. Aş fi câştigat.

— Dar n-ai câştigat şi nu ai acceptat încă faptul, după atâţia ani.

Ea clătină din cap:

— Semeni mai mult decât crezi cu fratele tău. El trăia în trecut, ca şi tine.

Soutane se îndepărtă de lângă copac. Mergea ca dansatoarele, cu centrul de greutate jos, în şolduri şi partea de jos a pântecelui. *Hara,* îi spuneau japonezii şi puneau mare preţ pe el.

Oricum ar fi fost, gândi, Chris, era sexy. Sau poate că

Soutane îl făcea aşa. Dar, iarăşi, poate că mersul era cel care o făcea pe Soutane sexy.

Când ajunse foarte aproape, când îi putu simţi respiraţia pe obraz, ea ridică un braţ şi-i împinse pe spate părul de pe frunte. Vârfurile degetelor ei zăboveau pe pielea lui.

— Îţi aduci aminte când te-am întrebat dacă ştii vreun sport de autoapărare? Acum mi-ar plăcea să-ţi arăt ceva.

— De ce?

Ea înălţă din umeri:

— Nu ştim în ce a fost implicat Terry, însă, orice ar fi fost, l-a ucis. Nu crezi că ar fi mai normal să fim prudenţi?

— Atunci, poate că ar trebui să luăm legătura cu poliţia.

Soutane îl privi:

— Şi ce să le spunem?

— Exact ce mi-ai povestit tu mie.

— Sunt poliţişti, replică Soutane. Cum crezi că vor reacţiona la ceea ce ţi-am spus?

Îi luă mâna stângă într-a ei:

— Strânge pumnul, îl îndemnă şi, când o ascultă, îşi plimbă un deget pe primul rând de încheieturi ale degetelor într-o luptă, vei încerca să loveşti pe cineva de aici.

Apoi ea îşi întinse pumnul, ca al doilea rând de încheieturi ale degetelor să fie la capătul mâinii:

— Îndoaie strâns degetele dedesubt, îl sfătui şi, când loveşti, va avea mai mult efect.

Îi ghidă pumnul către un punct sub sternul ei:

— Loveşte aici. Sau sub braţ, exact aici, deasupra osului.

El îşi simţi încheieturile pe carnea ei catifelată.

— Amândouă sunt punctele tale, continuă ea, de unde începe nervul median. Aşadar, sunt sursa unei mari puteri.

El o apucă de mână şi o ţinu strâns, pentru a opri frisoanele care o străbăteau.

— Îmi amintesc, rosti el uşor, când te-am lovit, în grădină, îmi amintesc sunetul loviturii, modul în care te-ai dat înapoi, cum ţi s-a înroşit pielea, privirea încărcată de ura din ochii tăi.

— Cum m-ai făcut să te urăsc, atunci!

— Aveam nevoie de acea privire, aveam nevoie să mă urăşti la fel de mult pe cât mă dispreţuiam eu însumi în acel

moment. Pentru că am căutat acest paradis al siguranţei, pentru că am fugit cât am putut de departe de Vietnam. Şi Vietnamul m-a urmărit până aici şi mi-am spus că era un fapt semnificativ. Am crezut că trebuia să găsesc războiul.

Acum sunt de părere că a fost momentul, când te-am lovit dispreţuindu-mă pe mine, văzându-mă pe mine în tine, când am pierdut şansa de a câştiga Torn de France. Ca şi mine, erai atât de detaşată de evenimentele importante ale vremurilor.

— Cine spune că eram detaşată?

— Mi-am putut da seama. Erai asemeni mie – şi atât de diferită de părinţii tăi. Interiorizată, fără să te dedici unei cauze durabile…

— Cine a spus că eram detaşată?

— Mama ta, admise Chris. Am discutat despre tine.

— Vrei să spui că *ea* a vorbit despre mine. Oh, Chris, asta e ceea ce s-a petrecut între noi? Să nu-mi zici că a fost capabilă să ne dea peste cap cu atâta succes.

— Poftim?

— A fost pentru că n-ai vrut să te culci cu ea, rosti trist Soutane. Probabil că a înfuriat-o moralitatea ta. Dacă nu te putea seduce, trebuia să se asigure că nu te voi avea pentru mult timp. Te-a apreciat din ochi într-un minut. Era unul din talentele sale unice. Ştia pe ce buton să apese.

— Toate astea sunt adevărate?

Soutane clătină afirmativ din cap:

— Din păcate, da.

— Dar tu însăţi te-ai separat de afacerile în care erau implicaţi părinţii tăi.

— Seducere, proxenetism, şantaj, crimă, spuse ea, uitându-se la Chris. Tu n-ai fi făcut la fel?

— La naiba!

— S-a terminat acum. Uită totul. Nu te învinuiesc. Moralitatea te-a făcut vulnerabil.

— Dar tot acest timp…

— Spune-mi ceva. Dacă nu i-ai fi auzit pe mama şi Pol Pot în acea noapte, în grădină, dacă nu ne-am fi certat, dacă nu m-ai fi lovit… Dacă ai fi câştigat Tour de France, ce s-ar fi petrecut atunci?

— Nu aveam ce secrete să-ţi fur.

Chris nu reuşi să-i dea un alt răspuns.

Ea se strâmbă la el:

— Sărmanul copil şi-a târât inima zdrobită peste tot unde putea să-l vadă lumea.

— Nu toată lumea, o contrazise el. Numai tu.

Dar ştia că, într-un sens, avea dreptate. După cum a avut întotdeauna dreptate. Adevărul era că-l cunoştea mai bine decât se cunoştea el însuşi.

— Mă întreb dacă-ţi dai seama cât de bine ai fi în stare să-i manipulezi pe alţii. Asta este, cred, unica diferenţă dintre tine şi Terry. Nu numai că ştia cum să manipuleze oamenii, dar era şi conştient de cât de bine o făcea.

Chris se gândi la ceea ce Max Steiner numise ciocanul lui de catifea, abilitatea sa de a influenţa juraţii, de a-i face să simpatizeze cu punctul de vedere al clientului său. Ridică din umeri:

— Sunt ceea ce sunt toţi avocaţii într-un grad mai mare sau mai mic.

Dar ştia că era departe de a se simţi fericit pentru că era capabil să manipuleze atât de uşor oamenii. Era ceea ce cazul lui Marcus Gable ajunsese să simbolizeze pentru el: recunoaşterea faptului că avea succes – chiar, într-o oarecare măsură, o celebritate – într-o profesiune pe care nu o mai putea tolera.

— Nu, răspunse Soutane. Eşti o fiinţă deosebită, Chris. Exact aşa cum era şi fratele tău.

Chris îşi îndepărtă privirile de la ea.

— Fratele meu, fratele meu, zise el, mânios. De ce spui că arăt ca Terry, că mă port ca Terry?

Soutane îi aruncă o privire rece:

— Chiar şi acum, după ce a murit, încă mai îţi este frică de el.

Chris era uluit:

— Frică?

Simţi ceva dur şi neplăcut care-i îngheţa stomacul.

— Ţi-a fost întotdeauna frică de el, Chris, rosti Soutane, îndepărtându-se de el cu mersul ei de felină. Mi-am pus adesea problema cum este să admiri atât de mult o

persoană, s-o idolatrizezi…

— Nu l-am idolatrizat niciodată pe Terry!

— Fireşte că nu, îl ironiză ea din nou. Şi nici nu m-ai lovit niciodată. Nu m-ai iubit niciodată.

Chris nu mai avea nici o replică. Merse după ea, până când ajunse atât de aproape, încât nu-i mai rămânea decât să o atingă.

— Nu mi se pare o idee prea bună, zise ea încet.

Braţele lui se strecurară împrejurul ei. Soutane încercă să-l dea la o parte:

— Chris, nu…

Când gura lui se închise peste a ei, anii părură că se topesc. Era ca şi cum s-ar fi reîntors în vara cu Tour de France, iar străzile udate de ploaie ale Parisului, câinele care fugea, accidentul nu mai existau decât într-un viitor efemer care putea sau nu să survină. Părea iarăşi în siguranţă, în viaţă.

— Soutane, îi şopti el numele.

Acesta era, gândi el, momentul pe care-l aşteptase de când îi auzise vocea la telefon.

O trase după el în jos, pe pământ, îşi îngropă figura în gâtul ei. Mirosea a vară şi a soare. Ori poate acestea erau capcanele aşezate de ea în mintea lui.

— Oh, Doamne!

Ea îi întoarse sărutul şi porni să se urce pe el.

El îi descheie nasturii de la bluză, alunecă mai jos, încât ea să-şi arcuiască gâtul, plimbându-şi degetele prin părul lui. Chris îşi aminti ce-i făcea plăcere şi ce-i plăcea să-i facă el. Era ca atunci când a încălecat pe bicicletă pentru prima oară după accident: înspăimântător, pulsul i se accelerase, dar era atât de dulce pentru asociaţiile de idei pe care i le restituia, pentru recunoaşterea a ceea ce-i lipsise în viaţă, încât i se tăie respiraţia.

Umbrele după-amiezii pândeau prin poiană ca pisicile.

Soutane plângea pe când făceau dragoste în asalturi lungi, lente, extatice. Ea îşi arcui spatele, frecându-se de el şi, când plăcerea o copleşi, când ochii începură să i se zbată, se împinse nebuneşte în sus, legănându-şi şoldurile pentru a-l păstra lângă ea, în timp ce tremura şi se înfiora,

iar respiraţia îi izbucnea, gâfâind, în mici explozii care-i mângâiau lui Chris obrazul.

Apoi, ţinându-l ferm, ca să rămână în aceeaşi stare, Soutane alunecă jos, încolăcindu-se în jurul lui, acoperindu-l cu gura, luându-l în toate modurile, până când pelvisul lui începu să se mişte, cuprins de spasme.

Soarele, parcurgându-şi lent traseul, aruncă flăcări peste partea de sus a cascadei, iluminând umbrele pe care le acumulase parcă de ani de zile.

Christopher şi Soutane păreau imateriali prin obiectivul de precizie al binoclului Swarovsky 6x50. Dante, întins complet pe o stâncă aflată la cincizeci de metri în spatele şi deasupra lor, dădea impresia unei şopârle uriaşe scăldându-se în căldura soarelui strălucitor de amiază.

O urmărise pe Soutane de la ea din apartament, unde-i observase mişcările cu mult mai mult profesionalism decât bărbatul îmbrăcat în straie de preot.

După ultima întrevedere cu omul pe care-l desemnase să o supravegheze pe Soutane (un iezuit francez răspopit care ajunsese la ananghie), Dante a decis să se ocupe personal de carul Sirik. A remarcat că iezuitul era stânjenit, incapabil să-i întâlnească privirea pătrunzătoare. Dante a avut senzaţia că se întâmplase ceva rău. La început, iezuitul a refuzat să recunoască adevărul; cât puteau fi de îndărătnici, catolicii ăştia. Dar Dante a schimbat iute situaţia.

Dante a trăit ca şi monsieur Mabuse sub cerul portocaliu al Vietnamului. Nu au luptat împreună în război decât spre sfârşit, dar Dante auzise deja despre fratele acestuia. Monsieur Mabuse devenise un soi de legendă locală şi se bucura de o veneraţie profundă în rândurile populaţiei.

Pe atunci, Dante îl întâlnise pe Milhaud, care l-a recrutat, i-a schimbat numele şi înfăţişarea. Milhaud l-a învăţat pe Dante să privească dincolo de propria-i ţară, să studieze *la situation en macro*[30] să remarce fluxul şi refluxul politicii mondiale.

Dante ştia că Milhaud încercase să facă acelaşi lucra cu,

[30] Situaţia în mare (în limba franceză, în text). (n.t.).

monsieur Mabuse, însă ara deja prea târziu. Monsieur Mabuse era ca o stâncă de granit. Putea fi şlefuit, preschimbându-i-se, poate, forma, dar niciodată compoziţia.

Lui Dante i-au trebuit douăzeci de minute pentru a înfrânge rezistenţa iezuitului. În acel moment, podeaua era acoperită cu un strat întunecat de sânge şi sudoare. De fapt, Dante abia se încălzise, când preotul a început să se confeseze: „Iartă-mă, Doamne, pentru că am păcătuit”.

Evident, nu stătea în firea lui Dante să ierte pe cineva. Cu toate acestea, a acceptat confesiunea, ascultând cu o mânie crescândă cum iezuitul îşi depăna păcatele: se părea că perechea de chiloţi pe care i-o furase Soutanei i-a atras acesteia atenţia asupra faptului că se umblase în apartamentul ei şi, drept urmare, l-a prins în cursă pe Cours Saleya, iar el i-a divulgat tot ce ştia despre Pădurea de Săbii şi omul pentru care lucra, inclusiv numele lui Dante.

Furios, Dante l-a izbit cu pumnul în punctul morţii, exact dedesubtul braţului stâng. S-a uitat, calmat pe moment, la chipul încremenit al preotului, întrebându-se cum va reuşi să dreagă încurcătura provocată de iezuiţi Detesta să rezolve încurcăturile făcute de alţii. Şi-a petrecut cea mai mare parte a războiului făcând acest lucru pentru ruşi, care, spre deosebire de Milhaud, îi displăceau la fel de mult ca şi americanii.

Dante, în misiune de supraveghere mobilă, a urmărit-o pe Soutane la aeroport. Când a dedus ce zbor aştepta, a folosit unele dintre scrisorile de recomandare pe care i le oferise Milhaud, pentru a arunca o privire pe lista pasagerilor. A fost mulţumit, găsind numele lui Christopher Haye acolo.

A continuat să-i urmărească toată ziua respectivă deşi acum, la ţară, devenise din ce în ce mai periculos. Nu o subestima pe domnişoara Sirik. Iezuitul făcuse *acea* greşeală, care l-a costat viaţa.

Pe când se uita la ei şi-a lins buzele. Să fi fost anticipare ori pur şi simplu viciu? Imposibil de spus.

În mintea lui reveniră toate torturile la care fusese supus în timpul prizonieratului din Vietnam: apa care picura la nesfârşit într-un punct precis, infinitezimal pe fruntea lui. În

mintea sa, era îngropat în pământ până la bărbie, soarele tropical de amiază îl izbea în creştet. În mintea sa, nuiele de bambus în flăcări se îndreptau către scrotul său jupuit de piele.

Dante a fost încarcerat de vietnamezi timp de un an şi jumătate, în timpul războiului şi nici măcar Milhaud nu a reuşit să pătrundă până la el. L-a văzut pe monsieur Mabuse rareori, deşi erau probabil închişi unul lângă altul mai tot timpul. Izolarea, conjugată cu durerea, calculase inamicul, va distruge dorinţa cu aceeaşi eficienţă cu care chimicalele înlătură vopseaua de pe o bucată de lemn.

Puţin câte puţin, Dante a simţit că alunecă, până când i-a mai rămas doar o idee firavă despre ce făcuse, ori ce era. Atunci a fost la distanţă de o bătaie de inimă de a-i spune inamicului tot ce dorea să afle, tot ceea ce jurase să ţină secret.

Dar, tot atunci, printr-o greşeală miraculoasă, el şi monsieur Mabuse au fost puşi laolaltă într-o celulă pentru o singură persoană. Pe când aşteptau reluarea torturilor, monsieur Mabuse i-a adresat cuvântul:

— Întăreşte-ţi inima. Mai este încă un suflet lângă tine.

— Eşti înger sau demon? a întrebat Dante.

— Sunt chiar tu. Suntem la fel.

— De cât timp stăm aici?

— Ia o gură de aer şi dă-i drumul. Acesta e timpul.

— Sunt sfârşit Nici măcar nu ştiu dacă eşti real sau o iluzie.

— Nu contează, replică monsieur Mabuse. Suntem aici pentru a ne salva unul pe altul. Gândeşte-te la mine, iar eu mă voi gândi la tine. Aminteşte-ţi acest moment. Aşa, timpul va trece pe lângă noi.

S-a auzit sunetul uşii care se deschidea.

Dante clipi. Era înapoi pe coama împădurită de deasupra oraşului Tourrette. O picătură de sudoare sărată îi intrase în ochi. Îşi reluă activitatea, ajustând iarăşi binoclul Swarovsky, Terminaseră.

Le văzu trupurile goale. Acum va face acelaşi lucru şi cu minţile lor.

Seve adormi în avionul spre Nisa, citind raportul lui Billy Mace despre atacul asupra lui Alix Layne. Dar, din pricina rănii, a făcut atât de mult zgomot în somn, încât un însoţitor de bord, alarmat, l-a trezit.

Billy Mace era un detectiv negru împreună cu care Seve îşi făcuse stagiul de poliţist de cartier în South Bronx, ales de New York City pentru a-i fi bucata sa de iad. Acolo, departamentul de poliţie prefera să-i folosească pe etnici, pe negri, hispanici şi alţii asemenea lor, pentru a patrula. Totuşi, Billy Mace a năvălit în mijlocul unei bătălii între două bande, unde a rămas cu vârful unui stilet ţintuit la capătul bărbiei exact până în momentul în care l-a doborât pe şeful bandei, care mânuia cuţitul. Billy Mace îşi purta cicatricea cu aceeaşi mândrie cu care-şi purta insigna.

Lăsase o copie a raportului referitor la Alix Layne chiar înainte ca Seve să plece cu Dragonul în Chinatown, iar Diana a avut intuiţia să i-o aducă la spital. Conform notei ataşate de Billy Mace la dosar, acesta ar fi dorit ca Seve să se uite peste el din două motive. Unul era faptul că un „evantai metalic” a fost menţionat ca arma probabilă a agresorului, iar cel de-al doilea era că incidentul a avut loc în apartamentul unui binecunoscut avocat, pe nume Christopher Haye. Pe ultimul rând al notei lui Billy Mace scria: „Nu ai fost într-o misiune în Vietnam cu un tip pe care-l chema Haye? Acesta???”

Seve avea gura uscată şi o durere de cap ucigătoare. Se părea că zborul nu îi pria în starea lui. Se duse la toaletă, se uşură, apoi se stropi pe faţă cu apă rece. Se privi în oglindă. Cu grijă, atinse dunga roşie de pe gât. „Doamne”, gândi el, „ticălosul ăla de Trangh mi-a făcut-o”.

Îşi luă medicamentul şi văzu în spatele imaginii sale reflectate o explozie de napalm. Deşi îşi petrecuse trei sferturi din timp acolo, când Seve îşi amintea de război, nu se gândea la Vietnam, ci la Cambodgia. Zona Crepusculară, cum o numiseră în glumă pe atunci, unde zvonuri tot mai insistente spuneau că unităţi deghizate americane treceau frontiera, într-o ţară neutră. „Este un indicator aici. Tocmai aţi trecut în… Cambodgia”.

Ieşi din spaţiul îngust, auzindu-şi respiraţia neregulată,

asemănătoare ceasului stricat al bunicului. Se aşează pe scaunul strâmt de clasa a treia, invidios pe cei de la clasa întâi şi a doua. Cei cu bani. Poliţiştii, spunea o vorbă, nu au niciodată bani; ei au legea.

Dar, la urma urmelor, Seve se întreba care este mai de preţ? La slujbă, cu sau fără el, lumea mergea înainte. I se va simţi măcar lipsa cât va sta în Franţa? Se uită fără ţintă prin hublou, un infinit cenuşiu, rece, umed şi departe de orice.

A avut întotdeauna senzaţia că legea era mai presus de orice, de problemele personale şi chiar de familie. Moartea subită a lui Dom l-a făcut să se confrunte cu propriu-i univers perfect ordonat. După moartea lui a simţit din ce în ce mai mult că se separă de datoriile pământeşti pe care trebuia să şi le îndeplinească zi şi noapte, pentru a se asigura că, măcar pe bucăţica lui minusculă de pământ, legea era respectată.

Conceptul de lege i se părea acum mai abstract lui Seve. Decăzuse în starea firavă şi neputincioasă în care fusese în timpul războiului. Legea nu l-a ţinut în viaţă pe Dominic. Mai rău, în faţa morţii sale n-a reuşit decât să se bălăcească în propria-i inerţie.

Ce unealtă incomodă devenise legea! Mai mult decât inutilă.

Şi-a îndreptat din nou atenţia către raport. O informaţie marginală îl atrăgea ca un magnet. Christopher Haye a părăsit. Ţara cu câteva zile în urmă, pentru a recupera trupul fratelui său, Terry, care a murit într-un oraş numit Tourrette-sur-Loup. Christopher nu a menţionat cauza morţii fratelui său, în schimb a dat adresa unde putea fi găsit, în acelaşi oraş ca şi adresa de pe bucata de hârtie pe care Al DeCordia i-a dat-o lui Dom. Adresa Soutanei Sirik; sub numele ci, Dom a scris: „*Mântuită?*"

Pe Seve îl tulburau implicaţiile. Terry Haye, alături de care luptase în război, moare cam în acelaşi timp cu Dom. Moare în Franţa. Oare fratele său, Christopher, stă la Hotel Negresco, în Nisa, unde a plecat să ia trupul lui Terry? Dom şi DeCordia sunt ucişi de către vietnamezul Trangh, care încearcă să-l omoare şi pe Seve.

Cum a murit Terry Haye? Într-un accident de maşină? A

avut un atac de cord? A căzut într-o prăpastie? Ori a fost ucis? Trangh l-a omorât şi pe el? Şi dacă da, de ce?

Ce naiba se petrecea?

Seve tuşi, scuipând sânge în batistă şi închise ochii o clipă, fiindcă îi, pulsa capul. Se gândi la Terry Haye, un caracter straniu, introvertit, aspru când era cazul, greu de pătruns. Totuşi, lui Seve i-a plăcut şi l-a respectat. Îi părea rău că murise. Se întrebă în treacăt cum era fratele lui, Christopher. Deschise ochii şi, concentrându-şi toate forţele, începu să. Citească iarăşi dosarul lui Alix Layne.

Nu cumva mai exista un motiv pentru care numele lui Christopher îi suna familiar? Apoi înţelese. Desigur. El şi Alix Layne au fost principalii inamici în cazul lui Marcus Gable. La circă s-a speculat mult pe tema vinovăţiei lui Marcus. De fapt, în timpul ultimelor săptămâni ale procesului a fost aproape unicul subiect de conversaţie printre poliţişti.

Seve şi-a amintit că acel Christopher Haye a insistat mult asupra faptului că Gable era un veteran din Vietnam, deşi ar fi putut fi potenţial atacat pe această cale. Şi acum, dacă stătea să se gândească, care de ce procuroarea nu a întors acest aspect împotriva lui, arătând cum oamenii au învăţat să omoare în timpul războiului, au aflat sute de modalităţi de a lua viaţa unei fiinţe omeneşti? Ei bine, Gable era un asemenea erou, plin de medalii pe toate feţele, încât Alix Layne ar fi riscat al naibii de mult dacă l-ar fi atacat la acel nivel. Până la urmă, câţi veterani din Vietnam au apărut în faţa tribunalului?

Seve privi pe fereastră, acordând ochilor săi un răgaz de odihnă. Trangh. În Vietnam. Era obsedat de chipul lui Trangh. Şi când l-a văzut pe Trangh, era alături de Virgil. Între cei doi trebuia să existe o legătură puternică; era posibil să mai existe încă. Trangh şi Virgil.

Când Seve închise ochii văzu dansându-i în faţă *apsara,* imensele figuri din piatră ale lui Vishnu şi Buddha din delta religiilor, acolo unde, în arca universului, hinduismul şi budismul se întrepătrund. Simţea mirosul de nucşoară şi vegetaţia putredă, avea iarăşi senzaţia de teamă de a fi înconjurat de Khmerii roşii, în timp ce o afacere cu origini necunoscute era îndeplinită.

Afacerea lui Virgil. Întotdeauna în umbră se afla Virgil, dând ordine.

Aranja să o sune pe Diana de îndată ce ateriză şi o puse să verifice fişele militare ale lui Virgil. Adevăratul lui nume fusese Arnold Toth. Seve, încă detectiv pe-atunci, descoperise aceasta, deşi se îndoia că Virgil aflase.

Seve ştia că devenise un defectiv paranoic, văzând în orice umbră o conspiraţie dar, pe toţi dracii, Diana credea deja că-şi pierduse minţile, „Ai încălcat toate regulile pe care le-am învăţat de la tine”, i-a spus. „Nu le-am încălcat”, i-a răspuns el, cu o oarecare dreptate. „Doar le-am extins”. Dar a observat privirea din ochii ei şi replica nerostită: „Este o mare diferenţă între una şi alta”.

„Dar, Iisuse Cristoase, este vorba despre Dom”, gândi Seve. „Singurul meu frate. Dacă nu am eu grijă să se facă dreptate, atunci cine?”

Chris deschise ochii, contemplând frunzişul bogat al măslinului. Simţi lângă el trupul cald al Soutanei. Prin aer plutea mirosul sexului. Dar lumina şi vara se aflau încă acolo, pătrunzătoare şi distincte ca aroma pădurii..

— Aşa se întâmplă, rosti el, când faci dragoste cu o persoană pe care nu sperai s-o mai vezi vreodată.

— Poftim?

— E ca un vis. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De parcă ar fi fost rodul dorului, de parcă s-ar fi întâmplat în minte, în memorie, nu cu trupul tău.

Mâna ei îi dezmierdă pielea umedă:

— Asta îţi dă senzaţia de amintire?

— Am senzaţia că seamănă cu aroma pădurii şi a verii.

Chris privi împrejur, la peisajul liniştit. Din nou, simţi că vine de la o mare distanţă, cu mult mai mare decât cei o mie cinci sute de kilometri care despărţeau Vence de New York.

Ea îşi întoarse capul spre el şi-l sărută pe buze.

— N-am crezut că te voi mai revedea vreodată, spuse, apoi, retrăgându-se, observă privirea introspectivă din ochii lui. La ce te gândeşti?

— La Pădurea de Săbii, răspunse Chris. Este posibil să

existe? În urmărirea ei şi-a pierdut Terry viaţa? De ce? Ce-o face atât de importantă? Mi-ai zis că cel care intră în posesia ei, le poate comanda tuturor căpeteniilor războinice din platoul Shan. Din câte cunosc eu situaţia de acolo, mi se pare greu de crezut. În primul rând, ar trebui să fie uniţi. Şi sunt de părere că nimic pe lumea aceasta n-ar fi în stare s-o facă.

— În acest caz, cred că ar trebui să-ţi vorbesc mai mult despre *Prey Dauw,* replică Soutane.

Se îmbrăcă, pricepând că, cel puţin pentru moment, idila lor luase sfârşit; era timpul să se întoarcă la treabă şi să încerce să afle în ce fusese implicat Terry şi cine l-a ucis.

— Pădurea de Săbii este un talisman străvechi, care-i conferă posesorului său puteri nelimitate, reluă ea.

De fapt, spune mitul, *Prey Dauw* a fost făurită de Mahagiri, un călugăr renegat, budist theravadin, care a trăit cu multe secole în urmă. Mahagiri, un ascet, a scris *Muy Puan,* un volum de scrieri religioase atât de radical, de revizionist în tezele sale, încât a fost imediat interzis.

Ceilalţi călugări l-au ostracizat pe Mahagiri. Scriind *Muy Puan*, care era un fel de *abhidhamma*, o reinterpretare a învăţăturilor lui Buddha, s-a declarat el însuşi *bodhisattva*, un viitor Buddha. Ceea ce era intolerabil. Se spune că exilul este cel mai rău lucru care li se poate întâmpla călugărilor. În munţii dezolaţi, bătuţi de vânturi, unde s-a stabilit Mahagiri, el a făcut un pact cu Ravana, căpetenia demonilor din cosmologia noastră. Multă vreme a încercat Ravana să submineze învăţăturile lui Buddha. Se părea că prin Mahagiri, găsise în fine calea.

Folosind sângele lui Ravana, Mahagiri a făurit *Prey Dauw.* Apoi a îngropat-o. Conform legendei, sabia are nevoie să stea treizeci de secole în pământ, pentru a i se sfârşi complet puterea.

— Ce anume face ca *Muy Puan* să fie o scriere atât de periculoasă? întrebă Chris.

Îmbrăcaţi, porniră pe deasupra cascadei, îndreptându-se către Tourrette-sur-Loup.

— Budiştii theravedini cred în treizeci şi unu de planuri distincte ale existenţei. *Muy Puan* afirmă cu sunt o mie de

planuri numai ale infernului, pline de diavoli, demoni şi falşi *bodhisattva*.

— Şi?

— Mai vorbeşte şi despre Pădurea de Săbii. Cu ajutorul ei am putea deschide cele o mie de planuri ale infernului şi am pătrunde şi noi acolo, făcând să se scurgă pe pământ demonii reţinuţi în infern.

— Dar toate astea, după cum ai spus. Sunt mituri.

Soutane înclină aprobator capul:

— Aşa am crezut şi eu. Până când s-a dovedit existenţa talismanului *Prey Dauw.*

Chris surâse de convingerea cu care-i povestea această legendă.

— Vrei să spui că tu crezi că acum cineva ar putea folosi sabia pentru a da drumul pe pământ milioanelor de demoni budişti?

Pe Soutane nu o tulbură tonul lui:

— Dimpotrivă. Cred că asta s-a întâmplat deja.

— Nu poţi vorbi serios. N-ai cum să crezi în toată aiureala asta cosmologică.

Aş vrea să mă înţelegi. Cred în existenţa acestor rele: diavoli, demoni şi falşi *bodhisattva.* Comerţul cu opiu există. Produce sute de milioane de dolari pentru cei care controlează creşterea, rafinarea şi distribuirea macului. Le mai conferă şi o putere inimaginabilă. Combină astea cu suferinţele teribile ale celor care-l consumă şi vei avea toţi diavolii, demonii şi falşii *bodhisattva* din cele o mie de infernuri din *Muy Puan.*

Dar alţii cred în aceste rele în sens literal, în special cei care controlează comerţul cu opiu al secţiunii din Burma a Triunghiului de Aur. Şi ci sunt cei care contează. *Prey Dauw,* dacă există – şi eu cred acum că da – îşi câştigă forţa prin credinţa acestor oameni în ea.

Trecură de cascada care mugea. În faţa lor se înălţa periferia oraşului: un restaurant rustic, un *moulm* şi un centru vechi de prelucrare a măslinelor. Găinile scurmau prin pământul uscat.

— Este esenţial ca tu să înţelegi acest aspect, continua Soutane. Shan nu seamănă cu nici un alt loc de pe lume. Te

rog să mă crezi când îţi spun că în Shan orice este posibil pentru cel care deţine *Prey Dauw.*

— Ceea ce ne aduce iarăşi la Tern. Ce făcea el cu o treime din Pădurea de Săbii?

— Cum ţi-am mai zis…

— Nu voi crede că Terry a fost implicat în comerţul cu opiu. Este prea josnic, prea demn de dispreţ.

— Mă tem că această convingere nu va rezolva nimic. Ce altă explicaţie mai găseşti aici? Terry dorea cu disperare să ascundă un obiect cu o valoare enormă. Ţi-a scris cartea poştală. A făcut un efort să te vadă, după zece ani de tăcere. Trebuia să fie împins de la spate de ceva extrem de important. Şi anume, *La Porte a la Nuit.*

— Altceva mă deranjează, replică Chris. Dacă avea o nevoie atât de urgentă să intre în legătură cu mine, de ce n-a pus pur şi simplu mâna pe telefon să mă sune?

— Trecuse multă vreme, rosti Soutane înălţând din umeri, între voi doi existau o groază de resentimente. Era ceva grei de uitat, sau de înfruntat.

— Dar tu însăţi ai afirmat că se găsea într-o situaţie disperată.

Chris clătină din cap:

— Tot mă întreb, de ce, din toate mijloacele de comunicare, pe care le avea la dispoziţie, a folosit o cane poştală? E înceată, ineficientă şi se poate pierde la poştă.

O scoase din buzunar:

— În plus, n-avea nici măcar timbre.

— E adevărat, răspunse Soutane. N-am remarcat. E într-adevăr ciudat.

Chris întoarse pe toate feţele cartea poştală:

— Mă tot frământă ce este atât de special într-o carte poştală. Numai turiştii cumpără cărţi poştale.

În acel moment, ajunseră la o mică ridicătură de teren, iar oraşul Tourrette-sur-Loup se înălţă în faţa lor. În soarele după-amiezii, împrumuta aspectul unui loc mitic, ca Avalon ori Camelot.

Chris îşi întoarse privirea şi văzu oraşul de pe cartez poştală din mâna sa şi văzu aceeaşi privelişte miniaturizată, captată de aparatul de fotografiat. Simţi o emoţie puternică.

— Asta e! strigă el. Ţinând în sus cartea poştală. Priveşte? Tourrette-sur-Loup!

Chris râse în faţa figurii ei uluite:

Nu pricepi? Terry nu a lăsat pentru mine doar o carte poştală, ci o carte poştală ilustrată. O fotografie a oraşului Tourrette.

O luă de mână şi începu să alerge pe coamă către oraş: Iată unde este ascunsă *La Porte a la Nuit!* în Tourrette-sur-Loup!

Monsieur Mabuse. Era înlănţuit. Odată a fost soldat luptând pe un tărâm necunoscut, înstrăinat de Veneţiei. Monsieur Mabuse, întorcându-se în Franţa, reintra în sclavie, după propria-i părere. Însă era un prizonierat făcut să-l elibereze. Nu ştia cum se va întâmpla de fapt. Dar drumul îi fusese dictat şi trebuie să-l urmeze până la capăt.

Era complet diferită de cealaltă detenţie pe care-a îndurat-o, când soarele părea atârnat de copaci, când pleoapele i se zbăteau deschise şi era silit să privească în lumină pân? Când miezul ei arzător i se imprimase pe vecie în creier.

Monsieur Mabuse se aşează în maşina lui, la aeroportul din Nisa, urmărind traficul intens, marşul glorios al cromului şlefuit, strălucind în lumina după-amiezii aproape de sfârşit. Îşi imaginã aceste şiruri mişcătoare deschizându-se ca nişte imense flori exotice la un impact cu viteză mare. Mintea sa evoca membrele înţepenite, palide şi lucioase, aşternute peste volanurile îmbrăcate în piele, capetele, cu sânge şi sticlă licărind prin păr, aruncate prin geamurile sfărâmate, fuste strâmte ridicate mult peste coapse reci, dezvelind umbre erotice pe suprafeţe mătăsoase, concave. Soarele, care acum scânteia şi dansa deasupra şirului de automobile, era întotdeauna cu el, fie în ploaie, când norii gri-verzui alunecau peste vârfurile copacilor, fie noaptea, într-un spaţiu închis, când întunericul absolut dădea senzaţia de a fi îngropat sub pământ.

Îngâmfaţii lui inamici l-au închis, după cum l-au privat de un loc unde să se culce şi să doarmă, de un loc unde să se odihnească. L-au înfometat, l-au bătut, au urinat pe el, l-au hrănit cu bălegar, dar nu l-au frânt.

S-a ascuns într-un loc la fel de vechi ca şi chihlimbarul, unde nici o privelişte, nici un sunet, nici o emoţie umană nu putea perturba tăcerea implacabilă a timpului. A învăţat să manipuleze timpul aşa cum alţii foloseau, poate, textele ori înţelepciunea pentru a-şi atinge cunoaşterea. Pentru că el a ajuns să vadă moartea mai puţin ca un sfârşii şi mai mult ca un început. Era, mai degrabă, aliatul său. Şi, în fond, moartea era îngemănată cu timpul.

Şi-a adus aminte de pe vremea când nu învăţase încă să manevreze timpul şi moartea.

— Sunyata spune că lumea este înconjurată de păcate, afirma cel care-l interoga într-un loc complet lipsit de lumina unde-l târau obligatoriu după ce soarele îi arsese ochii. Totuşi, textele spun că acolo unde este păcat, este şi înţelepciune.

Monsieur Mabuse îşi aducea aminte cum îl simţea pe cel care-l interoga învârtindu-se în jurul său ca un satelit în jurul pământului. Era ca şi cum ar fi încercat să-şi scarpine mâncărimea cu mâinile legate.

— Înţelepciunea voastră, continua cei care-l interoga, ori mai precis, înţelepciunea părinţilor voştri dicta stingerea întreitei flăcări a Dorinţei, Duşmăniei şi Iluziei. Şi totuşi, eu sunt *Kama-Mara,* Dragostea şi Moartea, magicianul Iluziei.

Kama-Mara, după cum ştia monsieur Mabuse, era ultimul vrăjmaş a lui *Siddhartha*, viitorul Buddha, trimis să-l ispitească pe când zăcea sub arborele Bo.

— Dacă vom stinge focurile care ne conduc, urma celălalt, ajungem în Nirvana. Dacă nu dorim, nu simţim nevoia. Dacă nu simţim nevoia, adevărata natură a universului se dezvăluie sub privirea noastră iluminată.

Cel care-l interoga îşi urma mişcarea în cerc. Aşa cum procedează tigrul cu prada sa:

— Dar tu încă vrei. Tu încă mai doreşti. Şi atât vreme cât vei rămâne aşa, ştiu că eu voi câştiga. Ştiu că o să-mi spui, fără nici o excepţie, tot ce ai în minte.

Monsieur Mabuse îl credea; nu avea nici un motiv să nu o facă. Dar în acel moment situat între somn şi trezie, când mintea doar clipeşte, iar sufletul respiră, domnului Mabuse i s-a arătat un şarpe încolăcit.

Capul său plat, uleios, se ridicase şi parcă îl privea. Limba sa bifurcată ieşi afară..

— Ce vrei? rostise cu o voce neomenească Spune-mi care-ţi este dorinţa?

Şi monsieur Mabuse, ştiind că se află în faţa unui zeu sau a unei fiinţe asemănătoare zeilor, a răspuns.

— Ard din cauza urii, care este o rămăşiţă a păcatului. Simt în inimă un vânt rece. Vreau să-mi limpezesc sufletul.

Şarpele, înfăşurându-l în inelele sale, zise:

— Arată-mi-l şi ţi-l voi limpezi.

— Dar asta este îngrozitoarea mea ruşine. Am căutat şi n-am reuşit să-l găsesc.

Capul triunghiular se legănă în faţa lui; limba bifurcată îi atinse vârful nasului:

— Am îndeplinit ceea ce ţi-ai dorit.

Rămânând cu privirea la şirul sinuos din crom, monsieur Mabuse traversă linia concretă de pe mijlocul drumului şi, la un telefon public, introduse printr-o fantă o cartelă mică din plastic. Formă un număr, apoi codul său de intrare. Ascultă telefonul sunând, încărcându-se cu priveliştile şi sunetele Nişei.

Când auzi vocea familiară, vorbi în receptor. Dominic Guarda a murit, dar fratele lui, Seve, nu. Poliţia era prea aproape. Cât despre Christopher Haye, a intervenit o femeie Da, este încă în viaţă.

Apoi ascultă, ca întotdeauna, ordinele ce i se dădeau. La sfârşit închise şi repetă procedura, formând de această dată un alt număr. Îl salută pe Milhaud. Ascultă, cu ochii protejaţi de lentilele închise la culoare împotriva luminii înnebunitoare a soarelui.

— Tourrette? rosti el. Sunteţi sigur?

Peste o clipă aprobă.

— Da. Înţeleg totul.

Traversă iar drumul, intră în maşină şi se îndreptă spre nord, către munţii care-l aşteptau.

Mun spuse:

— Am nevoie de o femeie.

— E uşor, răspunse Mogok.

— Nu o femeie oarecare, îi atrase atenţia Mun. Am

nevoie de o femeie extraordinară.

— Şi ai impresia că-mi va fi mai greu?

— Nicidecum, replica Mun. Am încercat numai să fiu cât mai clar cu putinţă.

Mogok ruse, iar rubinul prins în dintele din faţă scânteie ca focul. Lui Mogok. Îi plăcea să râdă, nu numai pentru că ţinea de firea sa, ci şi fiindcă îşi dezvăluia astfel rubinul preţios. Realiză că de când generalul Kiu a ucis-o pe Ma Ling, nu a prea avut motive să râdă şi că ace! Fapt lăsase un gol în fiinţa sa. Îşi zise că era al naibii de bine să râzi din nou. Şi numai pentru asta îi era recunoscător lui Mun.

— Mă gândesc la cineva, rosti el. Tatăl ei îmi este dator. Acum câştigă o groază de bani cu amiralul Jumbo şi o să facă orice i-aş cerc.

Mun înclină aprobator din cap:

— Adu-o.

Când Mogok se întoarse, peste vreo douăzeci de minute, era însoţit de o fată tânără, care mergea în spatele lui. Avea poate paisprezece ani, deşi era posibil să fie încă şi mai tânără.

Cu atât mai bine, îşi spuse. Era de-a dreptul frumoasă, cu ochi închişi la culoare şi catifelaţi, gât delicat şi un păr fermecător, des.

— E bună, afirmă Mun, ascunzându-şi plăcerea în dosul unei măşti neutre.

Nu era prudent să-l lase pe Mogok să afle cât de încântat era. Atunci acesta i-ar fi cerut o plată lui Mun care, fiind crescut în Asia, se învăţase să nu plătească niciodată pentru ceva cu care poţi convinge pe cineva că-ţi este dator.

— Ce-ai de gând să faci? se interesă Mogok, uitându-se la Mun cum se rotea în jurul fetei.

— Să aprind un foc şi să văd cine începe să ardă.

Apoi o puse pe fată să se aşeze, îi aduse ceai şi mâncare.

Fa mânca lacom, fără nici un artificiu, ca un mic animal. Gând Mun fu mulţumii, puse să se spele vasele. Apoi se aşeză lângă fală să-i spună secretele sale. Nu se afla aici în calitate de comerciant de mac, cum credea toată lumea, ci ca agent ai Chinei comuniste.

Recent, deveniseră îngrijoraţi de puterea şi cantitatea de arme adunate de generalul Kiu şi au decis să pornească un asalt nimicitor asupra celui de-al Zecelea Cvadrant, ca să cureţe acest teritoriu o dată pentru totdeauna de căpeteniile războinice. Mun era un soi de agent de avangardă, îi explică ei, care căuta punctele slabe din zona generalului Kiu.

Când termină, o puse pe fată să repete tot ce a spus. Ea nu pierduse nici măcar un cuvânt. Apoi o trimise în tabăra amiralului Jumbo, să răspândească sămânţa printre celelalte femei, ştiind că nu va dura mult până ce trădătorul, oricine ar fi, va auzi fărâme din chinuitorul secret al lui Mun. Zvonurile şi bârfa erau, la urma urmei, două dintre cele mai importante surse ale inteligenţei.

— Acum, rosti Mun, după ce fură iarăşi singuri, nu ne-a mai rămas decât să aşteptăm.

Mogok scoase o pipă din lut, pe care o umplu cu *o* substanţă neagră şi umedă. O aprinse, trase câteva fumuri adânci, apoi i-o trecu celuilalt. Fumul îi învălui, creând forme iluzorii în aer. O lungă perioadă cei doi bărbaţi fumară, cimentând prietenia într-un mod pe care numai asiaticii îl Puteau înţelege.

Alix plângea.

Am fost odată soldat
Şi cam am luptat pe ţărmuri, străine pentru tine.

Versurile unui cântec de demult răsunau în zdrobitoarea tăcere din mintea ei. Fără glas, fără mobilitate, mintea ei devenise o scenă imensă pe care amintirile apăreau ca trucurile unui iluzionist. Nu existau nici prezentul, nici viitorul, ei numai un trecut care ajunsese în mod dureros tactil, în absenţa oricărui simţ interior. Existenţa fusese redusă la impulsurile electrice ale creierului său.

Să fi fost motivul pentru care îşi retrăia mereu fuga de la părinţi, dragostea pentru bunicul ci. Festivalul Dovleacului din Circleville? Să fi fost motivul pentru care nu-şi mai dorea decât să se întoarcă la Circleville? De fapt, ce era atât de

deosebit acolo? Doar o adunătură de case vechi, străzi prăfuite şi oameni neinteresanţi.

Am fost odată iubit,
Şi te-am căutat în spatele ochitor Uit.

Dar ştia deja răspunsul. Nu pentru Circleville în sine, ci pentru ceea ce reprezenta oraşul în ochii ei: libertatea. Acasă, cu părinţii ei, se simţea închisă ca într-o capcană-n bolboroseala zgomotoasă a certurilor şi beţiile tatălui său.

Circleville era tot ce o făcuse fericită. Timpul zbura pe lângă ea, încât înainte să apuce să se învârtă puţin, era vremea să se întoarcă din nou acasă. Acasă, unde timpul apăsa ca o mantie de plumb peste umerii ei fragili, unde atmosfera era atât de îngheţată, încât avea dificultăţi să treacă de la o zi la alta. Ţinea minte că-şi ruga prietenii să o sune în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, înainte de a merge la culcare, ca să se asigure că există o lume normală, care îşi continua mersul afară. Afară: de parcă ea s-ar fi aflat la închisoare.

Acea pierdere a controlului asupra a tot ce o înconjura i-a făcut viaţa insuportabilă. Era o închisoare de tipul cel mai perfid. A fost ceea ce a împins-o departe de casă, ce a făcut-o să se mărite cu Dick. Dick, pe care şi-a dat seama acum că nu l-a iubit niciodată. Nu era în stare nici măcar să înţeleagă cum de a reuşit sa trăiască alături de el, poate exceptând faptul că, cel puţin pentru o vreme, a avut nevoie să-şi recreeze închisoarea copilăriei, pentru a evada complet din ea.

Şi în curând va veni altul
Să-ţi spună că n-am fost decât o minciuna

Acum se întorsese, nechemat şi nedorit, iar Alix plângea pentru că voia să plece şi îi lipseau mijloacele să-şi comunice dorinţa. Era închisă în spital, înfăşurată în bandaje. Nu putea să se mişte ori să vorbească şi cu fiecare moment de trezire, groaza ei creştea. Nu numai pentru ca, deşi era înspăimântată că nu-i revenise încă vocea. Îşi făcea

griji pentru Danny. Nu voia ca fiul ei să-şi petreacă atâta timp cu Dick. Danny era atât de încrezător şi deschis. Numai Dumnezeu ştia ce mizerii îi băga pe gât Dick. Nu dorea decât să-şi protejeze fiul şi zăcea acolo, neajutorată şi temându-se că nu va mai fi în stare să, vorbească şi atunci cariera ci de om al legii se va sfârşi. Cât de rapid te poate doborî viaţa. Doar cu câteva zile în urmă era sănătoasă, independentă, stăpână pe viaţa ei. Poate că nu fusese decât o iluzie, n-ar mai fi capabilă să-şi dea seama. Se simţea ca un călător, aşteptând un autobuz care nu va veni niciodată. Concepţia ci despre existenţă se distorsionase, imaginile şi incidentele căpătau proporţii exagerate, intimidante, ca şi cum ar fi examinat totul în oglinzile mincinoase din parcul de distracţii.

Timpul trecea, abia suflând. Era însoţitorul ei constant, aşa cum fusese în copilărie. Îşi bătea joc de ea ziua, prin lentoare, iar noaptea o făcea să se trezească tresărind, asudată. Amintirile erau singurul ei răgaz, dar în curând şi acestea vor deveni o sursă de tortură, aducându-i în minte ceea ce nu mai avea şi. Nu va mai avea niciodată.

— Oh, Doamne Dumnezeule! Unde era Christopher? Cât îşi dorea să fie aici, doar să-l ţină de mână şi să ştie că îl supraveghea pe Danny. Dar aici nu era Circleville, iar bunicul ei murise de mulţi ani. Acel tip de protecţie dispăruse pe vecie.

Însă faptul că ştia nu o împiedica să şi-o dorească din toate puterile.

Christopher, unde eşti? Te întorci curând acasă?

Şi uneori mă întreb'
Dacă măcar pentru o vreme
Îţi vei mai aminti ele mine

— Adevărul este că fratele meu nu a intenţionat niciodată să pună la poştă această ilustrată, îi spuse Chris Soutanei.

— Atunci ce...?

Soarele se retrăsese deja de pe străduţele strâmte din Tourrette-sur-Loup, lăsând faţadele din piatră ale caselor

într-un fals crepuscul. Pietrele de pe jos erau întunecate ca noaptea.

— A fost un fel de asigurare pentru el, explică Chris şi un fel de testament pentru mine.

Soutane îl privi:

— Ce vrei să spui? Ştia că va muri?

Pe drumul de întoarcere acasă, vedeau copii, întrecându-se între ei, râzând şi ţipând, cu ghiozdanele săltând pe când fugeau pe strada întortocheată.

— Nu chiar, răspunse Chris. Dar, dat fiind pericolul în care era, cred că ştia că exista şi această posibilitate. Cartea poştală era o asigurare. Înţelegi şi-a dat seama că, în eventualitatea morţii sale, ea va ajunge până la mine. Fie mi-o dădeai tu – cum ai şi făcut – fie poliţia.

O mamă îşi chema din pragul uşii deschise fiica, iar mirosul tartei cu mere proaspăt scoase din cuptor plutea în aer.

După ce trecură de ea, putură să vadă, într-o revărsare de lumină, cascada spectaculoasă de unde veniseră.

— Când eram mai mari, eram amândoi înnebuniţi după jocuri enigmistice. Lui Terry îi plăcea un joc complicat, numit Labirintul. Îi plăcea mai ales să mă bată la el. Pe de altă parte, eu preferam jocuri mai intelectuale, gen criptograme. Obişnuiam să-i las mesaje în cod. Îşi spărgea capul încercând să le rezolve.

Cascada, acum parţial umbrită, căpătase un aspect trunchiat, aproape sinistru, ca şi cum faptul că nu se putea vedea limpede în profunzimile ei crea un pericol, cerea prudenţă.

— Atunci, rosti Soutane, cartea poştală este o enigmă.

Chris o aprobă:

— Într-un fel, da.

— Dar, dacă ai dreptate, unde anume în Tourrette-sur-Loup a ascuns Terry Poarta către Noapte? Nu văd nici un fel de indicaţie pe cartea poştală.

— Nici n-ai cum, replică Chris, examinând-o cu atenţie pe ambele părţi. Pentru că, din moment ce tu ai putea s-o găseşti, ar putea şi alţii, iar Terry n-a vrut să-şi asume acest risc.

Pe partea cu ilustrata nu erau semne, iar literele din mesaj de pe partea cealaltă nu aveau nimic suplimentar.

— Mai rămâne şi problema referitoare la ce urma să scrie în post-scriptum, remarcă Soutane.

Chris, privind post-scriptumul, surâse şi înclină din cap:

— Exact! Există pe aici vreun magazin de jucării?

— Da. Cred că este în direcţia asta.

Ea îi aruncă o privire năucită, conducându-l la stânga? Din nou la stânga. Când ajunseră, ca se uită în vitrinele magazinelor, însă Chris înţelese că nu din pricină că ar fi interesat-o câtuşi de puţin mărfurile etalate acolo. Dintr-o dată.

Strada începu să urce din noa. La stânga lor se alia un magazin cu îmbrăcăminte pentru copii şi jurării artizanale. Intrară.

— *Bonjour.*

Vânzătoare era o femeie corpolentă, cu o figură buhăită, la vreo cincizeci de ani. Le zâmbi din colţul unde era cocoţată

— *Bonjour, madame,* răspunse Chris.

Chris trecu în revistă mormanele de cămăşuţe, pantalonaşi, jachete, animale împăiate şi păpuşi din porţelan. Soutane, uitându-se din când în când peste umăr la uşa deschisă dinspre stradă, se interesă:

— Ce căutăm aici?

— Nu ştiu. Dar, indiferent ce este, nu se află aici.

Odată ieşiţi din magazin, în strada strâmtă, continuă:

— Cu ani în urmă, când cuvintele urâte erau interzise şi, totuşi, amuzante, am găsit o prescurtare pentru unul care-mi plăcea mie cel mai mult. Îl foloseam cu prietenii mei, iar Terry era singura persoană care ştia ce însemna. Obişnuiam să spun p.s. în loc de *pussy*[31].

— Deci, iniţialele P.S. de pe cartea poştală nu aveau sensul de post-scriptum.

Porniră din nou la drum.

— Nu, răspunse Chris.

[31] Termen argotic pentru organul genital feminin, pisicuţă – în sensul propriu. (n.r.).

— Dar atunci, ce înseamnă?

Chris râse:

— Este un argou american.

Îi explică sensul cuvântului.

Nedumerirea Soutanei se accentuă:

— Tot nu pricep legătura dintre acest cuvânt şi locul unde Terry ar fi putut ascunde pumnalul.

— Indiferent de forma pe care o va lua, cunoscându-l pe Terry, sunt convins că este un soi de glumă.

Continuând această căutare pe urmele unui talisman în care nici măcar nu credea, Chris se trezi simţindu-se mai apropiat de Terry chiar decât în vremurile când fratele său era în viaţă. Senzaţia îl bucură şi-l întrista în acelaşi timp. Era bucuros că simţea totuşi aşa ceva, trist pentru că nu se întâmplase pe când Terry trăia.

Această asociaţie de idei izvora în parte din faptul că totul fusese anume pregătit pentru el, era convins. Terry lăsase afacerea pe mâinile lui, ca şi cum Chris ar fi fost singura persoană în care avea încredere că va continua ceea ce începuse el.

Dar ce era mai exact acest lucru? Chris deveni mai temător pe măsură ce se apropia mai mult de soluţia criptogramei lui Terry şi recuperarea Porţii către Noapte. Să fi avut dreptate Soutane, iar Terry să fi fost implicat în comerţul cu opiu? De ce? Pentru bani? Pe Terry nu l-au interesat niciodată prea mult banii, Chris ştia sigur, altminteri ar fi rămas pe lângă tatăl lor, intrând în afacerile de import-export al familiei, ce produceai milioane de dolari.

Ce altceva ar fi oferit comerţul cu opiu? După Soutane bani… şi putere. Dar de ce o persoană interesată de putere ar fi mers de bună voie la război, *Ar* fi ucis, ştiind ca exista posibilitatea de a fi rănit sau chiar ucis el însuşi?

Şi Chris îşi reaminti ceea ce spusese Marcus Gable despre război: „*Totul era o chestiune de putere. Cei care i-au înţeles esenţa, i-au priceput sensul şi au supravieţuit. Toţi ceilalţi au fost distruşi, într-un fel sau altul*”

Terry supravieţuise războiului. Chiar mai mult prosperase. Oare Vietnamul să-i fi distrus moralitatea, cum

s-a întâmplat cu Marcus Gable? Să fi înăbuşit, chiar distrus orice urmă de onoare la care-ar avea dreptul fiinţele omeneşti?

Acum, stând în centrul oraşului vechi, amintind de o epocă mai, simplă, dar nu mai puţin violentă, Chris simţi cum îi urcă pe şira spinării o spaimă teribilă, ameninţând să-l paralizeze. Nu era numai fratele său – pentru ceea ce ar fi putut deveni acesta – ci şi pentru el însuşi. Deoarece, urmând calea aceasta, trasată pentru el de fratele său mort, nu-şi supunea unui test propria moralitate? Ce va face, odată ajuns în posesia Porţii către Noapte? Indiferent ce-ar fi fost pe cale să descopere, Terry, el însuşi era obligat să…

Să ce?

Chris nu avea nici o idee, dar presimţea că găsirea Porţii către Noapte nu era un scop în sine. Unde-l va conduce? Avea sentimentul acut de a fi păşit într-o altă viaţă, spaima era alternată de un soi de senzaţie de anticipare, de parcă ar fi aşteptat toată viaţa acel moment precis.

— Chris.

— Poftim?

— Te simţi bine? rosti Soutane, strângându-l de cot. Ai o privire la fel de inexpresivă ca a pisicii negre de-acolo.

— Mă pierdusem în…

Se opri brusc. Se trezise uitându-se ţintă la o vitrină drapată în catifea neagră. În centrul ei se afla o femeie arlechin în roşu şi alb. Avea capul aplecat într-o parte, braţele ridicate, iar picioarele, încălţate în cizme înalte, păreau să se mişte, încât atitudinea ei dădea senzaţia de zbor. În spate, diavolul, cu braţele larg deschise era pe punctul de a o acoperi cu capa lui întunecată.

— Chris?

— Aşteaptă puţin.

Scrută lacrima dintr-un strass încrustată în masca în formă de romb. Şi în spatele măştii… ce căutau mustăţile alea, ce era cu blana aia neagră? Erau urechi triunghiulare de pisică! Motanul încălţat! *Pussy!*

— Ce este aici?

— O galerie de artă, răspunse Soutane. Sunt cunoscuţi

pentru marionetele lor. Nu-i aşa că sunt splendide?

Chris râse, privind la Pisica în cizme din vitrină:

— Sunt gata să pun pariu că una dintre ele este cu mult mai mult.

Înăuntru, la capătul scărilor, un domn – marionetă în costum medieval îi privea de la înălţimea pălăriei sale, superb executată. Chris tocmai se pregătea să coboare scările, când Soutane îl apucă de braţ.

— Mă întorc afară pentru un minut.

Chris observă îngrijorarea pe chipul ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Vreau să mă asigur de ceva. Oricât ar părea de improbabil, s-ar putea să fi fost urmăriţi până aici.

— Vin cu tine.

— Este exact ceea ce *nu* o să faci, replică ea iute. Te rog. Ştiu eu ce spun. În plus. Dacă *La Porte a la Nuit* se află aici, vă trebui. S-o protejezi.

Apoi râse:

Nu-ţi face probleme. Pot să-mi port singură de grijă.

— Ce vrei să zici?

Nu mă tem de nimeni, explică ca pe un ton serios, apoi. Îi adresă un zâmbet fugar. Nu te uita atât de dezaprobator. Este la fel de tradiţionalist cum era Terry.

Lui Chris nu-i plăcea, însă ceea ce-i spusese avea sens. Terry şi-a luat precauţii extraordinare pentru a ascunde Poarta către Noapte.

— E-n regulă, rosti el. Dar cel puţin hai să stabilim un punct de întâlnire.

— De ce nu la biserică? Pare un loc adecvat, nu crezi?

Ajuns jos, în galeria puternic luminată, constată că toate marionetele erau personaje umane cu capete de animale.

Existau un papagal vesel, o bufniţă macabră, un porc cu privire lacomă. Dar unica pisică era arlechinul din vitrină.

Pe pereţi erau atârnate picturi ale câtorva artişti contemporani. Erau lucrate în ulei, cu forme complicate, culori bogate, amintind de covoarele persane. Subiectele erau spectaculoase, magnetice, voluptoase.

Un bărbat între două vârste îl întâmpină pe Chris la

căpătui scărilor. Nu se mai afla nimeni altcineva în galerie.

— Aş dori unele informaţii în legătură cu arlechinul din vitrină, rosti Chris.

— Ah, arlechinul şi diavolul sunt cele două marionete care n-au fost făcute de mine ori de partenerul meu, răspunse proprietarul. Mă tem că nu vă pot spune prea multe. Artistul mi-a zis că aceste piese nu sunt de vânzare. Sunt aici numai pentru a fi expuse.

Gesticulă, zâmbind:

— Poate v-ar interesa papagalul sau bufniţa mea?

— Pe mine mă interesează arlechinul. Există vreo modalitate de a intra în legătură cu artistul?

— Ei bine, în mod normal noi nu încurajăm…

— Vă rog, îl întrerupse Chris, este important.

Bărbatul îl studie pe Chris un moment, de parcă l-ar fi cântărit sau i-ar fi estimat valoarea netă. Apoi aprobă cu un gest al capului şi dispăru în dosul unei draperii din catifea neagră, din colţul galeriei unde se afla biroul.

Chris rămase singur în galerie, cu excepţia superbelor marionete îmbrăcate în costume medievale. Bufniţa, înţeleaptă şi ameninţătoare, era mută, în schimb papagalul părea pe cale de a divulga secrete tenebroase şi ironice.

Auzind foşnetul draperiei din catifea, Chris se întoarse, aşteptându-se să-l vadă pe proprietar. Dar se trezi în faţa unui bărbat zvelt şi palici, cu o privire cu aspect vag, în spatele unor ochelari cu rame negre şi groase.

— Cu ce pot să vă ajut, monsieur?

— Dumneavoastră aţi făcut Motanul încălţat?

— *Oui. Monsieur. Je suis monsieur Asprey.* L*'artiste c'est moi*[32]*.* Însă arlechinul nu este de vânzare. Dacă doriţi unul, va dura…

— Îl vreau pe *acesta*, insistă Chris.

— *Pardon, monsieur,* dar v-aţi spus…

— Sunt Chris Haye, fratele lui Terry Haye. Aţi făcut Motanul încălţat pentru el, nu-i aşa?

Transformarea de pe chipul bărbatului era remarcabilă.

[32] Da, domnule. Suni domnul Asprey. Eu sunt artistul (în limba franceză, în text). (n t.).

Ochii deschişi la culoare, atât de inexpresivi înainte, deveniseră pătrunzători.

— Aveţi poate, să-mi arătaţi ceva.

Chris scoase cartea poştală:

— P.S., rosti el.

— Ah, *bon,* răspunse monsieur Asprey, aprobând cu o mişcare a capului. Nota de plată. Acum putem să-i dăm dai nul.

— *Ike-ird-tees-am..*

— *Merde*[33], nu poţi face mai mult de atât?

— Regret, răspunse tehnicianul ocupat în spatele unui banc cu ecrane şi comutatoare. În cameră se află probabil un motor magnetic de un anume tip. Când îl îndreaptă într-o anumită direcţie – în cazul de faţă, cred că spre uşă – canalul audio de cinci sute de hertzi se pierde.

— Dă-i drumul odată! spuse Milhaud, stând pe marginea scaunului lui.

Mai avea puţin şi auzea porţiunea din conversaţia înregistrată pe bandă dintre domnul LoGrazie şi interlocutorul său necunoscut, iar Milhaud simţea agitaţia nerăbdării în stomac.

— Gata, rosti tehnicianul, apăsând pe buton.

Prin căşti Milhaud auzi vocea bărbatului necunoscut spunând:

—… Să nu implicăm şi o a treia parte. Uită-te la câte pierderi ne-a pricinuit Terry Haye. Ne-am dat deja seama că nu e-n regulă, din punctul de vedere al securităţii.

— În acest caz, mă tem că e necesar, rosti domnul LoGrazie, prin hâşâitul în valuri al benzii şi zgomotului de fond generat de mulţimea de filtre folosite de tehnician pentru amplificarea vocilor.

Sunetele cacofonice deveniră pătrunzătoare şi atât de puternice, încât Milhaud tresări, iar tehnicianul se grăbi să regleze butoanele.

—… Crezi că putem să intrăm în ramura asta de afaceri numai dacă ne dorim? Avem nevoie de Milhaud. Doar

[33] Rahat (în limba franceză, în text). (n.t.).

Milhaud are forţa şi organizaţia care să se potrivească pe acest teritoriu. Îl cunoaşte cu mult mai bine decât am putea spera noi vreodată. Şi acum, dacă Terry Haye a fost lichidat, Milhaud ne-a curăţat terenul. În sensul ăsta şi-a dovedit deja valoarea pentru noi. Crede-mă, este singura cale raţională de abordare a problemei..

— Mi-am făcut un obicei din a nu crede pe nimeni, replică vocea. Iată de ce tocmai mă întorc din Shan. Când Bătrânul a decis că trebuie să mă întorc, ca să zic aşa, la turmă, mi-a explicat foarte limpede că ar fi bine să intru până la capăt în afacere. De fapt, teoria mea este că ăsta e motivul principal pentru care m-a convins să mă întorc. Eraţi pe cale de a fi strânşi cu uşa în mod magnific de Terry Haye. Pur şi simplu. Bătrânul s-a săturat.

— Dar fără Milhaud, nu o să avem niciodată acces la amiralul Jumbo, interveni domnul LoGrazie. Milhaud mi-a spus răspicat că, dat fiind că are Pădurea cu Săbii, poate…

— Franck, ascultă-mă. Am fost deja în Burma. L-am văzut pe amiralul Jumbo. Rezultatul a fost că am intrat în afacere. Chiar acum. *Tigrul Alb* îşi arată rezultatele.

Milhaud fierbea de furie. Ce-şi închipuiau că fac, îl înlătură aşa? Nemernicii ăia de mafioţi americani au impresia că sunt vreun alt amator, ca Terry Haye? Dacă e aşa, o să aibă o surpriză. Şi mai mult. Ce-i absurditatea asta despre înţelegerea făcută cu amiralul Jumbo? Milhaud cunoştea prea bine situaţia pentru a crede că un individ oarecare din Mafia era în stare să meargă pur şi simplu la amiralul Jumbo şi să-şi ia produsele de la o sursă pe care Milhaud a pus-o în funcţiune după ani de trudă.

Mintea îi vuia. Erau prea multe întrebări fără răspuns în momentul de faţă. Se reculese şi făcu semn tehnicianului să pornească din nou maşina.

— Cerule! rosti domnul LoGrazie în căşti, sunt adevărate poveştile despre line. Trebuie să fii un soi de magician.

— Aşa mi se zicea. Dar lasă aplauzele pentru mai târziu. Îmi spuneai că Milhaud are *Prey Dauw.* Îl vreau; este recompensa mea pentru că am dat drumul Operaţiunii Tigrul.

— Ia-l de aici.

Rolele magnetofonului încetară să se mai rotească.

Tehnicianul arboră un zâmbet larg:

— C*'est assez clair pour vous*[34]*?*

— Suficient de clar ca să aud fiecare cuvânt, răspunse Milhaud ieşind din starea lui tic stupefacţie.

Cine era necunoscutul? Era înnebunit sa afle.

Apoi Milhaud simţi cu i se răsuceşte stomacul. Ceva, depozitat ca o pietricică în memoria sa, se eliberă şi se ridică la suprafaţă. Un magician. „Aşa mi se zicea", a spus necunoscutul.

Milhaud cunoscuse pe cineva numit Magicianul, demult, în Indochina. Nu putea fi acelaşi om. Nu, gândi el. Este absolut imposibil. Scoase dintr-un sertar fotografiile, studie din nou figura de stea de cinema – necunoscutul de pe bandă.

Magicianul. Imposibil, îşi spuse iarăşi şi iarăşi, până când deveni o litanie. E imposibil. Nu-l cunosc pe acest bărbat. Nu *poate* fi Magicianul. Un întreg catehism se dezintegra în faţa terorii crescânde a lui Milhaud.

Pentru că, deja, simţea că i se ridica părul pe cap.

Când Soutane se despărţi de Chris, ieşi în stradă şi, fără sa arunce vreo privire împrejur, coti la stânga. Se îndreptă spre străzile pietruite în pantă, coti la dreapta şi încă o dată la dreapta. Fără să ştie, urma drumul parcurs de Terry către Biserica Sfintei Fecioare de Benva.

Son et lumuiere[35], gândi Soutane cufundându-se tot mai adânc în miezul oraşului Tourrette. „Sunetul şi lumina sunt aliaţii mei aici." Străzile erau atât de strâmte, încât orice sunet căpăta ecou printre pereţii din piatră ai clădirilor, iar lumina cădea oblic pe ziduri conturând umbre foarte bine definite. Folosindu-şi ambii aliaţi, putea să-şi prindă urmăritorul.

Îi zărise reflexia pe când se uita în vitrina unui magazin. Stând într-un anumit unghi, sticla plană servea drept

[34] Este destul de clar pentru dumneavoastră? (în limba franceză, în text). (n.t.).

[35] Sunet si lumină (în limba franceză, în text). (n.t.).

oglindă, arătându-i porţiunea de stradă din spate. Apoi, din nou, în magazinul de jucării, o umbră a trecut prea lent, apoi s-a întors, pentru a nu se îndepărta de ca.

Cine o urmărea? Nu iezuitul cu care se confruntase în toaleta de la Le Salari. O persoană mai importantă? Iezuitul îşi mărturisise păcatele, ori a rămas mut? Soutane bănui că al doilea răspuns era corect, din moment ce iezuitul nu-i dăduse impresia a avea un caracter deosebit de puternic.

Urmăritorul ei era un asiatic, poate un vietnamez şi asta o îngrijora. După cum i-a spus lui Chris, luptase şi înainte împotriva inamicilor lui Mun. Trădându-şi în asemenea măsură natura intimă l-a făcut, poate, pe Mun, să devină nepăsător şi acest lucru o anihilase pe Soutane.

Omorând-o pe iubita lui Mun. Soutane se trezise intrând într-o spirală descendentă, din care nu mai avea cum să iasă, a dezgustului faţă de sine, care culminase cu încercarea ci de sinucidere. Nu conta că acţionase pentru a răzbuna atacul împotriva lui Mun. Acţionase împotriva firii ei. Şi astfel, ca pentru un om nebun, războiul – şi consecinţele sale – a pătruns în viaţa ci, întorcând-o pe dos.

Terry a salvat-o de ea însăşi. În mod sigur ar fi murit până acum, fără el. Cât l-a putut iubi! Pentru că o preocupa mai mult decât propria-i persoană, a fost capabilă să iasă din starea ei de autodistrugere. Şi, reuşind să-şi izoleze propria fiinţă, putea să evite să mai pătrundă vreodată prin acea poartă zăvorâtă.

Acum, în mintea sa văzu iarăşi citadela ego-ului rânjind, acolo unde ea a stat, punând lama ascuţită a cuţitului pe venele albastre de la încheieturi şi ştiu că în Tourrette se afla *karma* ei. Poate că moartea lui Terry hotărâse asta, după cum îi hotărâse cursul vieţii. Soarta ei se îngemăna cu a lui, ca şi cum Terry ar mai fi fost încă în viaţă.

Ecourile care se grăbeau în urma ci o îndemnară să iuţească pasul. Aici, în lumina albăstruie, era răcoare şi se apropie, acoperindu-şi pieptul cu braţele.

Se afla în apropierea Bisericii Sfintei Fecioare de Benva. Imaginile fioroase de pe faţada de piatră ale suferinţei şi mântuirii sfâşiau aerul ca nişte animale fantastice al căror exces de emoţii umane mimau grotescul fizic.

Undeva, un ceas bătea ora. Soutane, ascultând, se alipi de piatra rece. Auzi zgomot de paşi, de cealaltă parte, îndepărtându-se de ea. Nu avea nici un rost sa stea în stradă, totuşi mai zăbovi, deoarece nu ar fi vrut să existe nici un dubiu în mintea urmăritorului referitor la locul unde mergea.

Se întoarse şi pătrunse prin porţile din lemn de stejar, împodobite cu ţinte. Înăuntru, simţi vântul strecurându-se prin părui de la ceafă, de parcă ar fi atins-o răsuflarea Domnului.

Era întunecos, obscuritatea nefiind întreruptă decât de razele. Prăfuite de lumină care intrau prin vitralii şi se aşterneau ca nişte văluri pe podeaua de piatră.

Văzu cristelniţa din piatră tocită de vreme şi, în faţă, naosul. Lumânările licăreau dinaintea unui altar micuţ, aşezai într-o nişă boltită, în stânga ei. Cineva îngenunchease acolo, cu capul plecat, rugându-se. Mai încolo zări în lumina estompată rândurile de bănci din lemn, care conduceau ia magnificul altar principal.

Aerul era dens de tămâie şi rugăciuni. Soutane trecu re lângă statuia din marmură a Sfintei Fecioare de Benva, ocrotitoare a călătorilor şi în continuare, pe lângă reprezentări ale Fecioarei şi ale lui Cristos pe Cruce. Atâta suferinţă, gândi, ea.

Atâta sânge! … Păcatele omenirii păreau atârnate aici, ca rufele la uscat.

Auzi o incantaţie în latină, un cântec, un preot, o sfântă taină, n-ar fi fost capabilă să spună care şi nici nu ştia daca. De fapt, exista vreuna.

În acest timp observase împrejurimile. Revăzu în minte toate posibilităţile, întrebându-se doar în treacăt unde fusese ucis Terry, pentru ca sângele lui să se scurgă pe podeaua rece de granit, amestecându-se cu cel al lui Cristos.

Întorcându-se, grăbită să se înapoieze în naos, ajunse iarăşi la statuia Sfintei Fecioare din Benva. Penitentul din calea sa era tot un preot. Soutane se strecură în spatele figurii din marmură.

Îşi simţi şira spinării străbătută de un fior când zidul

umed din piatră i se lipi de cămaşă. Muşchii i se contractară. Strângându-se în spaţiul gol. Îşi apăsă obrazul de marmura rece cu vinişoare, încât să nu-i fie obturată vederea spre intrare.

Observă că intră asiaticul. Acum, cercetându-i faţa, era sigură că era vorba despre un vietnamez. Nu exista nici o scânteiere de suflet omenesc acolo. Ca şi cum ar fi fost deja mort.

Soutane se cutremură si realiză că era un semn rău. Frica ei îi va conferi urmăritorului un alt fel de putere, una pe care n-o putea anihila şi începu să se întărească mental pentru lupta ce urma.

Vietnamezul rămase în centrul unei raze de lumină, aruncând o umbră alungită peste pietre, aşternându-se la picioarele Sfintei Fecioare din Benva ca o maree neagră.

Nu se întoarse încolo şi încoace. Cum ar fi făcut alţii, ca şi cum ar fi căutat. Dimpotrivă, stătea nemişcat. Numai capul i se mişca, asemeni unei bufniţe la miezul nopţii, pândindu-şi prada.

Avea buzele de culoarea sângelui uscat şi erau uşor întredeschise, de parcă ar fi încercat să-i identifice prezenţa după gustul acrului. Ochii lui, de culoarea ebonitei, alergau în toate direcţiile prin biserică, iar Soutane îşi închipui că ar fi putut străpunge marmura în spatele căreia era ascunsă.

„Ajunge!” gândi ea „îţi provoci singură frica”. Însă simţea că îi era frică de acel bărbat şi că o silea să-şi elibereze ceea ce zăcea în sufletul ei. Începu să-l urască pentru ceea ce o obliga să facă. Treptat, ura îi înlocui frica, până ce, în cele din urmă, reuşi să fie pregătită.

Energia i se concentrase în partea de jos a pântecelui, mintea îi intrase în acel punct special *a fi sau a nu fi,* unde nu pătrundeau niciodată gândurile despre victorie sau înfrângere.

În timp ce Dante tot mai stătea în raza de lumină, Soutane părăsi nişa în care se aflase în siguranţă. Făcu un salt în întuneric şi, când ateriză, nu produse nici un zgomot.

Chiar aşa, Dante deveni conştient de prezenţa ei. Capul i se roti, iar ochii lui o prinseră, ca ghearele unei păsări.

— De ce ma urmăreşti? întrebă ea.

— *La Porte a la Nuit* ne-a fost vândută nouă, rosti el, într-o şoaptă abia perceptibilă. Acum am venit să o revendic.

— Unde sunt banii? Ai plătit-o?

— Am fost înşelaţi. Ni s-a oferit un duplicat fără nici o valoare.

— Tu l-ai ucis, afirmă Soutane; cercetându-i figura, avu un sentiment de convingere mai puternic decât oricând. L-ai ucis pe Terry. De ce?

— Nu am fost prezent la tranzacţie, răspunse el, într-o încercare zadarnică de a-i abate atenţia.

Şi nu pentru că nu-şi amintea avertismentul lui Milhaud în legătură cu Soutane, ci, mai degrabă, fiindcă nu reuşea să creadă că ar fi fost atât de periculoasă.

— Nu am cum să-ţi spun ce s-a întâmplat, continuă el.

— Soutane ridică din umeri, iar el, îngrijorat, încercă să citească ceva în privirea ei.

— Nu contează, rosti ea cu o voce stranie, detaşată.

„*Ascultă-mi, Doamne, plângerea.*

Apără-mă de duşmanii cei groaznici.

Ascunde-mă de urzelile tainice ale celui rău..."

Un psalm al lui David, cântat în limba franceză, îi învălui în sunet, în timp ce se celebra slujba de seară.

— A murit.

„*... de uneltirile vrăjmaşilor noştri*"

Cu mâinile goale, umplute cu Vid. Se apropie, spunând:

— Asta contează acum. Nu *La Porte a la Nuit*, nu tranzacţia voastră. Viaţa unui om.

— Nu ştiu nimic despre asta, replică el, pregătindu-se. Sunt nevinovat.

„...*care-şi ascut limbile ca săbiile şi*
aruncă vorbe amare ca săgeţile."

Folosi metoda *atemi,* lovituri iuţi, dure şi precise cu muchia palmei şi cu vârfurile degetelor. Ţinti coastele, inima şi ficatul. Dar vietnamezul era atent şi fulgeră imediat, parând-o chiar şi după ce ea mări viteza de atac.

Soutane îşi apucă încheietura mâinii drepte cu mâna stângă, ca şi cum ar fi pornit un *atemi şi* declanşă un *aikido irimi*, răsucindu-se către stânga şi, uzând de propria-i inerţie pentru a-şi întoarce braţul în spate, îl lovi cu podul palmei

stângi în bărbie.

Dante fu aruncat în spate şi îşi pierdu aproape cunoştinţa din cauza durerii. Dar inspirase din adâncurile stomacului, ceea ce îi salvă. Apoi îşi concentră această sursă de energie, lovi puternic cu piciorul, atingând-o pe Soutane în partea de sus a coapsei.

Era un nerv median, iar Soutanei îi amorţi pe dată piciorul drept. Se împletici şi îşi slăbi strânsoarea, căutând să-şi recapete echilibrul.

Dante o lovi cu tăişul palmei în umăr iar Soutane căzu pe coate şi genunchi. Reuşi să-l vadă cum porneşte iarăşi, se strădui să se dea la o parte, dar nu izbuti. O izbi cu piciorul în coaste, iar ea gemu fără suflare.

Ajunsă pe culmile disperării, Soutane îşi înfipse unghiile prin stofa pantalonului inamicului, doar pentru a-l ţine, pentru a-l împiedica să se folosească de picior, înţelegând, deşi vag, că încă o lovitură ar terminat-o.

Scrâşni din dinţi când o altă izbitură îi provocă o durere care-i radia prin umăr şi spate. Dar nu lăsă piciorul, apucându-l şi mai strâns, concentrându-şi energia, restrângându-şi ţinta până la un punct infinitezimal şi nimici acum durerea şi frica, în lupta pentru supravieţuire.

Căută şi găsi nervul median din piciorul lui Dante şi, cu degetul mare, pătrunse prin came până deasupra încheieturii genunchiului.

Piciorul cedă şi el căzu înspre ea, simţindu-i greutatea ca un soi de căldură deasupra ei, ca o umbră uriaşă coborând…

Soutane icni şi se rostogoli. Când vietnamezul atinse podeaua de piatră, ea îl pocni cu cotul în stern, îi auzi geamătul înăbuşit de durere, îi simţi degetele mari de la mână pe faţă, în apropierea orbitelor, căutând să-i pătrundă în ochi.

Nu mai avea timp, trebuia să-şi schimbe strategia, să-şi folosească forţele degetelor în punctul aflat exact dedesubtul sternului.

„*Dar Dumnezeu îi va săgeta*…”

Îşi înfipse degetele, auzi cum se sfâşie materialul cămăşii, ti auzi ţipătul slab, ca al unui copil şi simţi valul de

aer greţos dinlăuntrul lui Dante.

Soutane avea mâna plină de sânge; ochii lui Dante îi strigau obscenităţi, mâna lui care o apucase de obraz era dură ca granitul, apoi înţepeni, căzu.

„*Căci pe limba lor pieri-vor*…”

Ochii lui fixau sticloşi înfăţişarea binevoitoare a Sfintei Fecioare de Benva.

„*Atunci toţi se vor teme; vor grăi ce scris-a Dumnezeu şi vor cântări ce a făcut.*”

Se aflau într-o casă, la o distanţă de trei străzi de unde plecaseră. Chris încercase să-i vorbească domnului Asprey în galeria de artă, însă acesta îl îndemnă la precauţie, înălţând un deget. Îl aduse aici, într-o casă cu două etaje, tavane joase, pereţi de piatră şi podele acoperite cu gresie. Jos, unde erau şi ci, se afla o bucătărie, o cameră de zi mică, dotată cu un cămin gigantic şi, în spate, o baie.

Dar, în cea mai mare măsură, spaţiul era ocupat de studioul domnului Asprey: un şevalet de pictor pe care era o pânză neîncepută, un scăunel cu o paletă şi o cutie din lemn plină cu tuburi de vopsea acrilică în ulei. Dedesubt, pe jos. Cutii metalice cu terebentină.

Cea mai mare parte a încăperii era ocupată de o masă de lucru, deasupra căreia atârnau o mulţime de marionete pe cale de a fi executate. Pe jumătate ascunse în umbră, scrutau fiinţele omeneşti de sub ele cu ochi ciudaţi, indiferenţi.

— V-am aşteptat.

Atârnat într-un colţ al mesei de lucru exista şi un diavol. Geamănul celui care ameninţa Motanul încălţat din vitrina galeriei de artă. Era incomplet, cu oasele scheletului parte pe dinafară, parte pe dinăuntru. Într-un sens, acest lucru reuşea să-l facă şi mai ameninţător.

— Monsieur Haye mi-a spus că, dacă va muri, veţi veni.

Monsieur Asprey trase de nişte sfori, iar diavolul înclină capul parţial lucrat, de parcă ar fi aprobat.

În căminul din piatră se aflau resturile unui foc. Chris le cercetă cu privirea, ca şi cum ar fi putut, asemeni romanilor, care trăiseră demult pe aceste ţinuturi, să

ghicească viitorul în forma lor.

— Dacă v-a spus că voi veni, răspunse Chris, atunci v-a mai spus că voi întreba despre un pumnal. Un pumnal foarte deosebii.

— Corect, replică monsieur Asprey, luând Motanul încălţat din vitrina galeriei de artă.

Se uita la el, ca la copilul său:

— Este prima mea creaţie, aşadar cea mai iubită.

Cu ajutorul unei lame de ras practică o incizie verticală rapidă prin spatele arlechinului. Dinăuntru scoase. Un obiect..

— Iată ceea ce monsieur Haye a dorit să păstrez în siguranţă pentru dumneavoastră, rosti el, întinzându-i lui Chris pumnalul. *La Porte a la Nuit.*

Chris îl luă şi îl examina în lumină. Simţi că era neobişnuit de greu, de parcă ar li fost făurit dintr-un metal necunoscut.

— Ştiţi despre ce este vorba?

— Ştiu că a fost făcut de un maestru în meserie, spuse monsieur Asprey. Ştiu că este foarte valoros.

Chris aprobă:

— Pentru unii.

Pe pervazul de afară păşea încet o pisică neagră. Pentru o clipă îl privi, lingându-şi blana de pe labele dinainte, apoi plecă. Dinspre fereastra deschisă, Chris putea auzi chemarea la slujba de seară, răsunând prin oraşul fortificat, înălţându-se de la Biserica. Sfintei Fecioare de Benva. În curând va începe *Magnifica:*

— Lama este făcută din jad imperial, explică monsieur Asprey. N-am văzut niciodată o piesă de asemenea mărime. Nu sunt în stare nici măcar să mă apuc să calculez valoarea.

Continuă, indicând cu mâna:

— Şi iată rubinul. Priviţi-l mai îndeaproape în lumina zilei şi veţi remarca faptul că are acea culoare cunoscută sub denumirea de sânge de porumbel. Ceea ce înseamnă că este din Burma. Are o greutate de şase carate. Aveţi cunoştinţe în domeniul pietrelor preţioase? O gemă de o asemenea mărime este excepţional de rară.

— Se pare că ştiţi multe despre această piesă.

Monsieur Asprey zâmbi:

— Ar fi fost cazul. Fratele dumneavoastră mi-a cerut să-i fac o copie după ea.

Deci iezuitul nu a minţit-o pe Soutane, gândi Chris. Oare Terry a încercat să-şi păcălească cumpărătorii, sau avea ceva mai important în minte?

— Valoarea pumnalului nu este monetară, ci spirituală, rosti el.

Monsieur Asprey înclină capul:

— Înţeleg. Deci din această cauză era bine să fie ascuns cu atâta grijă.

— Şi va trebui să fie din nou ascuns cu aceeaşi grijă.

Chris îi înapoie pumnalul:

— Vă ocupaţi dumneavoastră?

Pisica de pe pervaz venise iarăşi. Se aşezase cu spinarea arcuită ca a unui cocoşat, scăldându-se în ultimele raze de lumină. Apoi auzi ceva în depărtare. Cascada, scufundată în întuneric, se izbea de stânci şi zgomotul sosi până la Chris, purtat de briza uşoară în asfinţit.

Chris urmărea mâinile îndemânatice ale domnului Asprey cum reaşează Poarta către Noapte în sanctuarul său şi începe să repare arlechinul.

Cei drepţi să se bucure întru Domnul şi să-şi găsească pacea. Cu toţii să-L slăvim!

Sunetul se sfârşi încet, îndepărtându-se, iar ecourile aşezau umbre peste alte umbre. Ochii Soutanei priveau fix. Măriţi, ca ai unei iepe extenuate.

În faţa ei, penitentul de lângă micuţul altar se ridică. Nu-i auzise luptându-se, deoarece psalmul şi corul de voci dulci acopereau toate celelalte sunete din interiorul bisericii.

Acum personajul, terminându-şi rugăciunea, luă din suport o lumânare aprinsă şi, răsucindu-se, parcurse spaţiul care-l separa de ea din trei paşi. Aplecându-se brusc, vârî flacăra în faţa chipului Soutanei.

— Nu s-a încheiat, rosti monsieur Mabuse, rânjind. Nu pentru tine, abia de-acum începe.

Când Soutane îşi retrase faţa din cauza căldurii lumânării el o apucă de păr şi, trăgând-o, o târî înapoi în umbra densă

de lângă statuia Fecioarei.

Flacăra pâlpâia în faţa lui; umbrele păreau să se agaţe. De chipul lui, ca şi cum ar fi râvnit să-i acopere prezenţa. Soutane îşi folosi unghiile, zgâriindu-i obrajii, nasul şi fruntea.

O lovi cu forţă, apoi se opri. O aduse în spatele figurii din marmură, înghesuind-o cu mare greutate în spaţiul strâmt dintre perete şi statuie.

Soutane respira adânc, încercând să-şi regăsească o parte din puterea fizică şi echilibrul mental. Ucisese din nou şi simţea absorbind ca un burete dispreţul de sine. Emoţional, se afla la marginea tenebrelor, locul unde nu mai reprezenta nimic, nemaidorindu-şi decât tăcerea şi un sfârşit pentru, a gândi, a simţi, a fi. Se apropia de locul îngrozitor şi rece când cuţitul a alunecat pe venele de la încheieturile mâinilor.

Faptul că fusese înghesuită într-un spaţiu strâmt o silea să se retragă în sine. Ceea ce văzu înăuntru era acelaşi hău întunecat şi pustiu care-o făcuse să-şi taie venele. Fiindcă, în mod limpede, înlăuntrul ei nu era nimic demn de a fi salvat, doar o rană deschisă, infectă şi respingătoare.

Timpul se contractă până ajunse o clipire de ochi, licărirea reflexiei pe suprafaţa convexă a unui iris. Deasupra ci plana figura duşmanului, vechi de când lumea, implacabil, insaţiabil.

Încă o dată era forţată să lupte cu ca însăşi, ceea ce făcuse şi în acelaşi timp să lupte pentru propria viaţă. Resimţea presiunea cumplită pe care o exercita el asupra ei, stânca neînduplecată de care fusese zdrobită.

Din gura pe jumătate deschisă a inamicului izvora o duhoare care o îngreţoşa. O lovi puternic în umăr, iar ea ţipă. Încercă să-i astupe gura cu podul palmei, iar ea se retrase, zvârcolindu-se.

O izbi peste gât, iar durerea o făcu să-i lăcrimeze ochii Fără să-şi dea seama, îşi aruncă din nou capul în direcţia lui, iar mâinile lui îi coborau peste gură, ca un căluş. Degetul lui mare era fixat cu forţă sub bărbia ei, împiedicând-o să facă uz de maxilar şi dinţi.

Soutane avea gâtui expus şi, spre marea ei oroare, văzu

cum chipul lui îi umple câmpul vizual, cu gura deschizându-se şi dinţii strălucind ca ai unui câine. Începu să tremure, înţelegând că era pe cale să-i reteze tendoanele, arterele, nervii cu o muşcătură a fălcilor puternice.

Oroarea o copleşi, depăşind chiar frica faţă de sine.. Îşi strânse pumnii şi, cu o forţă hidoasă, îi aruncă pe amândoi în locul situat deasupra inimii lui.

El se clătină exact timpul suficient pentru ca ea să alunece afară din spaţiul umed. Cu un ţipăt nearticulat trecu pe lângă el, atingându-l, lovindu-l în zona plămânului pentru a-l line la distanţă şi fugi, fără suflare, pierzându-se în întunericul bisericii.

Când Mun dormea, o făcea cu toate simţurile treze. Învăţase acest lucru în timpul războiului, de fapt învăţase tehnica de la Tern Haye. La început, Mun nu a avut nici o idee de unde o aflase Terry. Mai târziu, când au ajuns să se cunoască mai bine, a devenit clar că Virgil era sursa, după cum era sursa multor lucruri pe care le ştia Terry.

Mun nu a înţeles asta până când, într-o noapte, în junglele din Cambodgia, după ce au traversat râul noroios, frontiera interzisă, de tinde nu mai exista întoarcere, Terry i-a făcut mărturisiri:

— Până să-l întâlnesc pe Virgil, habar n-aveam ce-i cu războiul ăsta. Era ca şi cum cineva ar fi încercat să-mi vorbească în limba marţiană, în timp ce se căznea să-mi ia pământul de sub picioare.

Virgil a dat un sens tuturor lucrurilor. Războiul nu este pentru a găsi COSVN, nu este pentru a încerca să-i anihilăm pe Charlie, este pentru a supravieţui când cutremurul de pământ, mareea înaltă şi uraganul lovesc toate deodată şi ai senzaţia că nu există nici o ascunzătoare, nici pe pământ, nici pe mare, nici în cer, nicăieri.

Mun mai lucrase şi înainte pentru Virgil, însă nu l-a înţeles cu adevărat niciodată. L-a crezut un mercenar Fără o inimă sau un suflet, în sensul în care gândea Mun, spiritual. Dar de la Terry a aflat că nici unuia dintre acei oameni nu-i plăcea războiul şi nu-şi dorea să fie acolo. Erau asemenea lui Mun, prinşi în miezul unor evenimente asupra cărora nu

aveau control.

Terry văzuse până în adâncurile fiinţei lui Virgil, descoperind în el o călăuză, ca un talisman magic, Tezeu în labirintul Minotaurului, omul care găsise Calea de întoarcere din Infern.

Aşadar, când Terry l-a învăţat pe Mun cum să doarmă cu toate simţurile la pândă, Mun a asimilat lecţia, iar mai târziu a practicat-o zilnic.

Cum Mun dormea în acest mod, auzi paşii trădătorului care se îndrepta către coliba unde se culcase. Deliberat, rămăsese singur. Mogok se postase la o oarecare distanţă, într-o atitudine de vigilenţă răbdătoare.

Noaptea este timpul când câinii ies la iveală. Era una dintre cele mai memorabile adagii ale lui Virgil. Acesta, avea darul de a distila haosul războiului în cugetări limpezi, la fel de uşor de asimilat ca nişte capsule. Îi făcea pe cei din jurul lui să se simtă invulnerabili, ca şi cum ar fi posedat puteri speciale, ca şi cum ar fi fost în stare să vadă prin întuneric ori să existe în vacuum. Ceea ce era, în fond, însăşi esenţa războiului: o imensă gaură neagră, un vacuum care înghiţise totalitatea conceptelor de raţiune, moralitate şi chiar viaţa însăşi.

La adăpostul întunericului, Mun nu se clinti. Abia daca deschise puţin ochii, pentru că lumina focului de afară s-ar fi reflectat în mod sigur în ei şi i-ar fi dat de gol. Îşi control, respiraţia, încât să fie imposibil de determinat dacă dormea sau era treaz. De parcă ar fi fost agăţat în purgatoriu, nici viu, nici mort, ci câte puţin din fiecare.

Pe când aştepta, Mun se întreba care dintre locotenenţii de încredere ai amiralului Jumbo se va dovedi a fi spionul generalului Kiu. Să fi fost Chao cel viguros, Pegu cel gras, ori mai bătrânul Kyaik? Chao era cel mai potrivnic amiralului, dar Kyaik îi era cel mai apropiat. În afara lui Mogok, ei erau. Duşmanul ascuns, ştia Mun, încerca să se lipească. Sub figura zâmbitoare a unui sfătuitor putea să licărească inima întunecată a trădătorului.

Sunetul ar fi putut fi cel al unei insecte, însă Mun îl percepea mai fin. O scânteiere a focului pe peretele din trestie al colibei şi furişarea rapidă a unei siluete zvelte.

Mun se pregăti.

Cuţitul se abătu asupra lui cu mare viteză şi forţă, înfigându-se în punctul de pe rogojină unde fusese culcat cu un moment înainte. Întinse mâna, încordându-şi încheieturile.

Capul îi fu azvârlit în spate când vârful unei cizme îl atinse în vârful bărbiei. Din instinct, se rostogoli, la adăpost de lovitura în coaste pe care o simţea venind.

Pe când procedă astfel, forfecă prin aer picioarele şi realiză că trupul celuilalt se prăvălise pe rogojină. Peste un moment se afla deasupra lui, îndepărtând mâna inamicului de mânerul cuţitului înfipt în mână. Îl izbi cu pumnul într-o parte a capului o dată, de două ori şi îi apăsă gâtul cu antebraţul.

Apoi apăru Mogok, aplecându-se deasupra lor, ţinând ridicată în mână o torţă.

— Buddha! şopti el, cu ochii larg deschişi. *Ăsta* este spionul generalului Kiu?

Mun se uită în jos, la chipul lui Ma Varada, concubina amiralului Jumbo. Deşi lovită şi însângerată, figura rămânea tot frumoasă.

Mogok extrase un pistol de calibrul 45 de proveninţă americană din jacheta lui matlasată. Îl apăsă pe tâmpla lui Ma Varada.

— Ia-l de acolo, spuse Mun.

— Nu, răspunse Mogok. cu degetul încordai pe trăgaci. Nu există decât o pedeapsă pentru spioni.

Mun împinse la o parte arma.

— Ea este biletul meu de intrare la amiralul Jumbo, explică. Lui îi revine dreptul de a-i decide soarta.

Femeia îl scuipă în faţă.

— Este din cele îndărătnice, continuă Mun. Menţinând strânsoarea şi ridicând o privire către Mogok. Cât va fi dispus amiralul Jumbo să plătească pentru această informaţie?

Ma Varada, uitându-se când la unul când la altul, rosti:

— Ce vrei să zici. Cum adică să plutească?

— Tacă-ţi gura! interveni Mogok.

Mun urmă:

— Pentru informaţia că lucrezi pentru generalul Kiu.

Femeia râse:

— Nu lucrez pentru generalul Kiu. Sunteţi nişte prosti dacă credeţi că aş putea fi în slujba unui asemenea porc.

— Da?

Mun îi prinse părul în. pumn şi trase cu forţa.

— Atunci, pentru cine lucrezi.

Ma Varada spuse ceva într-un dialect pe care Mun nu-l cunoştea. Îl privi pe Mogok.

— Oricum e o mincinoasă, răspunse acesta. Lasă-mă să o omor şi să terminăm cu ea. Amiralul Jumbo va fi la fel de mulţumit de un spion mort ca şi de unul vii.

Mun insistă:

— Ce-a spus?

Mogok oftă:

— A spus că lucrează pentru un bărbat care-şi zice, hm, cum să traduc cuvântul? Om magic, vrăjitor?

Înălţă din umeri:

— Cui îi pasă. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

„Şi dacă cu ştiu?” rosti Mun în sinea lui Ar putea să fie Magicianul?

Mogok aprobă cu o mişcare a capului:

Vrăjitor, om magic, magician, sunt tot aia, nu-i aşa?

„Dumnezeule mare!” gândi Mun. „Credeam că Magicianul a murit sau măcar a înnebunit”. Îşi simţi măruntaiele zvârcolindu-se, de parcă ar fi fost pline cu şerpi. „Dacă Magicianul este amestecat aici. Atunci am dat cu toţi de bucluc”.

— Care-i diferenţa? Minte, urmă Mogok. Şi eu, dacă aş fi în situaţia ei, nu as recunoaşte că lucrez pentru generalul Kiu.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe generalul Kiu, reluă Ma Varada, cu chipul deformat de disperare.

Mun o trase din nou de păr, cu forţă:

— Descrie-l pe bărbatul care-ţi dă ordine.

Ma Varada se execută. Magicianul ar fi putut căpăta o nouă faţă, însă înfăţişarea de ansamblu a trupului ar fi rămas neschimbată.

— O cred, declară el.

Li urmărise ochii: nu exista o actriţă atât de bună. Îl descrisese pe Magician.

— Spun adevărul, insistă Ma Varada.

— Mă tem că da.

Mun îşi ridică privirile. Mogok avea aţintit pistolul de, calibrul 45 spre inima lui.

— Eu sunt spionul generalului Kiu, rosti Mogok.

— Tu! făcu stupefiat Mun. Dar tu şi Terry…

— Era cu multă vreme în urmă şi, oricum, Terry Haye a murit.

Înălţă umerii ca un fel de scuză:

— În orice caz, generalul Kiu este mult prea puternic. O să-l zdrobească pe amiralul Jumbo şi pe toţi oamenii lui. Am prevăzut ceea ce o să se întâmple; a fost o simplă măsură de autoapărare.

Făcu o mişcare cu mitraliera înspre ei.

— Acum ridică-te fără să dai drumul fetei. O să plecăm într-o călătorie de noapte.

Îi scoase afară, unde se simţea mai bine focul care încălzea aerul îngheţai.

— Ştiam că mai exista cineva care fura informaţii de aici, dar nu reuşeam să aflu cine anume. Dorinţa ta de a ţi-l face dator pe amiralul Jumbo mi-a oferit o şansă fericită. Ţi-am permis să-mi faci munca.

Mitraliera se mişcă iarăşi:

— Vino. Pe aici. Acolo, în întuneric. Înţelegi, voiam să o omor, ca să-mi păstrez secretul, dar tu m-ai oprit. Cine ştie? Poate că a ieşit cum era mai bine, la urma urmelor. Dar nu pentru tine, în orice caz.

Jungla aştepta să-i înghită.

— Oamenii mei sunt aici, ca sa vă ducă la generalul Kiu. Va avea câteva întrebări pentru amândoi. Va fi greu, vă promit, foarte greu. Mă îndoiesc serios că veţi supravieţui. Dar, până atunci, îmi închipui că nu veţi mai avea nevoie de nimic.

Chris o zări pe Soutane fugind prin naosul bisericii Sfintei Fecioare de Benva şi o urmă. Venise la locul convenit pentru întâlnire direct de la casa domnului Asprey. Avea la

el arlechinul, împăturit şi înfăşurat într-o folie transparentă de plastic.

O văzu pe Soutane cotind pe partea stângă a altarului principal. Deasupra strălucea caliciul de argint, aride vinul şi ostia erau transformate în sângele şi trupul împărtăşaniei. Lojele goale ale corului se aflau mai sus, peste băncile laterale. Pe figura ei era întipărită spaima. Ce diavol întâlnise în casa Domnului?

Ca dispăru printr-o uşă placată cu lemn de stejar închis la culoare şi lăcuit. Când pătrunse şi el pe-acolo, Chris descoperi sanctuarul din piatră rece. Dincolo, la stânga, era sacristia. Pe pereţi atârnau draperii grele din catifea roşie. O cruce veche din bronz sculptat, domina unul din pereţi, lipsit de un alt ornament. Mai existau o statuie a Sfintei Treimi şi, într-o nişă mică din piatră, o icoană din lemn de dimensiuni reduse a Sfintei Fecioare de Benva.

Mai departe trecu pe lângă o tapiserie cu scena coborârii lui Cristos în Iad, pentru a-i mântui pe primii patriarhi şi profeţi ai omenirii de osânda veşnică. Dedesubt era o bucată goală de piatră care, totuşi, arăta foarte uzată.

Chris ajunse într-un loc fără ieşire, fugi înapoi în vestibulul strâmt care separa sacristia de corpul principal al bisericii. Intră printre dulapurile din stejar aşezate pe ambele părţi ale culoarului, care devenea astfel un fel de trecătoare îngustă. Din cauza întunericului profund, fuseseră aprinse torţele din suporturile de fier din pereţi.

Pe drum se strecură pe lângă doi preoţi în odăjdii albe, atingându-i. Auzi în spate un sunet şi-l zări pe monsieur Mabuse apărând în pragul uşii dinspre biserica propriu-zisă. Avea faţa întunecată, parcă ar fi fost mânjit cu sânge.

— Plecaţi de-aici, urlă către preoţi:

Chris întinse mâna, apucă icoana de lemn şi o aruncă în faţa domnului Mabuse.

Preoţii, zburătăcind ca nişte păsări speriate, încercară să-l prindă pe monsieur Mabuse. Acesta le evită eforturile stângace şi fugi pe coridor.

Chris se avântă spre sacristie, dar monsieur Mabuse îi prinse înainte de a ajunge acolo şi-l izbi cu spatele de peretele de piatră. Lovi cu capul unul dintre suporturile de

lumânări si sângele începu să i se scurgă pe obraz.

Încercă să-l îndepărteze pe monsieur Mabuse cu cotul, dar fu imediat ţintuit. Chris se răsuci şi. Aducându-şi aminte de cele învăţate de la Soutane, îşi azvârli pumnul sub braţul agresorului. Această mişcare îi eliberă cotul, dar era încă prins în cursa suportului metalic, care-i provoca dureri.

Întinse mâna în spate şi, apucând baza torţei, o smulse. O aruncă în pieptul domnului Mabuse, elibera, simţind căldura şi mirosul de material ars care umplea coridorul, pe când monsieur Mabuse se dădea înapoi împleticindu-se, luptând cu flăcările.

Chris se grăbi să ajungă în sacristie, trăgând în urma sa uşa grea de stejar. Nu exista nici un lacăt, ci doar un zăvor solid din fier. Chris îl închise, apoi târî sub clanţa supradimensionată un scaun cu picioare masive.

Aruncă o privire grăbită prin cameră. Ferestrele, aliniate ca nişte călugăriţe spăsite, lăsau să pătrundă înăuntru umbrele nopţii. Lumânările aprinse din candelabrele de argint confereau încăperii cu tavan înalt dimensiuni exagerate.

Se mai aflau şi alte dulapuri, o masă de refector, o duzină de scaune cu spătar şi aspect inconfortabil, un cufăr îmbrăcat în piele, sub una din ferestre. Odăjdiile, care fuseseră desigur folosite la slujba de seară, atârnau pe umeraşe solide din lemn, împreună, cu câteva sutane negre şi un strai folosit din în, creând impresia unei păduri lipsite de viaţă.

Lângă dulapuri se afla un scaun de rugăciune pe care îngenunchease un preot corpolent, poate rugându-se. Dacă nu cumva după cum realiză Chris, se uita la Soutane, al cărei piept tresărea mai degrabă din cauza fricii decât a efortului. Ea scoase un ţipăt slab. Capul preotului se întoarse. Apoi Soutane îi recunoscu.

— Chris!

Un pocnet în uşă, ale cărei balamale începură să se clatine.

— Haide!

O apucă pe Soutane şi fugi. Prin labirintul de veşminte atârnate, peste cufărul îmbrăcat în piele şi afară, pe

fereastră. În seara din ce în ce mai întunecoasă.

Luminile de pe străzi fuseseră aprinse, iluminând crăpăturile din zidurile de piatră. La limita extremă a oraşului, Chris înţelese ce fortăreaţă formidabilă trebuie să fi părut Tourrette oricărui agresor din afară.

Construită pe spinarea şerpuitoare, granitică a zonei pre alpine, zidurile din piatră făcute de mâna omului se înălţau perpendicular pe dealurile stâncoase. El şi Soutane erau suspendaţi în spaţiu, pe o bordură care se pierdea la o distanţă năucitoare.

Sub ei, grohotişul stâncos se prelungea poate la treizeci de metri, până la capătul văii. Un singur pas greşit şi roca necruţătoare ar fi desprins carnea de pe oase mai repede decât ar fi reuşit orice cuţit. Cerni era imens, neted ca porţelanul deasupra lor.

Vântul sufla printre ei. Soutane era atât de aproape de el, încât îi putea simţi bătăile inimii, ca un ciocan pneumatic…

— Chris, am descoperit bărbatul care mă urmărea. Ne-am luptat şi…

Atunci auziră uşa deschizându-se şi o mişcare ca bătaia vântului prin sacristie.

Chris o prinse pe după talie şi o susţinu.

— Ce…?

— Haide! o zori el. Ridică-te.

O simţi ridicându-se, apoi se răsuci şi-i aruncă Soutanei Motanul Încălţat. Atent unde-şi pune picioarele, găsi în piatră un sprijin şi se ridică la cel de-al doilea nivel.

Atinse piciorul Soutanei, se aplecă deasupra ei. Ea tremura, ţinându-se cu toată puterea de zid. Chris se deplasă iute şi trecu pe lângă ea, până ce ajunse pe acoperiş. Nu simţea decât o înţepătură uşoară în picior. Apoi întinse mâinile în jos, prinzând-o de braţe, trăgând-o sus, lângă el.

— Să mergem! rosti el.

— Unde?

— Departe de aici, răspunse el. Departe de el.

— Nu…

Şi Soutane ţipă. O mână de jos o prinse de gleznă şi acum încerca să o târască peste bordură, înapoi în sacristie.

Soutane se uită în jos, îngrozită. Părea incapabilă să mai iacă o mişcare, nicidecum să riposteze agresiv. Ucisese deja o dată în acea zi; mintea ci nu putea suporta mai multă violenţă.

Chris, în genunchi, căută să slăbească strânsoarea acelor degete puternice de pe trupul ei, dar nu reuşi să le clintească. Dimpotrivă, Soutane aluneca fără nici o şansă de scăpare de pe marginea acoperişului.

Chris se aştepta ca ea să-şi folosească tehnicile de autoapărare. Abia acum observă că era paralizată şi se strădui să găsească o soluţie. Căută în buzunar şi desfăcu briceagul care era cadoul lui Terry pentru el. Îl întoarse şi-i înfipse vârful în dosul palmei inamicului.

Revărsarea de sânge păru să o trezească pe Soutane din stupoare. Îşi eliberă piciorul din strânsoarea slăbită şi Chris o ridică în picioare.

Fugiră prin noapte. Cerul întunecat la culoare îi ironiza prin frumuseţea stelelor sale argintii, prin dulcea siguranţă intangibilă a imensităţii sale.

În spate, la marginea acoperişului, o siluetă neagră se ridică de jos.

— Chris auzi respiraţia Soutanei, îi simţi izul slab al transpiraţiei. Rămăseseră ţintuiţi împreună acolo, într-o poză creată de Terry. Transformarea era completă. Chris avu senzaţia unui entuziasm ciudat, ca urletul triumfător al unui lup ori ţipătul unui vultur, cu prada prinsă în ghearele puternice. Dar, în fond, poate nu era decât adrenalina care-i străbătea trupul, împingându-i peste acoperişuri, apoi jos, în stradă, căţărându-se peste ziduri joase, unul după altul, fugind, ghemuindu-se, cotind, până când se simţiră cât de cât în siguranţă.

— Să plecăm din stradă, şopti Soutane, strângându-se ungă el. Mă simt teribil de expusă aici.

Chris o aprobă şi o împinse pe nişte trepte de piatră care coborau, în întuneric.

— Ai dreptate. Ticălosul ăla pare un copoi al naibii de bun.

— Cine e?

Chris o privi:

— Dacă Terry ar fi fost cu noi, ne-ar fi spus.

Soutane se uită la el:

— Ce-o să facem?

Chris privi în spate, dar în întuneric nu ştia la ce se uită. Se aflau într-o mică fundătură. Dincolo de un zid înalt, dărăpănat, era o întindere de pietre acoperite cu iarbă.

— N-avem decât să aflăm noi înşine, răspunse el.

— Şi cum vom reuşi să o facem?

Chris aruncă o privire împrejur. Zări o licărire slabă, ca a metalului şi, când se apropie, observă o uşă construită în zid. Remarcase strălucirea clanţei.

O apucă şi o răsuci, apoi împinse cu umărul în lemnul uzat de vreme. Se auzi un scârţâit ascuţit, când balamalele ruginite protestară. O clipă mai târziu, Chris o trăgea înăuntru pe Soutane şi închidea uşa în urma lor.

Simţeau mirosul de urină şi fân dar, chiar şi aşa, spaţiul avea un aer abandonat. Undeva bâzâiau muştele închise între geamuri. Lumina albastră se scurgea prin două ferestre miniaturale, care dădeau înspre vale. Praful juca prin atmosferă, dens ca apa.

— Unde naiba suntem? se interesă el, iar sunetul glasului, deşi coborât, căpătă un ecou straniu în încăpere.

— Într-o prăvălie abandonată, răspunse Soutane. Mai demult a fost, probabil, grajd.

Figura arlechinului deveni strălucitoare şi interogativă, când Chris îl strânse mai bine sub braţ.

Soutane arătă spre el.

— Ce-i asta?

— Ceea ce mi-a lăsat Tern. *La Porte a la Nuit.*

— O avem!

— Nu ne va îi de mare folos dacă nu izbutim să ieşim de aici.

În încăpere se aflau resturi ale grajdului, câteva cutii aşezate grămadă lângă perete, pe jumătate acoperite cu o cârpă colorată.

— Soutane, rosti el, ce ţi s-a întâmplat? Nu te-am văzut niciodată atât de înspăimântată.

Ea îşi ascunse privirile.

— Vreau să te ajut.

Terry îi spusese acelaşi lucru. Semănau atât de mult.

— Am omorât un om, replică ea. Un vietnamez care mă urmărea. Chris, mă îngrozeşte faptul că pot s-o fac.

— Ai avut de ales?

— Nu, fireşte că nu.

El o privi din profil:

— Deci nu e asta, nu-i aşa? Doar faptul de a ucide.

— Atunci ce este?

Ea nu-i răspunse multă vreme şi, când o făcu, vorbele ei îl îngheţară.

— Când se întâmplă, când o fac, îmi place.

El rămase tăcut, ascultând sunetele nopţii.

— La ce te gândeşti? îl întrebă ea.

Prin faţa ochilor lui Chris trecea o vedenie. Undeva, într-o altă viaţă, Alix zăcea într-un pat de spital, hrănită prin tuburi, Ea îl iubise, îl protejase, cum putea să o părăsească? Dar, acum, ea încetase de a mai fi Alix Layne ci, mai degrabă, un simbol al celeilalte vieţi care se înceţoşa şi se îndepărta din ce în ce mai mult, ca o fotografie îngălbenită într-o ramă înnegrită de argint.

— Îmi amintesc cum era să fii tânăr.

— Să fii inocent, vrei să spui.

— Nu, o contrazise serios Chris. Nu cred că suntem vreodată inocenţi.

— Nu aveam nici o vină pe atunci.

— Nu-i acelaşi lucru. Nu?

Chris avu senzaţia că se întoarce în timp. Nu, era un concept prea simplu. Era vorba despre ceva cu mult mai complex.

Lângă el, Soutane tresări.

— Ce este?

— Nu ştiu. Am auzit un zgomot.

Putea simţi cum frica îi răzbate din glas. *„Nu-ţi face probleme. Pot să-mi port singură ele grijă”,* îi spusese în galeria de artă. Era clar că nu mai era posibil să conteze acum pe cele afirmate atunci.

— Chris aşteptă. Reuşi să distingă şi el zgomotul. Se mişcă puţin, mai aproape de lumină. Sunetul provenea de deasupra. Privi într-acolo şi zări o formă întunecată

plimbându-se încolo şi încoace pe grinzi.

Se întoarse şi se aşează lângă Soutane, mai. Aproape ca înainte.

— Nu-i nimic, spuse el. Un liliac.

Simţi cum o parte din tensiune i se risipeşte. Îi luă mâna:

— Nu ştiu ce mi se întâmplă, continuă..

Dorea să o smulgă din cugetările ei morbide, dar vorbea serios.

— Nu se întâmpla nimic. Ce vrei să zici?

— M-am reîntors în Franţa; te-am regăsit. Ca şi cum am fi pătruns într-o altă viaţă.

— Din cauza lui Terry.

Chris înclină capul:

— Este mai mult decât atât. Ca şi cum m-aş afla aici în locul lui Terry, ca şi cum, printr-o transformare alchimică, as fi *devenit* Terry.

— Nu, rosti ea, urmărindu-i linia maxilarului cu vârful unui deget. Toată viaţa ţi-ai dorit să fii el. Acum ai impresia că ai o şansă.

— Nu este ceea ce mi-am dorit cu adevărat, negă supărat Chris. Şi, oricum, avem cu toţii visele noastre.

— Sigur. Eu mi-am dorit întotdeauna să fiu balerină. Cât te invidiam pe *les petit rats.* Voiam să fiu un pictor mare, ca Monet. Însă ştiu că nu sunt niciuna, nici alta, replică ea, cu faţa strălucitoare şi încordată. Mai înainte n-ai avut dreptate. *4m fost* inocenţi odată, în acea vară foarte îndepărtată, pentru că pe vremea aceea ne mulţumeam să visăm. Acum nu mai arc rost să visez la acele lucruri, fiindcă ştiu ce sunt şi de ce sunt capabilă. Oricât aş vrea, nu voi fi niciodată o balerină, ori o pictoriţă.

— Asta nu schimbă nimic.

— Ba da, răspunse Soutane, cu lacrimile picurându-i pe obraji. Mă mai iubeşti acum, când ştii ce am devenit?

— Să nu discutăm aşa ceva acum.

— De ce? Acum este la fel de potrivit ca oricând.

— Nu asta voiam, spuse el nefericit.

— Oh, nu? Ba asta voiai. Atâta că nu te aşteptat la asta.

— Nu face asta, Soutane. Este la fel de distructiv ca şi uciderea unei fiinţe umane.

— Este ceea ce ne-a atras, la început, continuă ea, ignorându-l. Nu eram niciodată fericiţi cu noi înşine. În acea vară, când credeai că fugi de război, de fapt îl căutai.

Îl privi în faţă:

— De ce? Pentru că fratele tău, Terry, era acolo. Şi ce dacă? Ce legătură are cu tine? Poate că, dacă ţi-ai fi petrecut mai multă vreme hotărându-te ce voiai şi mai puţin ce se aştepta de la tine, ai fi fost mai fericit ori, măcar, mai mulţumit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. N-am avut vreodată de dovedit ceva.

— O, nu-i adevărat! În ciuda diferendelor dintre voi, îţi idolatrizai fratele.. Şi, în ceea ce-l privea pe Terry…

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai amesteca aici fratele.

Îl obosea să-i fie reamintit trecutul, înspăimântat de câtă vină purta..

— E-n regulă, îl ironiza ea, nu vrei să auzi aşa ceva.

Îi prinse chipul între mâini:

— Nu pricepi, Chris, nu de război fugeai tu. Fugeai de tine însuţi. În cele din urmă, m-ai făcut să te alung. Acum se întâmplă la fel şi nu vreau să mai fiu implicată.

Se îndreptă şi, înainte să apuce să o oprească, se ridicase şi păşise clătinându-se în direcţia din care veniseră.

— Dumnezeule mare!

Chris se răsuci, ieşind şi el afară, în întuneric. Şi văzu ceea ce văzuse şi Soutane: pe monsieur Mabuse, sărind, uşor ca aerul, în întâmpinarea lor.

În adâncul nopţii, Milhaud fu izgonit din braţele lui Morphee de amintirile vieţii sale trecute. De parcă, asemeni lui Jean Valjean, ar fi fost însoţit de un urmăritor neobosit din cealaltă parte a timpului, dintr-o viaţă în care greşise prea adesea, ori prea grav.

Fu surprins de aceasta ca şi de aşternutul de şaten negru care i se adunase în poală, când se ridică, din moment ce se credea a fi un om până la care nu ajungea nici o vină. Prin cap îi răsunară versuri dintr-un cântec de-al lui Jacques Brel,

ca şi cum le-ar fi auzit cântate în timpul somnului.

Moartea aşteaptă printre frunzele ce cad
Din mânecile misterioase ale magicianului.

Afară, grădina Luxemburg, cu pâlcurile ei dese de copaci şi umbrele de culoarea cernelei părea ca un obstacol.

Morphee îl atinse blând.

— Nu s-a întâmplat nimic, îi spuse, culcând-o la loc, în aşternutul de şaten. Dormi.

Dar, prin întuneric, viaţa pe care-o trăise se zbătea cu cruzime la picioarele lui.

Moartea mă aşteaptă într-un pat dublu,
Am văluri de uitare pe ochi,
Înalţ aşternutul
Împotriva timpului care trece.

Îşi ridică picioarele, apoi se rostogoli afară din pat.

Se îmbrăcă fără nici un cuvânt şi plecă fără să arunce măcar o privire în urmă spre patul unde stătea Morphee, cu cearceaful tras până la bărbie, contemplând golul pe care-l crease el.

La acea oră din noapte Parisul era întunecat, purificai parcă. Tot drumul de întoarcere până la apartamentul său, Milhaud revăzu filmul pe care i-l arătase într-o seară soţia lui, la trei săptămâni după eşecul său de a câştiga alianţe vitale din partea Ministerului de Interne. Îi oferise filmul la masa de seară, laolaltă cu crema de zahăr ars, împachetat ca un cadou pentru ziua de naştere.

Fusese pus un Bach. Missa în Şi minor. S-au uitat împreună la film şi îşi amintea licărirea din ochii ei, pe când sorbea din priviri schimbările expresiei feţei lui – dezgust, mânie, umilinţă – fiindu-i expusă, pe rând, întreaga dimensiune a depravării ei. În acompaniamentul muzicii sublime a cornului dumnezeiesc, actele perverse aveau un aer complet profan. Gimnastica sexuală pe care o executau soţia lui şi ministrul de interne ajunsese la un sadomasochism violent, iar Milhaud a smuls filmul de pe

role.

— De ce-ai făcut asta? a ţipat.

Îi tremurau mâinile, ca şi cum ar ti suferit de paralizie.

Şi ce i-a răspuns soţia lui, făcându-i să turbeze?

— Ca să obţii ceea ce doreşti. Cu asta îl voi şantaja pe ministrul de interne ca să-ţi ofere concesiile diplomatice pe care nu le-ar acorda nimănui de bunăvoie.

Iar Milhaud a mârâit, îngreţoşat:

— Nu, voiam să spun, de ce mi-ai dat asta? De ce m-ai pus să mă uit la film?

— Ca să te învăţ catehismul tău, a replicat ea, cu un surâs pe care şi-l va aminti până în clipa morţii. Pentru a-ţi arăta cum este când te afli în mâinile altcuiva. Pentru a te face să vezi ceea ce tu şi alţii de teapa ta aţi făcut, fără nici un fel de remuşcări, oamenilor din Indochina. Pentru a dovedi cât se poate de edificator unde se află adevărata sursă a puterii tale.

Imaginile leselor ci goale, stând cu picioarele desfăcute sub ministrul îngenunchiat nu mai străluceau demult pe ecran, însă nu era în stare să se abţină de a le relua în minte. Şi a ştiu că ea avea dreptate; a ei era puterea, dacă nu şi gloria.

Atunci a lovit-o foarte tare peste faţă. Iniţial, n-a dorit decât să-i şteargă de pe figură surâsul triumfător. Însă impactul îi reverberase prin întreaga fiinţă. Văzând-o întinsă pe covor s-a simţit atât de bine, încât a făcut-o din nou, despicându-i buza; iarăşi, zdrobindu-i nasul. I-a plăcut căldura sângelui.

În acel moment a înţeles ce devenise viaţa sa şi faptul că avea nevoie de o intervenţie radicală, dacă dorea să supravieţuiască.

Ea l-a folosit, la fel cum a folosit-o şi el. Ea i-a obţinui toate fondurile, toată protecţia pe care-o voia pentru politica şi aliaţii lui din Asia de Sud-Est. Dar n-a făcut-o pentru că el i-a ordonat, ci fiindcă îi plăcea să-i pună coarne. Preţul era prea mare pentru el. Subjugându-l, l-a deposedat de stima de sine. De bărbăţia lui.

Glorioasa Miss a lui Bach ajunsese la *Ave Maria;* era un moment transcendent. Milhaud s-a gândit la toţi

exploratorii, bravii înaintaşi ai civilizaţiei modeme, aprinzându-se de o furie justificată faţă de sălbăticia ignoranţei inerte de pe tărâmuri străine, unde numele lui Cristos nu era cunoscut încă. Putea fi el socialist, radical, poate chiar subversiv. Dar nu era lipsit de Dumnezeu. Şi atunci s-a umplut ca un vas gol de o mânie justificată.

Sfâşiind filmul ne derulat, i l-a înfăşurat de mai multe ori în jurul gâtului. Apoi a tras cu toată forţa. Cu cât strângea mai tare ştreangul, cu atât i se părea că imaginile umilitoare îşi pierd din intensitate. Până ce au dispărut complet.

Când ajunse acasă, îl aşteptau conversaţii importante înregistrate pe benzi. Îşi prepară un espresso când pătrunse în camera de operaţiuni electronice, pentru că avea nevoie de un imbold. Îşi linse degetele, aruncând o bucată de coajă de lămâie în lichidul dens.

Era un material într-adevăr plicticos, aşa cum se întâmpla cu majoritatea înregistrărilor de supraveghere. Domnul LoGrazie conversa la telefon cu nevasta lui, despre noua casă pe care o ciuta ea, noul Mercedes fără de care se părea că doamna nu mai putea trăi, şcoala cu internat unde se gândeau să-şi trimită fiul greu de strunit. Domnul LoGrazie era mai tolerant faţă de năzbâtiile fiului său, însă nevasta sa insista pentru o academie militară. În cele din urmă el cedă în ceea ce privea şcoala, dar nu şi Mercedesul.

— Ţi-am mai spus, zicea el, că nu putem să ne arătăm pe faţă averea.

Milhaud îşi putea imagina cum soţia lui rostea ceva le genul: „Atunci la ce bun s-o mai avem?” pentru că, după o pauză, domnul LoGrazie continuă:

— O ştim amândoi. Asta ar trebui să fie suficient. Cui naiba îi pasă de ce cred vecinii? Asta e. Nu vreau să te mai aud vorbind iarăşi despre vecini, Connie.

Închise telefonul. Într-un minut se auzi sunetul unei uşi care se deschidea.

— Ai întârziat, spuse domnul LoGrazie.

— Am discutat cu amiralul Jumbo, rosti vocea necunoscutului. Oricum, din timpul războiului din Vietnam n-am mai dormit mai mult de o oră-două pe noapte. Nevoia

de somn este, se pare, unul din lucrurile pe care le-am lăsat în urma mea în Indochina.

— Cum te-ai aclimatizat să fii iarăşi printre noi? întrebă domnul LoGrazie.

— Cine ştie? Oricum, nu mă plictisesc.

Se auzi sunetul unor pagini răsfoite:

— M-am uitat peste planurile pe care mi le-a dat Bătrânul chiar înainte să plec din Washington. Există un deficit al naibii de mare pe care *Tigrul Alb* trebuie să-l acopere.

Milhaud înţepeni cu ceaşca în mână. Bătrânul, Washington, despre ce dracu' se vorbea? În mod sigur, nu despre preţul uleiului de măsline pe care-l importau. Prin minte i se perindară asociaţii de idei, bâzâind ca muştele.

— Mda, firește, e adevărat, răspunse domnul LoGrazie, dar numai până la un punct.

— De ce? În afara Bătrânului căruia îi aparţineam cu toţii trup şi suflet, cine naiba mai ştie despre existenţa noastră? Suntem cu toţii în afaceri de import-export, nu-i aşa? Acoperirea noastră e al dracului de bună. A avut grijă Bătrânul.

— E adevărat ce spui. Dar suntem cu toţii, cel puţin parţial, dependenţi de guvern în ceea ce priveşte fondurile cu care operăm fiindcă, prin extindere, aşa este şi Bătrânul.

Ceaşca de espresso se sparse pe consolă, stropindu-l cu cafeaua fierbinte. Nici măcar nu remarcă. Auzise bine? Se întrebă în disperare Milhaud. Să fie Mafia finanţată, chiar şi neintenţionat, de guvernul american? Asta să însemne că Bătrânul nu era, aşa cum presupunea, *capo di capi* al familiilor conducătoare, ci era nici mai mult nici mai puţin decât preşedintele Statelor Unite? Ştia de ce se încăpăţâna să respingă ideea: ar fi rezultat că suspiciunile sale în legătură cu Magicianul erau corecte.

Opri banda cu o mână care tremura atât de tare, încât fu nevoit să o strângă între genunchi. Abia mai reuşea să respire. Deci, era adevărat. „Dumnezeule mare", îşi spuse, „am fost tras pe sfoară", până la urmă, domnul LoGrazie nu era defel din Mafia, ci un membru al aparatului pernicios de spionaj american, CIA!

Îl cuprinseră fiorii. Scoase o batistă şi îşi şterse

sprâncenele. Milhaud a avut posibilitatea să observe un mare număr de operaţiuni CIA în Asia de Sud-Est în anii cincizeci. Acei oameni erau în mod constant aroganţi, convinşi că banii lor aparent nelimitaţi erau capabili să dărâme munţii dintr-o singură lovitură. Credeau că averea lor îi făcea invulnerabili. Mai proşti decât majoritatea caucazienilor, mulţi dintre ei au sfârşit cu un glonte în ceafă.

Însă erau cu sutele. Iar autoritatea lor supremă era guvernul Statelor Unite. Doar pentru acest motiv Milhaud a simţit că era prudent să aibă de-a face cu ei cât mai puţin posibil. Dar aversiunea lui devenise acum un dezavantaj, după cum îşi dădea scama. Nu se ţinuse la curent cu organizaţia americană de spionaj. Din câte părea, domnul LoGrazie nu era câtuşi de puţin prost. Iar cât despre Magician, ei bine, era un geniu diabolic. Simplul gând că era încă în viaţă îi îngrozea pe Milhaud.

Trase de câteva ori aer adânc în piept, gândindu-se: „Acum totul s-a schimbat.” Porni iarăşi magnetofonul.

— Însă, deoarece noi, ca toţi ceilalţi, suntem constrânşi din raţiuni bugetare, spunea domnul LoGrazie, am fost loviţi în resurse ca şi în strădaniile noastre. Aşa că Bătrânul a venit cu ideea *Tigrului Alb,* ca să ne finanţeze, în afara oricăror alte consideraţii; Pentru a ne elibera, de fapt, pentru a corespunde potenţialului nostru cel mai înalt.

— Creşterile pot ti periculoase, îi atrase atenţia vocea Magicianului.

— Hm, bine. Pericolul este stocul nostru de pe piaţă, nu-i aşa?

— Voiam să spun că, pe măsură ce ne eliberăm din lanţurile normale, ajungem în mâna unui singur om. Ceea ce fluturi tu pe sub nasul meu este pierderea controlului, în loc de mai mult. Ascultă-mă pe mine, prietene. Ştiu totul despre operaţiunile în afara legii. Legea nu e făcută pentru tipi ca noi. Noi suntem altfel. Ce facem noi este complet neobişnuit. Ne pune adesea în situaţii dificile, în care legea se poate dovedi periculoasă, dacă nu-i chiar fatală. America are nevoie să fie puternică; noi avem nevoie să fim capabili să ne facem treaba:

— După cum îţi dai seama, Bătrânul are grijă de noi.

— Este exact unde voiam să ajung. Uită-te la încrederea ta în tine. Este copleşitoare. Dar te-ai întrebat vreodată dacă încrederea nu a început să izvorască din control? Pentru că, dă-mi voie să ţi-o spun, amice, că atunci când este vorba despre amândouă, încrederea este de departe mai puternică. Credinţa poate să mute munţii din loc. Controlul este blocat de ei.

— Credinţa este pentru săraci, pentru nevoiaşi, pentru cei necivilizaţi, replică domnul LoGrazie. În ceea ce ne priveşte, este sinonimă cu superstiţia. Las genul ăsta de absurditate în seama asiaticilor.

— Şi nu ţi-ai pus toată *credinţa* în Bătrân? Vreau să spun, Cristoase, nu e infailibil. Cine este? Dar tu trebuie să te întrebi cine răspunde aici?

— Nu suntem de capul nostru, răspunse LoGrazie, cu o oarecare iritare în glas. Ai impresia, fie şi pentru o clipă, că operăm în afara sferei de acţiune a Bătrânului?

— Nicidecum. Dacă ar fi crezut asta, te-ar fi doborât, ca un fulger. Uite ce-a fost în stare să-mi facă mie. Nu, voiam doar să spun că întrebarea pertinentă este pe cine caută Bătrânul – pe tine sau *pe el!* Înţelegi, spre deosebire de majoritatea genurilor de afaceri, în branşa ta cu cât te scufunzi mai adânc, cu atât este mai probabil să fii descoperit, latã de ce te-ai putea gândi să le mişti *lateral,* în loc să-l laşi pe Bătrân să sape ceea ce reprezintă de fapt un mormânt mai adânc.

— Ce propui? se interesă domnul LoGrazie, deşi din tonul său rezulta clar că ştia perfect jargonul aluziv.

— Mă întreb dacă o să scoţi toţi banii pe care-i meriţi din Tigrul Alb. Mă întreb dacă, de fapt, noi doi n-am avea timp să ne culegem propria parte.

Un fâsâit ca de haine trecu prin căşti, ca şi cum cineva s-ar fi aplecat mai aproape pentru a se asigura de Confidenţialitate.

— Ai ceva precis în minte?

— Am. Chiar de la început, replică Magicianul.

Rolele magnetofonului nu se mai învârtiră.

„Acum ştiu cum a fost cumpărat amiralul Jumbo”. Minte.

Lui Milhaud alerga cu repeziciune. Magicianul era un alt gen de spion. Şi numai Dumnezeu şi diavolul ştiau ce soi de operaţiune ascundea în mâneca lui misterioasă.

Monsieur Mabuse, cu mâna stângă înfăşurată într-un bandaj improvizat din cămaşa sa, avansa pe podeaua pătată de lumină. Rana produsă de cuţitul lui Chris încetase aproape imediat să sângereze; de asta a avut grijă *kebatinan*, antrenamentul său spiritual. Durerea pierise, dar o înţepenire a muşchilor traumatizaţi era inevitabilă.

Chris şi Soutane se ghemuiră în umbră, în celălalt capăt al grajdului. Se aflau în spatele staulelor şubrede. Monsieur Mabuse nu-i putea vedea, dar nici ei nu aveau nici o idee unde se afla el.

La o oarecare distanţă, cârpa uleioasă acoperea un morman de cutii şi cufere. Chris ascultă, dar nu auzi nimic, ceea ce-l îngrijoră, dar fiind că era convins că adversarul său se deplasa.

Se ridică de lângă ea şi se târî în tăcere până în locul unde atârna cârpa. Putea să zărească ovalul palid al feţei Soutanei. Avea ochii larg deschişi şi privea cu mare atenţie. Chris se întrebă de cine-i era mai mult frică, de vietnamez sau de ea însăşi?

Cu ajutorul cuţitului, tăie învelişul umed al unei cutii. Mâna pipăi stofa unor haine. Trecu la următoarea, simţind, când se întoarse, că i se face pielea de găină. Unde era vietnamezul?

Descoperi muchii dure, atingerea rece a metalului. Unelte sau arme? Nu conta, uneltele puteau fi preschimbate cu puţină iscusinţă în arme. Îşi continuă cercetarea, tăind cu grijă suprafeţele.

Încercă să-şi mişte mâna şi o simţi strâns ţintuită pe lemnul umed. Se răsuci şi imediat o mână îi acoperi gura. Cineva i se suise în spate. Era apăsat în jos, ca şi cum, sărind dintr-un transatlantic, s-ar fi scufundat acum în apă, iar straturile translucide, verzi ar fi devenit alb opac.

Se clătină, simţind o greutate enormă coborându-i pe picioare. Dacă n-ar fi fost într-o formă atât de bună, ar fi leşinat sub presiunea crescândă.

— Eşti mai tare decât mi-am închipuit, îi şopti o voce în ureche. Te-am ratat la New York. Trebuie să mă faci să te omor aici?

Chris simţi că-i zvâcneşte stomacul. Era omul care-i invadase apartamentul, care aproape o omorâse pe Alix! Ce căuta aici? De unde aflase…

— Fratele tău a încercat să-l înşele pe Milhaud cu *Porte a la Nuit,* continuă monsieur Mabuse. Ne-ar fi luat banii şi ne-ar fi dat în schimb un duplicat fără valoare. A murit ca să-şi ispăşească toate păcatele pe care le-a comis în Vietnam.

„Cine eşti?" se întreba Chris. O parte din el era uluită de ce auzea, dar o altă parte, avocatul abil, înregistra faptele pentru viilor.

— Va trebui s-o contactezi pe domnişoara Sirik, aşa că sunt obligat să-mi iau mâna de pe gura ta. Dacă încerci s-o previi în vreun fel, o să te ucid. Dacă nu o să faci ce-ţi cer, o să te ucid. E clar?

Chris se strădui să aprobe cu capul; văzuse rezultatele muncii înspăimântătorului monstru. Însă era apăsat atât de puternic de ladă, încât abia se mai putea mişca.

— Am venit pentru *La Porte a la Nuit* şi pentru ea. Negăsind-o pe una, o s-o iau pe cealaltă.

Buzele lui îi atingeau urechile ca aripile unor fluturi.

— Acum, când îmi iau mâna de pe gura la, vreau să spui: „Soutane, vino aici. Cred că am găsit ceva."

Chris simţi că dispare presiunea de pe buzele sale şi respiră cu nesaţ aerul proaspăt. Rosti uşor:

— Soutane, vino aici. Cred că am găsit ceva.

O putu auzi pe Soutane ridicându-se şi deplasându-se cu grijă înspre el. Se uita mai degrabă împrejur, decât la el. Nu avea habar unde se afla urmăritorul ei. El privi atent prin întuneric. Cărase şi arlechinul după ea? Se ruga să o fi făcut.

Era aproape lângă el când Chris observă că îl ţinea sub braţ. Se înclină puţin în spate, ca şi cum şi-ar fi pierdut pe moment echilibrul. Reuşi să obţină puţin spaţiu de care avea nevoie pentru a se aşeza între cel care-l capturase şi partea stângă a Soutanei, unde ţinea pachetul. Motanul încălţat era acum unica lui speranţă. Dacă bărbatul din

spatele lui băga de seamă că Soutane căra un obiect de asemenea dimensiuni, ar fi priceput pe dată că găsiseră locul unde ascunsese Terry *La Porte a la Nuit.*

Acum Soutane se afla la o distanţă suficientă pentru ca necunoscutul să o prindă peste umărul lui Chris. De îndată ce ar fi avut-o pe ea şi arlechinul, ar fi fost prea târziu. Chris ar îi fost lipsit de orice sprijin.

Era aproape în poziţia necesară, aproape capabil să atingă pachetul, aproape gata să se mişte. Însă, de parcă ar fi fost în stare să sesizeze intenţia lui Chris, agresorul îi apucă braţul stâng cu o asemenea forţă, încât îi dădură lacrimile.

— Nu te mişca, îi şuieră în ureche.

Pe Chris îl copleşi disperarea. Alix îşi jertfise viaţa pentru ei. Acum o punea în mod conştient pe Soutane în aceeaşi situaţie. Dar ce-ar fi putut face? Strângerea dureroasă de pe braţul său era ca o menghină de fier. Nu era un superman; nu. Avea nici un antrenament special, cu excepţia acelor semestre de *aikido,* de mult. Îşi mai amintea câte ceva din principiile fundamentale?

— Chris?

Îşi închise ochii, închipuindu-şi imaginea unui cerc centrul energiei *aikido.* Prin tenebre simţi cum duşmanul pune mâna pe ea şi ştiu că totul era pierdut. Nu avea puterea să-i oprească… Şi în acel moment auziră cu toţii fâsâitul deasupra capetelor când liliacul, alarmat de mişcarea neaşteptată de jos, începu să se lovească de grinzile tavanului. În plus, mirosea a sânge.

Chris şi Soutane, fireşte, recunoscură sunetul, dar agresorul lui Chris, nu. Atenţia îi fu abătută în sus. Din cauza surprinderii, forţa cu care-l strângea pe Chris slăbi, iar acesta, folosind un *aikido irimi* de bază, un *ude furi undo*, se răsuci într-o parte.

Nu, fusese decât un moment, mai puţin decât o clipire, dar în acea vreme Chris, eliberat, smulsese arlechinul de la Soutane, când ea fu împinsă în faţă, către monsieur Mabuse.

Acesta o ţinu cu forţă lângă piept, cu antebraţul peste gâtul ei, încât o sugruma deja pe jumătate.

— O să vă am pe amândoi, la cină, spuse vietnamezul.

— Nu, s-o să ne ai, replică Chris, desfăcând marioneta arlechin. O să-i dai drumul.

Râsul domnului Mabuse pieri când Chris aşeză pumnalul într-o rază de lumină.

— Îl vezi? E cel adevărat. Asta e ceea ce vrei cu adevărat, nu?

Îl mişcă, iar lumina albastră se lovi de lama din jad, întunecându-i culoarea.

— E al tău, dacă-i dai drumul Soutanei.

— Chris, nu! interveni Soutane. Privindu-l ţintă. Nu-ţi dai seama ce faci.

— Ştiu foarte bine, răspunse.

Apoi, către bărbatul din spatele ei:

— Ei, ce zici? Pumnalul în schimbul femeii.

Monsieur Mabuse rânji. Ochii lui lacomi sorbeau pumnalul întunecat. „În fine”, gândi el. O împinse pe Soutane înainte, mai aproape de locul unde stătea Chris.

Chris, retrăgându-se, păstra distanţa dintre ei.

— De ce m-ar deranja? replică monsieur Mabuse. Pot să o am pe ea *şi* pumnalul.

O strânse şi mai tare pe Soutane, iar ea începu să horcăie, în lipsă de aer.

— Dă-mi-l, răsună glasul domnului Mabuse, rece ca de gheaţă. Nu mai rezistă mult.

Chris întoarse pumnalul, ţinând lama fragilă din jad între mâini.

— Dacă nu-i dai drumul chiar acum, îl avertiză el, rup lama în două.

— Nu te cred.

Chris se aşteptase la aşa ceva. Apăsă, iar lama se îndoi până la limitele toleranţei sale.

Domnului Mabuse îi ieşiră aproape ochii din orbite..

— Nu! urlă el. Nu face asta.

— Dă-i drumul.

Monsieur Mabuse îşi retrase braţul de pe gâtul Soutanei şi ea fu pe punctul să leşine peste el. Era albă la faţă şi respira zgomotos, în căutarea aerului.

— Dă-i drumul, repetă Chris. Acum!

— *La Porte a la Nuit.*

Monsieur Mabuse era în pragul nebuniei.

— O să-l ai.

— Chris, nu trebuie să i-l dai, se auzi vocea Soutanei, slab şi răguşită..

— Taci.

Chris se uită la monsieur Mabuse:

— Suntem într-o situaţie fără ieşire.

— Poftim?

— Eu am ce vrei tu, iar tu ai ce vreau eu. Nici unul din noi nu are încredere în celălalt, ca să facă prima mişcare, în plus nu ştiu ce vei face după ce vei avea pumnalul.

Monsieur Mabuse rânji.

— Nu poţi să ai încredere în el, Chris, rosti Soutane.

— Nu cred că am de ales, o contrazise Chris. Vreau să ieşi *de* aici vie şi nevătămată.

— O să distrug pumnalul, îi spuse Soutane, înainte de a te vedea cam i-l dai unei asemenea fiare.

— Este exact ce a gândit şi Terry Haye, replică monsieur Mabuse, N-a avut niciodată intenţia să vândă *La Porte a la Nuit.*

Monsieur Mabuse o târî pe Soutane în faţă, spre lumină şi Chris se mai retrase cu un pas. În curând va fi la perete, fără nici o altă cale de scăpare.

— Dar acum Butcher a murit, răsună vocea domnului Mabuse, având un ecou sinistru în grajdul pustiu. Aşa îi spuneam noi în Vietnam.

— Noi?

Monsieur Mabuse ignoră întrebarea lui Chris.

— Orice o fi crezut sau vrut, nu mai contează. Într-un fel sau altul *o să am* pumnalul sacru. Chiar dacă va trebui să vă măcelăresc pe amândoi. Ai impresia că o să-mi pese?

Clătină din cap:

— Am atâtea cicatrice în mine care refuză să se închidă, ca nici n-o să simt măcar încă două.

— L-ai cunoscut pe Terry în Vietnam? întrebă Chris. Cine eşti?

— Numele meu este monsieur Mabuse. Sau Trangh. Unul sau altul, nu mai pot să le spun separat. Numele meu sau al

lor oricum nu mai contează.

Arătă spre pumnalul cu lama de jad:

— *Asta* e ce contează.

— Înseamnă că îl vrei la fel de mult cum o vrei pe Soutane?

— Chris, să nu…

— Ţi-am zis, Soutane, nu dau doi bani pe sabia ta cu trei lame. Acum poţi să înţelegi că vorbeam serios. Îmi pasă de tine: mă interesează ce i s-a întâmplat lui Terry.

Monsieur Mabuse asculta dialogul cu o neîncredere crescândă. Ştia că era pe punctul să-l facă pe Christopher Haye să-i dea pumnalul. Numai daca femeia khmeră şi-ar ţine gura.

Pierzându-şi răbdarea, o zgâlţâi puternic de umăr, iar ea ţipă.

— Gata. Te-am avertizat, rosti Chris, gata să rupă lama de jad în două.

Dar monsieur Mabuse o aruncă pe Soutane la o parte. Eliberată, fugi spre Chris. Întinse mâna după pumnal:

— Acum, lasă-l deoparte. E al nostru.

Însă Chris nu i l-a dat. Fixa intens ochii domnului Mabuse.

— El mai este încă aici, Soutane. Am văzut de ce e în stare, în plus, avem o înţelegere.

— O înţelegere cu un asemenea monstru? strigă ea. Ai înnebunit, probabil. E vietnamez. Nimeni nu are încredere în ce spun ei.

— Eu da.

Chris pătrunse în spaţiul rectangular unde stătea monsieur Mabuse, atent şi neclintit.

— O am pe Soutane, rosti el, fără să înceteze să se uite în ochii vietnamezului. Şi acum ai Poarta către Noapte.

Îi întinse pumnalul sacru din *Muy Puan.*

— Chris, prostule. O să ne omoare în clipa când va avea i pumnalul.

Dar era ca şi cum, în acea clipă, ea n-ar mai fi existat. Nu mai rămăseseră decât ei doi. Era clar că în monsieur Mabuse era mai mult decât le-ar fi permis lor să vadă. Chris ardea să-i afle secretele.

Chris îşi dădea seama că, asemeni unei fiinţe umane

normale, monsieur Mabuse putea să bea şi să mănânce, dar se hrănea cu ură. În centrul acelor ochi negri sclipea o flacără rece. Poate altor observatori le-ar fi provocat repulsia şi frica. Chris nu simţea decât tristeţea şi un gen bizar de înrudire pe care nu era în stare să o explice.

Era de parcă s-ar li confruntat cu un copil homicid. Cine era de vină pentru răul pe care era capabil să-l facă? Ceea ce nu-l făcea mai puţin periculos. Dimpotrivă, era, evident, de-a dreptul fatal. Însă acel simţ distinct al binelui şi al răului care se discerne adesea în trăsăturile omeneşti nu exista aici. Figura domnului Mabuse părea mai degrabă o hârcă, de pe care pieriseră carnea şi cartilagiile.

Cine-ar fi bănuit intenţionalitatea într-un chip atât de neted şi gol? Se putea imagina mântuirea pentru o fiinţă atât de primitivă?

În cele din urmă, Chris se îndepărtă de el:

— Am câştigat amândoi şi am pierdut amândoi.

Sfârşitul vol. I.

Când Franța a supus Indochina unei tristei sclavii, a înăbușit revolta populației cu **sărutul amețitor al opiumului.** Afacerile cu droguri au luat apoi o asemenea amploare, încât Indochina a fost **răvășită de violență, lupte interne, nebunie și misticism.**

Cum se vor sfârși toate acestea?...

Cum se va sfârși lupta lui Chris cu teribilul „Magician"?

Adresa:
Editura COLOSSEUM București
București, Sector 2, Calea Moșilor 113C, Ap.7
Telefon: 01/3236803; 01/3236804

Vol. I + vol. II Lei 10 500